ROBIN COOK

KOMA

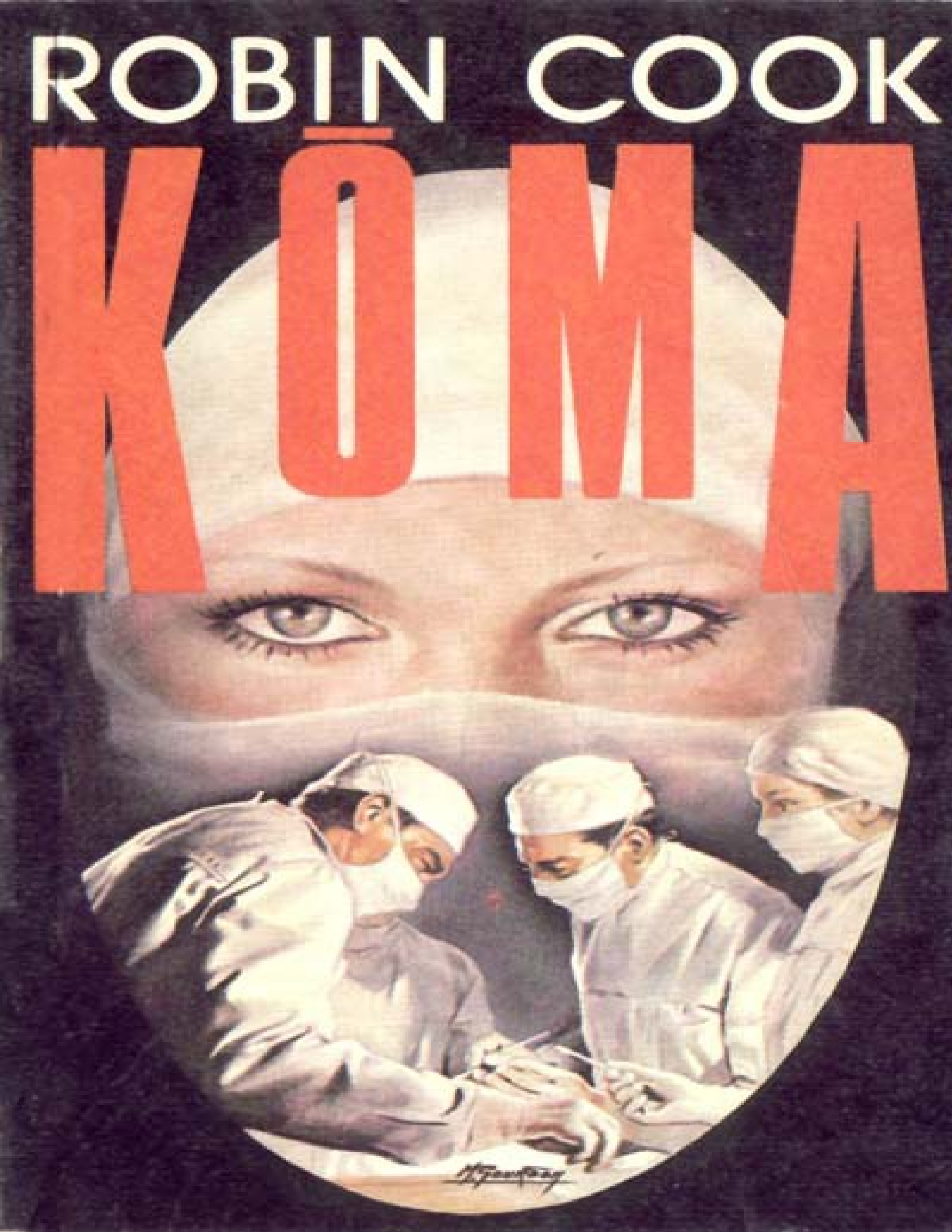

Robin Cook
KÓMA

MEGJELENT AZ
IPM KÖNYVTÁR
SOROZATBAN
A fordítás a Signet kiadása alapján készült.
A mű eredeti címe:
Coma
Copyright © 1977 by Robin Cook
Fordította: Szendrő Borbála
Hungarian Translation © Szendrő Borbála, 1988
IPM KÖNYVTÁR
A sorozat főszerkesztője: Ivanics István
INTERPRESS
BUDAPEST
Felelős szerkesztő: dr. Lőrincz Irén
Műszaki szerkesztő: Hupján Mária
Kézirat-előkészítő: Rátz Mária
A címlapot tervezte: Kemény György
Felelős kiadó: dr. Pollák Miklós vezérigazgató
Interpress Kiadó, Budapest, 1988
Szikra Lapnyomda (88-466), Budapest, 1988
Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató
HU ISSN 0238-1710
ISBN 963-7222-588
Megjelent 17,3 (A/5) ív terjedelemben

Előjáték

1976. február 14.

Nancy Greenly a 8-as műtő asztalán feküdt, a hatalmas, üstdobszerű mennyezeti lámpákat bámulta, és igyekezett megőrizni nyugalmát. Már megkapta a műtét előtti injekciókat, amelyektől, azt mondták, elálmosodik. De nem álmosodott el, sőt sokkal idegesebb, sokkal feszültebb volt. Ráadásul – és ez volt a legrosszabb – teljesen védtelennek érezte magát. Élete huszonhárom évében sosem volt még ennyire kínos, kiszolgáltatott helyzetben. Testét fehér vászonlepedő takarta, alatta csak a szokásos nyakbakötős, combközépig érő, hátul nyitott kórházi hálóing volt és egy havikötő, mely teljesen átázott a vértől. Gyűlölte a kórházat, és félt tőle, a legszívesebben sikítva kirohant volna a műtőből. De nem sikított, és nem rohant el, mert jobban félt a vérzéstől, mint a kórház embertelen közönyétől.

1976. február 14-én reggel 7.11-kor fakószürke volt az égbolt Boston fölött, s a város felé özönlő, egymást érő kocsikon égtek a tompított fényszórók. A hőmérséklet 4-3 Celsius-fok volt, a város puha csöndbe burkolózott, csak a motorok bugása és a szél süvítése hallatszott.

Más volt a helyzet a bostoni Memorial Kórházban. A műtőkben 7.11-kor már égtek a nagy neonlámpák, s a nagy sürgés-forgásból arra lehetett következtetni, hogy hamarosan, vagyis 7.30-kor megkezdődnek a műtétek.

A 8-as műtő ugyanolyan volt, mint a Memorial többi műtője: a falakat világos csempe borította, a padlót apró mintás műanyag burkolat. A műtéti kiírásban 7.30-kor egészségügyi küret – rutin nőgyógyászati műtét – szerepelt. A beteg neve Nancy Greenly, altatóorvos dr. Robert Billing segédorvos, műtősnő Ruth Jenkins, beosztott nővér Gloria D'Mateo. A műtétet a fiatal George Major nőgyógyász szakorvos végzi. Míg a többiek a műtét előkészítésével voltak elfoglalva, George Major bemosakodott, majd a nővér föladta rá a steril köpenyt.

Nancy Greenly tizenegy napja vérzett. Először azt hitte, a havi vérzése jött meg idő előtt. A szokásos menstruációt megelőző kellemetlenségek azonban elmaradtak, talán csak az első napon voltak bizonytalan alhasi görcsei. Attól kezdve semmije se fájt, a vérzés azonban hol erősödött, hol csökkent. Nancy esténként azzal aludt el, hogy másnapra talán eláll, de éjszakánként arra ébredt, hogy a tampon teljesen átázott. A konzultációk – először a nővérrel, azután magával dr. Majorral – egyre kevésbé nyugtatták meg. Ráadásul azért is bosszantotta a dolog, mert a lehető legrosszabbkor jött. Kim Devereau miatt, akivel megbeszélték, hogy együtt töltik a tavaszi szünetet. Nancy szobatársa ugyanis váratlanul úgy határozott, hogy a szünetben Killingtonba megy síelni, s így Kim, aki a Duke Egyetemen volt joghallgató, följöhetett Nancyhez Bostonba. Minden csodálatosan szépnek ígérkezett, ha nem jön közbe a vérzés, amelyet Nancy egyre kevésbé tudott f él vállról venni. Arisztokratikus megjelenésű, karcsú, vonzó nő volt, nagyon igényes Önmagával szemben. Ha csak egy kicsit is piszkos volt a haja, nem tudta elviselni. A tartós vérzés miatt ápolatlannak, gusztustalannak érezte magát. Végül megrémült.

Úgy kezdődött, hogy Kim kiment a konyhába elkészíteni az italokat. Nancy a kanapén feküdt, lábát kényelmesen fölpolcolva, s a Globe vezércikkét olvasta. Hirtelen valami furcsát, szokatlant érzett a hüvelyében, mintha egy puha, meleg daganat nőne benne, amely nem fáj, és különösebben nem is kellemetlen. Fogalma sem volt róla, mi lehet az, de amikor valami meleg buggyant ki a lába közül, rájött, hogy vérzik, méghozzá igen erősen. Nem esett kétségbe. Törzsét nem mozdítva, a konyha felé fordult, és közömbös hangon kiszólt: – Kim, légy szíves, telefonálj a mentőknek.

– Rosszul vagy? – sietett be a konyhából Kim.

– Erősen vérzek – felelte nyugodtan Nancy –, de nem kell megijedni. Szerintem csak

rendellenes menstruáció, de azért, azt hiszem, okosabb, ha bemegyek a kórházba.

A mentőautó nem szirénázott, nem volt semmi felhajtás, egyszerűen bevitték. A felvételi irodában azonban érthetetlenül sokat kellett várni. Mikor dr. Major végre megjelent, Nancy szinte örült, hogy látja, pedig irtózott a nőgyógyászati rutinvizsgálattól, amely lassanként egyet jelentett dr. Major arcával, testtartásával, szagával. Most azonban annyira megörült az orvosnak, hogy a szeme is könnybe lábadt.

Kétségkívül ez volt élete legkellemetlenebb vizsgálata. A felvételi irodában nyüzsgő emberektől csupán egy vékony függöny választotta el. Percenként mérték a vérnyomását, vért vettek tőle; át kellett öltöznie a kórházi hálóingbe, a függöny folyton félrelibbent, mert valaki bejött, rendszerint fehér köpenyben, s miközben dr. Major Nancyben turkált, egy másik esetet tárgyalt a nővérrel. Nancy megalázva érezte magát, összeszorította a szemét, és hangtalanul sírt.

– Mindjárt végzünk – Ígérte dr. Major. Elmondta, hogyan helyezkedik el Nancy méhe, hogyan változik meg a normális ciklus alatt, és mi történik, ha nem változik. A vérzés megszüntetésére végül is egészségügyi kaparást javasolt. Nancy szó nélkül beleegyezett, csak azt kérte, hogy a szüleit ne értesítsék. Ha túl lesz rajta, majd ő szól nekik. Az anyja biztosan azt hiszi majd, hogy abortusza volt.

Nézte a hatalmas műtőlámpákat, s csak olyankor nyugodott meg egy kicsit, amikor arra gondolt, hogy egy óra múlva vége lesz az egész átkozott lidércnyomásnak, és élete újra a megszokott kerékvágásba kerül. A lámpákon kívül nem nézett senkire és semmire.

– Kényelmesen fekszik?

Jobbra pillantott. Sötétbarna szempár nézett le rá az operálómaszkból. D'Mateo nővér egy harántlepedővel leszorította a torzsét és a jobb karját a műtőasztalhoz.

– Igen – válaszolt Nancy a lehető legtárgyilagosabb hangon. Valójában pokoli kényelmetlenül feküdt. A műtőasztal keményebb volt, mint azbeszt tetejű konyhaasztala. De a Dolargan és a Pipolphen lassan hatni kezdett, a világ egyre közömbösebb lett számára, egyre távolabb került tőle. Az atropin is hatott; a torka és a szája kiszáradt, a nyelve elzsibbadt.

Dr. Robert Billing az altatógéppel volt elfoglalva. A gép bonyolult acélszerkezet volt, függőlegesen álló, folyékony gázzal töltött, különböző színű palackokkal. Tetején egy barna üveg Halothan, a címkéjén: $C_2HNrClF_3$,majdnem tökéletes altatószer. Azért csak “majdnem", mert esetenként károsíthatja a máj működését. Egyéb jó tulajdonságai azonban nagymértékben ellensúlyozzák e hátrányát. Dr. Billing esküdött rá.

Dr. Billing kiváló altatóorvos volt, és ezt tudta is magáról. Sőt feltételezte, hogy mások is tudják. Büszke volt rá, hogy soha egyetlen komolyabb komplikációja sem volt, ami tényleg elég ritka. Akár a Jumbo Jet pilótája, ő is másodpercre lebontotta teendőit, és jegyzéket készített róla, mikor mit kell tennie. A műtét előtt a jegyzéket a műszerekkel együtt mindig magával vitte a műtőbe. Eszerint most 7 óra 15-kor a 12-es pont következett, azaz a gumicsövet föl kellett hurkolnia a gépre. A cső egyik vége a lélegeztető ballonba ment, melynek kapacitása 4-5 liter, s amellyel az operáció bármely pillanatában lélegeztetni tudja a beteget, a másik vége a szódatartályba, mely a beteg által elhasznált szén-dioxidot köti le. A 13-as pont szerint ellenőriznie kellett az egyenirányú lélegeztető csövön a szelepet, hogy a megfelelő irányba van-e fordítva. A 14-es pont szerint az altatógépet rá kellett kapcsolnia a falba épített központi sűrített levegő, nitrogénoxidul- és oxigénelosztókra. Az altatógépre rendkívüli esetre oxigénpalackok is voltak szerelve. Dr. Billing mindkettőn ellenőrizte a nyomást. Elégedett volt, a palackok tele voltak.

– Most elektródákat teszek a mellkasára, hogy a szívműködést a monitoron ellenőrizhessük – mondta Gloria D'Mateo, lehúzta a lepedőt, és fölhajtotta a kórházi hálóinget. A hálóing épphogy

eltakarta Nancy mellbimbóját. – Kicsit hideg lesz – tette hozzá a nővér, és három színtelen, kocsonyás valamit nyomott Nancy csupasz mellkasának alsó részére. Nancy meg akart szólalni, de nem tudott elég gyorsan eligazodni vegyes érzelmei között. Egyrészt hálás volt, mert segítenek rajta, másrészt pokolian dühös testi-lelki lemeztelenítése miatt.

– Most egy kis szúrást fog érezni – mondta dr. Billing. Gumicsővel elszorította a bal csuklóját, és megpaskolta a keze fejét, hogy a vénái jobban kidagadjanak; Nancy az ujjbegyében érezte a szíve lüktetését.

– Jó reggelt, Miss Greenly – vonult be a műtőajtón a fiatal dr. Major. – Remélem, jól aludt. Pár perc múlva túl leszünk az egészen, és visszavisszük a szobájába, hogy kipihenje az izgalmakat.

Mielőtt Nancy válaszolhatott volna, az injekciós tű bal keze fejének bőrén át a vénájába hatolt. A fájdalom egy bizonyos pontig fokozódott, aztán megszűnt. Az érszorítót levették, és az ujja ismét megtelt vérrel. Nancy könnyei befelé folytak.

– Az I.V., azaz az intravénás kanül bevezetése következik – mondta dr. Billing önmagának, és kipipálta a 16-os számot.

– Mindjárt elalszik, Nancy – folytatta dr. Major. – Ugye, Billing doktor? Szerencséje van, kislány. Billing doktor kiváló szakember. – Dr. Major mindenkit kislánynak szólított, tekintet nélkül betegei korára.

– A nyolcas tubust legyen szíves, Gloria – mondta dr. Billing. – Maga pedig, Major kolléga, mehet bemosakodni. Fél nyolcra készen leszünk.

– Helyes – mondta dr. Major, és elindult az ajtó felé, de aztán meggondolta magát, és Ruth Jenkinshez fordult, aki a műszereket rakta ki a Mayo-állványra. – Készítse ki az én hüvelytágítóimat és küretkanalaimat, Ruth. A múltkor valami középkori vacakot adott a kórházi felszerelésből. – És mielőtt a műtősnő válaszolhatott volna, kiment.

Nancy valahonnan a háta mögül hallotta a szívmonitor radarhoz hasonló bipjeit. Szívdobogása betöltötte a műtőt.

– Jól van, Nancy – mondta Gloria. – Csússzon kicsit lejjebb, hadd tegyem fel a lábát a lábtartóra. – Gloria térd alatt megfogta Nancy lábát, és az acél lábtartóra helyezte. Aztán az asztal előrebillent, és a lepedő a földre csúszott Nancyről. Nancy behunyta a szemét, és megpróbált nem gondolni arra, hogy nézhet ki széttárt lábbal a műtőasztalon. Gloria fölvette a lepedőt, és hanyag mozdulattal visszadobta Nancy hasára. Nancy igyekezett megőrizni a nyugalmát, de egyre idegesebb lett. Hálás akart lenni, de nem tudott parancsolni az érzelmeinek, és ki tudja, miért, egyre dühösebb lett.

– Talán jobb lenne altatás nélkül – mondta dr. Billingnek.

– Nem lesz semmi baj – nyugtatta meg dr. Billing az orvosok szokásos monoton hangján, és kipipálta listáján a 18-ast. – Fél perc múlva aludni fog – tette hozzá, és a levegőbe spriccelt a kezében lévő fecskendőből. – Most kap egy kis Pentothalt. Nem álmos?

– Egy csöppet sem – felelte Nancy.

– Miért nem szólt? – korholta dr. Billing.

– Mert fogalmam se volt róla. mit kell éreznem – vágott vissza Nancy.

– Jól van, ne idegeskedjen – mondta dr. Billing, és odahúzta az altatógépet Nancy fejéhez. Gyakorlott mozdulattal ráillesztette a Pentothalos fecskendőt az intravénás kanül szájadékára. – Most számoljon szépen.

Nancy erős akaratú teremtés volt, de bármennyire szeretett volna elaludni, agya ellenállt az altató hatásának. Sokáig tisztán hallatszott, hogy számol, és dr. Billing még egy adag Pentothalt nyomott bele. Huszonhétnél tartott, mikor a két gramm altató végre hatott. Nancy Greenly 1976.

február 14-én, pénteken reggel 7 óra 24 perckor elaludt. Egyszer s mindenkorra.

Dr. Billing nem gondolta volna, hogy ez az egészséges, fiatal nő lesz élete első bonyolult esete. Meg volt győződve róla, hogy ura a helyzetnek. A listának már majdnem a végére ért. Most a maszkon keresztül belélegezteti Nancyvel a Halothan, a nitrogén-oxidul és oxigén keverékből álló altatógázt. Aztán 2 köbcentiméter 0,2%-os Succinylcholin sóoldatot fecskendez a vénájába, hogy elernyessze a vázizomzatot. Ez megkönnyíti a légcsőtubus levezetését, és dr. Major is elvégezheti a petefészkek kétkezes vizsgálatát, megállapíthatja, van-e bennük kóros elváltozás.

A Succinylcholin hatása azonnal meglátszott: először az arcizomkötegek lazultak el, utána a hasizom. Ahogy a hatóanyag a vérárammal eljutott a test különböző részeibe, az izomban lévő mozgató idegvégkészülékek depolarizálódtak, és a vázizomzat teljesen elernyedt. A Succinylcholin a sima izom – így például a szív – működését nem befolyásolja, a monitor sípolása folyamatosan hallatszott.

Nancy nyelve elzsibbadt és hátracsúszott, elzárta a torkában a levegő útját. A mellkas és a has izmai is elernyedtek, a légzés leállt. Bár az altatógáz vegyileg különbözik az Amazonas menti indiánok nyílmérgétől, a kurarétól, a hatása ugyanaz, és Nancy öt perc múlva meghalhatott volna. De dr. Billing ura volt a helyzetnek. Levette a lélegeztető maszkot, és a gégetükörért nyúlt, hogy végrehajtsa a 22. lépést. A tükör végével előrehúzta a nyelvet, a tükröt bevezette a fehér gégefedő mellett a légcsőbe, és ellenőrizte a légcsőnyílást. A hangszálak, a vázizomzathoz hasonlóan, ernyedtek voltak.

Villámgyorsan helyi érzéstelenítőt spriccelt a légcsőbe, és ledugta a tubust. Hallotta a gégetükör jellegzetes kattanását, amikor a szárát és a fogóját összehajtotta. Egy kis injekciós tű segítségével fölfújta a légcsőtubus karmantyúját, és a gumicső végét gyorsan a tubus nyitott végéhez erősítette, összenyomta a lélegeztető zsákot; Nancy mellkasa mindkét oldalt egyformán megemelkedett. A fonendoszkóppal meghallgatta a tüdejét, és elégedett volt. A tubus bevezetése várakozásának megfelelően simán ment. A beteg légzését tökéletesen tudta szabályozni. Beállította a párologtatón a szükséges értéket, beadta a megfelelő mennyiségű Halothan, nitrogén-oxidul és oxigén keveréket. A légcsőtubust a szájnál ragtapasszal rögzítette. Egyetlen mozdulattal beállította az infúzión a cseppszámot. Szapora szívverése végre csökkent. Bár sosem mutatta, mindig nagyon ideges volt a tubus bevezetésénél. Mikor az ellazított beteg ott fekszik az asztalon, nagyon gyorsan kell dolgozni, hogy minden jól menjen.

Dr. Billing fejbólintással jelezte, hogy Gloria D'Mateo megkezdheti Nancy leborotvált gátjának előkészítését. Addig ő pihen egy kicsit. Most már csak az a feladata, hogy ügyeljen a beteg életjelenségeire: a szívfrekvenciára és a szívritmusra, a vérnyomásra és a test hőmérsékletére. Míg a beteg laza, neki kell őt lélegeztetnie a lélegeztető ballonnal. A Succinylcholin nyolc-tíz másodperc múlva elveszti hatását, ettől kezdve a beteg maga lélegzik, az altatóorvos pedig pihenhet. Nancy vérnyomása nem tért el a 105/70-es értéktől. Pulzusa, mely az altatás előtti izgalmak miatt szapora lett, lassan beállt a szokásos, percenként hetvenkettes ritmusra. Dr. Billing elégedett volt, és a körülbelül háromnegyed óra múlva esedékes tízórai szünetre gondolt.

Minden simán ment. Dr. Major elvégezte a kétkezes vizsgálatot, és további izomellazítást kért. Ez azt jelentette, hogy Nancy vére kiválasztotta a tubus levezetésekor adott Succinylcholint. Dr. Billing beadott újabb 2 köbcentit, és kötelességszerűén bevezette az altatási naplóba. A hatás azonnal megmutatkozott, dr. Major megköszönte, és tudatta a kis csapattal, hogy Nancy petefészkei olyanok, mint két szép kis szilva, vagyis normálisak. A hüvelytágítás simán ment. Nancynek előrehajló, normális méhe volt, a hüvelytágítók íve pontosan illeszkedett. Az

elszívókészülék néhány alvadt vérdarabot távolított el a hüvelyboltozatból. Dr. Major gondosan kikaparta a méh belsejét, és megvizsgálta a méhnyálkahártyaszövetek konzisztenciáját. Mikor dr. Major bevezette a második küretkanalat, dr. Billing némi változást észlelt a szívritmusban, és az oszcilloszkóp jeleit figyelte. A pulzus leesett hatvanra, ösztönösen felpumpálta a vérnyomásmérőt, és feszülten várta az összepréselt artérián átáramló vér ismerős, mély hangját. Ahogy a levegőnyomás tovább csökkent a párnában, meghallotta a visszaverődött hangot, amely a diasztolés nyomást jelzi. A vérnyomás 90/60 volt, vagyis nem túl alacsony, mégis gondolkodóba ejtette dr. Billinget. Kivette a hallgatót a füléből, és megszólalt.

– Dr. Major, kérem, hagyja abba egy percre. A vérnyomás kissé leesett. Maga szerint mennyi vért vesztett?

– Még fél litert se – nézett fel dr. Major Nancy lába közül.

– Érdekes – mondta dr. Billing, és visszatette a hallgatót a fülébe.

– Mennyi a vérnyomás? – kérdezte dr. Major.

– Kilencven per hatvan, a pulzus hatvan – mondta dr. Billing.

– Az isten szerelmére, mi a rossz ebben? – csattant fel dr. Major, az operáló orvosokra jellemző ingerültséggel.

– Semmi a világon – mondta dr. Billing. – Csak konstatáltam a változást. – Dr. Billing az órára pillantott. 7 óra 48 perc. – Rendben, folytassa. Ha újabb változást észlelek, szólok – mondta, és alaposan összenyomta a lélegeztető ballont, hogy Nancy tüdejébe a lehető legtöbb levegőt préselje. Valami nyugtalanította, valami piszkálta a hatodik érzékét, és fokozta a szívverését. Mozdulatlanul állt, és figyelte a lélegeztető ballon összeesését. Újra összenyomta, és érzékelte a Nancy hilusában és tüdejében mutatkozó ellenállást. A lélegeztetés könnyen ment. Újra a ballont figyelte. Nem észlelt sem mozgást, sem lélegző hatást Nancy részéről, annak ellenére, hogy a második adag Succinylcholin is lebomlott már.

A vérnyomás kissé megemelkedett, aztán újra lement: 80/58 volt. A monitor monoton sípolása csak egyszer csuklóit el. Dr. Billing az oszcilloszkóp ernyőjére pillantott. A ritmus újra fokozódott.

– Öt perc múlva végzek – mondta dr. Major. Dr. Billing megkönnyebbülten előrenyúlt, elzárta a nitrogén-oxidul és a Halothan csapját, és teljesen kinyitotta az oxigénét. Csökkenteni akarta Nancy alvásmélységét. A vérnyomás 90/60-ra emelkedett, és dr. Billing valamivel jobban érezte magát. Keze fejével letörölte gyöngyöző homlokát, mert a fokozott izgalom következtében csupa verejték lett. A szódatartályra nézett. A széndioxid-megkötés normálisnak látszott. 7 óra 56 perc. Jobb kezével megfogta Nancy szemhéját, és fölemelte. A szemhéjak a legkisebb ellenállás nélkül felnyíltak, a pupillák maximálisan tágak voltak. A rémület egy szempillantás alatt visszatért dr. Billingbe. Valami nincs rendben... valami nagyon nincs rendben.

Február 23., hétfő, reggel 7 óra 15 perc

Február 23-án a reggeli szürkületben apró hópihék táncoltak a Longwood Avenue-n. Csípős hideg volt, –7 Celsius-fok, a napot alacsonyan szálló, vastag, szürke felhők takarták. A tenger felől jövő légáramlat egyre több felhőt hajtott maga előtt, és furcsa módon – ahelyett, hogy kivilágosodott volna – még sötétebb lett az ég Boston fölött. Nem havazott, csak a Cohasset fölött keletkezett hókristályokat sodorta be a városba a szél. Néhány hópihe épségben elérte a Longwood Avenue-t, s egy alulról jött hirtelen szélroham az orvostudományi egyetem kollégiumának harmadik emeleti ablakához vágta a pihéket. A zsíros bostoni korom vastagon ült az ablakpárkányon, a hókristályok odatapadtak, míg az ablaküvegen kiáramló meleg lassan fel nem olvasztotta őket. és bele nem vesztek az ablakpárkány szennyébe.

Susan Wheeler bent a szobában a nyugtalanul, szinte alvás nélkül töltött éjszaka után megpróbált fölébredni értelmetlen, idegesítő álmából. Február 23-a nehéz nap lesz számára, talán eddigi életének legnehezebb napja, öt napja fejezte be a másodévet, két évig csak elméleti tárgyakat tanult, ideje nagy részét előadótermekben és laboratóriumokban töltötte, könyvek és egyéb holt tárgyak között. Jeles tanuló volt, mert neki való volt az elméleti és laboratóriumi munka, a dolgozatírás. Olyan jó jegyzeteket készített, hogy mások is kölcsönkérték. Először válogatás nélkül oda is adta őket mindenkinek, később azonban rájött, hogy nemcsak a középiskolában, hanem az egyetemen is érvényes a versenyszellem, és azontúl csak a barátainak, illetve azoknak adta kölcsön, akiktől alkalomadtán, ha ő is hiányzott, kölcsönkérhette az övékét. De ritkán hiányzott.

Azoknak, akik buzgóságáért cukkolták, azt felelte, szüksége van rá, hogy szóban is hallja az anyagot. Persze nem ez volt az igazi ok, hanem az, hogy feltűnés nélkül nem hiányolhatott. Bár ő csak úgy nézett a tanáraira, mint semleges nemű hivatali feletteseire, azok elsősorban a nőt látták benne. Mert Susan nő volt, feltűnően vonzó, huszonhárom éves nő.

Hosszú, vékony szálú, puha, gesztenyebarna haja volt, hátrafésülte, és a tarkóján összecsatolta, ahonnan csillogó zuhatagként omlott a vállára. Az arca kerek volt, az arccsontja széles; mélyen ülő, kékeszöld szemében apró barna pontocskák vibráltak. A fogsora vakítóan fehér volt és tökéletesen szabályos, amit nagy részben fogszabályozó orvosának köszönhetett.

Mindent egybevetve, Susan Wheeler olyan volt, mint a Pepsi Cola-reklám álomlánya. Huszonhárom évével, üde fiatalságával és jellegzetesen kaliforniai szexisségével magára vonta a férfiszemeket, működésbe hozta a férfiak hypothalamusát. Ráadásul még okos is volt. Kitűnően érettségizett, amivel boldoggá tette szüleit, akik nagyon is adtak az ilyesmire. A Radcliffe-ben végzett, fő tantárgya a kémia volt, emellett azonban legtöbb óraszámban irodalmat tanult. Simán fölvették az egyetemre.

Ám van sok hátránya is annak, ha valaki olyan csinos, mint ő. Az egyik például az, hogy egyetlen óráról sem hiányozhatott anélkül, hogy észre ne vegyék. A másik az, hogy az emberek hajlamosak voltak rá, hogy kellő tájékozódás nélkül alkossanak róla véleményt. Annyira hasonlított a sugárzó szépségű reklámhölgyikékhez, hogy a legtöbben azt hitték, esze is csak annyi van, mint azoknak. Ami a szórakozást illeti, Susannak közel sem volt annyi férfiügye, mint ezt gondolták róla. Egyrészt jobban szeretett otthon olvasni, mint unalmas pasasokkal találkozni, márpedig nagyon kevés férfit nem tartott unalmasnak, másrészt a férfiak nem is igen hívták randevúzni, éppen azért, mert nemcsak szép volt, hanem okos is, és ez kicsit sok a férfiaknak, így aztán szombat esténként rendszerint otthon maradt, és olvasgatott: szépirodalmat vagy ami éppen jött.

Február 23-a Susan számára azért volt félelmetes, mert attól tartott, hogy kényelmes kis

világát felrobbantják. Vége a jól ismert és megszokott elméleti munkának, és százhuszonhét évfolyamtársával együtt a kórházi gyakorlóévek küzdőterére kerül. Hiába jó valaki az elméleti tárgyakból az első két évben, az még nem biztosíték arra, hogy azt is tudja, hogyan kell bánni egy beteggel.

Susan nem áltatta magát azzal, hogy tudja, mit jelent orvosnak lenni, mit jelent eleven embereket gyógyítani. Tulajdonképpen nem is hitte, hogy valaha megtudja. Ez nem olyasmi, amit csak el kell olvasni és megérteni. Február 23-án lesz a tűzpróba: betegekkel kell foglalkoznia, s a jó ég tudja, hogyan kell ezt csinálni. Megrendült önbizalma miatt nem tudott rendesen aludni. Bizarr, idegesítő álmai voltak, melyekben ismeretlen útvesztőkben bolyongott szörnyű célokat keresve. Sejtelme sem volt róla, mennyire közel járt álmában ahhoz a valósághoz, amelynek hamarosan tanúja, illetve résztvevője lesz.

7.15-kor rádiós ébresztőórája vetett véget az álmainak. Még mielőtt a rádió hangja is szétáradt volna a szobában, kikapcsolta. Máskor szeretett zenére ébredni, ezen a napon azonban nem volt zenés ébresztőre szüksége: fel volt ajzva anélkül is.

Lábát a padlóra téve fölült az ágy szélére. A padló hideg volt. Haja a szemébe lógott. A szoba nem volt valami nagy, négyszer négy és fél méteres, az utca felőli részét két túlméretezett ablak zárta le. Az ablakok egy másik téglaépületre meg egy parkolóra néztek; Susan csak ritkán tekintett ki rajtuk. A falakon a festés még jó állapotban volt; két évvel azelőtt ő maga festette ki. Pasztellsárgára, mert ez a szín illett a legjobban a sötétkék csíkos zöld függönyhöz. A falon fémkeretben plakátok lógtak.

A bútor kollégiumi volt. Az egyszemélyes ágy túlságosan puha volt, nehéz lett volna rajta “szórakozni". A kopott, agyonpárnázott fotelt nem használta, abban tartotta a szennyesét. Olvasni az ágyon szeretett, tanulni meg az íróasztalnál. Az íróasztal közönséges tölgyfa asztal volt, lapján monogramokkal és egyéb vésésekkel, többek között néhány trágár szóval is a jobb sarkában. A Diagnosztika a gyakorlatban ott feküdt rajta nyitva. Az elmúlt három napban elejétől végig elolvasta, de ezzel sem sikerült növelnie megcsappant önbizalmát.

– A nyavalya törné ki! – szaladt ki a száján. A megjegyzés arra vonatkozott, hogy mégiscsak eljött február 23-a. De még egy cifrább káromkodást is megeresztett. Szeretett káromkodni, és káromkodott is eleget, persze csak magában. Belső feszültségét szokta feloldani vele.

Csak mikor már kibújt az ágy melegéből, akkor jött rá, hogy nem kell sietnie, van még egy negyedórája. Máskor ilyentájt szokott rádiót hallgatni, mielőtt a fürdőszobába ment. Most azonban csak ült az ágyon, bámult maga elé, és azt kívánta, bárcsak jogra ment volna vagy bölcsésznek, bárhová, csak az orvosegyetemre ne.

A padló hidege átsugárzott a lábába, és azon keresztül az egész testébe. Formás mellén megkeményedett a mellbimbó, meztelen combja belül libabőrös lett. Csak egy vékony, agyonhordott flanel hálóing volt rajta, még első gimnazista korában kapta karácsonyra. Most is majdnem mindig ebben aludt, legalábbis, ha egyedül töltötte az éjszakát. Szédítő sebességgel változó életében talán ez jelentette az egyetlen állandóságot. – És az apjának is ez volt a kedvence.

Kisgyerekkorától szeretett kedvében járni az apjának. Első emléke róla a szaga volt: a szabad levegő és a dezodoráló szappan illatának sajátos keveréke, amelyről csak később tudta meg, hogy jellegzetes férfiszag. Apja mindig jó volt hozzá, és Susan tudta, hogy ő a kedvence, de ezt a titkát nem árulta el senkinek, főképp nem két öccsének. A gyerekkor és a kamaszkor szokásos nehézségei közt ez adott önbizalmat neki.

Apja erős akaratú, uralkodó típus volt, ugyanakkor jó szívű és nemes gondolkodású, aki felvilágosodott despotaként irányította családját és biztosítási üzletét. Gyermekei tudomásul

vették, hogy mindig az övé az utolsó szó. Nem mintha az anyjuk gyenge lett volna, de a férjében olyan férfit látott, akit többre értékelt magánál. Susan élete nagy részében az ilyen kapcsolatot tekintette normának, csak mostanában kezdett kételkedni benne. Az ő természete' inkább az apjáéra ütött. Egy időben borzasztóan szeretett volna olyan lenni, mint az anyja, és mindent meg is tett, hogy olyan legyen, de hiába. Jelleme egyre inkább az apjáéra hasonlított. Susan az apjából merített önbizalmat és erőt ahhoz, hogy nő voltával nem törődve, végigcsináljon bármit, amihez kedve van. Mikor bekerült az egyetemre, és összebarátkozott néhány évfolyamtársnőjével, megtudta, hogy a legtöbbjüknek ugyanilyen apja van, és mikor össze is találkozott a lányok szüleivel, az apák olyan ismerősek voltak neki, mintha valóban régről ismerte volna őket.

Kopácsolás hallatszott az ablak alatt a radiátorból, elkezdték a fűtést. Ebből ráeszmélt, hogy hideg van. Elgémberedett tagokkal fölállt, nyújtózott egyet, és becsukta az ablakot, amelyet éjszakára résnyire mindig nyitva hagyott. Kibújt a hálóingből, és meztelenül a fürdőszobaajtó tükre elé állt. Furcsa mód vonzották a tükrök. Szinte sose ment el tükör előtt anélkül, hogy meg ne nézte volna magát benne.

Remek táncosnő lehetnél, Susan Wheeler – mondta, lábujjhegyre állt, és karját a feje fölé emelte. – Hagyd a fenébe azt a rohadt orvosi pályát. – Eltáncolta a Hattyú halálát, s a végén a földre rogyott. Mindvégig nézte magát a tükörben. – Bárcsak tehetnem – tette hozzá csöndesen. Büszke volt a testére, mely puha volt és hajlékony, ugyanakkor erős és arányos. Tényleg lehetett volna táncosnő belőle. Jó egyensúlyérzéke volt, jó ritmusérzéke, és kecsesen mozgott. Irigyelte Carla Curtist, akivel együtt járt a Radcliffe-be, és aki az érettségi után táncosnőnek ment, s most valahol New Yorkban élt. De Susan tudta, hogy ez csak álom, ő sosem tudna táncosnő lenni. Neki olyan hivatásra van szüksége, ahol állandó szellemi ingereknek van kitéve. Kiöltötte nyelvét a tükörben látható lányra, aki mindent leutánzott. Bement a fürdőszobába.

Kinyitotta a zuhanyt. Négy-öt percbe telt, míg megindult a meleg víz. Megrázta a fejét, hogy a haja ne lógjon a szemébe, és belenézett a fürdőszoba tükrébe. Ha az orra egy kicsit keskenyebb volna, még vonzóbb lenne, gondolta. Hozzákezdett szokásos fürdőszobai foglalatosságaihoz; mindenekelőtt bevette az antibébitablettát. Egyéb jó tulajdonságai mellett igen gyakorlatias teremtés volt; gyakorlatias és erős akaratú.

Február 23., hétfő, 7 óra 30 perc

Bostonban mindig sok kitűnő építész élt, a bostoni Memorial Kórházról mégsem lehetne azt állítani, hogy építészeti műremek. Központi épülete száz évvel ezelőtt készült, alapterülete kicsi, magassága is mindössze két emelet, s a kórtermek túlságosan nagyok, ami nem felel meg a mai kor követelményeinek, gyakorlati haszna a nullával egyenlő. Csak a falaiból áradó történelmi levegő mentette meg a lebontástól.

A többi, megszámlálhatatlanul sok nagyobb épület valóságos tanulmány az amerikai ízléstelenségről. Gyors tempóban húzták fel őket, hol azért, mert égető szükség volt újabb ágyakra, hol mert nagyobb adományt kapott a kórház. Kivétel talán néhány kisebb kutatóközpont, amelyen látszik, hogy tehetséges építész tervezte.

Az egész azonban több, mint a részek összege, az érzékelést nagymértékben befolyásolja az érzelem. Az épületek nem épületekként jönnek számításba, hanem mint a híres bostoni Memorial Kórháznak, a modern orvostudomány fellegvárának részei. A laikus félelemmel vegyes izgalommal tekint a kórházra, a szakembereknek pedig ez a kórház az orvoslás Mekkája.

A környék sem szebb, mint maga a kórház. Egyik oldalon az Északi Pályaudvar felé haladó vágányok útvesztői és a megemelt autópályák, a másikon egy kispénzű családok számára épített modern lakótelep, ahol a bérek mégis olyan magasak, hogy csak a gazdagok tudják megfizetni. A kórház előtt a bostoni kikötő egyik szeglete, melynek posványos vize sötét, mint a feketekávé. A kórházat csak egy újságpapírral teledobált, betonozott játszótér választja el a víztől.

Ezen a hétfő reggelen fél nyolckor a Memorial valamennyi műtőjében lázas munka folyt. A műtéti kiírás szerint öt perc múlva huszonegy műtőben huszonegy szike fog belevágni huszonegy beteg húsába. Az iram máris rettenetes volt, és ez délután kettőig-háromig előreláthatóan nem is csökken. Két műtőben még este nyolckor és kilenckor is lesz műtét. Gyakran előfordul, hogy a reggel fél nyolckor kezdők még a műtőben találják az ügyeletes kollégákat.

A műtőkkel ellentétben a sebészeti pihenő csodálatosan csöndes volt. Tekintve, hogy az első cigarettaszünet kilenckor kezdődik, csak két ember tartózkodott, benne. A mosogatónál egy hatvankét évét meghazudtolóan öreg, beteges külsejű férfi állt, aki a mosogatót úgy próbálta kitisztítani, hogy nem vette ki belőle a húsz-egynéhány használt, de el nem mosott kávéscsészét. A férfit Waltersnek hívták, de kevesen tudták volna megmondani, hogy a Walters a vezetékneve-e vagy a keresztneve. A teljes neve Chester P. Walters volt, de hogy a P. mit jelent, azt még maga Walters sem tudta. Tizenhat éves kora óta dolgozott a Memorial sebészeti osztályán, és bár az égvilágon semmit sem csinált, senkinek nem volt hozzá bátorsága, hogy kirúgja. Nincs jól, szokta mondogatni, és tényleg valóban beteges volt a külseje: a bőre tésztafehér, a tüdejéből másodpercenként köhögés tört fel, és folyton krákogott. A cigaretta állandóan ott lógott a szája jobb sarkában, s a legtöbbször balra billentett fejjel állt, nehogy a füst a szemébe menjen.

A másik személy Mark H. Bellows, szakvizsga előtt álló sebész segédorvos, aki az egyik asztalnál ült, és egy sárga kórházi blokkfüzetbe írogatott. (A H. Halpernt jelentett, az édesanyja leánykori nevét.) Fölöttébb zavarta Walters krákogása és cigarettájának a füstje. Ő nem dohányzóit se most, se máskor. Sohasem tudta megérteni, mivel és hogyan érte el Walters, hogy még nem rúgták ki, holott a külsejével és a modorával – nem is beszélve feltűnő munkaundoráról – rég rászolgált volna erre. Legalábbis Bellows szerint, akinek a szemében a Memorial sebészeti osztálya volt a modern sebészet fellegvára, álmai netovábbja, maga a mennyország, ahová ő csak nagy nehezen tudott bekerülni. És ennek a mennyországnak a közepén itt van ez a hullarabló, ahogy a kollégák előtt Walterst nevezte. Nevetséges.

Rendes körülmények között ilyenkor Bellows is műtőben szokott lenni: vagy operált, vagy asszisztált. Csakhogy mára várta először azt az öt orvostanhallgatót, akit rábíztak. Bellows jelenleg a Beard 5-ön, azaz a Beard épület ötödik emeletén dolgozott mint második rangidős segédorvos. Az ő hatáskörébe tartozott a műtőkkel szomszédos intenzív osztály is.

Jegyzetelt, föl se nézett. A kávésbögréjéért nyúlt, fölemelte, hangosan szürcsölt egyet a forró feketéből, aztán hirtelen visszatette az asztalra. Eszébe jutott még valaki, aki előadást tarthatna a medikusoknak. Fölírta a nevét. Előtte hevert az asztalon egy “Sebészeti Osztály" fejléccel ellátott géppapír is, érte nyúlt, és elolvasta rajta az öt hallgató nevét: George Niles, Harvey Goldberg, Susan Wheeler, Geoffrey Fairweather III., Paul Carpin. Csak két név keltette föl az érdeklődését. A Fairweather név láttán elmosolyodott, és máris maga előtt látott egy magas, szemüveges, elkényeztetett fiút, hosszú New England-i családfával. A másik név, Susan Wheeleré, csak azért ragadta meg a figyelmét, mert a szó legtágabb értelmében szerette a nőket. És azt hitte, hogy azok is szeretik őt; végül is jóképű férfi volt, ráadásul orvos. Susan Wheeler nevét olvasva arra gondolt, hogy egy nővel talán könnyebben megy majd a verkli az elkövetkező hónapban. Nem törte rajta a fejét, hogy milyen lehet a lány.

Mark Bellows két és fél éve dolgozott a Memorialban, munkájával meg voltak elégedve, és úgy látszott, hogy szakvizsgája előtt nincs akadály. Sőt ha minden jól megy, bent is maradhat alorvosnak. Az, hogy segédorvos létére őt bízták meg a medikusok oktatásával, nagy megtiszteltetésnek számított, de sok vesződséggel is járt. A váratlan fordulatnak Hugh Casey májgyulladása volt az oka. Ugyanis a medikusok oktatása a rangidős segédorvos feladatkörébe tartozott. Három héttel ezelőtt, mikor kiderült, hogy Caseynek májgyulladása van, dr. Howard Stark, a sebészeti osztály főorvosa az irodájába kérette Bellowst, aki mindenre gondolt, csak arra nem, hogy Casey betegsége miatt hívatják. Mint mindenkin, akit a Nagyfőnök hívat, Bellowson is kitört a pánik, és agyában villámgyorsan sorra vette az utóbbi időben elkövetett valamennyi baklövését, hogy ha kiderül, melyik miatt hívatták, kellőképpen tudjon védekezni. De Stark, szokásától eltérően nem kellemetlenkedett, sőt megdicsérte Bellowst egyik nemrég tartott előadásáért, s a mézesmázas bevezető után megkérdezte, hajlandó volna-e elvállalni a Casey-féle medikuscsoportot, őszintén szólva, Bellows szívesen lemondott volna a megtiszteltetésről, de őrültség lett volna nemet mondania Stark kérésére. Tudta, hogy a főorvos megsértődne, és előbb-utóbb bosszút állna rajta, tehát készségesen vállalta a hallgatókat.

Vonalzóval kétszer két centis kockákat rajzolt a sárga blokkfüzet első lapjára, a kockákba beírta a következő harmincvalahány nap dátumát, amikor a medikusok az osztályon lesznek. A kockákat két részre, délelőttire és délutánira osztotta. Úgy tervezte, hogy reggelente előadást tart, délutánonként pedig hol egyik, hol másik hallgató fog beszámolni az előre megadott témákból, össze akarta írni a témákat, hogy az átfedéseket elkerüljék.

Bellows előző héten ünnepelte a huszonkilencedik születésnapját, de puszta ránézésre elég nehéz lett volna megállapítani, hány éves. A bőre sima volt, a teste kisportolt, csak a feje búbján kissé már megritkult haja vallott a korára. A szeme kék volt, a haja kétoldalt alig észrevehetően őszült. Arca barátságos, és a lényéből sugárzott valami, ami megnyugtatóan hatott környezetére. Majdnem mindenki szerette.

Jelenleg még két segédorvos, két kezdő is dolgozott a Beard 5-ön. Az egyiket Daniel Cartwrightnak hívták, és a Johns Hopkinsból jött, a másikat Robert Reidnek, és a Yale-ről került ide. Július óta voltak az osztályon, és februárban mind a kettőn kitört a kezdő orvosokra jellemző depresszió. A fél év alatt elmúlt belőlük az újdonság okozta mámor és a felelősség nyomasztó érzése, de túlságosan sok volt még hátra az évből, amikor végre megszabadulnak a keserves kétnaponkénti éjszakai ügyelettől. Ezért aztán különleges bánásmódot igényeltek Bellows

részéről. Cartwright jelenleg az intenzív terápiás osztályra volt beosztva, Reid a Beard 5-re. Bellows úgy tervezte, hogy őket is bevonja a medikusoktatásba. Cartwrightról feltételezte, hogy szívesen segít majd, Reid azonban néger volt, és újabban egyre inkább a színének és nem segédorvosi szerepének tulajdonította, ha kértek tőle valamit, ha – ahogy ő mondta – “ugráltatták". Bellows végül is úgy határozott, hogy őt egyelőre kihagyja.

– Pocsék idő van – mondta Walters nyilván nem Bellowsnak, csak úgy bele a levegőbe.

– Ja – mondta Bellows közömbösen, és kinézett az ablakon. Waltersnak igaza volt. Az ég szinte fekete volt a gomolygó felhőktől.

Bellows hirtelen úgy érezte, örül, hogy öt orvostanhallgatót bíztak rá. Ez valószínűleg meg szilárdítja a helyzetét, és neki bizony igencsak gyakorlatiasnak kellett lennie, ha azt akarta, hogy véglegesítsék a Memorialban. A verseny kegyetlen volt.

– Nem azért mondom, Walters, de én ezt az időt szeretem a legjobban – vetette oda pimaszul a köhögő Waltersnak, és fölállt. Walters szájában megfordult a cigaretta. Fölnézett, de mielőtt szólhatott volna, Bellows már kint is volt a szobából. Sietett a hallgatók elé. Meg volt róla győződve, hogy fáradozása gyümölcsöző lesz.

Február 23., hétfő, 9 óra

Susan Wheelert a kollégiumból Geoffrey Fairweather vitte a kórházhoz. A divatos Jaguar X50-be csak hárman fértek be. A másik szerencsés Paul Carpin, Fairweather barátja volt. George Niles és Harvey Goldberg kénytelen volt a földalattin végigélvezni a reggeli csúcsforgalmat, tekintve, hogy a megbeszélés Mark Bellowszal a Memorialban kilenc órakor kezdődött.

A Jaguar gyorsan megtette a négymérföldes utat a kórházig. Susan Wheeler, Fairweather és Carpin 8.45-kor léptek be a Memorial főbejáratán. A másik két medikus 8.55-re ért oda. Mark Bellowszal a Beard 5. orvosi szobájában kellett találkozniuk. Fogalmuk sem volt, hogy jutnak oda. Mikor beléptek a kapun, a vakszerencsére bízták magukat. A két csoport részben véletlenül, részben azért, mert minden út oda vezetett, a főépület liftjénél találkozott. Susan Wheeler, Fairweather és Carpin előzőleg a főbejárattal szemben lévő Thompson-épületből akarta megközelíteni a Beard 5-öt, de nem sikerült. Annak, aki nem ismerte, kész labirintus volt a kórház.

– Nem hiszem, hogy szeretni fogom ezt a helyet – mondta George Niles Susannak, mikor bepréselték magukat a zsúfolt liftbe. Susan tudta, mire gondol. Mind az öten akut önbizalomhiányban szenvedtek, tudták, hogy a Memorial az egyik legjobb gyakorlókórház, ugyanakkor azonban egyikük sem vonzódott igazán az orvosi pályához. Nem akartak fontos kérdésekben dönteni. A sztetoszkóppal, amely árulkodón kandikált ki bal zsebükből, eddig csak egymást és néhány kiválasztott beteget vizsgáltak meg. De hát mégiscsak az ország egyik legjobb orvosegyeteméről jöttek, és ez azért számít valamit. Legalábbis ezzel vigasztalták magukat, miközben a lift emeletről emeletre egyre közelebb vitte őket a Beard 5-höz. A másodikon kinyílt az ajtó, és kiszállt egy műtőruhába öltözött orvos. Egy pillanatra megláthatták a teljes készültségben lévő műtőfolyosót.

Mikor az ötödiken kiszálltak, nem tudták, merre induljanak. Susan a csapat élére állt, és elindult a folyosón a nővérszoba felé, mely éppúgy készültségben volt, mint a Beard 2 műtőfolyosója. Az adminisztrátor a fülére tapasztotta a telefonkagylót, hogy átvegye a reggeli vérképeredményeket. Terry Lindquist főnővér a műtéti kiírást ellenőrizte, hogy meggyőződjék, megkapták-e az előkészítő gyógyszereket azok a betegek, akiket a következő órában operálnak. A hat nővér és a három segédnővér a műtét előtt állók körül serénykedett.

Susan Wheeler, gondosan leplezve belső bizonytalanságát, látszólag magabiztosan lépett be az irányított cselekvések e szentélyébe. Az adminisztrátor látszott a legmegközelíthetőbbnek.

– Elnézést kérek, meg tudná mondani... – kezdte.

Az adminisztrátor figyelmeztetően felemelte a bal kezét. – Ismételje meg a haematokrinértéket! Kész bolondokháza van itt! – üvöltötte a telefonkagylóba, amelyet vállával szorított a füléhez. Előtte jegyzetfüzet hevert, abba irt. – És karbamidnitrogén-vizsgálatot is kértünk! De igen, kértünk! Én állítottam ki a kérőcédulát. – Ellenőrizte. – Ide hallgasson, dr. Needem állati pipa lesz, ha nem lesz itt időben a vizsgálati eredmény. Mi?... Ha nincs elég savójuk, vegye magának a fáradságot, tolja ide a képét, és vegyen le még vért. A beteget tizenegykor műtik. És mi van Bermannal, megvannak a laboreredmények? Persze hogy kell!

Az adminisztrátor a kagylót még mindig a füle és a válla közé szorítva Susanra nézett. – Mit óhajt? – vetette oda.

– Orvostanhallgatók vagyunk, és azt szeretném tudni...

– Forduljon Miss Lindquisthez – szakította félbe hirtelen az adminisztrátor. A papírjára nézett, és őrült iramban számokat kezdett írni rá. Hogy Susan tudja, kiről van szó, a fejével mutatott Terry Lindquist felé.

Terry Lindquist egészséges, vonzó nő volt, bár Susan ízlése szerint kissé molett. Nem úgy festett a helyzet, mintha neki kevesebb munkája volna, mint az adminisztrátornak, de Susan nem akart vitatkozni, összenézett a csoport többi tagjával, és odament Miss Lindquisthez.

– Elnézést kérek – szólította meg udvariasan –, orvostanhallgatók vagyunk, és ide...

– Jaj, ne! – szakította félbe Terry Lindquist, és jobb kezét a homlokára tette, mintha pokoli migrénje volna. – Még csak ez hiányzott – mondta a fal felé fordulva, de azért úgy, hogy hallják. – Az év legzűrösebb napján beállít egy csapat medikus. – Susan felé fordult, és dühösen ránézett. – Kérem, most ne zavarjanak.

– Nem akarjuk zavarni – védekezett Susan. – Csak azt szeretném megkérdezni, hol az orvosi szoba.

– Ott, az íróasztallal szemközti ajtón kell bemenni – felelte Terry Lindquist kissé megenyhülve, aztán odakiáltott az egyik nővérnek:

– Szép kis napunk lesz, Nancy! Itt van egy csoport zöldfülű medikus!

Susan a fehérre festett ajtó felé indult, a többiek utána.

– Szép kis fogadtatás – mondta Carpin.

– Aha, csak a piros futószőnyeg hiányzik – tette hozzá Fairweather, mert bár az orvostanhallgatók állandó önbizalomhiányban szenvednek, meg vannak győződve saját fontosságukról.

Susan belökte a lengőajtót. A szobában régi könyvek, elavult folyóiratpéldányok, jegyzetpapírok, mosatlan kávéscsészék, eldobható injekciós tűk és transzfúziós szerelékek hevertek szanaszét. A bal oldali fal előtt hosszú, asztal magasságú pult, középen egy nagy kávéfőző. Szemben függöny nélküli ablak, melyre vastagon rárakódott a bostoni korom. Ha nem égtek volna a mennyezeti neoncsövek, alig lehetett volna látni a szobában. A jobb oldali falon hirdetőtábla lógott, rajta üzenetek, határidő-figyelmeztetések, hivatalos közlemények. Mellette egy krétaporos tábla. Középen tanulópadok, felcsapható asztallappal. Az egyikben Bellows ült, blokkfüzete előtte. Mikor a hallgatók bevonultak, fölemelte bal karját, és az órájára nézett. A mozdulat nekik szólt, és ők azonnal kapcsoltak.

– Negyed tíz múlt öt perccel – nézett végig rajtuk Bellows. – Ha jól emlékszem, a megbeszélés kilenc órára volt kitűzve és nem negyed tíz után öt percre. Jobb, ha mindjárt az elején tisztázunk valamit – folytatta. Körülményesen felállt, és a kezébe vett egy darab krétát. – A legfontosabb dolog a sebészetben, és különösen itt, a Memorialban, hogy minden a maga idejében történjék. Nagyon ajánlom, hogy ezt véssék jól az emlékezetükbe, különben kórházi gyakorlatuk... – Nem fejezte be a mondatot. Egy darabig az asztalon dobolt a krétával, egy pillanatra kibámult az ablakon, aztán újra a diákokra nézett, és minden további nélkül belekezdett félig előkészített bevezetőjébe. Beszéd közben az arcokat tanulmányozta. Fairweather csakis az a sárga csontkeretes szemüveges lehet. Goldberget is bármikor ki tudná választani, gondolta. A másik két fickón nincs semmi jellegzetes. Susan Wheeler azonban egy kicsit megzavarta. Nem számított rá. hogy a lány ennyire csinos. Susanon sötétkék hosszúnadrág volt, fölül valamivel világosabb kék-szürke mintás gyapjúblúzt viselt, s öltözékét sötétkék-piros selyemsál egészítette ki. Dús keblével kihívóan nőies jelenség volt. Bellows megpróbált nem nézni rá, legalábbis egy időre.

– Három hónapot lesznek a Memorialban, ebből mindössze egy hónapot a Beard 5-ön – darálta az ilyenkor szokásos egyhangú stílusban.

– Mint mindennek az életben, ennek is megvan a maga jó és rossz oldala. A Beard 5-ön részt vesznek az intenzív terápiás osztály munkájában, és ennek megfelelő elméleti képzésben is részesülnek. Ez a jó oldal. A rossz az, hogy jelenleg még nincs elég klinikai tapasztalatuk, hogy

ezt szakmailag kellőképpen értékelni tudják. Úgy tudom, most vannak először kórházi gyakorlaton. Igaz? – nézett Carpinra.

Carpin jobbra-balra tekingetett, hogy megbizonyosodjék, tényleg neki szánta-e Bellows a kérdést. Meg kellett köszörülnie a torkát. – Igen – bökte ki végül.

– Az intenzív osztályon lehet a legtöbbet tanulni – folytatta Bellows –, de a betegellátás szempontjából ez a legkritikusabb hely. Ha bármit rendelnek a betegnek, alá kell íratniuk velem, vagy a másik két segédorvos valamelyikével aki éppen ügyeletes. Mindjárt találkozni fognak a kollégákkal. Amennyiben az intenzív osztály számára rendelnek valamit, azt közvetlenül a megírás után kell aláíratni. Erre az osztályon a nap folyamán bármikor lehetőség van.

Végignézett a diákokon, Susanon is, aki semleges tekintettel nézett vissza rá. Első benyomása nem volt kellemes Bellowsról. Modorát mesterkéltnek találta, félbehagyott minielőadását a pontosságról pedig egyetlen esetből leszűrt korai általánosításnak. Monoton előadásmódja csak megerősítette Susannak azt az olvasmányai alapján kialakulóban lévő véleményét, hogy a sebészek kiállhatatlanok, egoisták, nem bírják elviselni a kritikát, és ráadásul még unalmasak is. Az, hogy Mark Bellows férfi, még csak az eszébe sem jutott.

– Namármost – folytatta Bellows mesterkélten –, lemásoltatom az ütemtervet, hogy amíg a Beard 5-ön vannak, tudják mihez tartani magukat. Fölosztom az osztály és az intenzív részleg betegeit, hogy mindenki tudja, kiket kell a segédorvosokkal együtt ellátnia. Ami a betegfelvételt illeti, szeretném, ha arra az egyenlő elosztás elve alapján maguk készítenének menetrendet. Mindennap más valakinek kell végeznie a betegek felvételi vizsgálatát. Ami az éjszakai ügyeletet illeti, szeretném, ha minden éjjel legalább egyikük bent maradna. Ez azt jelenti, hogy ötnaponként kerül sor mindenkire, amit ki lehet bírni. Ha többen akarnak bent maradni, annak csak örülünk, egynek azonban kötelező. Jó lenne, ha a mai nap folyamán még egyszer összejönnénk, és addigra megcsinálnák az ügyeleti beosztást. A vizit az intenzíven reggel fél hétkor kezdődik. Szeretném, ha még előtte megnéznék a betegeiket, és összegyűjtenék a beérkezett vizsgálati eredményeket, hogy a viziten be tudjanak róluk számolni. Világos?

Fairweather rémülten Carpinre nézett, és a fülébe súgta: – Jézus Mária, fölkelhetek, mielőtt lefeküdtem volna!

– Kérdése van, Mr. Fairweather? – förmedt rá Bellows.

– Nincs – vágta rá azonnal Fairweather. Megdöbbent, hogy Bellows tudja a nevét.

– Ami a délelőtt további részét illeti – folytatta Bellows, és az órájára nézett –, először is beviszem magukat a nővérállomásra, hogy bemutatkozhassanak a nővéreknek, akik egészen biztosan odáig lesznek a gyönyörűségtől, hogy megismerhetik magukat – mondta, és erőltetetten nevetett.

– Már volt szerencsénk némi meleg fogadtatásban – mondta Susan, aki most szólalt meg először. Bellows a hang felé pillantott, aztán csak nézte a lányt. – Nem mintha rezesbandára számítottunk volna, de azért nem kellett volna mindjárt leforrázni minket – folytatta Susan.

Külseje már az előbb is zavarba hozta Bellowst. Élénk hangjától most gyorsabban vert a szíve, mint gimnazista korában, mikor a sportesemények a versenyzőket biztató kórust vezető lányokat nézte, és a szemével levetkőztette őket.

– Miss Wheeler, meg kell értenie, hogy a nővérek csupán egy dolog miatt vannak itt.

Niles cinkosán Goldbergre kacsintott, aki nem értette, mire céloz.

– Azért, hogy a betegeket ellássák, méghozzá a lehető legjobban. És ha új orvostanhallgatók vagy új segédorvosok kerülnek az osztályra, ez nem megy mindig könnyen. Tapasztalataik alapján alakult ki az a véleményük, hogy ha új ember kerül az osztályra, az rosszabb, mint a baktériumok és vírusok együttvéve.

Bellows abbahagyta, de Susan nem reagált. Bellowson gondolkodott. Legalább realista, ez az egyetlen pozitívum, amit fel lehet hozni a mentségére. Egyébként igen rossz benyomást tett rá.

– Miután a nővéreknek bemutatkoztak, mennek a sebészetre. Fél tizenegykor lesz egy epehólyagműtét. Remek alkalom, hogy életükben először bemosakodjanak, és megnézzék a műtőt belülről.

Bent a műtőben dr. David Cowley piszok rossz hangulatban volt; senkit sem kímélt. A nővér a műtét vége előtt könnyekben tört ki, mást kellett helyette beállítani. Az altatóorvos kénytelen volt eltűrni, hogy Cowley olyan mocskos szavakkal pocskondiázza, amilyeneket még nem hallott a műtő. Az első asszisztensnek pedig Cowley megvágta a szikével a jobb mutatóujját.

Cowleyt a Memorial legjobb sebészei közt emlegették. Hatalmas szobája volt a Beard tizedik emeletén. A Memorial volt a mindene. Ha a dolgok simán mentek, vele sem volt semmi baj, jópofa volt, vicceket mesélt, szívesen elvitatkozott, fogadásokat kötött, és jókat röhögött. De ha valami nem úgy történt, ahogy elképzelte, mindjárt röpködtek a szájából a nyomdafestéket nem tűrő szavak.

Aznapi egyetlen operációja, egy epeműtét, nem sikerült valami fényesen. Mindjárt azzal kezdődött, hogy a műtősnő rossz műszereket készített elő; azokat tette a Mayo-állványra, amelyeket a kezdő segédorvosok használtak. Dr. Cowley fölkapta az egészet, és a földhöz vágta. Folytatódott azzal, hogy az első vágásnál a beteg kissé megremegett, Cowley alig tudta megállni, hogy dühében bele ne vágja az altatóorvosba a szikét. A következő húzás a röntgen-asszisztensé volt, aki nem jött abban a pillanatban, amikor hívta. Cowley mocskolódása aztán annyira megviselte szegényt, hogy az első két felvételt túlexponálta.

Cowley nem tudta, miért ment minden ilyen rosszul. Ő maga azzal tetézte a pechsorozatot, hogy véletlenül lehúzta a felső kötést az epehólyaghoz vezető artériáról, és a seb pillanatok alatt megtelt vérrel. Kemény munkába telt, míg újra lekötötték az eret, vigyázva, nehogy megsértsék a májba vezető artériát. Cowley még akkor sem tudta biztosan, hogy nem okozott-e kárt a máj vérellátásában, mikor a vérzést elállították.

Még az üres öltözőbe érve is dühöngött. Dúlva-fúlva ment a szekrényéhez. Földhöz vágta a műtőssapkát és a maszkot, belerúgott az egyik szekrényajtóba.

– Az istenit ennek a sok impotens baromnak. Hogy lezüllött ez a rohadt hely!

A dühös rúgásnak, amelyet egy ökölcsapás is követett, több következménye is volt. Először is: a szekrény tetejéről, amelyet legalább öt éve nem töröltek le, hatalmas porfelleg szállt a magasba. Ugyanakkor leesett róla egy árva műtőscipő, és kis híján fejen találta, s végül kivágódott a szekrény ajtaja, és kiesett belőle egy csomó holmi.

Cowley először a műtőscipőt vágta teljes erőből a falhoz. Aztán belerúgott a szekrényajtóba, hogy egészen kinyíljon, és vissza tudja rámolni a kihullott holmit. De mikor meglátta, mi van benne, meghökkent.

Közelebb hajolt, és megdöbbenve látta, hogy a szekrény telis-tele van gyógyszerrel. Volt ott nyitott és bontatlan doboz és fiola, elképesztő mennyiségű ampulla, üveg és tabletta. A kihullottak közt talált Dolargant, Succinylcholint, Innovart, Barocca-C-t és kurárét. A szekrényben még sok egyéb gyógyszer is volt, többek közt egy teljes doboz morfinampulla, injekciós tűk, műanyag csövek és tapaszok.

Gyorsan visszarakott mindent a szekrénybe, és bezárta. Noteszába fölírta a szekrény számát: 338. Ki akarta deríteni, hogy kié. Dühös volt, de annyira azért nem vesztette el a fejét, hogy ne tudja: ekkora rejtett gyógyszerkészletnek az egész kórházra nézve súlyos következményei lehetnek.

Február 23., hétfő, 10 óra 15 perc

Susan Wheeler nem öltözhetett át az orvosi szobában, mert az orvosi szoba annyit jelentett, hogy férfiszoba. Ha át akart öltözni, a nővéröltözőbe kellett mennie, ez viszont azonos volt a női öltözővel. Mindenütt ezek a rohadt hagyományok, gondolta dühösen. Újabb kirívó példáját látta benne a férfisovinizmusnak. Az öltözőben nem volt senki, könnyen talált magának egy üres szekrényt, levetette fehér orvosi köpenyét, és fölakasztotta. A zuhanyozó ajtaja mellett megtalálta a műtősruhákat. Egyrészes, halványkék kartonruhák voltak, a műtősnők hordanak ilyet. Kivett egyet, maga elé tartotta, és a tükör elé állt. A nyomasztó környezetben lázongó érzések kerítették hatalmukba.

– Kell a nyavalyának ez a gönc – mondta a tükörnek, és behajította a ruhát a szennyesládába. Kiment a folyosóra, és az orvosi szoba előtt megállt. Majd fölrobbant mérgében. Hirtelen belökte az ajtót.

Bellows volt a szobában, s éppen a műtősruhájáért nyúlt a szekrénybe. Csak egy James Bond-fazonú alsónadrág volt meg fekete zokni rajta. Mintha egy harmadrangú pornófilmből vágták volna ki. Szörnyen megrémült, mikor meglátta Susant, és kétségbeesetten menekült a helyiség biztonságosabb vége felé, ahová az ajtóból nem lehetett látni. Susan a váratlan találkozás ellenére a szekrényhez lépett, kiválasztott egy kisebb méretű műtőskabátot meg egy nadrágot, és már ott sem volt.

Visszament a nővérszobába, és gyorsan beöltözött. A világoszöld nadrág túl nagy volt neki. Keskeny csípője miatt oldalt a legszorosabbra kellett vennie rajta a csíptetőt. Közben fölkészült Bellows, a leendő nagy sebész elkerülhetetlen kirohanására. Amikor Bellows bemutatta őket a nővéreknek, látta, hogy meglehetősen leereszkedő stílusban tárgyal velük, ami enyhén szólva nevetséges volt, az után a magasztos védőbeszéd után, amelyben elmagyarázta, miért nem lelkesednek a nővérek a medikusok iránt. Tipikus férfisoviniszta, gondolta. Elhatározta, hogy egy kicsit móresre tanítja a teremtésnek ezt a koronáját, így talán a sebészeti gyakorlat is elviselhetőbb lesz a Memorialban. Benyitott a műtőbe.

– Maga az, Miss Wheeler? – kérdezte Bellows, mikor Susan belépett. Az ajtó mellett balra, lezseren a falnak dőlve állt, nyilván Susant várta. Jobb karjával a falnak könyökölt, arcát a tenyerének támasztotta. Susan annyira nem számított rá, hogy az ajtónál várja, hogy megijedt, amikor meghallotta a hangját. – Be kell vallanom – folytatta Bellows, és szélesen elmosolyodott, amitől mindjárt emberibb lett az arca –, nem emlékszem, mikor éreztem magam utoljára ilyen hülye helyzetben.

Susan visszamosolygott rá, de csak amolyan félmosollyal. Várta, mikor kezd bele a szentbeszédbe.

– Mikor magamhoz tértem, és rájöttem, miért jött – mondta Bellows –, egyszerűen nevetségesnek találtam, hogy elszaladtam. Ha egy csöpp eszem van, ott maradok, ha van rajtam ruha, ha nincs. Elgondolkodtam azon, hogy reggel talán kissé eltúloztam a pontos megjelenés fontosságát. Két éve vagyok segédorvos a kórházban, ez minden. Maga és a társai az első medikuscsoportom. Tulajdonképpen nem akarok mást, csak hogy a lehető leghasznosabban töltsék el az osztályon az időt, és hogy nekem is hasznom legyen magukból. Ha más nem, legalább érezzük jól magunkat.

Újra elmosolyodott, megbiccentette a fejét, **és** otthagyta a sóbálvánnyá meredt Susant, hogy megnézze, melyik műtőben van az epehólyagműtét. Most Susan jött zavarba. Elszántságát, mely lázadó érzéseiből táplálkozott, elmosta Bellows váratlan önvallomása. Lázadása már csak jelentéktelen, a helyhez nem illó ostobaságnak tűnt. Hülyeség lett volna azt hinni, hogy ő idézte

elő Bellows hirtelen változását, tehát nyilván tévedett, mikor az első benyomások után általánosított. Figyelte Bellowst, aki a nővérasztal felé tartott; látszott, milyen otthonosan mozog a Susan számára ellenséges környezetben. Ez tetszett neki. És azt is észrevette, hogy egészen jóképű. A többiek már mind ott álltak beöltözve, hogy belépjenek a műtőbe. George Niles megmutatta Susannak, hogyan kell a papírcsizmát a cipőre húzni, és ragtapasszal ráragasztani. Aztán föltette a csuklyát, végül a maszkot. Mikor mindenki teljes díszben volt, megkerülték az asztalt, és bementek a lengőajtón a tulajdonképpeni “steril" műtőkbe.

Susan sohasem volt még műtőben. Fentről, a galériáról már végignézett néhány operációt, de ez alig jelentett többet, mintha tévén nézte volna végig őket. Az üvegfal elválasztotta az igazi drámai eseményektől. Ahogy végigmentek a hosszú műtőfolyosón, izgalom fogta el, amelybe egy kis félelem is vegyült, mikor az ember halandó voltára gondolt. Műtő műtő után következett. Nem látott mást, csak előrehajló alakokat, akikről tudta, hogy alvó betegek fölnyitott testében keresik a kóros elváltozást. Egy hordágy közeledett, a műtősnő húzta, az altatóorvos tolta. Mikor melléjük ért, Susan észrevette, hogy az altatóorvos a legnagyobb természetességgel összeszorítja a beteg állat, aki fuldokolva öklendezik. – Azt mondják, Waterville Valleyben majdnem egyméteres hó van – mondta a műtősnőnek. – Pénteken mindjárt munka után fölmegyek síelni én is – felelte a műtősnő, mikor az őrző felé menve elhaladtak Susan mellett. A nemrég operált beteg megkínzott arca láttán Susan önkéntelenül összerándult.

A csoport megállt a 18-as műtő előtt.

– A beszélgetést próbálják a minimumra korlátozni – mondta Bellows, és benézett az ajtó kis ablakán. – A beteg már alszik. Kár, szerettem volna, ha látják az altatást. Na, mindegy. A steril kendő elhelyezése sok mozgással és egyebekkel jár, ezért kérem, maradjanak ott, a jobb oldali fal mellett. Ha az operáció elkezdődik, jöjjenek közelebb, hogy lássanak valamit. Ha lesz kérdésük, gyűjtsék össze, és később megbeszéljük. Rendben? – Végignézett a hallgatókon. Mikor a szeme Susanéval találkozott, újra elmosolyodott, és kinyitotta a műtő ajtaját.

– Á, isten hozta, Bellows professzor úr – üdvözölte lelkesen a műtő túloldalán a röntgenképek mellett álló hatalmas, steril köpenyes, kesztyűs, bemosakodott alak. – Bellows professzor úr ideterelte az ő kis báránykáit, hogy megmutassa nekik a keleti partvidék leggyorsabb sebészét – mondta nevetve. Karját – mint a “nagy sebész" a hollywoodi filmeken – fölemelte, kézfejét föltartotta, tenyerét kifordította. – Remélem, tudtára adta a tudásra szomjazó ifjúságnak, hogy igen ritka műtéti eljárásnak lesznek szemtanúi.

– Bemutatom Stuart Johnstont, a szakvizsga előtt álló három segédorvos egyikét – mondta Bellows. – Már csak négy hónapig kell vele kibírnunk. Megígérte, hogy tisztességesen fog viselkedni, de én már nem hiszek neki.

– Mi van, nem tetszik, hogy lecsaptam a kezedről ezt a szép kis műtétet? – kérdezte Johnston még mindig nevetve. Aztán odaszólt a két műtősnek, de akkor már nem nevetett. – Takarják már le a beteget, fiúk. Könyörgöm, mozogjanak már, csak nem itt akarnak megöregedni?

A letakarás gyorsan ment. A beteg feje fölött egy kis fém csőállvány ívelt át, amely elválasztotta az altatóorvost a műtéti területtől. A letakarás után csak egy kis rész maradt szabadon a beteg hasának jobb felső részén. Johnston a jobb oldalra állt, az asszisztens a balra. A műtősnő odatolta a műszerekkel zsúfolásig megrakott, letakart Mayo-állványt. A tálca hátulján vérzéscsillapítók sorakoztak példás rendben. A szikében új, borotvaéles penge.

– Kést – mondta Johnston. A szikét gumikesztyűs jobb kezébe fogta, a ballal meg feszesre húzta a beteg hasán a bőrt, hogy könnyebben belevághasson. A medikusok csöndesen közelebb húzódtak, és előrehajoltak, hogy lássanak valamit. Olyan volt, mintha egy kivégzést néznének. Megpróbáltak lélekben fölkészülni arra, amit a következő pillanatban látni fognak.

Johnston körülbelül két centire tartotta a szikét a halvány bőr fölött, és az altatóorvosra nézett, aki lassan kiengedte a levegőt a vérnyomásmérő mandzsettából, s közben a higanyszálat figyelte: 120/80. Johnstonra pillantott, és alig észrevehetően bólintott. A szike belemélyedt a szövetekbe, és simán, könnyedén felhasította a bőrt. A seb szétnyílt, lüktető artériás vér spriccelt szét vékony sugárban, aztán a vérzés csillapult és elállt. Ezzel egy időben érdekes jelenség játszódott le George Niles agyában. Az emberi húsba vágó kés képe azonnal megjelent a hátsó kérgi mezőkön. Az asszociációs rostok fölfogták az ingert, és továbbították a fali lebenybe, ahol megtörtént az áttevődés. Az ingerület olyan gyorsan és olyan erősen terjedt, hogy aktiválta a – hypothalamust, és nagymértékben kitágította a perifériás ereket. A vér az agyból a kitágult erekbe áramlott, és így az agy tulajdonképpen vér nélkül maradt. George Niles elvesztette az eszméletét, és hanyatt vágódott. Feje kongva a műanyag padlónak ütődött.

Mikor Johnston meghallotta a koppanást, villámgyorsan megfordult. Meglepetése egy szempillantás alatt a sebészekre jellemző hirtelen haraggá változott.

– Az isten szerelmére, Bellows, ne engedd be ide ezeket a gyerekeket! – Még akkor is csóválta a fejét, amikor folytatta a vérzés elállítását a vérzéscsillapítókkal.

A nővér egy ampulla ammóniát tartott George orra alá, a csípős szag magához térítette a fiút. Bellows lehajolt, megtapogatta a nyakát és a tarkóját. Mikor George rájött, hogy mi történt, nagyon elszégyellte magát. Johnston persze nem hagyta annyiban.

– A szentségit, Bellows, miért nem mondtad, hogy ezek teljesen zöldfülűek. Mi lett volna, ha a fiú beleesik a sebbe?

Bellows nem válaszolt. Lassan talpra állította George-ot, és mikor látta, hogy összeszedte magát, intett a csoportnak, hogy menjenek.

Mielőtt az ajtó becsukódott volna, még hallották, hogy Johnston dühösen ráordít az egyik fiatalabb segédorvosra: – Azért vagy itt, hogy segíts, vagy azért, hogy hátráltass...?

Február 23., hétfő, 11 óra 15 perc

George Niles-nek elsősorban a büszkesége sérült meg. A tarkóján jókora dudor nőtt ugyan, de a feje nem tört be. A pupillák nagysága nem változott, nem lett memóriazavara sem. Az eset azonban így is elrontotta a csoport hangulatát. Bellows ideges lett, hogy rossz fényt vet az ítélőképességére, amiért mindjárt az első nap a műtőbe vitte a medikusokat. A hallgatókat meg azért izgatta a dolog, mert tartottak tőle, hogy valamennyiüket egy ilyen eset alapján ítélik meg. Susant nem ez érdekelte, öt sokkal inkább a Johnstonnál, illetve a Bellowsnál tapasztalt hirtelen változás döbbentette meg. Az egyik percben vidámak voltak és barátságosak, a másikban szinte őrjöngtek, csak azért, mert az események váratlan fordulatot vettek. Mindez csak megerősítette a sebészekről kialakított véleményét. Valószínűnek tartotta, hogy nem egyedi jelenséggel találkozott.

Átöltöztek utcai ruhába, és bementek kávézni a sebészeti pihenőbe. A kávé meglepően jó, gondolta Susan, de a cigarettafüstöt alig lehet kibírni. Keresztülnézett az embereken, és a szeme egyszer csak egy tésztafehér bőrű férfi tekintetével találkozott, aki a sarokban, a mosogatónál álldogált. Walters volt az. Susan elfordította a tekintetét, aztán újra ránézett a férfira, hogy meggyőződjék róla, tényleg őt figyeli-e. Öt figyelte. Mélyen ülő apró szeme átparázslott a cigaretta gomolygó füstjén. Az elmaradhatatlan cigaretta ugyanis most is ott lógott a szája sarkában, füstcsík kígyózott belőle. Ki tudja, miért, Quasimodóra, a Notre-Dame toronyőrére emlékeztette Susant, noha nem volt púpos. Megpróbálta elkerülni az alak kellemetlen tekintetét, de szeme önkéntelenül folyton odatévedt. Örült, mikor Bellows intett, hogy igyák ki a kávéjukat, és menjenek. A kijárat a mosogató mellett volt, és amíg Susan ki nem ment. Walters le nem vette róla a szemét. Köhögött, krákogott, szürcsögött. – Pocsék idő van, ugye, kisasszony? – mondta, mikor Susan elhaladt mellette. Susan nem válaszolt. Ez az alak csak fokozta a Memorial iránt érzett ellenszenvét.

A csoport az intenzív osztályra ment. Mikor a hatalmas ajtó becsukódott mögöttük, kívül rekedt a külvilág. Miután a szemük hozzászokott a normálisnál kevesebb fénnyel megvilágított helyiséghez, idegen világ tárult eléjük. A szokásos zajokat, például a beszédhangokat vagy a lépések zaját elnyelte a hangelnyelő mennyezet. Csak mechanikai és elektronikus zajokat lehetett hallani, elsősorban a szívmonitor ritmikus bipjeit, és a lélegeztető készülék sziszegését. A betegek külön-külön alkóvokban, magas, rácsos ágyakban feküdtek. A szokásos infúzióspalack lógott a fejük fölött, amit műanyag cső kötött össze a hegyes tűvel felnyársalt érrel. Volt olyan beteg, aki úgy be volt pólyázva, mint egy múmia. Volt, aki ébren volt, és rémült tekintetén látszott, hogy csak egy hajszál választja el az őrülettől.

Susan szeme megakadt az oszcilloszkóp ernyőjén keresztülszáguldó fényjeleken. Rájött, hogy egyáltalán nem érti az orvosi műszerek jelzéseit. Az infúzióspalackokat sem ismeri, hiába van rájuk írva a folyadék bonyolult összetétele. Mázsás kőként nehezedett rá – és társaira is – a nemtudás: mintha az egyetem első két évében nem tanultak volna semmit.

Érezvén, hogy tömegben lenni biztonságosabb, az öt medikus közelebb húzódott egymáshoz, s szinte egy emberként lépett oda az egyik középső asztalhoz. Úgy követték Bellowst, mint a kötélen rángatott bábuk.

– Mark! – szólalt meg az egyik intenzíves nővér, akit June Shergoodnak hívtak. Pompás, szőke haja volt, és a meglehetősen vastag szemüveg mögül két okos szem nézett feli Bellowsra. Susan jó megfigyelő lévén, határozott változást észlelt Bellows magatartásában. – Wilsonnak egy ideje extrasystoléi vannak, és szóltam Danielnek, hogy jó lenne, ha adnánk neki Lidocain-infúziót – mondta a nővér, és az asztalhoz lépett. – De a jó öreg Daniel nem tudta eldönteni,

adjunk-e vagy sem. – Kiterítette Bellows elé az EKG-leletet. – Nézze csak meg ezeket az extrákat.

Bellows a leletre nézett.

– Nem azt, maga hólyag – mondta Miss Shergood –, az a normális ütés, hanem ezt itt, itt ni.

– Azt hiszem, tényleg szüksége van egy kis Lidocainra – mondta Bellows nevetve.

– Arra mérget vehet – felelte Miss Shergood. – ötszáz milliliter ötszázalékos cukoroldatban, hogy percenként két milligramm jusson be. Már fel is tettem a palackot az állványra, csak oda, kell menni, és elindítani. A beteglapra pedig ne felejtse el ráírni, hogy akkor is adtam neki ötven milligrammot, mikor az első extrákat észrevettem. És lehetne egy-két keresetlen szava Cartwrighthoz. Ez már a negyedik eset, hogy nem tud dönteni egy ilyen vacak gyógyszerelésről. Nem szeretnék ebből rendszert csinálni.

Mielőtt Bellows válaszolhatott volna, Miss Shergood odaugrott az egyik beteghez. Gyakorlott kézzel szétválasztotta az összecsavarodott infúzióscsöveket, hogy megnézze, melyik cső melyik üveghez tartozik. Elindította a Lidocain-infúziót, műanyag tálcát tartott a palack alá, abba csöpögtette a folyadékot, míg beállította a cseppszámot. A nővér és Bellows között lezajlott villámgyors jelenet sem adta vissza a diákok elvesztett önbizalmát. A nővér szakmai tudása láttán csak még jobban érezték saját alkalmatlanságukat. De meg is lepte őket ez a tudás.

Bellows nagyméretű kórlapot vett elő az egyik rekeszből, és az asztalra tette. Leült. Susan elolvasta a nevet a kórlapon. N. Greenly. A diákok körbeállták Bellowst.

– A sebészeti és általában a betegellátásnak egyik legfontosabb mozzanata a folyadékháztartás szabályozása – kezdte Bellows, és kinyitotta a kórlapot –, amit például ez az eset fényesen bizonyít.

Hirtelen kivágódott a kórterem ajtaja, jellegzetes kórházi hangzavar és halvány fény szűrődött be rajta, és belépett Daniel Cartwright, a Beard 5 egyik elsőéves segédorvosa. Alacsony, 165 centi körüli férfi volt, gyűrött, vérfoltos fehér köpenyben. Büszke volt tömött bajuszára, a szakálla azonban olyan gyér volt, hogy át lehetett látni rajta. A feje búbján erősen kopaszodott. Barátságos természetű volt, most is azonnal odament a csoporthoz.

– Hello, Mark – köszöntötte Bellowst. – Hamarabb végeztünk a gyomorműtéttel, és gondoltam, ha nincs ellene kifogásod, csatlakozom hozzátok.

Bellows bemutatta Cartwrightot a medikusoknak, és megkérte, ismertesse dióhéjban Nancy Greenly kórtörténetét.

– Nancy Greenly – darálta Cartwright gépiesen –, huszonhárom éves nőbeteg, körülbelül egy héttel ezelőtt vettük fel a Memorialba egészségügyi küret céljából. Kórelőzménye negatív. A műtét előtti rutinvizsgálatok eredményei normálisak, negatív a terhességi teszt is. A műtét alatt altatási komplikáció lépett fel, és azóta a beteg komatózus, kontaktusképtelen állapotban van. A két nappal ezelőtti EEG lényegében lapos. Jelenlegi állapota változatlan: testsúly megtartott; vizeletkiválasztás jó; vérnyomás, pulzus, elektrolit háztartás stb. mind rendben. Tegnap délután kis hőemelkedése volt, de a tüdőhangok tiszták. Mindent egybevéve nagyon jól tartja magát.

– De csak a mi segítségünkkel – tette hozzá Bellows.

– Huszonhárom éves? – kérdezte váratlanul Susan, és az ágyak felé nézett. Fájdalom tükröződött az arcán, de a többiek nem vették észre a gyenge világításban, ő is huszonhárom éves volt.

– Huszonhárom vagy huszonnégy, de ez most nem számít – mondta Bellows. Susannak azonban számított.

– Hol van? – kérdezte, de még nem volt benne biztos, hogy valóban akarja-e látni.

– Baloldalt a sarokban – felelte Bellows, és föl sem nézett a folyadékháztartás-ellenőrző

lapról. – Azt kell ellenőriznünk, hogy mennyit ürített ki a beteg a bevitt folyadékból. Ez természetesen statikus adat, és bennünket jobban érdekel a dinamikus állapot, amire persze a statikusból prímán lehet következtetni. Hát akkor lássuk csak; a beteg ezerhatszázötven köbcenti vizeletet ürített...

Susan ekkor már nem figyelt. Megpróbálta kivenni a sarokban mozdulatlanul fekvő alakot. Onnan, ahol állt, csak a haj sötét foltját, a sápadt arcot és a száj tájékán kiálló csövet látta. A cső az ágy mellett álló nagy, kocka alakú géppel volt összekapcsolva. A gép sziszegett-fújtatott: lélegeztette a beteget. A lány testét fehér lepedő takarta; a karja szabadon volt, és negyvenöt fokos szögbe igazítva feküdt a törzse mellett. Bal karjából infúziós cső állt ki. A nyakából jobboldalt egy másik. A komor hangulatot növelte a mennyezetről rávetített fénynyaláb, amely csak a fejet és a törzs felső részét világította meg. A beteg alól műanyag cső vezetett a földön álló vizeletmérő edénybe.

– Naponta meg kell mérnünk a súlyát is – folytatta Bellows.

Susan nem figyelt; csak hangfoszlányok jutottak el időnként a tudatáig. – Huszonhárom éves nőbeteg... – visszhangzóit az agyában. Mivel nem volt még kellő kórházi gyakorlata, elsősorban a dolog emberi oldala ragadta meg. Annyira megdöbbentette, hogy azonos korúak és neműek, hogy önkéntelenül további azonosságokat is feltételezett. Eddig naiv módon úgy képzelte, hogy ilyen súlyos betegségük csak öreg embereknek lehet, jóval túl az élet delén, a halál előtt.

– Mennyi ideje eszméletlen? – kérdezte, egyfolytában a sarokban fekvő beteget nézve.

Bellows, aki a váratlan kérdésre elhallgatott, Susan felé fordult, és ránézett. Nem fogta föl Susan lelkiállapotát. – Nyolc napja – felelte kissé bosszúsan, amiért a folyadékháztartásról szóló előadását félbeszakították. – De ennek nem sok köze van a mai nátriumszinthez, Miss Wheeler. Megkérem, szíveskedjék a szóban forgó anyagra koncentrálni.

Bellows újra a többiek felé fordult. – A hét végéig elvárom, hogy mindegyikük írjon folyadékészlelő lapot. Hol az ördögbe is tartottam? – Bellows folytatta előadását, és Susant kivéve mindenki előrehajolt, hogy követni tudja a papíron az egyre több számjegyet.

Susan továbbra is a sarokban mozdulatlanul fekvő emberi lényre meredt. Gyorsan végiggondolta azoknak a barátnőinek a nevét, akiknek küretük volt, és felvetődött benne a kérdés: vajon mi mentette meg őt és a barátnőit attól, hogy ugyanilyen siralmas állapotba kerüljenek, mint Nancy Greenly? Percekig töprengett, az alsó ajkát beharapva, mint mindig, mikor nagyon elgondolkodott.

– Hogy történt? – kérdezte egyszer csak váratlanul.

Bellows másodszor is fölkapta a fejét, de most sokkal gyorsabban, mint az előbb; mintha közelgő katasztrófától tartana. – Mi hogy történt? – kérdezte, és kutatva körülnézett a kórteremben.

– Hogy került a beteg kómás állapotba?

Bellows kihúzta magát, behunyta a szemét, és letette a ceruzáját. Hallgatott, mintha tízig számolna, mielőtt megszólal.

– Miss Wheeler – mondta végül lassan, fölényesen –, szeretném, ha ön is rám figyelne. Ami a beteget illeti, csak azt mondhatom, hogy a kifürkészhetetlen sors áldozata. Világos? Kitűnő egészség... rutin egészségügyi küret... altatás, műtét egyetlen hiba nélkül. Csak éppen nem ébredt föl többé. Valamiféle agyi oxigénhiány. Nem jutott elegendő oxigén a keverékbe. Ez minden. És most folytassuk a munkát. Egész nap itt leszünk, és megírjuk az észlelőlapokat. A nagyvizit délben van.

– Gyakran fordul elő ilyen komplikáció? – kérdezte makacsul Susan.

– Á! – felelte Bellows. – Hál' istennek, ritkán. Talán ha egy esetben százezer közül.

– Ami neki száz százalék – vágta rá Susan kissé élesen.

Bellows ránézett, de fogalma sem volt róla, mire akar Susan kilyukadni, ő már régóta nem vette figyelembe az emberi szempontokat Nancy Greenly esetében. Csak az érdekelte, hogy megfelelő szinten tartsa az ionháztartást, hogy szabályozza az ürítés mennyiségét, és hogy visszaszorítsa a baktériumokat. Nem akarta, hogy Nancy Greenly akkor haljon meg, amikor ő ügyel, mert ez azt jelentette volna, hogy nem képes megfelelően ellátni egy beteget. Ez rossz fényt vetne rá, ráadásul lehetőséget is adna Starknak, hogy rajta köszörülje a nyelvét. Jól emlékezett rá, hogy nyilatkozott Stark Johnstonról, amikor egy ugyanilyen beteg meghalt Johnston ügyelete alatt.

Nem mintha Bellows érzéketlen lett volna az emberi oldal iránt, csak egyszerűen nem volt ideje rá, hogy foglalkozzék vele. Meg aztán az esetek sokasága miatt kialakult benne egyfajta “védettség" minden olyan dologgal szemben, ami megismétlődhet. Nem vette észre az azonosságot Susan Wheeler és Nancy Greenly életkora között, és már rég elfelejtette, mennyire fogékony érzelmileg a leendő orvos, mikor első klinikai tapasztalatait szerzi.

– Akkor most századszor is térjünk vissza a munkánkhoz – mondta, közelebb húzta a széket az asztalhoz, és idegesen végigsimított a haján. Mielőtt folytatta volna a számolást, az órájára nézett. – Nos, ha tehát egynegyed normál oldatot használunk, lássuk, mennyi milliekvivalens lesz kétezerötszáz milliliterben.

Susant teljesen hidegen hagyta a beszélgetés. A kíváncsiságtól hajtva megkerülte az asztalt, és elindult Nancy Greenly felé. Lassan ment, óvatosan, mintha veszélyes terepen járna, és lépésről lépésre akarná földeríteni a terep részleteit. Nancy Greenly szeme csak félig volt becsukva, kilátszott kék szivárványhártyájának alsó széle. Az arca márványfehér volt, éles ellentétben haja komor barnaságával. Az ajka száraz, cserepes, szájában műanyag pecek, nehogy beleharapjon az endotrachealis tubusba. Metszőfogaira barna anyag rakódott: száraz, alvadt vér.

Susan gyomra egy pillanatra fölkavarodott, és elfordította a fejét, de aztán visszanézett az ágyra. Elképzelte a nemrég még ép és egészséges lányt, és önkéntelenül megremegett. Nem a szomorúságtól, másféle belső fájdalom volt ez: találkozás az emberi halandósággal, a bármely pillanatban megszakadható élet értelmetlenségével, a reménytelenséggel, a tehetetlenséggel. A gondolatok vadul zakatoltak az agyában, s szokatlan módon nyirkos lett a tenyere.

Mint aki finom porcelánt vesz a kezébe, fölemelte Nancy Greenly kezét. A kéz meglepően hideg és teljesen ernyedt volt. Él Nancy Greenly, vagy halott? – villant át az agyán. De az ágy fölött ott volt a szívmonitor, az elektronikus jelek nyugtalanul szaladtak végig a képernyőn, jelezve, hogy a beteg él.

– Úgy látom, Miss Wheeler, magának a kisujjában van a folyadékháztartás – szólalt meg mellette váratlanul Bellows. Susan óvatosan letette Nancy Greenly kezét, és meglepődve látta, hogy az egész csoport odajött az ágyhoz.

– Ez itt, nézzék, a centrális vénás vérnyomásmérő – mondta Bellows, és fölemelt egy műanyag csövet, amelynek a vége Nancy Greenly nyakába fúródott. – Csak most van nyitva. Az infúzió a másik oldalon megy, és oda kell felakasztani a huszonöt milliekvivalens káliumot tartalmazó negyed normál sóoldatot, hogy egy óra alatt százhuszonöt milliliter jusson a szervezetbe.

– Nos, Cartwright – folytatta rövid szünet után, miközben nyilván gondolkodott, és üres tekintettel Nancy Greenlyt nézte –, feltétlenül csináltasd meg a vizelet elektrolitvizsgálatokat, de kérd a napi szérumelektroliteket is. Ja, igen, és kérjél magnéziumot is.

Cartwright őrült tempóban fölírt mindent a lázlapra. Bellows elővette a reflexkalapácsát, szórakozottan ráütött Nancy Greenly térdére és kezére. De nem voltak reflexek.

– Miért nem csináltak nála gégemetszést? – kérdezte Fairweather.

Bellows ránézett, és kis idő után megszólalt. – Nagyon jó kérdés, Mr. Fairweather. Cartwrighthoz fordult. – Miért nem csináltunk nála gégemetszést, Daniel?

Cartwright a betegről Bellowsra nézett, aztán vissza a betegre. Látszott, hogy ideges. A lázlapot böngészte, bár tudta, hogy nincs rajta a válasz.

Bellows ismét Fairweatherre nézett. – Nagyon jó kérdés, Mr. Fairweather. Én, ha jól emlékszem, szóltam dr. Cartwrightnak, hogy hívja át a gégészeket. Vagy nem így van, dr. Cartwright?

– De igen, igen – mondta Cartwright. – Fel is hívtam őket, de nem hívtak vissza.

– Te pedig nem jártál utána – tette hozzá Bellows leplezetlen ingerültséggel.

– Nem, mert... – kezdte Cartwright.

– Nem érdekel a szöveged, Cartwright – vágott a szavába Bellows. – Azonnal hívd át a gégészeket! A tubust nem tarthatjuk bent sokáig, hosszú távú mesterséges lélegeztetésnél gégemetszésre van szükség. A légcsőbe vezetett karmantyús tubus miatt ugyanis előbb-utóbb elhal a légcső fala. Jó kérdés volt, Mr. Fairweather.

Harvey Goldberg nyugtalanul izgett-mozgott, és azt kívánta, bárcsak neki jutott volna eszébe Fairweather kérdése.

Susant magához térítette Bellows és Cartwright szóváltása.

– Van valami elképzelésük arról, hogy miért történt ez a szörnyűség a beteggel? – kérdezte.

– Miféle szörnyűségről beszél? – kérdezte Bellows idegesen, és gondolatban ellenőrizte az infúziót, a lélegeztető készüléket és a monitort. – Ja, arról, hogy az altatás után nem ébredt fel? Hát... – Bellows szünetet tartott. – Erről jut eszembe. Cartwright, ha konzíliumot kérsz, szólj az ideggyógyászoknak is, hogy tolják ide a képüket, és csináljanak még egy EEG-t. Ha az is lapos, kivehetjük a veséit.

– A veséit? – kérdezte rémülten Susan, és megpróbált nem gondolni arra, mit jelenthet ez a mondat Nancy Greenlynek.

– Nézze – mondta Bellows, és kinyújtott kezét a rácsra tette. – Ha a betegnek nincs agya, úgy értem, ha az agy működése megszűnt, nyugodtan kivehetjük a veséjét, és átültethetjük valaki másba, feltéve, hogy a családja beleegyezik.

– De még magához térhet – ellenkezett Susan, s az arca lángvörös lett, a szeme szikrázott.

– Előfordulhat, hogy valaki magához tér – vonta meg a vállát Bellows –, de akinek lapos EEG-je van, legtöbbször már nem tér magához. A lapos EEG azt jelenti, hogy az agy meghalt, és semmilyen módon nem hozható újra működésbe.

– És tudják, hogy miért nem kapta meg a beteg agya a szükséges oxigénmennyiséget az operáció alatt? – kérdezte Susan, hogy elterelje gondolatait Nancy Greenly veséinek a kivételéről.

– Nem – felelte őszintén Bellows, és Susan szemébe nézett. – Centiméterről centiméterre, még egyszer végigmentek az egész altatáson. Az altatóorvos az egyik leglelkiismeretesebb emberünk, és könyörtelen volt önmagával szemben. De nem találták meg az okot. Lehet, hogy az agyvérzés valamelyik fajtájával állunk szemben. Lehet, hogy a beteg olyan állapotban volt. amelyben könnyebben léphet fel agyvérzés. Nem tudjuk. Csak azt tudjuk, hogy az agy bizonyos ideig nem kapott oxigént, s ez alatt az idő alatt az agysejtek elhaltak, mivel rendkívül érzékenyek az oxigénhiányra. Ha az oxigénszint a kritikus érték alá csökken, ez lesz az eredmény – mutatott Nancy Greenlyre. – Élőhalott. Szívműködése van, mert ez független az agytól, de minden egyéb életműködését mesterségesen kell biztosítani. Gép lélegezteti. Ez – fordult a Nancy fejétől jobbra álló, sziszegő készülék felé. – Mesterségesen tartjuk fenn a folyadékháztartást és az elektrolitok megfelelő egyensúlyát is, amivel az imént foglalkoztunk. Mesterségesen tápláljuk,

mesterségesen szabályozzuk a hőmérsékletét... – Abbahagyta, aztán megismételte a hőmérséklet szót. Eszébe jutott valami. – Cartwright hozass be még ma egy hordozható mellkasröntgenkészüléket. Majdnem elfelejtkeztem a hőmérséklet-emelkedésről, amit az előbb említettél. – Susanra nézett. – A tüdőgyulladás az ilyen betegek egyetlen barátja, ez végez majdnem mindnyájukkal. Néha szeretném tudni, mi a fenének kezelem a tüdőgyulladásukat, de az orvostudomány illetlenségnek tartja az efféle kérdéseket. Gyógyítjuk, mert vannak antibiotikumok.

Ebben a pillanatban recsegni kezdett a hangosbemondó. – Dr. Wheeler, dr. Susan Wheeler hívja fel a 938-at – hallatszott. Paul Carpin oldalba lökte Susant, hogy figyeljen. Susan meglepetten Bellowsra nézett.

– Nekem szól? – kérdezte hitetlenkedve. – Úgy mondták, hogy doktor Wheeler.

– Odaadtam a nevüket a nővéreknek, hogy írják rá a kórlapokra. Hogy tudják, ki melyik beteget kapta.

– Furcsa lesz hozzászokni, hogy doktornak szólítanak – mondta Susan, és körülnézett, hol a legközelebbi telefon.

– Pedig jobb, ha mindjárt az elején megszokják, mert az üzeneteket ezentúl ezzel a titulussal kapják. De nehogy hízelgésnek vegyék, a beteg érdekében jobb így. Természetesen nem kell titkolniuk, hogy csak orvostanhallgatók, de nem is kell nagydobra verni. Van olyan. beteg, aki ha megtudná, azt se engedné meg, hogy hozzányúljanak, és üvöltene, hogy kísérleti nyúlnak nézik. Most pedig menjen, dr. Wheeler, hívja fel a megadott számot, aztán csatlakozzon hozzánk. Ha itt végeztünk, felmegyünk a tizedikre, a tanácsterembe.

Susan az asztalhoz ment, és fölhívta a 938-at. Bellows nézte, ahogy átmegy a termen. Nem tehetett róla, de észre kellett vennie, hogy a fehér köpeny érzéki testet takar. Fénysebességgel vonzotta a lány.

Február 23., hétfő, 11 óra 40 perc

Susan számára teljesen valószínűtlennek tűnt, hogy doktor Wheeler néven mutatkozik be. Fehér köpenyt viselt ugyan, de belül nem tudott azonosulni szerepével, és félt, hogy bármelyik pillanatban leleplezhetik, hogy sarlatán.

A vonal túlsó végén a nővér tárgyilagos hangon szólt bele a telefonba, és mindjárt a lényegre tért.

– Egy műtét előtt álló betegnek kell infúziót bekötni. Az operációt későbbre halasztották, mert az altatóorvos kérte, hogy a páciens kapjon előbb folyadékot.

– Mikor kezdhetem? – kérdezte Susan a telefonzsinórt csavargatva.

– Azonnal! – felelte a nővér, és letette a kagylót.

A csoport többi tagja közben egy másik beteggel kezdett foglalkozni; ott tolongtak újra az asztalnál, erőlködtek, hogy lássák a kórlapot, amelyet Bellows kivett a rekeszből, és maga elé tett. Senki sem nézett föl, mikor Susan átvágott a félhomályos kórtermen. Az ajtóból még egy pillantást vetett a mozdulatlan, élettelennek látszó Nancy Greenlyre. Újra átvillant agyán a fájdalmas azonosság. Nehezen, de megkönnyebbülten hagyta el az intenzív osztályt.

Végigsietett a zsúfolt folyosón, és megpróbált felkészülni az első feladatra. Még sohasem kötött be infúziót. Vért vett már egy-két embertől, többek között a laboros párjától, de infúziót még sohasem kötött be. Elméletben tudta, mit kell tenni. Végül is mindössze arról van szó, hogy egy éles hegyű tűt kell beszúrni a vékony bőr alá, és úgy kell bebökni a vénába, hogy ne jöjjön ki az ér másik falán. A probléma csak az, hogy a véna legtöbbször vékony, akár egy szál spagetti, és kívülről nem mindig látható. Ilyenkor pusztán tapintással, szinte vakon kell szúrni. De főként az izgatta, mi lesz, ha kiderül, hogy új ember, a beteg föllázad, és igazi orvost követel. Ahhoz meg végleg nem volt kedve, hogy a nővérek gúnyolódását elviselje.

Amikor a Beard 5-re ért, ott a szokásos lázas sürgés-forgás fogadta. Terry Lindquist nővér futólag rápillantott, és eltűnt a kötözőben. Az egyik nővér, akinek a sapkáján narancssárga csík volt, és a mellére tűzött kis névtábla szerint “Sarah Sterns"-nek hívták, köszönés helyett a kezébe nyomott egy injekciós tálcát és egy üveg infúziót.

– Bermannak hívják. Az 503-asban fekszik – mondta. – A cseppszám miatt ne nyugtalankodjék. Pár perc múlva odamegyek, és beállítom.

Susan bólintott, és elindult az 503-as kórterem felé. Útközben szemügyre vette a tálcát. Mindenféle szerszám volt rajta: vénás tűk, különböző hosszúságú katéterek, centrális vénás vérnyomásmérők és egyszer használható normál injekciós tűk. Ezen kívül több csomag alkoholpárna, leszorító gumik és egy elemlámpa. Az elemlámpáról eszébe jutott, pályafutása során hányszor fog végigcaplatni éjnek évadján a folyosón, hogy bekössön egy infúziót.

Elhaladt az 507-es, aztán az 505-ös szoba előtt. Mikor feltűnt az 503-as szoba ajtaja, keresgélni kezdett a tálcán a vénás tűk között; végre egy rikító sárga csomagban talált 21-est. Emlékezett rá, egyszer látta, hogy ezzel kötöttek be infúziót.

Az 503-as szoba ajtaja nem volt becsukva. Nem tudta, kopogjon-e, vagy minden további nélkül menjen be. Zavartan körülnézett, nem figyelik-e, és bekopogott.

– Tessék – hallatszott a szobából.

Jobb kézzel megmarkolta az injekciós tálcát, bal kézzel az 5 százalékos cukoroldatos palackot, és lábával belökte az ajtót. Egy jellegzetes egyágyas kórteremben találta magát, amely kicsi volt és régimódi. Csempézett padló, mocskos, csupasz ablak. A sarokban régi radiátor, ki tudja, hányszor festették már át.

Várakozásával ellentétben, a beteg nem volt sem öreg, sem elesett. Hátát feltámasztva egy

látszólag teljesen egészséges fiatal férfi feküdt az ágyon. A szokásos kórházi öltözék volt rajta, *a* derékig egy lepedővel takarta be magát. Sűrű, sötét haja volt, kétoldalt hátrafésülve, keskeny, intelligens arca a tél ellenére szépen le volt sülve. Teste kisportoltnak látszott. Izmos karjával átölelte felhúzott térdét. Kezét idegesen összedörzsölte, mintha fel akarná melegíteni. Látszólag nyugodt volt, de Susan azonnal megérezte, hogy ideges.

– Ne legyen szégyenlős, bújjon be. Olyan ez a szoba, mintha a Grand Central pályaudvaron volna – mosolygott Berman, de mosolya bizonytalan volt. Nyilván örült, hogy a műtétre varas feszültségét némileg feloldja valami.

Susan gyors pillantást vetett a férfira, és viszonozta a mosolyát. Lábával belökte maga mögött az ajtót. A tálcát az ágy végébe tette, az infúzióspalackot az ágy fejénél lévő állványra akasztotta. Szándékosan kerülte Berman tekintetét. Mi az ördögnek kell első betegének fiatalnak, egészségesnek, látszólag teljesen életerősnek lennie? Jobban szerette volna, ha egy eszméletlen százhúsz évessel akadt volna dolga.

– Nem kell több szúrás! – mondta Berman csak részben tettetett nyugtalansággal.

– Sajnos, muszáj – mondta Susan, és széthajtotta az infúzióscsövet. A végét az állványon lévő cukoroldatos palackba dugta, átengedett rajta egy kis folyadékot, hogy a csövet légtelenítse, és elzárta a szelepet. Látta, hogy a férfi fürkésző tekintettel figyeli.

– Maga orvos? – kérdezte kissé hitetlenkedve.

Susan nem felelt azonnal. Gondolatban mérlegelte a lehetséges válaszokat. Nem orvos, ez nyilvánvaló. De akkor mit mondjon? Természetesen csak azt mondhatja, hogy orvos. Csakhogy úgy érezte, hogy talán soha az életben nem lesz rá képes azt mondani és hinni magáról, hogy orvos.

– Nem – mondta végül határozottan, és a 21-és vénástűre nézett. – Csak orvostanhallgató vagyok.

Berman abbahagyta az ideges kérdezősködést. – Csak azért kérdeztem – mondta őszinte kedvességgel –, mert nem úgy néz ki, mint egy orvos vagy akár egy leendő orvos.

Susan azonnal rossz szándékot érzett Berman megjegyzése mögött, pedig az tulajdonképpen burkolt bók volt.

– Hogy hívják? – folytatta Berman, akinek fogalma sem volt előbbi megjegyzése hatásáról. Szemét eltakarta, hogy a mennyezeti neoncső fénye ne süssön bele, és intett Susannak, forduljon kissé balra, hogy el tudja olvasni a köpenye hajtókáján a névtáblát. – Susan Wheeler... dr. Susan Wheeler. A doktor jól hangzik előtte.

Susan hamar rájött, hogy Berman egyáltalán nem akarta megsérteni. Mégsem válaszolt azonnal. Volt valami távoli, kellemesen ismerős a férfiban, de nem tudta, mi. Törte a fejét, de csak nem jutott az eszébe. Berman kedves modorával volt valamilyen összefüggésben.

Hogy gondolatait összpontosítsa, és a beszélgetésnek elejét vegye, szenvtelenül Berman bal csuklójára csavarta a leszorítógumit, és erősen meghúzta. Kibontotta a vénás tűt és az alkoholos párnát. Berman feszült érdeklődéssel figyelte az előkészületeket. Susan érezte Berman ideges félelmét, és arra gondolt, mi lenne, ha megmondaná neki, hogy most először köt be infúziót. Biztos, hogy a férfi magánkívül lenne. Fordított helyzetben ő is magánkívül lenne.

Berman keze fején kidagadtak az erek, ezt Susan az alkoholos vattával bedörzsölte, majd visszaszorított lélegzettel megpróbálta belenyomni a tűt az érbe. A bőr azonban ellenállt a nyomásnak, és elmozdult.

– Jaj! – kiáltott föl Berman, és szabad jobb kezével megmarkolta a lepedőt. Szándékosan túlozta el fájdalmát. Susan azonban elbátortalanodott, és abbahagyta a próbálkozást.

– Mr. Berman, kérem, viselkedjék egy kicsit nyugodtabban – mondta, mert erőt akart gyűjteni

a következő kísérlethez, és mert szerette volna Bermanra hárítani a felelősséget a kudarcért.

– Nyugodtabban?! – ismételte meg Berman a szemét forgatva. – Hiszen úgy fekszem itt, mint egy áldozati bárány.

Susan nyitott tenyérrel lefelé visszatette Berman kezét az ágyra. Bal kezével széthúzta a bőrt Berman keze fején, és beszúrta a tűt az elvékonyodott bőrbe.

– Feladom – visszakozott Berman egy csipetnyi humorral.

Susan a bőrbe fúródott tűhegyre összpontosított. Érezte, hogy a tű áthatol az érfalon. Amikor a vér megjelent a csatlakozó műanyag csőben, gyorsan fölakasztotta az infúzióscsövet, és kinyitotta a zárószelepet. Levette a leszorítógumit. Az infúzió simán, egyenletesen áramlott.

Mindketten megkönnyebbültek.

Most, hogy végre tett valamit egy betegért, hogy végre orvosi munkát végzett, Susan szinte örömmámorban úszott. Lehet, hogy mégis van jövője ezen a pályán! Olyan boldog volt, hogy beszélhetnék jé támadt.

– Az előbb azt mondta, nem úgy nézek ki, mint egy orvos – kezdte, és fogta a ragtapaszt, hogy az infúzióscsövet Berman kézfejéhez rögzítse vele. – Maga szerint hogy néz ki egy orvos? – kérdezte árnyalatnyi incselkedéssel a hangjában.

– Lehet, hogy hülye megjegyzés volt – mondta Berman, és szeme követte Susan minden mozdulatát. – De ismerek néhány lányt még a gimnáziumból, aki orvosi pályára ment. Persze, mind nagyon okos, de még véletlenül se lehetne egyikükről se azt állítani, hogy nőies.

– Valószínűleg azért nem tartja őket nőiesnek, mert orvosi pályára mentek – mondta Susan, és beállította a cseppszámot.

– Lehetséges – mondta Berman elgondolkodva. – De nem hiszem. Kettőt közülük történetesen egészen közelről ismerek. Csak a gimi utolsó évében határozták el, hogy orvosok lesznek, de az elhatározás előtt éppúgy nem volt bennük semmi nőies, mint utána. Ezzel szemben magából, kedves leendő doktor Wheeler, valósággal árad a nőiesség.

Susan, aki már-már azon volt, hogy megsértődjék Bermannak az orvosnők nőietlenségére vonatkozó megjegyzésére, egyrészt azt szerette volna erre mondani, hogy “komolyan mondod, hapsikám?", másrészt viszont arra gondolt, lehet hogy Berman nem viccel, hanem tulajdonképpen bókol. Végül Berman döntötte el, hogyan értse a szavait.

– Ha ki kellett volna találnom, mi a foglalkozása – folytatta –, biztosan azt mondtam volna, hogy táncosnő.

Berman tehát ráhibázott arra, amit Susan a másik énjéről elképzelt, és ezzel megtalálta az utat a szívéhez.

– Köszönöm, Mr. Berman – mondta Susan őszintén.

– Nagyon kérlek, szólíts Seannek – mondta Berman.

– Köszönöm, Sean – ismételte meg Susan. – Nem is tudom megmondani, milyen jólesett a bókod. Lehet, hogy furcsán hangzik, de az elmúlt két évben egyáltalán nem éreztem magam nőnek. Megnyugtató, hogy ezt éppen olyan férfi mondja nekem, mint te. Nem mintha különösebben foglalkoztatna a dolog, de az utóbbi időben egyre inkább úgy gondoltam magamra, mint... – abbahagyta, a megfelelő szót kereste. – Mint valami semlegesneműre. Még most is csak akkor vagyok a tudatában, hogy nő vagyok, ha találkozom a régi osztálytársaimmal, és összehasonlítom magamat velük.

Hirtelen abbahagyta az elmélkedést, és fölállt. Maga is meglepődött váratlan őszinteségi rohamán. – De mit is beszélek! Nem elég, hogy nem nézek ki orvosnak, de még csak viselkedni se tudok úgy, mint egy orvos. Biztos, hogy kisebb gondod is nagyobb most annál, mint hogy az én problémáimmal foglalkozz.

Berman ránézett, és szélesen elmosolyodott. Látszott, hogy élvezi a közjátékot.

– A szabályok értelmében – folytatta Susan – a betegnek kell beszélni, nem az orvosnak. Kérlek szépen, mondj valamit magadról, hogy ne én beszéljek.

– Építész vagyok – kezdte Berman. – Egy a sok millió közül. De jobban szeretném, ha rólad beszélgetnénk. El se tudod képzelni, milyen jó érzés, hogy ebben az átkozott kórházban valaki végre emberként szólt hozzám. Nem félek az operációtól, de ettől a várakozástól a falra tudnék mászni. És mindenki olyan rohadtul tárgyilagos. Beszéljünk hát inkább csak arról, hogy te aztán igazán nem látszol semlegesneműnek.

Susan szeretett volna vitába szállni Bermannal, miszerint a nőiesség azonos a külső megjelenési formával. De észbe kapott, és lebeszélte magát róla. Végül is Bermant most fogják operálni, tehát egyáltalán nincs szüksége rá, hogy vitatkozzon.

– Nem tehetek róla – mondta Susan –, de úgy érzem, hogy a semleges talán még túlságosan szép kifejezés is arra, ami vagyok. Kezdetben azt hittem, hogy az orvosi pálya sok szempontból jó, többek között azért, mert így megkapom a szükséges társadalombiztosítást. De egyre inkább úgy érzem, mintha kiközösítettek volna a normális nők közül.

– Boldogan kigyógyítanálak ebből a betegségből – mondta Berman, és örült a frappáns kifejezésnek. – Feltéve persze, ha akarnád... Szóval... – Megvakarta a tarkóját. – Nem hiszem, hogy ebben a megalázó hálóingben, ebben a személytelen miliőben képes lennék rá, hogy értelmesen társalogjak, mégis nagyon szeretném folytatni ezt a beszélgetést. Biztos vagyok benne, hogy állandóan ajánlatokkal ostromolnak, és nem szeretnék a terhedre lenni, de szeretném, ha találkoznánk, és meginnánk egy kávét vagy valamit, ha végre rendbe jön ez az átkozott térdem. – Fölemelte a jobb térdét. – Pár évvel ezelőtt futballozás közben megrántottam.

– Ezzel operálnak? – kérdezte Susan, *s* közben azon töprengett, hogyan válaszoljon Berman ajánlatára. Tetszett neki a férfi.

– Igen, meniscusműtét vagy mi a fene – mondta Berman.

Kopogtak, és mielőtt Susan válaszolhatott volna, belépett Sarán Sterns. Susan fölugrott, és idegesen matatni kezdett a cseppszámlálóval. Abban a pillanatban rájött, milyen gyerekesen viselkedik, és dühbe gurult, hogy a kórházi légkör ennyire befolyásolja.

– Nem kell több szúrás! – tiltakozott csüggedten Berman.

– Csak még egy. Ez már az előkészítő. Forduljon szépen az oldalára, Mr. Berman – mondta Miss Sterns. Odébbtolta Susant, hogy letehesse a tálcát az éjjeliszekrényre.

Mielőtt Berman a jobb oldalára fordult volna, zavartan Susanra nézett. Miss Sterns lemeztelenítette a bal fenekét, belemarkolt a húsába, és már benn is volt a tű az izomban: Bermannak arra sem volt ideje, hogy fölszisszenjen.

– A cseppsebesség miatt ne izgassa magát –" szólt oda Susannak Miss Sterns az ajtóból. – Mindjárt visszajövök, és beállítom. – És már ott se volt.

– Mennem kell – mondta Susan minden átmenet nélkül.

– És a randevú? – kérdezte Berman, és megpróbált nem ránehezedni a bal fenekére.

– Nem tudom, Sean. Nem tudom, hogy találkozhatom-e veled; végül is... az orvosod vagyok.

– Az orvosom? – Berman teljesen elképedt. – Te nem vagy észnél!

– Lehet, hogy tényleg nem vagyok észnél – mondta Susan. Az órájára nézett, aztán az ajtóra, onnan vissza Bermanra. – Rendben van – mondta végül –, találkozzunk. De csak ha meggyógyultál. Nem tudnám elviselni, ha azzal vádolnának, hogy kihasználtam egy szerencsétlen nyomorékot. Mielőtt hazamész, még benézek. Mennyi ideig leszel itt?

– Az orvos azt mondta, három napig.

– Jó, akkor mielőtt elmész, még benézek – mondta Susan, és elindult az ajtó felé.

Az ajtóban utat kellett engednie a beteghordónak, aki tolókocsival jött Bermanért, hogy a 8-as műtőbe vigye. A folyosó végéről Susan visszanézett Bermanra, s a hüvelykujját fölfelé fordította. Berman ránevetett. A nővérszoba felé menet Susant gyötörte a gondolat, hogy az orvosi etikához nem méltóan viselkedett. Úgy látszik, minden tekintetben nehezen lesz belőle orvos.

Február 23., hétfő, 12 óra W perc

Susan úgy kerülgette a zsúfolt folyosón a seszínű ételekkel megrakott tálalókocsikat, akár egy szlalomozó síelő. A megrakott tálcákról meglepően kellemes illat szállt fel, s erről eszébe jutott, hogy aznap, leszámítva azt a két szelet pirítóst, amit nagy sietve kapott be reggel, tulajdonképpen semmit sem evett.

A tálalókocsik megjelenésével a Beard 5. nővérszobájában uralkodó káosz tovább fokozódott. Kész csoda, gondolta Susan, hogy egy-egy beteg mindig a megfelelő gyógyszert, gyógykezelést, illetve ételt kapja meg. Sarah Sterns futólag rámosolygott, és megmutatta az injekciós tálca helyét. A többiek rá se hederítettek, és Susan gyorsan kiment. Körülbelül három másodpercbe telt, míg eldöntötte, hogy nem áll sorba a lift előtt, hanem inkább gyalog megy le az intenzívre. Végül is csak három emelettel van lejjebb.

Vaslépcső vitt lefelé, a lépcsőfokok színe valaha narancssárga lehetett, ma már azonban inkább koszosbarna, kivéve a közepüket, ahol fényesre koptatta őket a milliónyi láb. A lépcsőház falán a szürke festés ősrégi volt. Egy beázás miatt hatalmas foltok éktelenkedtek rajta. Lépcsőfordulónként mindössze egyetlen csupasz villanykörte világított. A negyedik emeleten a körte kiégett, alig lehetett látni, és Susan csak úgy jutott előre, hogy egyik lábát óvatosan előrenyújtotta, és kitapogatta a következő lépcsőt. Ez az egyemeletnyi út sokkal hosszabbnak tűnt, mint a többi együttvéve.

Áthajolt a vaskorláton: lelátott az alagsorig, fölfelé pedig addig, ahol a csigalépcső egyetlen ponttá zsugorodott. Furcsa érzése támadt. Mintha a málladozó, sötét falak rá akartak volna omolni. Gyerekkorában sokszor álmodott ilyesmit, és a kínos érzést azóta sem felejtette el. Olyan volt, mint ez most.

A nyugtalanító légkör ellenére lassan haladt lefelé. Léptei kongtak a lépcsőházban. Egyedül volt, és végre néhány percre zavartalanul gondolkozhatott.

A Bermannal való találkozáson gondolkodott. Már nem zavarta, hogy nem járt el etikusan, hisz Berman végül is nem a betege: csak egy infúziót kötött be neki. Az, hogy Berman kórházban van, csak annyiban érdekes, hogy ennek köszönhetik, hogy találkoztak.

Úgy reagált Bermanra, mint egy nő. Egyszerűen vonzódott a férfihoz, affinitása volt hozzá, mint egyik kémiai elemnek a másikhoz, és ez az, ami biztató és megnyugtató volt az egészben. Hiába nevezte semlegesneműnek magát, igenis nőnemű volt.

Szerette volna tudni, mi lett volna, ha adott esetben Carpint küldik be az 503-asba és az ágyon Berman helyett egy csinos nő fekszik. Vajon Carpin is férfiként reagált volna? Megállt, és fontolóra vette a lehetőségeket.

Végül arra a megállapításra jutott, hogy – ismervén Carpint –, nagyon valószínű, hogy igenis férfiként viselkedett volna. De akkor mi a különbség férfi és nő között? Mi a különbség közte és Carpin között?

Újra elindult a lépcsőn, egészen lassan. Többről van itt szó, mint holmi orvosetikai kérdésről. Berman mellett nőnek érezte magát. Ez az! A legnagyobb különbség közte és Carpin között az, hogy neki eggyel több akadályt kell leküzdenie. A céljuk azonos, mindketten orvosok akarnak lenni; orvosként akarnak viselkedni és gondolkodni. De ő itt nem állhat meg. Ő nő is akar lenni; nőnek akarja érezni magát, és nőnek akar látszani. Carpinnek könnyű, ő férfi, egy népszerű férfi. Az, hogy orvos lesz, csak növeli a saját férfiasságáról alkotott elképzeléseit. Nincs más gondja, mint hogy elhitesse magával, hogy orvos; neki azonban azt is el kell hitetnie magával, hogy nemcsak orvos, hanem nő is.

A második emeleti ajtón nyomtatott betűs tábla állta az útját: “Műtők. Idegeneknek tilos a

bemenet." Fölösleges volt kiírni. Ugyanis az ajtó zárva volt. Azonnal képzelődni kezdett: minden ajtó zárva van, és ő fogoly a függőleges börtönben. Elhessegette magától az ostoba gondolatot. – Nem kell túlzásba esni, Susan – gondolta. Leszaladt az első emeletre. Ott könnyen kinyílt az ajtó, és Susan elvegyült a folyosón hullámzó tömegben.

A lifthez sietett, és felment a másodikra, az intenzívre. Megállt a bejárat előtt, s viszolygását leküzdve, minden erejét összeszedve kinyitotta a súlyos, nehezen mozduló ajtót.

Újra ott volt az intenzív poklában. Az egyik nővér egy percre fölnézett, de aztán újra elmerült az asztalon előtte fekvő EKG-lelet tanulmányozásába. Susan körülnézett, és ismét megdöbbentette, hogy mindenütt csak gépeket lát, sehol egy emberi hang, sehol semmi mozgás, kivéve a monitoron szabályosan végigfutó fényjeleket. Nancy Greenly, az orvostudomány halálraítéltje most is ott fekszik mozdulatlanul, mint egy kőszobor. Az életére, szerelmeire gondolt, és arra, hogy egy kis menstruációs rendellenesség, egy vacak egészségügyi küret miatt vége, örökre vége mindennek.

Elfordította tekintetét Nancyről, körülnézett, és látta, hogy a csoportja közben elment, valószínűleg a nagyvizitre. Kénytelen volt bevallani magának, hogy kifejezetten rosszul érzi magát az intenzíven. A kórterem atmoszférája megölte benne azt a csekélyke jó közérzetet, amit az infúzió bekötése szerzett. Eszébe jutott, hogy mi lenne, ha az egyik beteg állapota hirtelen rosszabbra fordulna. Mi lenne, ha a fehér köpenyben, a fonendoszkóppal a zsebében arra kényszerülne, hogy élet-halál kérdésében döntsön?

Mielőtt a pánik végleg elhatalmasodott volna rajta, nagy nehezen kinyitotta a súlyos ajtót, és visszamenekült a folyosóra. Eszébe jutott, hogy Bellows azt mondta, a nagyvizit a tizediken lesz. A lifthez ment, megnyomta a gombot, aztán hagyta, hadd szorítsa neki a tömeg a lift hátuljának. Az út szörnyű volt: a liftben képviselve volt minden elképzelhető emberi nyomorúság, ráadásul minden emeleten megálltak. A levegő nehéz volt és forró, különösen mióta egy otromba alak a szigorú tilalom ellenére rágyújtott. Senki sem nézett a másikra; mindenki az emeleteket jelző, egymás után kigyulladó számokra meredt üres tekintettel. Bárcsak gyorsabban nyílna és csukódna az az ajtó, gondolta Susan.

A kilencedik emeletnél előrefurakodott az ajtóhoz. A tizediken megkönnyebbülten ugrott ki a szardíniásdobozból. Azonnal más légkörbe került, A padlón szőnyeg, a falak frissen mázolva, rajtuk aranyozott keretben a Memorial hajdani nagyjainak ünnepi taláros arcképei. Végig a folyosón kényelmes karosszékek, köztük formás műbútor asztalkák lámpákkal és gondosan halomba rakott New Yorker magazinokkal.

A lifttel szemben tábla jelezte a tanácsterem irányát. Végigment a folyosón, és mindenütt irodahelyiségeket látott, a Memorial néhány oszlopos orvostagjának magánirodáit. A folyosón néhol betegek várakoztak, olvasgattak. Mikor Susan elment mellettük, megnézték. Az arcuk kifejezéstelen volt.

A folyosó végén Susan elhaladt a sebész főorvos, dr. H. Stark irodája előtt. Az ajtó nyitva volt, és odabent két, boszorkányos tempóban gépelő titkárnőt pillantott meg. Stark irodája és a folyosó vége között még egy lépcsőlejárat volt. A folyosó legvégén, a mahagóni lengőajtó fölött kiviláglott tábla jelezte: “Megbeszélés van."

Belépett a tanácsterembe, és hagyta, hogy az ajtó csöndben becsukódjék mögötte. Néhány másodpercbe telt, míg szeme hozzászokott a sötétséghez, mert a villany nem égett. A terem végében egy emberi tüdő kivetített képe látszott, *s* előtte egy férfi elmosódott árnyéka, amint egy mutatópálcával a kép részleteit magyarázza.

Lassan ki tudta venni a széksorokat. A helyiség körülbelül kilenc méter széles és tizenöt méter hosszú lehetett, és enyhén lejtett a két lépcső magas dobogó felé. A diavetítő nem látszott, be

volt építve a fal mögé, de a cigaretta- és pipafüst miatt követni lehetett a fénysugár útját. Susan a sötétben is megállapította, hogy a tanácsterem új, szép és jól felszerelt.

A következő diakép mikroszkopikus metszet volt, és valamivel jobban megvilágította *a* helyiséget. Susan felismerte Niles feje búbját. A fiú a két széksor között egy pótszéken ült. Odament, és a vállára tette a kezét. Észrevette, hogy egy széket üresen hagytak neki. A hely Bellows mellett volt, és Susannak át kellett furakodnia Niles és Fairweather előtt.

– Egy hasat kellett felnyitnia, vagy csak egy transzfúziót kötött be? – kérdezte Bellows Susanhoz hajolva szarkasztikusán. – Több mint fél óráig nem láttuk.

– Érdekes beteg volt – felelte Susan, és várta az újabb kiselőadást a pontosságról.

– Jobb kifogást is találhatott volna.

– Hát hogy őszinte legyek, Robert Redford fütyijén kellett kicserélnem a kötést – mondta erre Susan, és Bellowsra nézett, aki gúnyosan mosolygott, és megcsóválta a fejét.

– Azért ne essen túlzásokba. Én csak...

De nem fejezte be, mert észrevette, hogy a dobogón álló férfi neki szegezett egy kérdést. Csak annyit hallott, hogy – ... fel tudna világosítani ebben a dologban, Bellows doktor?

– Elnézést kérek, főorvos úr, de nem hallottam a kérdést – közölte Bellows kissé leforrázva.

– Utal valami a páciensnél tüdőgyulladásra? – ismételte meg a dobogón álló dr. Stark, akinek sovány sziluettje mögött egy mellkas hatalmas röntgenképe volt látható. A főorvos arcát nem lehetett kivenni.

Az egyik kolléga, aki közvetlenül Bellows mögött ült, előrehajolt, és Bellows fülébe súgta: – Greenlyről beszél, te seggfej.

– Nos – állt fel a torkát köszörülve Bellows –, tegnap volt egy kis hőemelkedése. A két nappal ezelőtti mellkasröntgen-felvételek negatívak, de a mainál kétségek merültek föl. A vizeletében baktériumokat találtunk, és véleményünk szerint a hőemelkedést inkább hólyaggyulladás, mint tüdőgyulladás magyarázza.

Stark a pulpitus elé állt, és két kézzel megfogta. – Mi ez a fejedelmi többes, Bellows doktor? – kérdezte.

– Fejedelmi többes? – kérdezte látható zavarban Bellows.

– Igen, fejedelmi többes. Ugye tudja, mi az a fejedelmi többes, Bellows? Kuncogás hallatszott.

– Igen, azt hiszem, tudom.

– Okosabb, ha egyes számban beszél, Bellows doktor. Kezdeni unni azt a sok fejedelmi többest és általános alanyt. A szakorvossá váláshoz az is hozzátartozik, hogy megtanulják értékelni és összehasonlítani a kapott információkat, és hogy adott esetben önállóan tudjanak dönteni. Ha én egy orvosomtól megkérdezem, mi a véleménye valamiről, akkor az ő véleményére vagyok kíváncsi és nem a csoportéra. Ami persze nem azt jelenti, hogy a csoportnak ne legyen véleménye, hanem azt, hogy mindenki egyénileg fejtse ki az elképzelését, és ne mondja, hogy mi, illetve hogy általában.

Stark néhány lépésre előrelépett, és a mutatópálcára támaszkodott.

– Most pedig térjünk vissza a komatózus betegek ellátására. Nem győzöm hangsúlyozni, uraim, hogy ezeknél a betegeknél fokozott körültekintéssel kell eljárni. Lehet, hogy a krónikus intenzív kezelés, melyet igényelnek, csalódást okoz, mert az esetek többségében teljesen kilátástalan, de a befektetett energia busásan megtérül, hiszen hihetetlenül sokat lehet belőle tanulni. A homeostasist nagyon nehéz hosszú ideig fenntartani, amikor az agy...

Az oldalsó falon hirtelen kigyulladt a vörös lámpa, és elkezdett szaporán pislogni. Minden szem arra fordult. A tévé képernyőjén hang nélküli közlemény jelent meg. – A szívműködés leállt a Beard 2. intenzív osztályán.

– A szentségit! – morogta Bellows, és fölugrott. Cartwright és Reid követték a széksorok között. Susan és a másik négy orvostanhallgató egy pillanatig tétovázott, aztán ők is utánamentek.

– Amint mondtam, a homeostasist nagyon nehéz egyensúlyban tartani, ha egyszer az agyban helyrehozhatatlan károk keletkeztek. Kérem a következő képet – mondta Stark a pulpituson lévő jegyzeteit nézegetve, és tudomást sem vett a nagy sietve távozó társaságról.

Február 23., hétfő, 12 óra 16 perc

Sean Bermant nagyon idegesítette a kórház és az a tudat, hogy hamarosan megoperálják. Nem értett az orvostudományhoz, és bár nem vette magának a fáradságot, hogy megkérdezze az orvost, hogyan is fog lezajlani a műtét, most mégis szerette volna, ha többet tud róla. Egész életében félt az orvosoktól, és félt a betegségektől. Tulajdonképpen egyenlőségjelet tett a kettő közé, ahelyett, hogy ellentétbe állította volna őket. Ezért viselte meg annyira a közelgő operáció. Képtelen volt felfogni, hogy valaki egy késsel belevág a húsába. Ha csak rágondolt, görcs állt a gyomrába, és kiverte a veríték. Megpróbált nem gondolni rá. A pszichológusok ezt elutasítási reakciónak nevezik. A műtét előtti délutánig, amíg be nem jött a kórházba, ez sikerült is.

– Berman vagyok. Sean Berman. – Míg él, nem felejti el a kórházi felvételét. Aminek simán kellett volna mennie, elakadt a bürokratikus gépezetben.

– Berman? Biztos, hogy mára utalták be a Memorialba? – kérdezte jóindulatúan a feketére festett körmű, agyonsminkelt tisztviselőnő.

– Igen, biztos – válaszolta, és rácsodálkozott a fekete körmökre.

– Nagyon sajnálom, de nincs meg a kartonja. Legyen szíves, foglaljon helyet, amíg végzek a többi beteggel. Aztán felhívom a központot, és intézkedem.

Ez volt az első a sok hercehurca közül. Este lett, mire végre fölvették.

– Kérem a röntgenbeutalót – mondta egy hihetetlenül sovány röntgenasszisztens. Akkor Berman már háromnegyed órája várakozott.

– Nincs – mondta, és egy pillantást vetett a papírjaira.

– Kell hogy legyen. A felvételi irodán mindenkinek adnak.

– De nekem nincs.

– Az nem lehet. Kell hogy legyen.

– Mondom, hogy nincs.

A felvételével kapcsolatos nevetséges procedúrának egy előnye mégiscsak volt. Teljesen lekötötte a figyelmét, és elterelte gondolatait a közelgő operációról. Mihelyt azonban a szobájába ért, s a félig nyitott ajtón keresztül meghallotta a nyögéseket, kénytelen volt újra szembenézni a ténnyel. Nem lehetett figyelmen kívül hagynia a kötszertől fehérlő embereket és még kevésbé azokat, akikből a legkülönbözőbb helyeken homályos rendeltetésű csövek álltak ki. Ebben a légkörben az elutasítási reakció már nem volt elég hatásos védekezés.

Taktikát változtatott; ezt a magatartást a pszichológusok védekező reakciónak nevezik. Addig magyarázta magának, hogy semmiség az egész, míg végül maga is elhitte.

– A diétás nővér vagyok, és szeretném, ha megbeszélnénk az étrendet – mondta egy elhízott nő, aki jegyzetlapokkal a kezében nyitott be a szobába. – Ugye, operálni fogják?

– Igen – mosolygott Berman. – Évente egyszer megoperáltatom magam. Ez a hobbim.

A diétás nővértől a laborasszisztensig mindenkinek, aki kérdezte, ugyanezt a flegma kijelentést tette. A védekezésnek ez a módja elég hatásosnak bizonyult, legalábbis a műtét napjáig. Fél hat felé ébredt a folyosón csilingelő tálalókocsi zajára. Megpróbált újra elaludni, de hiába. Olvasni se tudott, 11-ig, az operáció időpontjáig rettentő lassan múlt az idő, korgott a gyomra.

11.05-kor kivágódott az ajtó. A szíve majd kiugrott a helyéből. Az egyik agyonhajszolt nővér lépett be.

– Mr. Berman, a műtétet valamivel későbbre halasztották.

– Későbbre? Mennyivel? – Megpróbált kultúremberként viselkedni, pedig az agyára ment a várakozás.

– Nem tudom – vonta meg a vállát a nővér. – Talán egy fél órával vagy egy órával.

– De miért? Rögtön éhen halok – mondta, pedig nem is volt éhes, sőt annyira ideges volt, hogy egy falat se ment volna le a torkán.

– Tele a műtő. Később visszajövök, és beadom a műtét előtti injekciót – mondta a nővér, és már ott se volt.

Míg Susan be nem jött, Berman hideg verítékben úszott; rettegett az idő múlásától, s ugyanakkor azt kívánta, bárcsak gyorsabban múlna. Néha kissé elszégyellte magát, nem fél-e jobban, mint ahogy egy ilyen operációnál kellene. Mert ha igen, sohase tudná komolyabb műtétre rászánni magát. Félt a fájdalmaktól, félt, hogy a lába mégsem lesz kilencvennyolc százalékkal jobb, mint ahogy az orvos ígérte, félt, hogy a műtét után még hetekig gipszben kell járnia. Az altatástól egyáltalán nem félt, sőt inkább attól tartott, hogy nem fogják elaltatni. Nem akart helyi érzéstelenítést, nem akart tudni semmiről.

Az esetleges komplikációktól szintén nem félt, és nem volt halálfélelme sem. Túlságosan fiatal, túlságosan egészséges volt a halálhoz. Ha félt volna tőle, kétszer is meggondolja annak idején, hogy megoperáltassa-e magát. Szerencsére nem tudott az intenzíven eszméletlenül fekvő Nancy Greenlyről.

Susan úgy jelent meg előtte, mint a vándor vezérlőcsillaga a sötét éjszakában. Túlérzékeny, szorongásokkal teli állapotában a mesebeli jó tündért látta benne, aki azért jött, hogy segítsen elviselni az idő múlását, és lecsillapítsa háborgó gondolatait. De Susan még ennél is többet tett vele. Hajnal óta most fordult elő vele először, hogy másra is tudott gondolni, nemcsak fájó térdére és a késre. Szinte itta Susan szavait, kibuggyant önvallomását. Tény, hogy a liftben, mikor lefelé vitték a műtőbe, már sokkal nyugodtabb volt. Lehet, gondolta, hogy ehhez a Mrs. Sternstől kapott injekció is hozzájárult, mert a feje könnyű lett, és a szeme előtt lassan elmosódott a külvilág.

– Gondolom, látott már néhány embert műtét előtt – mondta a betegszállítónak, mikor a lift megállt az első emeleten. Hanyatt feküdt, karját a feje alá tette.

– Aha – válaszolta az teljesen érdektelenül, miközben a körmét piszkálta.

Mikor az előkészítőbe értek, Berman már szinte örömmámorban úszott. Az injekció, az egy köbcenti Innovar, amelyet az altatóorvos, dr. Goodman utasítására kapott, meglehetősen hatásos altatószer. Berman megpróbált szóba elegyedni a mellette fekvő nővel, de a nyelve nem engedelmeskedett. Jót nevetett a tehetetlenségén. Megpróbálta elkapni a mellette elmenő nővért, de mellé nyúlt. Újra fölnevetett. Az idő neki dolgozott; már nem fogta föl, mi történik körülötte.

A műtőben az előkészítés jól haladt. Penny O'Rilley már bemosakodott és beöltözött, bevitte a gőzölgő tálcán a műszereket, és rárakta a Mayo-állványra. Mary Abruzzi beosztott nővér megkereste az egyik pneumatikus leszorító övet, és bevitte.

– Még egyet, Goodman doktor úr – mondta Mary, és rátaposott a pedálra, hogy a műtőasztalt a hordággyal egy magasságba emelje.

– Igaza van – mondta vidáman dr. Goodman. Légtelenítette az infúziós csövet. – Gyors műtét lesz. Dr. Spallek az egyik leggyorsabban dolgozó sebész, akit csak ismerek. A beteg egészséges és fiatal. Fogadok, hogy egy órára végzünk.

Dr. Norman Goodman nyolc éve dolgozott a Memorialban, másodállásban pedig az orvosegyetemen. Volt egy laboratóriuma a Hilman-épület negyedik emeletén, ahol egy csomó majmot tartott. Olyan újfajta altatószerek előállításával kísérletezett, amelyek az agy különböző mezőit gátolják. Véleménye szerint a gyógyszerek előbb-utóbb annyira specializálódnak, hogy pusztán a vegyhatás megváltoztatásával csökkenteni lehet az altatáshoz szükséges gyógyszermennyiséget.

Dr. Goodman a legszívesebben beszüntette volna minden más irányú tevékenységét, csak hogy a nap huszonnégy óráját mind a kísérleteinek szentelhesse. De tudta, hogy az igazi tudományos munka alapja az, hogy lassan, módszeresen kell haladni a cél felé. A korai kísérletek, az idő előtti nyilvánosságra hozatal katasztrofális lehet. Le kellett küzdenie türelmetlenségét, ha nem akarta, hogy kollégái belelássanak féltve őrzött titkaiba; márpedig ezt egyelőre nem akarta, így aztán hétfőn reggel is kénytelen volt időt szentelni klinikai altatásra.

– A fene egye meg – mondta fölegyenesedve. – Mary, elfelejtettem behozni az endotracheális tubust. Legyen szíves, szaladjon és hozzon be egy nyolcast.

– Máris hozom – mondta Mary Abruzzi, és kisietett.

Dr. Goodman elrendezte a gázcsöveket, és bedugta a falba a nitrogén-oxidul és az oxigén csövét.

1976. február 23-án Sean Berman volt a negyedik, egyben aznapi utolsó esete. A másik három páciensét már szép csendesen álomba ringatta. Csak a száznegyvenhét kilós, puffadt, epeköves nőbeteggel volt egy kis problémája. Félt, hogy a hatalmas, kövér testben akkora mennyiségű altatót kötnek meg a szövetek, hogy a beteget nem lehet majd fölébreszteni. De nem így történt. Bár a műtét elhúzódott, a beteg gyorsan fölébredt, és a tubust szinte az utolsó öltés elvarrásával egy időben ki kellett venni.

A másik két eset rutinműtét volt: egy visszér és egy aranyér. Az utolsó operáció pedig Berman jobb térdének meniscusműtéte; Goodman nagyon remélte, hogy legkésőbb negyed kettőkor már a laboratóriumában lehet. Minden hétfőn reggel megköszönte szerencsecsillagának, hogy délután folytathatja kutatásait. A klinikai altatást dögunalmasnak találta: túlságosan könnyű, csupa rutin, és ezért borzalmasan egyhangú.

Ezeken a hétfő délelőttökön (mondta volna, ha bizalmasan megkérdezik), csak azért nem bolondult meg, mert különböző technikákat alkalmazott, így kényszerítve magát, hogy használja az eszét is, ne csak tétlenül ücsörögjön. Ha nem volt kontraindikáció, szívesebben alkalmazott vegyes altatást, ami azt jelenti, hogy nem egyfajta altatóból adnak nagyobb dózist, hanem többféléből vegyesen, a pillanatnyi szükségletnek megfelelően. A neuroleptikus altatás volt a kedvence, mert ennél olyan hordozókat is alkalmazott, amelyekkel a kutatásait végezte.

Mary Abruzzi visszatért az endotrachealis tubussal. – Mary, maga nagyszerű kislány – mondta dr. Goodman, és még egyszer ellenőrizte az előkészületeket. – Azt hiszem, készen vagyunk. Talán be is hozhatjuk a beteget.

Mary Abruzzi másodszor is kiment.

Mivel Bermannál nem volt kontraindikáció, dr. Goodman a neuroleptikus altatás mellett döntött. Tudta, hogy Spalleket – mint a legtöbb ortopéd sebészt – nem érdekli, mivel altat az altatóorvos.

– Mit érdekel engem, mivel kábítod el, csak kába legyen, hogy rátehessem azokat a rohadt érleszorítókat – így a sebész, ha megkérdezték, milyen altatást kér.

A neuroleptikus altatás tehát vegyes eljárás. A beteg bizonyos mennyiségű ideg- és fájdalomcsillapítót kap. Dr. Goodman Droperidolt és Fentanylt alkalmazott előszeretettel. Ezután Pentothallal elaltatják a beteget, és nitrogén-oxidullal biztosítják az alvást. A kurárét az endotracheális tubus bevezetéséhez szükséges vázizomzat-ellazításra és általános relaxációra adják. Az altatás mélységét a műtét közben a szükség szerint beadott fájdalomcsillapító, illetve altatószerekkel biztosítják. Ehhez árgus szemekkel kell figyelni a beteget. Ezért szerette dr. Goodman ezt az eljárást. Gyorsabban telt az idő, ha el volt foglalva.

A műtő ajtaja kinyílt, és az egyik műtősfiú segített Mary Abruzzinak betolni Berman hordágyát.

– Itt a bébi, doktor úr. Alszik, mint a tej – mondta Mary Abruzzi.

A hordágyat az asztal mellé állították.

– Nos, Mr. Berman, itt az idő, hogy a műtőasztalra kerüljön. – Mary Abruzzi gyengéden megrázta Berman vállát. Berman félig kinyitotta a szemét. – Segítsen nekünk, Mr. Berman.

Kisebb-nagyobb nehézségek árán sikerült Bermant az asztalra helyezni. Cuppogott, féloldalra fordult, a feje alá gyűrte a lepedőt. Mintha otthon, a saját ágyában szunyókált volna.

– Jól van, kis pofám, fordulj csak a hátadra – mondta Mary Abruzzi, és a hátára fordította Bermant, majd leszorította a kezét. Berman aludt, semmit sem tudott arról, mi történik vele. Az érleszorító mandzsettát a combjára tették, és ellenőrizték. Jobb lábát egy lábzsákba dugták, a műtőasztal végénél álló acélrúdra akasztották és felhúzták. Ted Colbert első asszisztens megkezdte az előkészítést, és hidrogén-peroxiddal lemosta a jobb térdét.

Dr. Goodman azonnal munkához látott. Negyed egy múlt öt perccel. A vérnyomás 110/75 volt, a pulzus hetvenkettő, ritmusos. Gyakorlott kézzel bekötötte az infúziót, melynek legnehezebb része a nagy vénakanül fölvezetése volt. Az egész, a szúrástól a leragasztásig, nem tartott tovább egy percnél.

Mary Abruzzi bekapcsolta a szívmonitort, melynek magas, sípoló hangja betöltötte az egész műtőt.

Dr. Goodman előkészítette az altatógépet, és a vénakanül végéhez illesztett egy fecskendőt.

– Jól van, Mr. Berman, kérem, lazítsa el magát – heccelődött, és rámosolygott Mary Abruzzira.

– Ha még jobban ellazul, lefolyik az asztalról – nevetett Mary.

Dr. Goodman beadott intravénásán 6 köbcenti Innovart, és a szokásos műtét előtti Droperidol- és Fentanyl-kombinációt. Ellenőrizte a szemhéjreflexet, és megállapította, hogy Berman elég mélyen alszik. Következésképpen nem kell Pentothal, hanem a Berman arcára helyezett fekete gumimaszkon elindíthatja a nitrogén-oxidul- és oxigén-keveréket. A vérnyomás: 105/75; a pulzus 72, ritmusos. Beadott egy ampulla d-tubokurarint. Néhány izom megrendült, majd ellazult; a légzés leállt. Gyorsan levezette a tubust, a lélegeztető zsákkal felfújta a tüdőt, és a hallgatóval figyelmesen meghallgatta. A két tüdőlebeny azonos mértékben volt tele levegővel.

Mikor az érleszorító működni kezdett, dr. Spallek besuhant a szobába, és ettől kezdve minden gyorsan ment. Színpadias mozdulattal megnyitotta az ízületet.

– Voilá – mondta, a szikét a levegőbe emelve, és elgyönyörködött keze mozdulatában. – És most Michelangelo munkához lát.

Penny O'Rilley halvány mosollyal átnyújtotta neki a meniscus-kést.

– Fertőtlenítsék – mondta dr. Spallek, és odatartotta a kést az asszisztensnek, hogy az fertőtlenítőszert öntsön rá. Aztán a kést a vágásba helyezte, pár percig vakon kotorászott benne, és a plafont nézte. Mindig tapogatással, érzés után dolgozott. Csendes, őrlő hang, majd egy halk kattanás hallatszott.

– Ez az – mondta, és összeszorította a fogát. – Megvan a tettes. Kivette a sérült porcot. – Nézzenek ide! Látják ezt a kis szakadást a belső élen? Ettől fájt a lába a pasasnak.

Dr. Colbert a porcról Penny O'Rilleyre nézett. Mindketten helyeslőn bólintottak, de közben arra gondoltak, lehet, hogy a kis szakadás a vakvágás következménye.

Dr. Spallek elégedetten lépett hátra a műtőasztaltól. Ledobta a kesztyűjét. – Dr. Colbert, kérem, fejezze be. 4-0 króm, 5-0 sima és 6-0 selyem a bőrre. A pihenőben leszek. – És távozott.

Dr. Colbert pár másodpercig közömbösen törülgette a sebet.

– Meddig tart még? – kérdezte dr. Goodman a maszkon keresztül.

Dr. Colbert fölnézett. – Gondolom, tizenöthúsz percig. – összeszorított egy fogót, és átvette az

első kapcsot Penny O'Rilleytől. Beszúrta a tűt, mire Berman megmozdult. Ezzel egy időben dr. Goodman ellenállást észlelt a lélegeztetőzsákban, amikor a levegőt próbálta befújni. Érezte, hogy Berman maga akar lélegezni. A vérnyomás 110/80-ra emelkedett.

– Talán nem alszik elég mélyen – mondta dr. Colbert, és megpróbálta szétválasztani a megfelelő szöveteket a sebben.

– Adok még neki ebből a szerelmi báj italból – mondta dr. Goodman, és mivel az Innovárral teli fecskendő még mindig ott volt az intravénás kanül végén, benyomott egy köbcenti Innovárt. Később elismerte, lehet, hogy ez hiba volt. Csak fájdalomcsillapítót kellett volna adnia. A vérnyomás gyorsan reagált, 90/60-ra csökkent, ahogy Berman alvása újra mélyült. A percenkénti pulzus 80-ra emelkedett, aztán visszaesett a normális 72-es szintre.

– Rendben – mondta dr. Goodman.

– Jó. Tegye be a kapcsokat, Penny, hadd zárjam le a sebet – mondta Colbert.

Colbert szépen haladt; bezárta az ízületet, és a bőr alatti szöveteket. Mindenki csöndben volt. Mary Abruzzi leült a sarokba, és bekapcsolta kis tranzisztoros rádióját. Halk rockzene áradt szét a műtőben. Dr. Goodman hozzáfogott, hogy kitöltse az altatási napló hátralévő részét.

– Bőröltést! – mondta dr. Colbert, és kiegyenesítette görnyedt hátát.

Ismerős csattanás: a tűtartót belehelyezték a kezébe. Mary Abruzzi fölemelte a maszkot, és új rágógumit gyömöszölt a szájába.

Dr. Goodman először csak egyetlen kamrai extrasystolét észlelt, melyet kompenzációs szünet követett. A monitorra nézett. Az asszisztens újra öltést kért. Dr. Goodman növelte az oxigénáramlást, hogy kimossa vele a nitrogén-oxidult. Hirtelen újabb két extrasystolét észlelt, és a szívritmus körülbelül percenkénti 90-re emelkedett. A műtősnő is felfigyelt a szívhangok változására, dr. Goodmanra pillantott, de miután látta, hogy az altatóorvos figyel, folytatta a munkát, és mikor Colbert a kezét nyújtotta, nyitott tenyerébe helyezte a következő öltést.

Dr. Goodman leállította az oxigént, mert arra gondolt, talán a szívizom reagál ilyen érzékenyen a nyilvánvalóan magas oxigéntelítettségre. A későbbiek során elismerte, hogy talán ez is hiba lehetett. Sűrített levegőt engedett Berman tüdejébe, azzal próbálta lélegeztetni. Bermannak még nem volt saját légzése.

Aztán gyors egymásutánban számos különleges típusú extrasystolé követte egymást. Dr. Goodman megijedt. Nagyon is tisztában volt vele, hogy a rohamszerűen fellépő kamrai extrasystolék gyakran a szívhalál közvetlen előzményei. Reszkető kézzel felpumpálta a vérnyomásmérőt. A vérnyomás 80/55 volt; nem tudta megmagyarázni, miért lett alacsonyabb. A monitorra nézett, mert az extrasystolék frekvenciája növekedni kezdett: a sípoló hangok egyre gyorsabb ütemben követték egymást, sürgős információjuk szinte beléhasított dr. Goodman agyába. Az altatógépre, onnan a szén-dioxid-tartályra pillantott. Agya lázasan kutatta a jelenség okát. Csikarni kezdett a hasa, megrémült. Valami nem stimmelt. Az extrasystolék száma annyira megnövekedett, hogy a monitoron normális szívműködést már nem is látott, csak kaotikus ritmuszavar jeleit.

– Hát ez meg mi a – fene? – kiáltott fel dr. Colbert, és fölnézett a varrásból.

Dr. Goodman nem felelt. Reszkető kézzel a fecskendő után nyúlt.

– Lidocaint! – ordított a nővérre. Megpróbálta lehúzni a tűről a műanyag borítót, de nem sikerült. – Az istenit! – üvöltötte, és dühében a falhoz vágta. Fölkapott egy másikat, letépte róla a celofánt, és végre sikerült szabaddá tennie a tűt. Mary Abruzzi készségesen odatartotta a Lidocainos üveget, de dr. Goodman keze úgy remegett, hogy sehogy se boldogultak. Végül kikapta Mary Abruzzi kezéből az üveget, és belevágta a tűt.

– Te jó isten, ez mindjárt elpatkol – hüledezett dr. Colbert, és jobb kezében a varrattal, a

balban egy finom fogú csipesszel a monitorra meredt.

Dr. Goodman felszívta a Lidocaint: az üveg kicsúszott a kezéből, és pozdorjává tört a műanyag padlón. Kétségbeesetten próbálta legyőzni keze remegősét, hogy a tűvel beletaláljon az intravénás katéterbe, de csak saját mutatóujját nyársalta fel, hogy a vére is kicsordult. A rádióban újabb zeneszám kezdődött.

Mielőtt sikerült volna beadnia a Lidocaint, a monitor hirtelen visszaváltott a krízis előtti ritmusra. Dr. Goodman értetlenül meredt az elektronikus képernyőn megjelenő ismerős, normális jelekre. A lélegeztető ballonnal levegőt fújt Berman tüdejébe. A vérnyomás 100/60 volt, a pulzus percenként 60 körülire csökkent. A verejték patakokban folyt a homlokáról, végigcsorgott az orrán, bele az altatási naplóba. A szíve több mint százat vert percenként. Rájött, hogy az altatás bizony nem mindig unalmas.

– Az isten szerelmére, mi volt ez? – kérdezte dr. Colbert.

– Gőzöm sincs róla – felelte dr. Goodman. – Fejezd már be! Fel akarom ébresztem a fiút.

– Lehet, hogy csak a monitor romlott el – próbálta vigasztalni őket Mary Abruzzi.

Dr. Colbert befejezte a varrást. Dr. Goodman egy idő múlva meglazította az árleszorítót: a szívműködés kissé szaporább lett, de aztán normálissá vált.

Dr. Colbert már kötözött. Dr. Goodman tovább lélegeztette Bermant, és fél szemmel a monitort leste. A szívműködés normális volt. Két befújás között megpróbálta befejezni az altatónaplót. Mikor a kötözéssel elkészültek, várta, hogy meginduljon Berman spontán légzése, de minthogy ennek semmi jelét nem látta, folytatta a lélegeztetést. Az órájára nézett. Háromnegyed egy. Fentanyl ellenanyagot kéne beadni, gondolta, azzal esetleg csökkenteni lehetne a Fentanyl által okozott légzésgátló hatást. De nem akarta túlgyógyszerezni Bermant. A szíve mélyén érezte, hogy ez nem könnyű eset.

Noha Bermannak nem volt spontán légzése, szerette volna tudni, hogy kezd-e magához térni. Ezt a szemhéjreflexen lehet ellenőrizni. Megnézte, de a reflexet nem tudta kiváltani. Aztán az érintés helyett fölhúzta a szemhéját, és valami különös dolgot látott. A Fentanyl összeszűkíti a pupillát, Bermané mégis hatalmas volt. Szembogara szinte elnyelte a körülötte lévő szivárványhártyát. A pupillalámpáért nyúlt, és belevilágított. A rubinpiros reflex visszajelzett, de a pupilla nem mozdult.

Hihetetlen. Újra megpróbálta, aztán újra meg újra. Megdöbbenve meredt a semmibe, s csak két szót tudott kinyögni: – Jóságos isten!

Február 23., hétfő, 12 óra 34 perc

Az, amit Susan és négy társa a folyosón a lifthez menet tapasztalt, fényesen igazolta elképzelésüket a kórházi élet izgalmairól. Volt valami drámai ebben az eszelős rohanásban. A New Yorker magazin ki tudja, mikori számait letörten lapozgató, megszeppent betegek automatikusan maguk alá húzták a lábukat, mikor meglátták a pánikszerűen rohanó csapatot. Mikor a kis csapat elszáguldott a betegek mellett, a fejek, mintha zsinóron rángatták volna őket, utánuk fordultak, és mohó szempárok kísérték a liftig.

A betegek tudták, vagy legalábbis sejtették, hogy az orvosokat sürgős esethez hívták, és jó érzéssel töltötte el őket, hogy látták, mennyire sietnek. Hiába, a Memorial jó kórház.

A liftnél a csapat megtorpant. Bellows veszettül nyomta a “Föl" gombot, mintha attól gyorsabban jönne a lift. De az emeletjelző mutatta, hogy nem jön, hanem megszokott kényelmes mód ián veszi fel és teszi ki egy-egy emeleten az utasokat. Sürgős esetekre házitelefon állt az orvosok rendelkezésére, azon kérhettek liftet. Bellows fölvette a kagylót, és tárcsázott. A központ nem felelt: általában öt percbe telt, míg kegyeskedtek felvennni a telefont.

– Az istenit ennek a kurva liftnek! – dühöngött Bellows, és tizedszerre is megnyomta a gombot. A lépcsőház ajtajára nézett, onnan vissza az emeletjelzőre. – A lépcsőhöz! – adta ki az utasítást.

Szorosan egymás nyomában rohanni kezdtek lefelé a véget nem érő csigalépcsőn a tizedikről a másodikra. Kettesével-hármasával vették a lépcsőfokokat, s szinte elszédültek az állandó balra kanyarodástól. A hatodikra értek. Az ötödikre. A negyediken nem égett a villany, a sötétség miatt csökkent az iramuk, de aztán újra rákapcsoltak.

Fairweather lassított, Susan beérte.

– Hova a francba rohanunk? – lihegte, mikor Susan elviharzott mellette.

Susan kisimította a haját a szeméből. – Amíg Bellows a vezér, szívesen rohanok. Szeretném tudni, mi történt, de első "azért nem szeretnék lenni.

Fairweather hamarosan lemaradt. Susan a harmadikon volt, amikor meghallotta, hogy Bellows ököllel döngeti a másodikon a zárt ajtót, és teli torokból üvölt, hogy nyissák ki. Mire az utolsó lépcsőfordulóhoz ért, az ajtó már nyitva volt. Niles udvariasan maga elé engedte, és Susan belépett a hallba. Kissé elszédült a rohanástól a csigalépcsőn, de nem állt meg. Futott a többiek után, be az intenzívre.

A korábbi félhomállyal ellentétben most erős lámpák világították meg a kórtermet, kísérteties fehér fényben csillogott minden. A sarokban három nővér külső szívmasszázst végzett Nancy Greenlyn. Bellows, Cartwright, Reid és a medikusok körülállták az ágyat.

– Várjon – mondta Bellows a szívmonitort figyelve. A nővér, aki a szívmasszázst végezte, fölegyenesedett. Nancy Greenly mellett térdelt az ágy jobb szélén. A monitoron kusza jelek látszottak.

– Négy perce fibrillál – mondta Shergood nővér a monitort figyelve. – Tíz másodpercen belül elkezdtük a külső szívmasszázst.

Bellows gyorsan átment az ágy jobb felére, s továbbra is a képernyőt nézve, öklével hatalmasat ütött Nancy Greenly szegycsontjára. Susan felnyögött. Az elektromos jelek nem változtak. Bellows maga folytatta a külső szívmasszázst.

– Cartwright, nézd meg a combverőérpulzust – mondta, továbbra is a monitorra nézve. – És állítsa be valaki a defibrillátort 400 joule-ra. – Az egyik nővér beállította.

Susan és társai tudták, hogy csak külső szemlélői az eseményeknek, és hogy bármennyire szeretnének is segíteni, nem tudnak.

– A pulzus jó – mondta Cartwright, kezét Nancy Greenly lágyékhajlatára szorítva.

– Volt valami előjel, vagy csak úgy hirtelen jött? – kérdezte Bellows kissé lihegve, két mellkasnyomás között. Fejével a monitor felé intett.

– Volt, de nem sok – mondta Shergood nővér. – Néhány extrasystole és enyhe pitvarkamrai átvezetési zavar, amit rögzítettünk is. – Átnyújtotta Bellowsnak az EKG-szalagot. – Aztán egy hirtelen extrasystolés sorozat, és bumm... fibrillálni kezdett.

– Mit adtak neki?

– Semmit.

– Helyes – mondta Bellows. – Nyomjanak bele egy ampulla bicarbonátot, és szívjanak föl tíz köbcenti ezerszeres hígítású Tonogént egy olyan fecskendőbe, amelynek a végén szívtű van.

Az egyik nővér beadta a bicarbonátot, a másik előkészítette a Tonogént.

– Valaki vegyen le vért az elektrolit-státuszra és kalciumra is – mondta Bellows, és átadta a masszázst Reidnek. Cartwright keze alatt ő is megtapintotta a combverőérpulzust; meg volt elégedve.

– Abból, amit Billing a műtéti komplikációk megbeszélésén erről az esetről elmondott, feltehető, hogy ugyanaz a jelenség ismétlődik meg most, amely után a beteg a műtőben kómába került – mondta Bellows elgondolkodva. Kezébe vette a tíz köbcentis fecskendőt, amelyben a Tonogén volt, és gondosan légtelenítette.

– Nem egészen – mondta Reid két nyomás között. – A műtőben nem fibrillált.

– Ez igaz, nem fibrillált, de extrasystoléi voltak, és a szíve nyilván ugyanilyen izgalmi állapotban volt, mint most. Jó, hagyd abba. – Bellows Nancy Greenly bal oldalára állt. Reid abbahagyta az újraélesztést, és fölemelkedett, hogy Bellows kitapogathassa a beteg szegycsontján az un. Ludovici sarkot, ahonnan könnyebben megtalálja a negyedik és ötödik borda közötti rést.

Egy villanás, és Bellows egy határozott mozdulattal tövig nyomta a tűt Nancy Greenly mellkasába. Visszaszívta a vért, amely piros örvényt festett az átlátszó Tonogén-oldatba.

– Benne vagyok – mondta, és gyorsan benyomta a Tonogént a szívbe.

Susan libabőrös lett. Elképzelte, hogy a tű recsegve behatol a mellkasba, és dárdaként fúródik bele a szívbe. Saját szívében érezte a tű hidegét.

– Folytasd – mondta Bellows Reidnek, és hátralépett. Reid azonnal hozzálátott a szívmasszázshoz. Cartwright fejbólintással jelezte, hogy a combverőérpulzus fölerősödött. – Stark állati pipa lesz, ha megtudja, mi történt – folytatta Bellows a monitort figyelve –, különösen most, miután kiselőadást tartott az ilyen esetekben kívánatos éberségről. A rohadt életbe, ezt szívesen kihagytam volna. Ha a csaj elpatkol, gáz lesz.

Susan alig akarta elhinni, hogy Bellows komolyan gondolja, amit mond. Újra kénytelen volt tudomásul venni, hogy Bellowsék nem tekintik embernek Nancy Greenlyt; számukra már csak egy bonyolult játék része, olyan kapcsolatban vannak vele, mint a futballjátékosok a labdával meccs közben. Nancy Greenly a modern orvostechnika játékszerévé vált.

Susannak vegyes érzelmei támadtak. Női érzékenysége irtózott a kórház gépies, hideg logikával szervezett világától. Visszavágyott a régi, ismerős előadótermekbe, vissza az elmélethez. A valóság túlságosan rideg volt, túlságosan közönyös.

És mégis volt valami nagyszerű szellemi izgalom abban, hogy az általa ismert elméletet alkalmazni látja. Feszülten figyelte Bellowst, aki Nancy Greenly csupasz mellére helyezte a defibrillátor tányérjait, egyiket közvetlenül a szegycsont fölé, a másikat a mellkas bal oldalára, kissé ellapítva vele a mellet.

– Mindenki menjen el az ágytól – adta ki az utasítást Bellows. Jobb keze hüvelykujjával zárta

az áramkört, mire erős elektromos kisülés keletkezett a Nancy Greenly mellkasára helyezett két tányér között. A lány teste fölemelkedett, karja keresztben a mellkasára csapódott. A monitor elektromos jele egy pillanatra eltűnt, aztán újra megjelent. Megközelítőleg normális szívműködést mutatott.

– A pulzus normális – mondta Cartwright.

Reid folytatta a külső szívmasszázst. A szívműködés percekig normális volt, aztán egy kamrai extrasystolé jelentkezett, s ezt néhány perces nyugalmi periódus után sorozatban három extrasystolé követte.

– Kamrai tachycardia – mondta Shergood nővér. – Ez a szív nagyon könnyen izgalomba hozható. Valami alapvető hibának kell itt lenni.

– Ha tudja, mi az, árulja el nekünk is – mondta Bellows. – Addig is adjunk ötven köbcenti Lidocaint.

Az egyik nővér fölszívta a Lidocaint, és beadta. Susan úgy állt, hogy jól lássa a monitort.

A Lidocain ellenére a szív ismét fibrillálni kezdett. Bellows káromkodott, Reid folytatta a szívmasszázst, a nővér beállította a defibrillátort.

– Mi a fene lehet ez? – kérdezte Bellows, és egy újabb ampulla bicarbonátot készült beadni. Kérdésére nem várt választ. Az intravénásán beadott noradrenalint követte a második defibrillációs kísérlet, miután a szívműködés ismét majdnem normálissá vált. De a kamrai extrasystolék visszatértek, hiába adtak Lidocaint.

– Ugyanaz, mint a műtőben – mondta Bellows, és nézte, hogy az extrasystolék egyre gyakoribbá válnak, és újra fellép a fibrilláció.

– Rajtad a sor, Reid. Gyerünk, öregem!

Negyed kettőig huszonegyszer próbálták meg defibrillálni Nancy Greenlyt. A szívritmus minden sokkolás után néhány percig normális volt, aztán újból fibrilláció lépett fel. Negyed kettő után egy perccel megszólalt a telefon. Az egyik adminisztrátor vette föl. A laborból telefonáltak, és közölték, hogy a káliumszint nagyon alacsony, literenként 2,8 milliekvivalens. Az egyéb elektrolitértékek normálisak.

Az adminisztrátor átadta az eredményeket az egyik nővérnek, aki megmutatta őket Bellowsnak.

– Úristen, kettő egész nyolc! Hogy a fenébe fordulhatott ez elő? De legalább tudjuk az okát. Oké, adjunk neki káliumot. Tegyenek be nyolcvan milliekvivalenst az infúziópalackjába, és a cseppszámot állítsák be kétszáz köbcenti per órára.

Nancy Greenly azonnali újabb fibrillációval – ezúttal a huszonkettedikkel – reagált az utasításra. Reid újra elkezdte a külső szívmasszázst, Bellows készenlétbe helyezte a tányérokat. Betették a káliumot az üvegbe.

Susant annyira lekötötte az újraélesztési kísérlet, hogy szinte nem is hallotta, hogy a hangosbemondó recsegve bemondja a nevét. A bemondó az újraélesztés alatt szinte szünet nélkül szólt, orvosok nevét és utána egy-egy mellékállomás számát mondta be. A hang hol fölerősödött, hol beleveszett a háttérzajba, úgyhogy Susan nem is igen figyelt rá. Legalábbis addig nem, míg egyszer csak meg nem hallotta a saját nevét és utána a 381-es számot. Kényszeredetten az asztalhoz ment, hogy telefonáljon.

Kiderült, hogy a 381-es az őrző száma, és meglepte, hogy onnan keresik. Susan Wheeler, és nem doktor Susan Wheeler néven mutatkozott be. Az adminisztrátor kérte, hogy tartsa a vonalat. Néhány pillanat múlva újra beszélni kezdett.

– Vért kell levenni vérgázanalízishez az egyik itteni betegtől.

– Vérgázanalízishez?

– Igen. Oxigén, szén-dioxid és pH. Sürgős.

– Honnan tudják a nevem? – kérdezte Susan a telefonzsinórt csavargatva. Reménykedett, hogy tévedésből hívták.

– Én csak továbbítottam az üzenetet. A neve rajta van a kórlapon. Ne felejtse el, sürgős. – És letette a kagylót, mielőtt Susan újra megszólalhatott volna. Ő is letette a kagylót, és visszament Nancy Greenly ágyához. Bellows újra fölvette a tányérokat. Az áramütés végigszaladt a beteg testén, karjai élettelenül a mellkasára csapódtak. Tragikus és egyben szánalomra méltó látvány volt. A monitor normális ritmust mutatott.

– A pulzus jó – mondta Cartwright a combverőeret tapintva.

– Azt hiszem, most, hogy megkapta a káliumot, huzamosabb ideig lesz sinusritmusban – mondta Bellows, és a szeme szinte a képernyőre tapadt.

– Doktor úr – szólította meg Susan, mikor egy kis szünet állt be. – Szóltak, hogy menjek le az őrzőbe, és vegyek le artériás vért vérgázanalízishez. És én még sose vettem le artériás vért. És nem is láttam, hogy kell levenni.

Bellows a monitortól Susan felé fordult. – Jézus Mária, még ez is! Pontosan úgy kell levenni, mint a vénásat. Mi a fenét tanult maga két évig az egyetemen?

Susanban fölment a pumpa; az arca lángvörös lett.

– Ki ne mondja – tette hozzá Bellows gyorsan. – Cartwright, menj vele, és...

– Öt perc múlva jelenésem van dr. Jacobsnál egy pajzsmirigyműtéten – szakította félbe Cartwright, és az órájára nézett.

– A franc essen belé! – mondta Bellows. – Jól van, Wheeler doktornő, mihelyt itt végeztem, magával megyek, és megmutatom, hogyan kell artériás vért venni. Úgy látom, szépen haladunk. – Reidhez fordult. – Küldj le még egy vérmintát, hogy kontrolláljuk a káliumértéket. Lehet, hogy túl vagyunk a nehezén.

Várakozás közben Susan Bellows utolsó megjegyzésére gondolt. Nem azt mondta, hogy Nancy Greenly van túl a nehezén, hanem, hogy “mi". Eszébe jutott Stark. Neki sem tetszett Bellows fejedelmi többese.

Február 23., hétfő, 13 óra 35 perc

– Vannak ilyen napok is – mondta Bellows, és kinyitotta az intenzív ajtaját Susan előtt. – Az ebéd luxus. Még egy... – Nem fejezte be a mondatot, és szótlanul mentek tovább a folyosón.

– Néha még arra sincs ideje az embernek, hogy kifújja magát – kezdte újra.

– Ugye, azt akarta mondani, hogy egy kurva szendvicset se tudnak bekapni?

Bellows Susanra pillantott. Susan ránézett és elmosolyodott. – Miattam sose fékezze a nyelvét – mondta.

– Mint mondtam, az artériás vérvétel pontosan olyan, mint a vénás – váltott témát Bellows. Érezte, hogy Susan mellett elbátortalanodik, megpróbálta hát visszanyerni a fölényét. – Középső és mutatóujjunkkal izoláljuk az artériát, akár a brachiálist, akár a radiálist, akár a femorálist, mindegy, melyiket, így ni... – Bal karját fölemelte, középső és mutatóujját kinyújtotta, és úgy csinált, mintha kitapintaná az artériát. – Mihelyt elcsípte, érezni fogja, hogy pulzál az ujjai között. A tűt érzés után nyomja be. Legjobb; ha hagyja, hogy a fecskendő magától teljék meg vérrel, mert így elkerülhető a légbuborék, amelynek következtében gyakran kapunk hamis vizsgálati eredményt.

Mikor elérték az őrzőt, Bellows még mindig az artériás vérvétel technikáját magyarázta. – Ami a legfontosabb, Heparinos fecskendőt kell használni, hogy a vérrögképződést megakadályozzuk, és a tű kivétele után legalább öt percig jól le kell szorítani az eret, különben ronda vérömleny keletkezik.

Az őrző nagyjából olyan volt, mint az intenzív osztály, azzal a különbséggel, hogy világosabb, zajosabb és zsúfoltabb volt. Tizenöt-húsz ágy, minden ágy fölött, a falba építve, komplett felszerelés, többek között szívmonitor, gáz- és elszívócsövek. A magas ágyak két oldalán védőrács, a betegeken friss kötés. Az ágyak fejénél lévő állványokról infúzióspalackok lógtak, mint kopasz fákon gusztustalan gyümölcsök.

Betegeket hoztak-vittek, a guruló ágyak forgalmi dugókat képeztek. Az őrzőben dolgozók gátlástalanul beszélgettek, néha hangosan felnevettek. Időnként nyögés hallatszott, a nővérek szekrénye mellett egy rácsos gyerekágyban csecsemő sírdogált panaszosán. Néhány ágy körül nővérek és orvosok tettek-vettek, rendezgették a több száz vezetéket, szelepet, csövet. Az orvosok egy részén gyűrött műtőruha volt, a ruhájukon különböző színű és nagyságú foltok, főként vérfoltok. A többin gusztustalanul merevre keményített fehér köpeny.

Bellows határozott léptekkel a nővérasztalhoz sietett, amelyet stratégiai okokból a kórterem közepén helyeztek el. Kérdésére válaszként kezébe nyomtak egy tálcát a Heparinos fecskendővel, és az egyik bal oldali ágyhoz irányították a bejárati ajtóval szemközt.

– Ezt megcsinálom én, maga meg majd a következőt – mondta Bellows.

Susan beleegyezően bólintott. Az ágyhoz mentek. A beteget nem látták, annyian állták körül: balról egy csomó nővér, az ágy lábánál két műtőruhás sebész, jobbról egy hosszú, fehér köpenyes néger orvos. Az utóbbi éppen a lélegeztetőkészüléket helyezte üzembe. Susan hallatlan feszültséget érzett a levegőben. A két műtőruhás sebész arcára rá volt írva az idegesség. Az alacsonyabb, dr. Goodman, szemmel láthatóan reszketett, a másik, dr. Spallek összeszorította a fogát, és kidagadt orrcimpával vadul fújtatott.

– Kell hogy legyen rá magyarázat – vicsorgott dühösen Spallek, és úgy rántotta le a fejéről a maszkot, hogy a madzag elszakadt. A földhöz vágta. Sziszegve sarkon fordult, és egyenesen nekiment Bellowsnak, aki kis híján elejtette a tálcát. Még csak bocsánatot sem kért. Végigviharzott a kórtermen és kirontott az ajtón.

Bellows az ágy bal oldalára ment, és lerakta a tálcát. Susan óvatosan utánament, és közben

lopva tanulmányozta a többiek arcát. A néger orvos fölegyenesedett, és fekete szemével követte a dühösen távozó dr. Spalleket. Feltűnően jóképű férfi volt. A névtáblája szerint dr. Robert Harrisnek hívták. Magas volt, jóval száznyolcvan fölött, sötét, göndör haját gondosan hátrafésülte. Sima, sárgásbarna bőre csillogott. Mozdulatai nyugodtak, kimértek voltak. Mikor a távozó Spallekről az ágy melletti lélegeztetőkészülékre pillantott, tekintete átsiklott Susanon, és ha észrevette is, semmi jelét nem mutatta.

– Mit használtál előkészítésre, Norman? – kérdezte Harris, gondosan tagolva minden szót.

– Innovárt – felelte Goodman. Feltűnően magas volt a hangja.

Susan az ágy végéhez ment, Spallek helyére állt, és a mellette álló dr. Goodmanre nézett. Az orvos sápadt volt, csapzott haja a homlokába hullott, profilból jól látszott hegyes, megnyúlt orra. Mélyen ülő szeme rezzenéstelenül meredt a betegre.

Susan is lenézett a betegre, arcáról a csuklójára, amelyen Bellows éppen az eret tapogatta ki. Csak utólag hasított bele a felismerés: Berman arcát látta!

A kellemesen lesült, barna arc, amelyet első találkozásukkor, másfél órával azelőtt az 503-as kórteremben látott, most hamuszürke volt, a bőr a pofacsontra feszült. A száj bal sarkából kilógott az endotracheális tubus, az alsó ajakra száraz váladék tapadt. A szemek résnyire nyitva voltak, a jobb lábon hatalmas kötés éktelenkedett.

– Mi történt? – szaladt ki Susan száján a kérdés, és ismét Goodmanre nézett. Szenvedélyes volt a hangja, érezte, hogy valami nincs rendben, Bellows meglepődött a hirtelen kérdésen, fölemelte a fecskendőt, és Susanra nézett. Harris lassan Susan felé fordult. Goodmannek a szeme se rebbent.

– Minden a legnagyobb rendben, kisasszony – mondta Harris, ezúttal oxfordi kiejtéssel. – A vérnyomás, a pulzus, a hőmérséklet, minden a legnagyobb rendben van. Ennek ellenére, a beteg, úgy látszik, olyan jól érzi magát alvás közben, hogy nem akar fölébredni.

– Nem fordulhat elő még egy! – mondta Bellows, és Harrisra nézett; arra gondolt, hogy semmi kedve még egy Nancy Greenly-féle esettel kínlódni. – Milyen az EEG-je?

– Maga lesz az első, aki megtudja – mondta Harris kissé szarkasztikusán. – Már megrendeltük.

Susan érzelmei nem engedték, hogy azonnal felfogja, miről van szó; a remény pillanatnyilag erősebb volt benne, mint a tények, amelyek azonban végül mégis eljutottak a tudatáig.

– EEG? – kérdezte rosszat sejtve. – Csak nem azt akarja mondani, hogy ő is olyan eset, mint az, aki az intenzíven van? – Szeme ide-oda járt Berman és Harris között, végül Bellowson állapodott meg.

– Ki van az intenzíven? – kérdezte Harris, és kezébe vette az altatónaplót.

– Az az egészségügyi küretes lány – mondta Bellows. – Emlékszik, nyolc nappal ezelőtt. Huszonhárom éves.

– Remélem, ez nem olyan – mondta Harris –, bár minden jel arra mutat.

– Hogyan altatták? – kérdezte Bellows, és felhúzta Berman jobb szemhéját, hogy megnézze az erősen kitágult pupillát.

– Neuroleptikusan, nitrogén-oxidullal – felelte Harris. – A lányt Halothannal. Amennyiben a két eset klinikailag azonos, a hiba nem az altatószerben keresendő. – Fölnézett az altatási naplóból, és Goodman felé fordult. – Miért adtad neki az egy köbcenti Innovárt a vége felé, Norman?

Dr. Goodman nem válaszolt. Harris újra megkérdezte.

– Mert egyszer csak felélénkült – ébredt fel a révületből Goodman.

– De miért Innovárt adtál? A Fentanyl nem lett volna megbízhatóbb?

– De, valószínűleg. Fentanylt kellett volna adnom, de az Innovár éppen kéznél volt, és

különben is csak egy köbcentit akartam adni.

– Nem tudnak valamit csinálni? – kérdezte Susan szinte kétségbeesetten. Agyában összekeveredett Nancy Greenly képe a Bermannal folytatott beszélgetés foszlányaival. Maga előtt látta az élettől duzzadó férfit, aki nem is hasonlított az előtte fekvő, élettelennek látszó viaszfigurához.

– Mindent megtettünk, amit lehetett – zárta le az ügyet Harris, és visszaadta az altatási naplót Goodmannek. – Nincs más hátra, mint megfigyelni, miféle agyi funkciók térnek vissza, ha egyáltalán visszatérnek. A pupillák teljesen tágak, a pupillareflexet nem tudjuk kiváltam, ami hogy mást ne mondjak, nem jó jel, és valószínűleg arra utal, hogy az agysejtek nagymértékben elhaltak.

Susant rosszullét kerülgette. Fölkavarodott a gyomra, hányingere volt, szédült. Rettenetesen kétségbe volt esve. Csak nagy nehezen tudta magát összeszedni.

– Ez azért mégiscsak sok! – mondta indulatosan. A hangja remegett. – Egy normális, egészséges emberből egy vacak kis műtét után... élőhalott lesz! Úristen, két fiatal ember alig két hét alatt. Szerintem nem szabadna ekkora kockázatot vállalni. Miért nem záratja be az altató főorvos az osztályt? Biztos, hogy elromlott valami. Mégiscsak felháborító, hogy megengedik...

Robert Harris szeme összeszűkült, és felcsattanó hangon Susan szavába vágott.

– Ha nem tudná, kisasszony, én vagyok az altató főorvos. És ha szabad kérdeznem, ön kicsoda?

Susan szólni akart, de Bellows idegesen megelőzte. – Susan Wheeler, főorvos úr, harmadéves medika, nálunk van sebészeti gyakorlaton, és... Ó, csak le akarjuk venni a vért, és már itt se vagyunk. – Bellows gyorsan bedörzsölte Berman jobb csuklóját a szivaccsal.

– Kedves Wheeler kisasszony – folytatta Harris nagyképűen –, az ön indulatossága nem helyénvaló, és egyáltalán nem szolgál konstruktív célokat. Az ilyen esetekben arra van szükség, hogy józan ésszel keressük meg az oksági összefüggéseket. Épp az imént említettem Bellows doktornak, hogy a két esetnél nem egyforma altatógázt használtunk. Az altatás, eltekintve néhány vitatható apróságtól, kifogástalan volt. Vagyis mindkét esetben az altatás és a sebészi beavatkozás együtteséből származó, nyilván elkerülhetetlen, idiosyncrasiás reakcióval van dolgunk. Ezekből az esetekből azt kell kideríteni, van-e rá mód, hogy a jövőben elkerülhessük a hasonló komplikációkat. Csak úgy egyszerűen beszüntetni az altatást, és megfosztani a betegeket a szükséges sebészi beavatkozás lehetőségétől, sokkal rosszabb, mint elfogadni az altatással együtt járó minimális kockázatot. Ami...

– Nyolc nap alatt két eset nem nevezhető minimális kockázatnak – vágott közbe Susan.

Bellows megpróbálta elkapni Susan tekintetét, hogy véget vessen a vitának, de Susan Harrist nézte, és indulata daccá változott.

Harris egy ideig a lány arcát fürkészte, s csak aztán szólalt meg.

– Azt hiszem, ez a beszélgetés egyre inkább kihallgatáshoz hasonlít, és mint ilyen, tűrhetetlen és teljességgel fölösleges. – Választ se várva otthagyta Susant, és elindult az ajtó felé.

Susan utána. Bellows megpróbálta elkapni a karját, hogy visszatartsa, de Susan lerázta magáról, és Harris után kiáltott: – Nem akarok szemtelen lenni, de szerintem valakinek csak föl kell tennie bizonyos kérdéseket, és tennie kell valamit!

Harris vagy három méterre Susantól hirtelen megállt, és lassan visszafordult.

– És az a valaki természetesen csakis egy orvostanhallgató lehet! – felelte. – Arra az esetre, ha netán maga lenne a bölcs Salamon, közölhetem, hogy az elmúlt évben hat hasonló eset történt a kórházban. És most, ha megengedi, kedves kisasszony, távozom, és folytatom a munkám.

Harris megfordult, és újra elindult az ajtó felé.

– Persze, az ön indulatossága konstruktív célokat szolgál! – kiáltott utána Susan. Bellows az ágyba kapaszkodott, hogy el ne ájuljon.

Harris megtorpant, de nem fordult vissza. Továbbment, és ő is kirontott az ajtón.

Bellows a homlokára tette bal kezét. – A szentségit, Susan, mi a fenét akar? Egy életre elásni magát mint orvos? – Előrenyúlt, és maga felé fordította Susant. – Ez Robert Harris volt, az altató főorvos! Úristen!

Kapkodva, idegesen, harmadszorra is hozzáfogott a vérvételhez. – Tudja, hogy már azért is ferde szemmel fognak rám nézni, mert statisztáltam ehhez a jelenethez? A büdös életbe, Susan, minek dühítette fel? – Kitapintotta a radiális artériát, és a hüvelykujj felől belebökte a Heparinos fecskendő tűjét a bőrbe. – El kell mondanom Starknak, hogy mi történt, mielőtt még valaki más eldalolja neki. Tényleg, Susan, mi oka volt rá, hogy így feldühítette? Magának fogalma sincs róla, mi a kórházi taktika.

Susan nézte, hogyan szúrja meg Bellows az artériát. Szándékosan nem nézett Berman fakó arcára. A fecskendő megtelt vérrel: élénk bíborpiros színe volt.

– Azért gurult be, mert be akart gurulni. Nem hiszem, hogy szemtelen voltam, kivéve az utolsó mondatot, azt pedig megérdemelte.

Bellows nem felelt.

– Lehet, hogy feldühítettem, de nem szándékosan tettem – folytatta Susan. Elgondolkodott. – Nézze, én alig egy órával ezelőtt beszéltem ezzel a beteggel. Miatta hívtak le az intenzívről. És szinte hihetetlen, de normális, eleven emberi lény volt! És... elbeszélgettünk, és megtudtam róla egyet-mást. Sőt bizonyos fokig meg is kedveltem. Ezért vagyok dühös és elkeseredett. És Harris magatartása csak olaj volt a tűzre.

Bellows nem felelt azonnal. Fecskendőtokot keresett a tálcán. – Ne folytassa – mondta végül. – Nem akarok többet hallani róla. Fogja meg a fecskendőt! – Odaadta Susannak a fecskendőt, és elkészítette a jégágyat. – Attól tartok, Susan, meg fogja mérgezni körülöttem a levegőt. Fogalma sincs róla, milyen elviselhetetlen tud lenni Harris. Itt van, nyomja ezt jő erősen a szúrás helyére egy darabig.

– Mark! – mondta Susan Berman csuklóját szorítva, és Bellowsra nézett. – Szeretném, ha tegeződnénk.

Bellows elvette tőle a fecskendőt, és a jégágyba tette. – Hát hogy őszinte legyek, nem tudom, jó lesz-e.

– Mindenesetre, Mark, azt azért el kell ismerned, hogy hat, illetve amennyiben Berman ugyanarra a sorsra jut, mint Nancy Greenly, hét agyhalál, vagy ahogy ti mondjátok, “élőhalott", egy kicsit sok.

– De Susan, a Memorialban egymást érik a műtétek, gyakran száznál többet is csinálunk egy nap, ami egy évben közel huszonötezer, és ebből hat elenyésző mennyiség! Egy negyed ezrelék! Ennyi pedig még belefér az altatási rizikóba.

– Lehet, hogy így van, de ez a hat eset a lehetséges komplikációk közül csak egy típust képvisel, nem pedig a sebészeti altatási rizikót általában. És ez túl sok, Mark. Ma reggel az intenzíven éppen te mondtad, hogy a Nancy Greenly-féle különleges komplikáció százezer közül mindössze egy esetben fordul elő. Most meg azt akarod elhitetni velem, hogy a huszonötezerből hat nem számít. A fenét nem számít! Akkor is sok, ha te vagy Harris, vagy bárki a kórházban nem tartja annak. Vagy ekkora rizikóval te talán nyugodtan odafeküdnél holnap a kés alá, akármilyen kis műtétre? Minél többet töröm rajta a fejem, annál jobban izgat a dolog.

– Függeszd fel egy kicsit a fejtörést! Gyere, menjünk.

– Egy pillanat. Tudod, mit fogok csinálni?

– Fogalmam sincs róla, de nem is nagyon érdekel.

– Tanulmányozni fogom a problémát. Hat eset. Ennyi elég ahhoz, hogy valamilyen következtetésre jussak. Úgyis kell harmadévben egy dolgozatot írni, ez, azt hiszem, épp megfelel, és ennyivel tartozom is Seannek.

– Az isten szerelmére, Susan, ne légy szentimentális.

– Nem vagyok szentimentális. Úgy érzem, ez is egyfajta próbatétel. Az első az volt, elhiszi-e rólam Sean, hogy orvos vagyok. Akkor megbuktam. Nem voltam se tárgyilagos, se meggyőző. Majdnem úgy viselkedtem, mint egy iskolás lány. De ezúttal szellemi próbatétel elé kerültem: meg tudok-e oldani egy komoly problémát. Lehet, hogy ezúttal jobban megállóm a helyem. Lehet, hogy ezek az esetek új tünetegyüttesek vagy új betegségek. Lehet, hogy olyan új, különleges érzékenységen alapuló altatási komplikációval állunk szemben, aminek valamiféle előzetes sérülés az oka.

– Sok erőt és kitartást kívánok hozzá – mondta Bellows, és összeszedte a holmikat. – Bár őszintén szólva azt hiszem, csak az idődet pocsékolod vele. Mondtam, hogy Billing doktor, Nancy Greenly altatóorvosa töviről hegyire átrágta magát az egészen. És hidd el, ő kiváló koponya. Azt mondta, hogy semmi, de semmi magyarázatot nem talált a történtekre.

– Szeretném, ha segítenél – mondta Susan.

– A te intenzíves betegeddel szeretném kezdeni.

– Álljon meg a menet, kedves Susan. Tisztázzunk valamit. – Bellows feltartotta a mutató- és középső ujját, mintha a győzelem jelét mutatná. – Harrisszel semmiképp sem szeretném összerúgni a port. Világos? De ha te vagy olyan bolond, hogy kikezdesz vele, az csak rád tartozik, senki másra.

– Mondd csak, Mark, nincs neked egy kis gerincferdülésed?

– Én csak figyelembe veszem a kórházi realitásokat, és szeretném letenni a szakvizsgát.

Susan farkasszemet nézett vele. – Hát bizony, ez tragikus hiba, Mark.

Február 23., hétfő, 13 óra 53 perc

A Memorial ebédlője olyan volt, mint bármelyik kórházi ebédlő. Mustársárgába hajló drapp színű falak, alacsony álmennyezet, hosszú, L alakú pult, az elején barna, foltos tálcákkal. Amikor a gyanútlan látogató belépett, a szeme először is a salátákon akadt meg, melyek ropogóssága az ázott vécépapíréval vetélkedett. Hogy a dolog még étvágygerjesztőbb legyen, a salátástálakat egymás tetejébe rakták.

A melegpulton rejtélyes készételek sorakoztak. Mindnek egyforma íze volt. Csak a répa és a morzsolt kukorica íze volt más. A répáé kifejezetten rossz, a kukoricáé viszont semmilyen.

Délután háromnegyed kettőkor az ebédlő már szinte teljesen kiürült. Itt-ott üldögélt csak egykét ember, a konyhai személyzet tagjai, akik az ebédidő hajszáját pihenték ki. De ha a koszt százszor rosszabb lett volna, az orvosok akkor is megették volna, mert az étkező monopolhelyzetet élvezett. Csak kevés embernek volt fél óránál hosszabb ebédideje, és aki ebédelni akart, kénytelen volt idejönni.

Susan kivett egy fejes salátát, ránézett a fonnyadt levelekre, és azonnal visszatette. Bellows mindjárt a szendvicsekhez ment, és elvett egyet.

– Azt hiszem, a szardíniás szendvicset még ezek sem tudják elrontani – szólt hátra Susannak.

Susan egy pillantást vetett a meleg előételekre, és továbbment. Utolérte Bellowst, és ő is kiválasztott egy szardíniás szendvicset.

Fizetni akartak, de a pénztáros nem volt sehol.

– Menjünk – mondta Bellows –, nincs időnk várni.

Susan úgy érezte magát, mint egy áruházi tolvaj. Leült Bellows mellé az egyik asztalhoz. A szendvics undorító volt: a hal vizes, a kenyér ízetlen, ázott. De Susan éhes volt, és bármit megevett volna.

– Kettőkor előadásunk van – mondta Bellows tele szájjal. – Tömd jól tele magad.

– Mark!

– Tessék? – kérdezett vissza Bellows.

– Mark, nagyon a szívedre vennéd, ha kihagynám az első sebészeti előadást?

Bellows éppen bele akart harapni a szendvicsbe, amikor Susanra nézett. Az volt az érzése, ki akar kezdeni vele, de aztán elhessegette magától a gondolatot.

– Nem. Miért? – Úgy érezte, hogy manipulálják.

– Nem hiszem, hogy ebben az állapotban végig tudnék ülni egy előadást – mondta Susan. – Kissé megviselt ez a Berman-ügy... Az ügy nem is éppen a legmegfelelőbb szó. Egyszóval tényleg nagyon ideges vagyok: nem bírnék ki egy előadást. Ha viszont dolgozhatnék, hamarább összeszedném magam. Arra gondoltam, bemegyek a könyvtárba, és olvasgatok egy kicsit az altatással járó komplikációkról, így egyrészt mindjárt nekiláthatnék “kis kutatásaimnak", másrészt módom lenne megemészteni a mai nap eseményeit.

– Nem akarod inkább velem megbeszélni? – kérdezte Bellows.

– Nem. Magam is megemésztem. – Susant meglepte Bellows váratlan jóindulata.

– Az előadás nem vészes. Az egyik nyugdíjas professzor tart általános bevezetőt a sebészetbe. Úgy terveztem, hogy utána beviszlek benneteket az osztályra, hogy megismerkedjetek a betegekkel.

– Mark!

– Tessék.

– Köszönöm.

Susan fölállt, Bellowsra mosolygott, és elindult kifelé.

Bellows a szájába vette a szendvics másik felét, és rágni kezdte. Nem tudta pontosan, mit köszönt meg Susan. A lány után nézett, aki átment az ebédlőn, letette a tálcát az állványra. Az ajtóban visszafordult és integetett. Bellows visszaintett, de mire a kezét fölemelte. Susan már eltűnt.

Zavartan körülnézett, nem látta-e meg valaki, hogy integet. Leengedte a kezét, és Susanra gondolt. Kénytelen volt bevallani magának, hogy természetes és egészséges módon vonzódik hozzá, és ugyanaz az érzés – izgalom és nyugtalan türelmetlenség – fogja el hirtelen, mint régen, amikor társaságba kezdett járni. Romantikus képek jelentek meg előtte, melyeknek a szereplője Susan volt. Mikor rájött, hogy álmodozik, elszégyellte magát, hogy úgy viselkedik, mint egy tejfelesszájú kamasz.

A mosogatóhoz vitte ő is a tálcát, miközben azon gondolkodott, merjen-e randevút kérni Susantól. Ezzel kapcsolatban az a problémája volt, hogyan reagálna a főnöke, ha megtudná, hogy egyik orvosa egy gyakorlaton lévő medikával randevúzik. Persze, lehet, hogy ez nem is lenne probléma, nem tudhatja. Azt viszont tudja, hogy Stark jobban szereti, ha az orvosai házasemberek, mondván, hogy az ilyenek sokkal megbízhatóbbak, ami persze csak mellébeszélés. A másik probléma maga Susan. Okos lány, szó se róla. De vannak-e érzelmei? Lehet, hogy csak a munka érdekli, hogy túlságosan intellektuális, túlságosan törekvő. És neki esze ágában sincs maradék kis szabadidejét egy érzelem nélküli, frigid kékharisnyára pazarolni. Eddig csak nővérekkel járt, de az egészen más. Orvosnőtől vagy akár leendő orvosnőtől még sosem kért randevút. Ezért volt most egy kissé zavarban.

Az ebédlőt elhagyva Susan már jobban tudott tájékozódni, mint délelőtt. Bár egyelőre még fogalma sem volt róla, hogyan fogja megoldani az altatás utáni kóma problémáját, érezte, hogy olyan szellemi feladvánnyal került szembe, amelynél tudományos módszereket és érveléseket alkalmazhat. Most először érezte, hogy az egyetemen eltöltött két év mégsem volt hiábavaló. Kutatásaihoz forrásnak a könyvtárt és a betegek, különösen Nancy Greenly és Berman kórlapjait fogja használni.

A kórházi ajándékbolt az étterem mellett állt. Tetszetős kis épület volt, egy rokonszenves idős hölgy vezette, aki csinos, rózsaszínű köpenyt viselt. Susan bement, és mindjárt megtalálta, amit keresett: egy kis jegyzettömböt. Kifizette, fehér köpenye zsebébe csúsztatta, és elindult az intenzív osztály felé. Nancy Greenlyvel fogja kezdeni.

Az intenzíven az újraélesztési kísérlet előtti csend fogadta. Az erős fényt ismét sejtelmes homály váltotta föl. Mikor az ajtó becsukódott mögötte, ugyanaz a félelem fogta el, a hozzá nem értésnek ugyanaz az érzése, mint az első alkalommal. Most is azonnal távozni akart, mielőtt még történik valami, és föltesznek neki egy egyszerű kérdést, amire csak azt tudná felelni, hogy “nem tudom", és ez igencsak demoralizálná. De nem ment el. Most legalább tehet valamit, ami egy parányi önbizalmat ad neki. Nancy Greenly kórlapjáért jött.

Balra nézett és látta, hogy senki sincs Nancy Greenly ágyánál. A káliumszint, úgy látszik, kiegyenlítődött, és a szív újra normálisan vert. A krízisnek vége volt, mindenki elfelejtette Nancy Greenlyt, aki most már csak önmagáé volt. Szolgálatkész gépek őrködtek vegetatív funkciói fölött.

Susan ellenállhatatlan kíváncsiságtól hajtva az ágyához ment. Nagy erőfeszítésébe került, hogy leküzdje érzelmeit, és a személyes kapcsolatot a minimumra csökkentse. Amikor ránézett, alig tudta felfogni, hogy nem egy alvó embert, hanem egy agyi funkciók nélküli roncsot lát. Szerette volna megrázni a vállát, hogy fölébressze és elbeszélgessen vele.

De csak a csuklóját fogta meg és emelte föl. Észrevette az élettelenül lekókadó kéz tökéletes fehérségét. A kéz teljesen ernyedt és béna volt. Susan az agyi károsodás okozta bénulásra

gondolt.

Megszorította Nancy Greenly kezét, mintha kezet fogna vele, előrehajlította és kiegyenesítette a csuklóját. Nem tapasztalt ellenállást. Aztán ütközésig lehajlította a csuklót, hogy az ujjak **az** alkarra feküdtek. Biztos volt benne, hogy érzett némi ellenállást, nagyon keveset, igaz, de mégis valamit. Megpróbálta a másik kézen is; ugyanaz. Tehát Nancy Greenly nem teljesen béna. Susan örömet érzett: a felfedezés gyönyörét.

Keresett egy reflexkalapácsot, hogy megnézze a reflexeket. A kalapácsnak kemény vörös gumifeje és acélnyele volt. Önmagán és néhány csoporttársán már kipróbálta a használatát, de betegen még soha. Ügyetlenül ráütött Nancy Greenly csuklójára, hogy kiváltsa a reflexet. De nem tudta pontosan, hova kell ütni. Aztán egyik oldalt fölemelte a paplant, és a térdkalács alá ütött. Semmi. Bal kézzel behajlította a térdet, és újra ráütött. Megint semmi. Eszébe jutott, hogy kórélettanban tanulta, ez a reflex úgy váltható ki, ha hirtelen megfeszítik az int. Még jobban behajlította a térdet, és ráütött. A combizom alig észrevehetően összerándult. Újra megpróbálta; a reflex mindössze annyiból állt, hogy az ernyedt izom kissé megfeszült. A bal lábon is kipróbálta, az eredmény ugyanaz volt.

Másfajta neurológiai vizsgálaton törte a fejét. Adott esetben csak a fájdalomérző reflexvizsgálatok jöhettek szóba. De mikor megmarkolta Nancy Greenly Achilles-inát, semmiféle választ nem kapott, akárhogy szorította is. Aztán csak azért, hogy lássa, nagyobb-e a fájdalomérzékelés az agyhoz közelebb eső területeken, belecsípett Nancy combjába. Rémülten hátrahőkölt. Azt hitte, a lány föl akar kelni: teste megfeszült, karja fölemelkedett, fájdalmas rángassál befelé fordult. Szája a füléig szaladt, álla – rágó mozdulatot tett, mintha ébredezne. Egy pillanat múlva azonban ugyanolyan élettelenül feküdt, mint az előbb. Susan elkerekedett szemmel a falig hátrált, és nekidőlt. Fogalma sem volt róla, mit csinált és hogy csinálta. Csak annyit tudott, hogy olyan dolgot művelt, ami meghaladja jelen képességeit, tudását.

Bűntudattal telve körülnézett a kórteremben, nem látta-e meg valaki. Megkönnyebbült, hogy senki. Annak is örült, hogy a szívmonitor normális szívműködést mutatott. Nem voltak extrasystolék. Kellemetlen érzés fogta el, mintha valami rosszat tett volna, amiért bármely pillanatban megbűnhődhet, talán éppen azzal, hogy Nancy Greenly újra a klinikai halál állapotába kerül. Elhatározta, hogy amíg komoly elméleti tanulmányokat nem végez, a további vizsgálatoktól tartózkodik.

Mintha mi sem történt volna – amit nagyon nehéz volt megjátszania –, odament az asztalhoz. A kórlapokat a fölső polcba beépített forgó fémrekeszben tartották. Bal kézzel lassan megforgatta a rekeszt, mire az fájdalmasan megnyikordult.

– Segíthetek? – kérdezte Jane Shergood a háta mögül, és Susan gyorsan elkapta a kezét, mint egy gyerek, akit azon kapnak, hogy dézsmálja a lekvárt.

– Csak a kórlapot szeretném kivenni – mondta Susan, és már szinte hallotta is a nővér ironikus megjegyzését.

– Kiét? – Shergood hangja barátságos volt.

– Nancy Greenlyét. Szeretnék valami képet alkotni róla, hogy részt vehessek a kezelésében.

Jane Shergood átfutotta a kórlapokat, és kivette Nancy Greenlyét.

– Ott talán jobban tud figyelni – mutatott mosolyogva egy ajtó felé.

Susan megköszönte, és örült, hogy eltűnhetett. Az ajtó egy kis szobába nyílott, amelyben köröskörül zárt gyógyszeres szekrénykék sorakoztak. Balra egy vízcsap, rajta az elmaradhatatlan kávéskanna.

Leült a kórlappal. Bár Nancy Greenly még két hete sem volt a kórházban, a kórlapja igen terjedelmes volt, ami természetes is egy intenzív osztályon. Az állandó gondos ápolás nagyon

sok papírmunkát igényel.

Elővette maradék szardíniás szendvicséô. Kitöltött egy csésze kávét. A jegyzettömbjéből kitépett néhány üres lapot, és dolgozni kezdett. Nem ismerte még a kórlapokat, és beletelt egy kis időbe, míg rájött a rendszerükre. Először a személyi adatok jöttek, utána az életjelenségek grafikonjai, aztán a kórtörténet és a fizikális státusz, amelyet a felvétel napján rögzítettek. Szerepeltek még a kórlapon a műtéti és altatási feljegyzések, a nővérek bejegyzései, a számtalan laboratóriumi eredmény, a röntgen- és egyéb leletek.

Minthogy nem tudta, mit keres, elhatározta, hogy mindent lemásol. A munka legelején még nem lehet eldönteni, mit kell kiválasztani. Először is fölírta Nancy Greenly nevét és korát. Aztán a rövid anamnézist, miszerint Nancy Greenly teljesen egészséges. Volt néhány megjegyzés a családról is, többek közt az, hogy egyik nagyanyjának agyvérzése volt. Egyetlen figyelemre méltó betegsége a mononucleosis volt, amelyet tizennyolc éves korában kapott, és amelyből látszólag teljesen felépült. Szervrendszerei, beleértve a légzést és keringést, normálisak voltak. Lemásolta az operáció előtti laboratóriumi vizsgálat eredményeit: a vér és a vizelet normális. A terhességvizsgálat is negatív. Szerepeltek még különböző véralvadási próbák, a vércsoport, a szövettípus meghatározása, a mellkasröntgen, az EKG és a legkülönbözőbb kémiai profiltesztek. Valamennyinek az eredménye a normális körül volt. Lapozott, megtalálta az altatási naplót, felírta a műtét előtti gyógyszerelést: az egyik nővér 6.45-kor egy ampulla Dolargant és egy ampulla Pipolphent adott a betegnek. Az intratrachealis tubus levezetése után, 7.24-kor 2 gramm Pentothalt kapott. Az oxigén, nitrogén-oxidul és Halothan adagolását 7.25-kor kezdték el. A Halothan-koncentráció kezdetben 2 százalékos volt, egy idő után 1 százalékra csökkentették. A nitrogén-oxidul- és oxigénáramlás aránya percenként 3:2 volt. Izomrelaxációra 7.26-kor 2 ml 0,2 százalékos Succinylcholint kapott, a második dózist pedig 7.40kor.

Tovább írt: a vérnyomás 7.48-kor az átlagos 105/75-ről leesett. Ekkor a Halothant 1/2 százalékra csökkentették, a nitrogén-oxidul- és oxigénáramlást 2:3 literre változtatták. A vérnyomás újra 100/60-ra emelkedett. Nagyjából lerajzolta az altatónaplóban lévő grafikont is, amely a legfontosabb információkat tartalmazta.

Innen kezdve alig lehetett kibetűzni az altatási naplót. Nagy nehezen mégis kiböngészte, hogy a vérnyomás és a pulzus 100/60, illetve percenként hetven volt. Bár a percenkénti szívverés nem változott, fellépett bizonyos ritmuszavar is, de hogy milyen természetű, azt dr. Billing nem írta le.

Nancy Greenlyt 8.51-kor vitték át a műtőből az őrzőbe. A perifériás idegfunkciók tesztelésére Block Ade négyszöghullámú idegstimulátort használtak, mert arra gondoltak, hogy a szervezet nem tudta lebontani a második adag Succinylcholint. De mindkét ulnáris ideg jól működött, ami azt jelentette, hogy a probléma minden bizonnyal centrális, azaz agyi eredetű.

A következő órában a beteg 4 mg Narcánt kapott, hogy kizárják a műtét előtti altatóra való túlérzékenységet. Nem volt semmi reakciója. 9.15-kor 2,5 mg Neostigmint adtak neki, hogy megállapítsák, az idegbénulás és az ezzel járó paralízis kuráreszerű kompetitív gátlás következménye-e. Ezenkívül kapott két egység friss, hűtött plazmát bizonyított cholinesterase aktivitással Ezzel próbálták kiüríteni az esetleg bent maradt Succinylcholint. Mindkét eljárásnál – néhány izomrángáson kívül – egyéb válaszreakciót nem észleltek.

Az altatási naplót dr. Billing tömör megállapítása zárta: Altatás utáni eszméletlen állapot: oka ismeretlen.

Ezután elővette a műtéti naplót, amelyet dr. Major diktált:

Dátum: 1976. február 14.

Műtét előtti diagnózis: rendellenes méhvérzés.

Műtét utáni diagnózis: ugyanaz.

Műtötte: dr. Major.

Érzéstelenítés, altatás: gépi altatás Halothannal.

Vérveszteség: 500 ml.

Komplikációk: az altatás befejeztével nem tért magához.

Magának a műtét leírásának lemásolása elég hosszú időt vett igénybe. Olyan erősen fogta a tollat, hogy szinte elhalt az ujja. Lelógatta a kezét. hogy pihentesse egy kicsit. A vér bizseregve tért vissza az ujjbegyébe. Mielőtt újra munkához látott, jól meghúzta a kávéscsészét.

Aztán jött a legérdekesebb: az ideggyógyász konziliárius, dr. Carol Harvey jelentése. Susannak a legtöbb szó jelentéséről fogalma sem volt, de azért hűségesen lemásolt mindent. Dr. Harvey kézírása felháborító volt.

Kórtörténet: Huszonhárom éves fehér nőbeteg (olvashatatlan rész) utalták kórházba. Családi anamnézis és a beteg kórelőzménye neurológiai szempontból negatív. Az operációt megelőző vizsgálatok (olvashatatlan rész). Sikeres operáció. Feljegyzések szerint a sebészeti beavatkozás alatt egy kis probléma volt a vérnyomással, és a műtét után hosszú eszméletlenséget és bénulást vettek észre. A Succinylcholin és/vagy Halothan túladagolása kizárható. (Az egész következő mondat olvashatatlan.)

Vizsgálat: A beteg mély kómában van, sem szóra, sem felületi, sem intenzív fájdalomingerre nem reagál. Bénának tűnik, bár a mély ingerreflexek mindkét bicepsen és quadricepsen szimmetrikusan, bizonyos fokig kiválthatók. Az izomtónus csökkent, de nem teljesen ellazult. Remegés nincs.

Agyidegek: (olvashatatlan szöveg)... tág pupillák, melyek fényre nem reagálnak. A corneareflex kiesett.

Az ideg négyszögárammal való stimulálása: észlelhető, de csökkent funkció a peripheriás idegekben.

Agyvíz: sérülésmentes punctio, víztiszta folyadék, ürülési nyomás 125 vízmilliméter.

EEG: lapos hullámok minden elvezetésben.

Vélemény: (olvashatatlan mondat)... nem lokalizálható jelleggel... (olvashatatlan rész)... az agy minden részére kiterjedő vizenyő következtében beálló kóma az elsődleges diagnózis. Agyi verőér-elzáródás, illetve agyvérzés lehetősége agyi érfestés nélkül nem zárható ki biztonsággal. Az altatásnál alkalmazott valamely altatószerre való érzékenység lehetősége is szóba jöhet, bár véleményem szerint... (olvashatatlan rész). Levegőbefújás és/vagy agyi izotópvizsgálat segíthet a diagnózis megállapításában, de véleményem szerint csak elméleti jelentősége van, és nem ad további információt e súlyos eset diagnosztizálásához. Az EEG-n látható lapos hullámok kiterjedt agysérülésre, illetve agyhalálra utalnak. Az irodalomban csak három ilyen eset ismeretes. Bármi légyen is az ok, a beteg akut agyi történést szenvedett el. Kizárt dolog, hogy bármiféle lassú sorvadással járó ideggyógyászati betegségben szenvedne.

Dr. Carol Harvey, ideggyógyász

Susan ivott egy újabb korty kávét, és továbblapozott. A következő oldalon még egy megjegyzést talált dr. Harveytől.

1975. február 15. Kiegészítő ideggyógyászati vélemény.

A beteg állapota: változatlan.

EEG-kontroll: nincs elektromos aktivitás.

Agy víz: az időközben megérkezett laboratóriumi értékek a normális határon belül.

Vizsgálat: Megbeszéltem az esetet két kollégával, akik egyetértettek azzal a diagnózissal, hogy az agyhalálhoz akut agyi történés vezetett. Abban is egyetértettünk, hogy ennek közvetlen oka az akut oxigénhiány következtében kialakuló agyvizenyő. Az oxigénhiány oka valószínűleg valamely agyi értörténés, melyet esetleg vérrög, összecsapódott trombocyták, fibrin vagy méhkaparékból származó embolus okozott. Szerepet játszhatott valamely ismeretlen kórokú ideg- vagy érgyulladás.

El lehet végezni az agyi érfestést, levegőbefúvást, agyi izotópvizsgálatokat, de véleményünk szerint az eredmények normálisak lesznek.

Dr. Carol Harvey

A hosszú ideggyógyászati jelentés után Susan megint pihentette egy kicsit fájó kezét. Átlapozta a nővérek bejegyzéseit, és megállt a vizsgálati eredményeknél. Volt ott számtalan röntgenlelet, többek közt egy sorozat Koponyafelvétel; a vegyi és haematológiai vizsgálatok eredményeit is lemásolta. Tekintve, hogy valamennyi lényegében negatív volt, arra összpontosította figyelmét, hogy megtalálja az esetleges eltéréseket a műtét előtti és az azt követő leletek között. Mindössze egyet talált: műtét után a szérumcukor megnőtt, mintha Nancy Greenlynek cukorbetegsége lett volna. Az EKG-k nem utaltak lényeges eltérésre, bár a küret után néhány nem specifikus S, illetve ST hullámváltozás látszott rajtuk. Sajnos, az EEG-t nem volt mivel összehasonlítani, mert az operáció előtt ilyen jellegű vizsgálat nem készült.

Befejezte az írást, becsukta *a* kórlapot. Hátradőlt, fölemelte a karját, és nagyot nyújtózkodott. Előrehajolt, és még egyszer átnézte a nyolc, apró" betűvel teleírt lapot. Semmivel sem jutott előbbre, de persze nem is remélte. Annak, amit lemásolt, java részét nem is értette.

De egyelőre optimista volt. Meg volt győződve róla, hogy az adatok között valahol ott kell lennie a megoldásnak. De ahhoz, hogy megtalálja, még több, sokkal több információra van szüksége.

Az orvosi könyvtár a Harding-épület második emeletén volt. Susan többször eltévedt, míg végre valaki megmutatta a lépcsőt, amelyik a személyzeti irodához, azon túl pedig a könyvtárhoz vezet.

A könyvtárnak Nancy Darling Emlékkönyvtár volt a neve, és amikor Susan belépett, egy fekete ruhás, középkorú nő kis daguerrotípiáját pillantotta meg, alatta rézplaketten a következő vésett szöveggel: Nancy Darling drága emlékére. A képen látható mogorva hölgyre aligha illett ez a “kedves" név, de hát New England már csak ilyen.

A könyvekből ismerős melegség áradt. Susan azonnal otthon érezte magát közöttük. Letette jegyzettömbjét, és kényelembe helyezte magát. A könyvtár középen két emelet magas volt, nagy tölgyfa asztalok és magas támlájú koloniálszékek sorakoztak benne. A végét hatalmas, mennyezetig érő ablak zárta le, mely a kórház belső udvarára nézett.

Az asztalok két oldalán végig könyvespolcok. Kovácsoltvas csigalépcső vezetett a galériára. A sötét mahagóni katalógusasztal az ablakkal szemközti fal mellett állt.

Susan átnézte a katalógust, kikereste az altatásról szóló könyveket, levette a polcokról, és egyenként átböngészte őket. Különösen az altatással járó komplikációk érdekelték. Kiválasztott öt könyvet; a legígéretesebbnek közülük az Altatás! komplikációk: felismerésük és kezelésük című látszott.

Mikor a könyveket az asztalhoz vitte, hallotta, hogy a hangosbemondón alig hallhatóan bemondják a nevét, és tisztán, érthetően hozzáteszik a 482-es számot.

Lerakta a könyveket az asztalra, megfordult, és a telefonra nézett. Bizonytalan volt: Választania kellett a parancs és az újonnan felfedezett feladat között. És ez a választás nem volt könnyű. Eddig csak kitaposott ösvényen járt, és nem történt semmi baja. Ennek köszönhette,

hogy idáig eljutott, ami azért kapott különösen nagy hangsúlyt, mert nő volt.

De Susannak eszébe jutott az intenzív osztályon fekvő Nancy Greenly és az őrzőben levő Sean Berman. Nem úgy gondolt rájuk, mint betegekre, hanem mint tragikus sorsú emberekre. Már tudta, mit kell tennie. Túl sok kompromisszumra kényszerítette eddig az orvostudomány. Most legalábbis néhány napig azt teszi, ami szerinte helyes.

– A pokolba a 482-essel – gondolta. Eltökélten leült, és kinyitotta az altatási komplikációkról szóló szakkönyvet. Minél többet gondolt Greenlyre és Bermanra, annál inkább meg volt győződve róla, hogy helyesen cselekszik.

Február 23., hétfő, 14 óra 45 perc

Bellows türelmetlenül dobolt az ujjával a 482-es mellék telefonján, és várta, hogy megszólaljon. Az első csöngetésre föl akarta venni a kagylót. A háttérből az öreg, nyugdíjas dr. Allen Druery professzor motyogása hallatszott, amint a sebészet tudományának legrégibb eredményeit ecseteli. A négy medikust szinte elnyelte a hatalmas, üres tanácsterem. Bellows a helyéről csak a hallgatók hátát látta. Goldberg őrületes tempóban jegyzetelt, biztos, hogy minden szót leírt. Druery doktor előadása érdekes volt ugyan, de annyira nem, hogy minden szavát följegyezzék. Bellows nem először látott ilyet: mikor a lámpák elsötétednek, és a dobogón valaki elkezd beszélni, működésbe lépnek a pavlovi reflexek, az ember őrült tempóban elkezd jegyzetelni, és megpróbál leírni mindent, akár érti, akár nem. A szerencsétlen medikusokban azért alakult ki ez a reflex, mert az esetek nagy többségében azt várták tőlük, hogy értelem nélkül visszaböfögjék, amit beléjük tömtek.

Bellows most már sajnálta, hogy nem mondta meg Susannak, hogy ilyen kis csoport esetén feltűnő, ha eggyel kevesebben vannak, főként ha a hiányzó amúgy is feltűnő jelenség. Mi lesz, ha Stark benéz, hogy üdvözölje a csoportot? Biztosan megkérdezi, hol az ötödik hallgató, és akkor mit mond neki? Esetleg azt, hogy bemosakodott egy műtéthez, csakhogy ez az első napon nem valószínű.

Starktól való félelmében végül is úgy döntött, hogy üzen Susannak, és visszavonja korábbi beleegyezését. Csak annyit mond neki, hogy nagyon hiányzik, és hogy legyen szíves, fáradjon föl a tizedik emeletre a tanácsterembe. Szándékosan választotta a nagyon hiányzik kifejezést, amit így is, úgy is lehet értelmezni.

Elhatározta, hogy mégis randevút kér Susantól. A dolognak számos előre nem látható következménye lehet, de megéri a kockázatot. Susan értelmes, szellemes és szinte biztos, hogy bomba nő. De hogy nőies-e, hogy tud-e gyöngéd lenni, egyelőre nem lehet tudni. Sajnos, Bellows elképzelése a nőiességről meglehetősen konzervatív volt. Neki a sebészet és saját programja volt a legfontosabb, következésképpen a legfontosabb női erénynek az alkalmazkodóképességet tartotta, Susan esetében az volt a legérdekesebb, hogy a következő egy hónapban kettejük programja azonos lesz. Ez biztató. És ha az egészből nem sül ki semmi, legalább egy jót kettyint vele.

A telefon azonban csak nem akart megszólalni. Bellows újra tárcsázta a központot, és kérte, ismételjék meg, hogy Susan Wheeler doktor hívja föl a 482-es melléket.

Gerald Kelleynél írebbet legfeljebb Dublinban lehetett volna találni. Bár ötvennegyedik életévét taposta, a haja vörösesszőke volt, dús és göndör, s az arca olyan pirospozsgás, mintha ki lett volna festve.

A legfeltűnőbb rajta hatalmas pocakja volt, melynek kialakulásában nagy szerepet játszott az a három üveg barna sör, amit esténként benyakalt.

Tizenöt éves kora óta dolgozott a Memorialban; A karbantartási részlegnél, egészen pontosan a kazánfűtésnél kezdte, és ma már vezető beosztásban volt. Tapasztalatból is, és veleszületett technikai érzékénél fogva is igen jól ismerte a kórház energiahálózatát. Fejből tudta szinte valamennyi adatát. Ezért is tették meg vezetőnek, és ezért fizettek neki évi 13 700 dollárt.

Gerald Kelley az alagsori energiaközpontban ült, és a kérelmeket nyálazta át. Nappalra nyolc ember volt beosztva mellé, és ő igyekezett a munkát az igények és az emberek képességei szerint szétosztani közöttük. Az alagsorban adódó javításokat mindig maga végezte. Az – előtte fekvő megrendelések ma is ugyanolyanok voltak, mint máskor, beleértve a tizennegyedik emeleti nővérszoba lefolyójának a megjavítását, mert az hetenként legalább egyszer menetrend szerint

eldugult. Fontossági sorrendbe rakta a lapokat, és kezdte kiosztani a munkát az emberei között.

Bár a teremben mindig nagy volt a zaj, különösen annak, aki nem ismerte e zajok eredetét, Kelley füle érzékenyen reagált a legkisebb változásra is. Így aztán mikor a központi biztosítótábla felől két fémes tárgy összekoccanásának a zaja ütötte meg a fülét, arrafelé fordult. A hang nem ismétlődött meg, és Kelley folytatta az adminisztrálást. Nem szerette a beosztásával járó papírmunkát; a legszívesebben maga ment volna föl a tizennegyedikre, hogy megjavítsa az eldugult lefolyót. De belátta, hogy szükség van a munka megszervezésére is, ha azt akarja, hogy minden simán menjen. Képtelen lenne egyébként is mindent egyedül elvégezni.

Újra megütötte fülét a fémes koccanás, amely most hangosabb volt, mint az előbb. Megfordult, és tekintetével végigpásztázta a központi bojler mögött lévő kapcsolótábla környékét. Folytatni akarta a munkát, de azon kapta magát, hogy maga elé mered, és következtetni próbál a hang eredetére. Az éles, rövid, fémes csengés idegen volt az ismerős zajok között. Kíváncsisága végül is győzött, és odahajtotta a kazán mögé. A kapcsolótábla közvetlenül a szerelőakna mellett volt, melyben a felszálló csővezetékek helyezkedtek el, és csak úgy lehetett megközelíteni, ha a bojlert jobbról vagy balról megkerülte az ember. Kelley jobbról kerülte meg, egyúttal ellenőrizve a bojler hőmérőjét is. Teljesen feleslegesen, hiszen az egész rendszer automatikus vezérlésű volt, megfelelő biztonsági szerkezettel és automatikus leállítószelepekkel. Ösztönös mozdulat volt ez nála, még abból az időből, amikor a bojler hőfokát percenként kellett ellenőrizni. Gyönyörködve legeltette szemét a gépen, és elismeréssel hasonlította össze tökéletességét a hajdani gépek tökéletlenségével. Megkerülte, és a kapcsolótábla irányába nézett; a vér megfagyott az ereiben; Jobb kezét önkéntelen mozdulattal védekezőn fölemelte.

– Úristen! Majdnem halálra ijesztett – mondta elakadó lélegzettel, és leengedte a kezét.

– Maga is engem – mondta egy khakiegyenruhás, sovány férfi. Az inge nyitva volt a nyakánál, alatta fehér trikó látszott, olyan, amilyet a tisztek hordtak a háborúban, mikor Kelley a tengerészeinél szolgált. A férfi bal mellényzsebe kidagadt a sok ceruzától, kisméretű csavarhúzótól és vonalzótól. A zsebe fölé az volt hímezve, hogy Folyékony Oxigén Gyár.

– Fogalmam sem volt róla, hogy más is van itt – mondta Kelley.

– Nekem se – mondta a khakiruhás.

A két férfi egy másodpercig egymásra meredt. A khakiruhás kezében egy kis zöld hengeres tartályban folyékony gáz volt. Felső részéhez folyadékóra volt erősítve, rajta egy “Oxigén" feliratú címke.

– Darell vagyok – mondta a jövevény. – John Darell. Elnézést, hogy megijesztettem. Ellenőriznem kellett a központi tartály oxigéncsövét. Úgy látom, minden rendben. Épp menni készültem. Megmutatná, hogy jutok ki legkönnyebben?

– Természetesen. A csapóajtón – át, föl a lépcsőn a bejárati csarnokig. Onnan kétfelé mehet: jobbra a Nassau Streetre jut, balra a Causeway Streetre.

– Kösz szépen – mondta Darell, és elindult az ajtó felé.

Kelley figyelte, míg ki nem ment az ajtón, aztán hitetlenkedve körülnézett. El nem tudta képzelni, hogy az ördögbe kerülhetett oda észrevétlenül a pasas. Sose gondolta volna, hogy így el tud merülni abban a rohadt papírmunkában.

Visszament az íróasztalhoz, és újra dolgozni kezdett. Kis idő múlva eszébe jutott valami más is, ami ugyancsak nyugtalanítani kezdte. A bojler mellett nincsenek is oxigéncsövek! Elhatározta, hogy feltétlenül megkérdezi a helyettesét, Péter Barkert, az oxigéncsövek ellenőrzéséről. Csak az volt a baj, hogy a mechanikai adatok kivételével nemigen maradt meg a fejében semmi.

Február 23., hétfő, 15 óra 36 perc

A felhők miatt Bostonban napközben sem volt világos, délután fél négyre pedig teljesen besötétedett. A hőmérséklet hirtelen nyolc fokot süllyedt, és hóvihar söpört végig a városon. A kórház körül az utcán a lámpák már egy órája égtek.

A kivilágított könyvtárból koromsötétnek látszott a külvilág. A terem végén a hatalmas, kétemeletnyi magas ablak üvege lehűlt, csak úgy ontotta magából a hideg levegőt, mely végigkúszott az asztalok alatt egészen a túloldalon sziszegő radiátorokig. A hideg végül is felrázta Susant elmélyült munkájából. Miként a legtöbb tudományos anyagnál, a kómánál is az volt a helyzet, hogy minél többet olvasott, annál kevesebbet tudott meg róla. A téma hatalmas, és számos más szakterülettel érintkezik. Susan bosszankodott, mikor rájött, hogy nem tudják, mi határozza meg az öntudatot, csak azt mondják, hogy olyan állapot, amikor az ember nem öntudatlan. Vagyis az egyiket a másik ellentéteként definiálták. Dühítette az ördögi kör, de végül is kénytelen volt belátni, hogy az orvostudomány még nem fejlődött odáig, hogy pontosan meg tudja határozni az öntudat fogalmát. A teljes öntudat és az abszolút eszméletvesztés, a kóma tulajdonképpen egyazon skála két végpontja, s a kettő között olyan jelenségek foglalnak helyet, mint a zavar vagy a kábulat.

Bár az öntudat és a kóma ugyanazon jelenség két megnyilvánulási formája, Susan jól tudta, hogy a kettő nem egy és ugyanaz. Aznap egy betegnél – Bermannál – mind a kettőt megfigyelhette. És bár nem tudták pontosan meghatározni a kómát, nagyon sokat írtak róla.

Susan a jegyzettömb következő lapjának a tetejére fölírta, hogy “Akut kóma", és apró betűivel róni kezdte a sorokat.

Különösen a kóma okai érdekelték. Tekintve, hogy az orvostudomány eddig még nem derítette ki, hogy az agy melyik része felelős a kómáért, Susan kénytelen volt feljegyezni valamennyi feltételezést. Bár csak az akut, azaz a rohamszerűen fellépő kóma érdekelte, s ezzel alaposan leszűkült a kör, így is sok dolgot jegyzett le. Mikor befejezte, átolvasta:

Trauma: agyrázkódás és az agyvérzés különböző típusai. Hypoxia: oxigénhiány;

1. mechanikai

– fojtogatás

– a légút elzáródása

– a tüdőszellőzés elégtelensége

2. tüdőelváltozás

– alveoláris blokk # léghólyag-elzáródás

3. keringési blokk # keringési elzáródás

– a vér nem jut fel az agyba

4. a sejtek oxigénfelhasználásának blokkja

Magas szén-dioxid-szint

Hyper-hypoglycemia # magas/alacsony vércukor

Acidosis # magas savszint a vérben

Uremia # húgyvérűség

Hyper-/hyponatrémia # magas/alacsony nátriumszint

Májkárosodás # azoknak a mérgeknek a felszaporodása, melyeket normál körülmények között a máj hatástalanít

Addison-kór # súlyos mellékvesekéreg-elégtelenség

Vegyi anyagok, gyógyszerek...

Két új lapra írta a vegyi anyagokat és gyógyszereket, amelyeket még ábécérendbe is szedett.

Altatószerek
Amphetaminok – a központi idegrendszert izgató gyógyszerek
Antihisztaminok
Aromás szénhidrogén
Arzénvegyületek
Barbiturátok
Brómtartalmú vegyületek
Chlorarum hydratum (erős altató)
Cián
Csillapítószerek és az epilepsziát gátló szerek
DDT
D-vitamin
Gyomirtó szerek
Hasis
Higanytartalmú vízhajtók
Hipnotikus közegek
Insulin
Jód
Metaldehid
Metilbromid
Metilklorid
Naftalin
Naphazolin
Noxyron
Ópiumszármazékok
Phenol
Szalicilátok
Szulfanilamidok
Szulfidok
Szén-diszulfid
Szénhidrogének
Szén-monoxid
Szén-tetraklorid
Tyzin (orrcsepp).

Tudta, hogy a lista nem teljes, arra azonban jó, hogy kiindulási pontot nyújtson további kutatásaihoz, menet közben pedig majd úgyis kiegészítheti.

Ezután a belgyógyászat tankönyvét, a Belgyógyászat alapelemeit vette kézbe. Kinyitotta és elolvasta a kómára vonatkozó részeket. Ott is ugyanezt találta. Az általános leírás mindkét könyvben jó volt, de egyik sem tárgyalt új elképzeléseket. Számos utalást azonban felírt az elolvasandó cikkek egyre növekvő listájára.

Jóleső érzéssel állt fel, nyújtózott egyet, és nagyot ásított. Megmozgatta a lábujjait, hogy fokozza a vérkeringést. A hideg miatt hamarabb hagyta abba a munkát, mint eredetileg akarta. Nem ült vissza, hanem odament az Index Medicushoz, amelyben megtalálható valamennyi cikk, mely a folyóiratokban megjelent.

A legutolsó évtől visszafelé haladva átböngészte és kiírta valamennyi cikk címét, mely az akut kómával foglalkozott, és azokét is, amelyeknek “Altatási komplikáció: késleltetett öntudatra

térés" volt a címe. Mire az 1972-es évhez ért, harminchét elolvasásra érdemes cikket gyűjtött össze.

Egy cím különösen megragadta a figyelmét: “Az akut kóma a Bostoni Városi Kórházban". Utólagos statisztikai felmérés; American Association of Emergency Room Physicians, huszonegyedik évfolyam, 1974. augusztusi szám, 401-3. oldal. Kikereste a bekötött kötetet, és elmerült a cikk tanulmányozásában. Olvasás közben szorgalmasan jegyzetelt.

Bellows nyitott be, szétnézett, egyenesen Susan asztalához ment, és leült vele szemben. Susan nem vette észre. Bellows köhintett – eredménytelenül. Susan se látott, se hallott. Végül megszólította.

– Bocsánat, Susan Wheeler doktornőhöz van szerencsém? – és áthajolt az asztalon, árnyékot vetve Susan könyvére.

Susan végre fölnézett. – Bellows doktor, ha nem tévedek – mosolygott.

– Az vagyok. Úristen, hogy megkönnyebbültem! Már azt hittem, kómában van.

Aztán egy darabig egyikük sem szólt. Bellows azt tervezte, hogy kiselőadást fog tartani, és tisztázza a félreértést, miszerint ő beleegyezett volna abba, hogy Susan tetszése szerint látogathassa az előadásokat. De ahogy olt ült a lánnyal szemben, Bellows leengedett. Susan azért nem szólt, mert érezte, hogy Bellows mondani akar valamit. A csönd egyre kínosabb lett. Susan törte meg.

– Nagyon érdekes dolgokat olvastam. Nézd csak meg ezeket a számokat.

Fölállt, áthajolt az asztalon, odatartotta Bellowsnak a lapot, hogy jobban lássa, s közben a blúza elöl szétnyílt. Bellows azon vette észre magát, hogy formás mellét bámulja, a bőrét, amely – szinte érezte – csodálatosan bársonyos. Megpróbált a papírra figyelni, amelyet Susan az orra alá dugott, de nem nagyon sikerült. Susan észre sem vette, hogy mennyire feldúlta Bellows lelkivilágát.

– Itt látható a Bostoni Városi Kórház ügyeleti ellátásában előfordult végzetes kimenetelű akut kómák típusok szerinti felosztása. Az a legmegdöbbentőbb, hogy az eseteknek mindössze ötven százalékát tudták diagnosztizálni. Félelmetes, nem? A felét nem diagnosztizálták. A beteget beviszik eszméletlenül, és meghal. Ennyi, amit tudnak.

– Csakugyan félelmetes – mondta Bellows, és bal kezét a halántékához emelve megpróbálta eltakarni szeme elől az izgató látványt.

– És nézz csak ide, Mark, a diagnosztizált esetek hatvan százalékában az alkohol a főszereplő, tizenhárom százalékában trauma, tízben agyvérzés, háromban gyógyszer, illetve méreg, a maradék pedig megoszlik az epilepszia, a cukorbetegség, az agyhártyagyulladás és a tüdőgyulladás között. Nyilvánvaló, hogy...

Bellows újra körülnézett, hogy valóban senki sem látja-e a jelenetet.

–... a műtőben előfordult akut kómák esetében kizárhatjuk az alkoholos, illetve a traumás okot – folytatta Susan. – Marad tehát az agyvérzés, a gyógyszerártalom vagy – mérgezés, végül csökkenő valószínűséggel a többi.

– Egy pillanat, Susan – szólalt meg Bellows, az asztalra könyökölt, és összekulcsolt ujjaira támasztotta az állat. Lehajtotta a fejét, aztán fölkapta, és Susanra nézett. – Nagyon érdekes, amit mondasz. Talán kicsit túlzás, de mindenesetre érdekes.

– Túlzás?

– Igen. Az ügyeleti ellátás adatait nem lehet csak úgy átvinni a műtőre. De hagyjuk ezt, nem azért jöttem, hogy ezt megvitassuk. Hanem azért, mert nem válaszoltál a hangosbemondón küldött üzenetre. Szerintem azért nem, mert én üzentem. Nézd, én nem akarok kellemetlenséget magamnak, mert nem vagy ott az előadásokon. És magadnak is csak ártasz vele. Az igazság az,

hogy amíg hozzám vagy beosztva, ami neked fáj, az nekem is fáj. Egy ideig persze kimenthetlek, de Stark előbb-utóbb úgyis rájön. Fantasztikus figura. Mindenről tud, ami a kórházban történik. Meg aztán a csoporttársaid is lógósnak fognak tartani. Azt hiszem, jobb lesz, Susan, ha a kutatásaidat munkaidőn túlra korlátozod.

– Befejezted? – kérdezte Susan támadásra készen.

– Be.

– Akkor csak egyetlen kérdésre válaszolj. Magához tért Berman vagy Greenly?

– Dehogy...

– Akkor azt hiszem, hogy amit most csinálok, sokkal, de sokkal hasznosabb, mint néhány unalmas sebészeti előadás.

– A szentségit, Susan! Térj észhez! Nem fogod megváltani a világot a sebészeti gyakorlatod első hetében, így is vásárra viszem miattad a bőröm.

– Hálás vagyok érte, Mark. Hidd el. De ide figyelj, az alatt a néhány óra alatt, amit itt töltöttem a könyvtárban, máris érdekes információkhoz jutottam. Az altatás utáni kómakomplikáció az elmúlt évben a Memorialban körülbelül százszor gyakrabban fordult elő, mint az ország többi kórházában. Érted, Mark? Százszor gyakrabban! Úristen, lehet, hogy valami nagy és fontos dologra bukkantam, amilyen például egy új betegség vagy az, hogy bizonyos gyógyszerek, amelyek normális körülmények között biztonságosak, más körülmények között halálos kimenetelű komplikációt idézhetnek elő! Mi van, ha egyfajta vírusos agyvelőgyulladással van dolgunk, vagy ha arról van szó, hogy az agy egy régebbi fertőzés következtében sokkal érzékenyebben reagál bizonyos hatóanyagokra, illetve már a legcsekélyebb oxigénhiányra?

Susan még csak két éve tartozott az orvosi világhoz, de már tisztában volt vele, micsoda nimbusz veszi körül azt, aki új betegséget vagy új szindrómát fedez fel. Elképzelte, hogy az ő felfedezését Wheeler-szindrómának fogják elnevezni, és ezzel orvosi karrierje már biztosítva is van. A betegség felfedezője ugyanis rendszerint sokkal híresebb, mint a betegség gyógyításának a felfedezője. A Cognan-betegségben, a Tolpin-szindrómában vagy a Depperman-féle degenerációban például vannak szerzői nevek, az olyan gyógyszernevek azonban, mint a Sabin-csepp, igen ritkák. A penicillinnek is penicillin a neve, és nem Fleming-gyógyszer. Elképzelésének hangot is adott.

– Lehet, hogy Wheeler-szindrómának fogják nevezni – mondta nevetve.

– Úristen! – mondta Bellows. – Micsoda fantázia! Nézd, Susan, a naivitásnak is van bizonyos létjogosultsága, de tudomásul kell venned, hogy a realitások világában mindenkinek megvan a maga szerepe. Te még csak medikus, pardon, medika vagy, és az orvosi ranglétra legalsó fokán állsz. Okosabb, ha rákapcsolsz, és tisztességesen elvégzed a sebészeti gyakorlatot, különben gáz lesz. Adok neked még egy napot, feltéve, hogy a délelőtti viziten részt veszel. Utána már csak a szabadidődben foglalkozhatsz a kómával... Állapodjunk meg abban, hogy ha szükségem lesz rád, Wheeler helyett Wheels doktor néven foglak keresni, és kérlek, hogy válaszolj. Megértettük egymást?

– Meg – nézett a szemébe Susan. – De cserébe neked is meg kell ígérned valamit.

– Mit?

– Azt, hogy kikeresed nekem ezeket a cikkeket, és lemásoltatod őket. Később megadom, amibe kerül. – Azzal Bellows elé tette a kiszemelt cikkek jegyzékét, fölpattant, és mielőtt Bellows válaszolhatott volna, kiviharzott a könyvtárból. A listán harminchét cím szerepelt. Bellows úgy ismerte a könyvtárat, mint a tenyerét, könnyedén megtalálta a folyóiratköteteket, és egy papírszelettel megjelölte bennük a kívánt cikket. Az első adagot már vitte is a pulthoz, megkérte a könyvtárost, hogy másoltassa le őket, és a költségeket írja az ő számlájára. Tíz perc

alatt minden elkészült. Érdeklődéssel vette át az anyagot.

Tudta, hogy megint manipulálták, de ezúttal nem bánta.

Február 23., hétfő, 17 óra 5 perc

Susan csak akkor jött rá, hogy számításait csupán a Harris által említett hat esetre alapozta, amikor kifejtette Bellowsnak, hogy az altatás utáni kóma a Memorialban százszorosa az országos átlagnak. Rájött, hogy ellenőriznie kell ezt a számot, mert ha esetleg több, ő is több adatra építheti az elméletét. Ezenkívül szüksége volt a kómás betegek nevére is, hogy kikereshesse a kórlapjukat. Megbízható adatok nélkül nem kezdhette el a munkát.

Tudta, hogy valahogy hozzá kell férnie a központi számítógéphez, mert az biztos, hogy Harris nem lesz hajlandó megadni a betegek nevét, örült, hogy elsőéves korában tanult egy kis programozást, aminek már eddig is sok hasznát vette, és most nyilván még több hasznát fogja venni.

A számítógépközpont a Harding-épület legfelső emeletén volt. Sokan tréfálkoztak ennek a jelképes jelentésén, hogy tudniillik a kórházban a számítógép minden és mindenki fölött áll, és hogy “egy kis fölülről jött segítséggel" mindenki könnyebben boldogul.

A liftajtó kinyílt a tizennyolcadik emeleten, és Susan tudta, hogy ha sikert akar elérni, rögtönöznie kell. Az előtér üvegfalán át belátott a diszpécser szobájába. A számítógépközpont egy. bankra emlékeztetett, csakhogy ide nem pénzért, hanem információért jöttek az ügyfelek.

Belépett, és tétovázás nélkül elindult a jobb oldali fal mellett álló hosszú asztal felé. Körülbelül nyolcan lehettek a helyiségben, néhányan a kényelmesnek látszó kék bársonyszékekben üldögéltek, a többi a hosszú asztalnál állt, és a kérőlap fölé hajolva irt.

Mikor Susan keresztülment a szobán, egy pillanatra mindenki fölnézett, de aztán folytatta a munkáját. Susan habozás nélkül kivett egy kérőlapot, és úgy tett, mintha a lap kitöltésében merülne el, de valójában a helyiséget térképezte fel.

A helyiség végében tőle körülbelül négy méterre egy nagy, fehér azbeszttetejű asztal állt, fölötte tábla: Információ. Az asztalnál egy férfi ült mozdulatlanul, arcán titokzatos Buddha-mosoly. Hatvan év körül lehetett, kövér volt, de ápolt. Mögötte, a második üvegfal túloldalán ott csillogott a számítógép vezérlőegysége. Míg Susan látszólag elmerülten dolgozott, a kövér férfi átvett egy csomó kérőlapot. Mindegyiket elolvasta, a kért információt lefordította a gép nyelvére, és a lap aljára írta a kódolt szöveget. Aztán, hacsak nem ismerte személyesen a kérőlap kitöltőjét, felhívta az illetékes osztályt, és ellenőrizte, valóban onnan kérték-e az információt. Végül a lapot, illetve ha több volt, az egymáshoz kapcsolt lapokat, betette az asztal sarkán álló “Be" jelzésű dobozba. A kérelmezővel közölte, mikorra várható az eredmény, ami attól is függött, hogy mennyire volt sürgős.

Susan most, hogy már tudta, mi a beadás menete, nekilátott a kérőlap kitöltésének. Nem volt nehéz. A megfelelő kockába beírta a dátumot. Nem töltötte ki sem az illetékes osztályt, sem a kérelmező nevét, sem azt, hogy ki és hogyan téríti meg a költségeket. A kérés megfogalmazására nagyon vigyázott. Erre két oka is volt. Az egyik az, hogy esetleg a kórház nem akarja, hogy az altatás utáni kómás esetekkel kapcsolatban bármi kiszivárogjon. Elképzelhető, hogy ennek megakadályozására olyan alprogramot iktattak a számítógépbe, amely automatikusan törli a kérést, vagy legalábbis figyelmezteti a számítógépet, hogy ilyen jellegű kérdés érkezett. A másik az, hogy egy betegségnek – egyes stádiumaitól függően – számos neve lehet. Az “altatás utáni prolongált kóma" talán csak az egyik, esetleg a legerőteljesebb elnevezés az adott esetre. Susan a lehető legtöbb információt akarta beszerezni, hogy kiválaszthassa közülük, ami szerinte fontos.

Ha az elmúlt év valamennyi kómás esetét kikéri, egy vagyonba kerül. Tekintve, hogy a kóma nem betegség, csak tünet, megkapná minden agyvérzéses, szíves és rákos beteg nevét. És ha csak azokat kérné ki, akiknél az eszméletvesztés nem járt együtt semmiféle ismert betegséggel? Ez se

jó, már ez is megszorítás, mert ha valóban új betegség nyomára bukkant, nincs kizáró ok, amiért ne lehetne azt összefüggésbe hozni más, már ismert betegségekkel. Ellenkezőleg: ha a betegség fertőző, a másik betegség elő is segítheti a kifejlődését, azáltal, hogy gyengíti a szervezet védekezőképességét.

Hosszas töprengés után úgy döntött, hogy az olyan kómás eseteket kéri, amikor a kóma nem volt összefüggésbe hozható a beteg ismert kórképével, és még megkérdezi, mi az összefüggés ezen betegek, valamint azok között, akiket a kómájuk előtt a Memorialban műtőitek, és mennyi idő telt el a műtét és a kóma fellépése között. Nagy nehezen lefordította kéréseit a gép nyelvére. Egy éve nem foglalkozott már kódolással, de azért sikerült. Az eredményt beírta a lap alján lévő dupla vörös vonal alá, amelyre az volt írva, hogy “Ne írjon a vonal alá".

Aztán kileste a következő kérelmezőt. Szerencsére nem sokáig kellett várnia. Alig négy perc múlva feljött a lift, és az üvegen keresztül látta, hogy egy férfi préseli ki magát a liftajtón, és odaüget az asztalhoz. Negyven év körüli, vékonydongájú férfi volt, lenszőke haja középen elválasztva. Egész köteg kérőlapot lobogtatott a kezében idegesen.

– George – mondta, mikor az asztal elé ért –, segítened kell!

– Á, az én jó öreg Henry Schwartz barátom

– mondta az asztal mögött ülő férfi. – A gazdasági hivatalnak mindig szívesen segítünk. Végtére is tőletek kapjuk a pénzünket. Miben segíthetek?

– Micsoda piszok szerencsém van! – ujjongott magában Susan, és "a kérelmező neve" jelzésű kockába szépen beírta, hogy "Henry Schwartz", a megfelelő kockába pedig azt, hogy “Gazdasági osztály".

– Több dologra van szükségem, legfőképpen azoknak a kék-keresztes biztosítottaknak a névsorára, akiknek tavaly műtétjük volt – hadarta Schwartz. – De ha megkérdezed, miért, esküszöm, hogy darabokra szedlek. Az adatok sürgősen kellenek, most rögtön. Már a délelőtti műszaknak ki kellett volna kérnie őket.

– Egy óra múlva meglesz. Kábé hétre – mondta George, és összekapcsozta, majd a dobozba tette Schwartz kérőlapjait.

– Az életemet mented meg vele, George – hálálkodott Schwartz, és már indult is a lift felé. – Pontban hétkor itt leszek.

Susan látta, hogy megnyomja a lift gombját, és idegesen járkál föl-alá előtte. Úgy látszott, mintha beszélne magában. Többször is rácsapott a gombra. Végre feljött a lift. Miután beszállt, Susan az emeletjelző táblát figyelte. Hatodik, ötödik, negyedik. Meg akarta tudni, melyiken van a gazdasági hivatal.

Fogott egy üres kérőlapot, a kitöltöttre tette, és elindult az asztal felé.

– Elnézést kérek – mondta, és elővette legcsábosabb mosolyát. George az orrára csúszott fekete keretes szemüveg mögül fölnézett rá. – Orvostanhallgató vagyok – folytatta Susan behízelgő hangon –, nagyon érdekel a kórházi számítógépes munka. – Megmutatta a kezében lévő üres kérőlapot, amely alatt ott lapult a kitöltött.

– Igazán? – mondta George, hátradőlt a székén, s az arca széles mosolyra húzódott.

– Igazán – ismételte meg Susan, s a nyomaték kedvéért még bólintott is. – Szerintem a számítógépeknek igen nagy jövője van az orvostudományban, és bár ez nem tartozik szorosan a munkánkhoz, gondoltam, nem árt megismerkedni velük.

George Susanról az üvegfalon túl csillogó számítógépre nézett, aztán vissza Susanra. Az arca sugárzott a büszkeségtől.

– Csodálatos masina, Miss...

– Susan Wheeler.

– Fantasztikus masina, Miss Wheeler – mondta George, és közelebb hajolt Susanhoz. Lehalkította a hangját, és külön hangsúlyozott minden szót, mintha államtitkot árulna el. – A kórházak ma már nem tudnának meglenni nélküle.

– Hogy megtudjam, hogyan működik, tanulmányoztam egy kérőlapot. – Susan felemelte a kezében tartott lapokat, de úgy, hogy George csak **az** üresét lássa. George azonban egyiket sem látta, mert újra hátrafordult, és a számítógépet csodálta.

– Nagyon szeretnék látni egy kitöltött kérőlapot – folytatta Susan, és kivette a “Be" jelzésű dobozból a legfelső, összekapcsozott köteget. – Szeretném tudni, hogyan táplálják be a gépbe a kérdéseket. Megengedi, hogy megnézzem ezeket? – Schwartz kérőlapjait a sajátjára tette.

– Természetesen – mondta George, és Susan felé fordult. Fölállt, előrehajolt, bal kezével az asztalra támaszkodott, a másikkal rámutatott arra a részre, amely angolul volt kitöltve.

– Ide írja be a kérelmező, hogy mit akar. Ide alulra – George ujja a dupla vörös csík alatti részre csúszott – mi írjuk be a szöveget azon a kódnyelven, amelyet a gép ért.

Susan kihúzta Schwartz kérőlapjai alól a saját üres lapját, és letette az asztalra a Schwartzéi mellé, mintha össze akarná őket hasonlítani. Kitöltött lapját Schwartz lapjai alatt hagyta.

– Tehát ha valakinek több különböző jellegű információra van szüksége, mindegyiket külön lapon kell kérnie? – kérdezte Susan.

– Igen, és ha...

Susan gyorsan felemelte a legfelső Schwartz-féle lapot, és mintegy véletlenül leszakította a bal fölső sarokban lévő kapocsról.

– Jaj, ne haragudjon – mondta, és gondosan visszahelyezte a lapot. – Véletlenül leszakítottam. Engedje meg, hogy visszakapcsoljam a többihez.

– Semmi baj – mondta George, és suta mozdulattal a kapcsozó gépért nyúlt. – Egy elég lesz – mondta. Susan odatartotta a kérőlapokat – a sajátja ott volt legalul –, és George összekapcsozta őket.

– Legjobb lesz, ha visszateszem őket, mielőtt tényleg kárt teszek bennük – mondta Susan bűnbánóan, és visszatette a lapokat a “Be" jelzésű dobozba.

– Nem történt semmi – nyugtatta meg George.

– Most tehát a kérőlap a dobozban van. Mi következik ezután? – kérdezte Susan, és a számítógép felé nézett, hogy elvonja George figyelmét a dobozról.

– A kérőlapokat beviszem az operátornak, aki lelyukasztja a kártyákat, amelyek aztán a kártyaleolvasóba kerülnek. Aztán...

Susan nem figyelt; azon gondolkodott, hogyan vessen véget látogatásának. Csak üggyel-bajjal szabadult meg George-tól, aki nem tudta mire vélni, miért csappant meg nagy hirtelen az imént még oly buzgó leányzó lelkesedése.

Susan öt perc múlva már lent volt az igazgatóságon, és megkereste Henry Schwartz szobáját a gazdasági osztályon. Egyelőre persze nem ment még be hozzá.

Volt másfél óra ideje, addig hazament a kollégiumba. Korgott a gyomra, a silány déli szardíniás szendviccsel még délutánig sem tudta kihúzni, alig várta a vacsorát.

Február 23., hétfő, 18 óra 55 perc

Susan pár perccel hét előtt jött ki a földalatti Északi megállójából. Majd földöntötte a félig befagyott kikötő felől fújó szélroham. Beledőlt a szélbe, jobb kezével báránybut sapkáját fogta, a ballal meg a kabátja felhajtott gallérját, miközben nyakát jó mélyen a vállába húzta, hogy ne fázzon.

A sarkon túl még erősebb volt a szél. Egy üres sörösdoboz gurult el zörögve mellette. Az utcán a szokásos csúcsforgalom: tengernyi piros hátsólámpa, kipufogók kígyózó füstje, ameddig a szem ellát. Az autók ablakai jégvirágosak, ezüstösen törték meg a fényt, mint a vakok fehér, világtalan szembogara.

Susan a karját az oldalához szorítva könnyű ügetésbe kezdett. Hamarosan feltűnt a kórház főbejárata: Susan megkönnyebbülten lépett be a forgóajtón. Sapkáját kabátja jobb ujjába gyűrte, s a kabátot betette az információ mögötti ruhatárba. Kikereste a számítóközpont számát, és föltárcsázta.

– Halló, a gazdasági hivatalból beszélek. – Hangja kissé remegett az izgalomtól, de minden erejét összeszedte, nehogy észrevegyék.

– Mr. Schwartz elhozta már az anyagát?

Igenlő választ kapott. Körülbelül öt perce vitte el, ahogy Susan számított is rá. Elindult a Harding-épület harmadik emelete felé, ahol a gazdasági hivatal irodái voltak.

A délelőtti műszakhoz képest alig néhány ember dolgozott. Mikor Susan belépett az egyik irodába, mindössze három embert, két férfit és egy nőt látott a szoba végében. Az ajtónyitásra mindhárman felkapták a fejüket.

– Elnézést a zavarásért – kezdte Susan, és elindult a kis csoport felé. – Meg tudnák mondani, hol találom meg Mr. Schwartzot?

– Schwartzot? Természetesen. A sarokban levő irodában – mondta az egyik férfi, és a szoba sarka felé mutatott.

Susan szemével követte az irányt. – Köszönöm – mondta, és elindult a sarok felé.

Henry Schwartz éppen a számítógép adatait tanulmányozta. Irodája kicsi volt, de feltűnően rendes és tiszta; a könyvek a polcon nagyság szerint elhelyezve, gerincük pontosan egy centi távolságra a polc szélétől.

– Mr. Schwartz? – kérdezte Susan mosolyogva, és odament Schwartz íróasztalához.

– Tessék – felelte Schwartz, és nem vette le a mutatóujját a sorról, ahol tartott.

– Lehet, hogy az anyagom elkeveredett az önével, legalábbis erre a feltételezésre jutottunk odafönn. Nem talált véletlenül idegen anyagot?

– Nem, de még nem néztem végig. Mije hiányzik?

– Kómára vonatkozó információk, az osztályos megbeszélésen van szükségünk rájuk. Megnézhetem, hogy nem keveredett-e véletlenül az ön anyagába?

– Csak tessék – mondta Schwartz, és kezébe vette az összekapcsolt tömböket.

– Ha köztük van, valószínűleg az utolsó lesz – buzgólkodott Susan. – Azt mondták, az én kérőlapom közvetlenül az önéi után ment be.

Schwartz megnézte. Az utolsó tömb valóban Susané volt. A tetejére rá volt kapcsolva a kérőlapja.

– Az az – mondta Susan.

– De hát ezen az áll, hogy én kértem – mondta Schwartz a kérőlapra pillantva.

– Akkor nem csoda, hogy az önéi közé keveredett – mondta Susan, és a tömb után nyúlt.

– Biztosíthatom, hogy semmi olyan nincs benne, ami önt érdekelné. És nyilván nem az ön

hibája, ami történt.

– Legokosabb, ha mindjárt beszélek George-dzsal – mondta Schwartz, és maga elé tette a többi tömböt.

– Ne fáradjon – vágta rá gyorsan Susan. – Alaposan megtárgyaltuk az egészet. Nagyon szépen köszönöm.

– Nincs mit – felelte Schwartz, és Susan már ott se volt.

– Ez azért túlzás, Susan, valóban túlzás – mondta Bellows két kanál vaníliakrém között, amelyet egy enni nem tudó, kissé kába beteg tálcájáról vett el. – Lógsz az előadásról, lógsz a délutáni vizitről, elhanyagolod a betegeidet, de este nyolckor még bent vagy a kórházban. Megjelenésedben az az egyetlen állandó, hogy állandóan változik – mondta, és kikaparta a maradék krémet a doboz aljáról.

A Beard 5 orvosi szobájában ültek, ott, ahol Susan kórházi pályafutása aznap reggel elkezdődött. Susan ugyanazon a széken ült, mint reggel. Előtte a földön kiterítve hevert a számítóközpontból beszerzett anyag. A névsort olvasta, és a megfelelő neveket sárga filctollal jelölte be.

Bellows kortyolt egyet a kávéjából.

– Itt a bizonyíték – mondta Susan, és rátette a kupakot a tollára.

– Bizonyíték? Mire? – kérdezte Bellows.

– Arra, hogy Bermant nem is számítva, nem hat az ismeretlen eredetű kómás esetek száma a Memorialban.

– Hurrá! – éljenzett Bellows kávésbögréjét fölemelve. – Tehát nem kell félnem az altatástól, nyugodtan megoperáltathatom az aranyeremet.

– Jobb, ha nem operáltatod meg – mondta Susan a neveket számolva. – Mert tényleg nem hat, hanem tizenegy. És ha Berman állapota továbbra sem változik, tizenkettő lesz.

– Biztos vagy benne? – Bellows hangja hirtelen komolyra váltott, kezdte érdekelni a dolog.

– Ezt hozta ki a számítógép – felelte Susan. – És ha közvetlen kérdést tehettem volna föl, azon se lennék meglepve, ha magasabb számot kaptam volna.

– Úristen, tizenegy eset! – Bellows az üres kanalat nyalogatta, és Susanhoz hajolt. – Hogy szerezted meg az adatokat?

– Henry Schwartz szíves közreműködésével.

– Ki a fene az a Henry Schwartz? – kérdezte Bellows.

– Fogalmam sincs róla.

– Könyörgök, ne szórakozz velem – mondta Bellows. – Túlságosan fáradt vagyok az ilyesféle szellemi tornához.

– Általában vagy csak most?

– Hagyjuk ezt. Hogy szerezted meg az adatokat? A számítógéphez az osztály engedélye kell.

– Délután odamentem, kitöltöttem egy M804-es kérőlapot, odaadtam annak a szimpatikus hapsinak az asztalnál, este visszamentem, és elhoztam az eredményt.

– Ne haragudj, hogy megkérdeztem – mondta Bellows, fölállt és intett a kanállal, jelezve, hogy a téma részéről be vart fejezve. – De tizenegy eset sok. Mind műtét közben történt?

– Nem – mondta Susan, és ismét az adatokra nézett. – Harris igazat mondott a hattal. A másik öt a belgyógyászaton történt, és a diagnózis idiosyncrasiás reakció. Ez szerinted nem furcsa?

– Nem.

– Na ne mondd – csattant fel Susan. – Az idiosyncrasia remekül hangzik, de valójában azt jelenti, hogy fogalmuk sem volt, mi a helyes diagnózis.

– Ez lehet, hogy így van, kedves Susan, de ha nem tudnád, a Memorial kiemelt intézmény,

nem vidéki kaszinó. Egész New England leghíresebb kórháza. Tudod, átlagosan hány halálesetünk van naponta?

– A halálnak oka van, a kómás eseteknek pedig nincs. Legalábbis egyelőre nincs.

– A halál oka nem mindig nyilvánvaló, és ilyenkor felboncolják az illetőt.

– Ez az, most találtad fején a szöget – mondta Susan. – Ha valaki meghal, felboncolhatják és megkereshetik, mi idézte elő a halálát, és ebből mindenki tanul. A kómásoknál azonban nem lehet szó boncolásról, hiszen a beteg él, jobban mondva élet és halál között lebeg. Ezért még fontosabb a másfajta “boncolás", az “élveboncolás", ha úgy tetszik. Sorra kell vennünk a számításba jöhető megoldásokat, mintegy élve kell darabokra szednünk az áldozatot, persze csak elméletben. Az így kapott diagnózis legalább olyan fontos, ha nem fontosabb, mint a boncolással kapott. Ha rájövünk, mi okozza a kómát, van rá esélyünk, hogy a beteget újra eszméletre térítsük. Vagy ami még ennél is több, a jövőben elkerülhetjük a hasonló eseteket.

– A boncolás sem tudja mindig megállapítani a halál okát – mondta Bellows. – Sok esetben sose tudjuk meg, akár van boncolás, akár nincs. Ma például két olyan esetről hallottam, amikor a beteg egyszerűen földobta a talpát, és nem hiszem, hogy meg tudják állapítani a halál okát.

– Miből gondolod, hogy nem tudják? – kérdezte Susan.

– Mind a kettő légzési elégtelenségben halt meg. Hirtelen, minden előzetes tünet nélkül, egyszer csak megállt a légzésük, és ott találták őket holtan. Légzési elégtelenség esetén nem mindig egyértelmű a halál oka.

Susan mozdulatlanul, rezzenéstelen tekintettel meredt Bellowsra.

– Mi baj? – kérdezte Bellows, és elhúzta a tenyerét Susan arca előtt. Susan erre sem mozdult. Aztán lenézett az adatokra.

– Mi a fene van veled? Csak nincs pszichomotoros epilepsziád? – kérdezte Bellows.

Susan ránézett. – Epilepsziám? – Dehogy. Azt mondtad, légzési elégtelenségben haltak meg?

– Úgy látszik. Úgy értsd, hogy egyszerűen leállt a légzésük. Végleg.

– Miért kerültek kórházba?

– Nem tudom pontosan. Az egyiknek, azt hiszem, a lábával volt valami. Lehet, hogy trombózisa volt, amitől tüdőembóliát kapott. A másikat szélütés érte.

– Kaptak infúziót?

– Nem tudom, de több mint valószínű. Miért? Susan beharapta az alsó ajkát, és elgondolkozott a hallottakon. ".

– Ide figyelj, Mark. Lehet, hogy ez a két eset összefüggésben van a kómás esetekkel. – Susan a keze fejével a számítógép listájára ütött. – Lehet, hogy nagyon is beletrafáltál. Hogy hívják őket? Nem emlékszel?

– Az isten szerelmére, Susan, neked már mindenről ez jut eszedbe? Kezdesz fantaziálni – mondta Bellows szinte túlzott aggodalommal. – De ezért ne keseredj el. Két-három kemény éjszakai ügyelet után az ilyesmi a legjobb orvosokkal is előfordul.

– Mark, én nem viccelek.

– Tudom, éppen ez aggaszt. Pihenj egy kicsit. Tedd félre a dolgot egy-két napra, és meglátod, friss szemmel sokkal jobban fog menni. Mást mondok. Holnap este szabad vagyok, és ha nem jön közbe semmi, hét órakor végzek. Vacsorázzunk együtt.

Bellowsnak előzőleg eszébe sem jutott, hogy ilyen hamar, szinte a kezdet kezdetén meghívhatja Susant, és örült, hogy ilyen spontán ment a dolog, így a visszautasítást is könnyebben viselheti el. Nem randevúról, csak egy közös vacsoráról van szó.

– Egy jó vacsorát még akkor sem tudok visszautasítani, ha a hívó félnek egy kis gerincferdülése van. De tényleg, Mark, mi a neve a két mai halottnak?

– Crawford és Ferrer. A Beard 6-on feküdtek.

Susan elővette jegyzettömbjét, és fölírta a neveket. – Reggel megnézem őket. Illetve – az órájára nézett –, lehet, hogy még ma. Mikor lesz a boncolás?

– Valószínűleg ma este, de legkésőbb holnap reggel – vonta meg a vállát Bellows.

– Akkor jobb, ha még ma megnézem őket. Susan összehajtotta a számítógéplistákat.

– Kösz, Mark, öregfiú, kösz, hogy újra segítettél.

– Újra?

– Igen. Koszi a lemásolt cikkeket. A végén még remek titkár lesz belőled.

– Még mit nem?

– Nana. A holnap esti viszontlátásra. A Ritz megfelel? Hetek óta nem ettem ott – heccelődött Susan.

– Álljon meg a menet. Előbb még reggel fél hétkor is találkozunk a vizitnél. Ne felejtsd el, miben állapodtunk meg. Csak akkor falazok, ha részt veszel a viziteken.

– Mark, eddig olyan aranyos voltál. Ne ronts el mindent ilyen hamar – kacsintott rá Susan. – Ki tudja, meddig leszek fent ma éjjel, hogy elolvassam a cikkeket. Adj még huszonnégy órát. A többit holnap este megbeszéljük.

És már ott se volt. Bellows a kávéját szürcsölgette, és bizakodott. Kisvártatva fölkelt. Rengeteg dolga volt még.

Február 23., hétfő, 20 óra 32 perc

A kórbonctan a főépület alagsorában volt. Susan lement a lépcsőn, és egy folyosó közepén találta magát, amely jobb kéz felé teljes sötétségbe torkollt, bal kéz felé pár méter után elkanyarodott. A mennyezeten nyolc-tíz méterenként erős villanykörték égtek, de a folyosó még így is homályos volt. A mennyezeten kusza csőhálózat is futott végig. A falra festett rikító narancssárga minták sem tették színesebbé a homályos föld alatti világot.

Szemben nyíl mutatott balra a falon, fölötte nyomtatott betűkkel ez áll: Kórbonctan. Susan befordult a folyosón, léptei kongásánál csak a központi fűtés csöveinek sziszegése volt kísértetiesebb. Nyomasztó hely: a kórház gyomra. Susan véleménye szerint a kórbonctan az orvostudomány árnyoldala, mely a tudomány kudarcaiból, a halálból táplálkozik. Az, hogy a biopszia során nyert minta szövettani vizsgálatát vagy a szervátültetéshez szükséges szervek kivételét és előkészítését is a kórboncnokok végzik, fel sem merült benne. Életében csak egyetlen boncolást látott, egy kórbonctani gyakorlaton, de az is elég volt neki. Sohase érezte még annyira az élet mulandóságát, mint amikor ott a gyakorlaton két hentes külsejű kórboncnok kivette a beleket a nemrég elhunyt beteg hasából.

Rossz emlékeitől kissé lelassultak a léptei, de nem állt meg. Már elhatározta magát. Mintha legalább száz métert gyalogolt volna, mire a folyosó végre jobbra, aztán ismét balra kanyarodott. Idegesen hátrapillantott, nem hagyta-e el a kórbonctan ajtaját. Egyre növekvő rossz előérzettel folytatta útját. Ahol a lámpák nem égtek – s ez elég gyakran előfordult –, árnyéka hosszúra nyúlt előtte a félhomályban, a következő égő lámpa felé közelítve pedig lassan összezsugorodott és eltűnt. Végre egy kettős lengőajtó elé ért, amelynek fölső része homályos üveg volt.

“Idegeneknek tilos a bemenet" – olvasta a két törött, szürke üvegen, alatta a jobb oldalon pedig: “Kórbonctan". A felirat aranybetűi jócskán lehámlottak az idők folyamán. Egy pillanatra megállt az ajtó előtt, hogy összeszedje magát, és felkészült a legrosszabbra. Kinyitotta egy kicsit az ajtót, és benézett. A terem közepén, majdnem egyik végétől a másikig, egy hosszú, fekete kőasztal állt, rajta rendetlen összevisszaságban mikroszkópok, metszetek, metszettárolók, vegyszerek, könyvek és egyéb tárgyak. Teljesen kinyitotta az ajtót, és belépett. Csípős formaldehidszag csapta meg az orrát.

A jobb oldali falat mennyezetig érő polc borította, rajta sűrűn egymás mellett a legkülönbözőbb formájú és méretű üvegek, tégelyek. Mikor jobban szemügyre vette őket, rájött, hogy a hozzá legközelebb eső nagy tégelyben levő alaktalan tömeg egy középen hosszanti irányban precízen kettévágott emberi fej. A kettévágott nyelv mögött, a gégefőnél szemcsés képződmény. A tégelyen címke, rajta: “Gégerák, 304–A6 1932." Végigfutott rajta a hideg, és a továbbiakban igyekezett nem nézni a többi, hasonlóan hátborzongató kiállítási tárgyra.

A terem túlsó végében ugyanolyan kétszárnyú ajtó volt, mint a bejáratnál, és emberi hangok, fémes csattanások hallatszottak ki mogulé. Susan csöndesen az ajtóhoz lopakodott; úgy érezte magát, mint aki ellenséges környezetben lopakodik.

Megpróbált itt is belesni, és bár alig látott valamit, azonnal kitalálta, hogy a boncteremnél van. Lassan kinyitotta az ajtó bal szárnyát, és belépett.

Éles, csengő hang hasított a levegőbe. Ijedtében elengedte az ajtót, mire az becsapódott mögötte. Először azt hitte, a riasztócsengő szólalt meg, mert kinyitotta az ajtót, és vissza akart rohanni a folyosóra. De mielőtt mozdulni tudott volna, észrevette, hogy egy másik ajtó is kinyílt, és bejött rajta egy kórboncnok, egy tálcával a kezében.

– Jó estét – mondta, a mosogatóhoz ment, kezébe vette a desztillált vizes gumicsövet, és Susanra mosolygott. Vizet fecskendezett a tálcán a tárgylemezekre, amelyeket befestett: a

bíborvörös szín kifehéredett. – Üdvözlöm a kórbonctanon. Medika?

– Igen – mondta Susan, és megeresztett egy halvány mosolyt.

– Nem mondhatnám, hogy sok orvostanhallgatót látni errefelé… főleg ilyentájt nem. Miben állhatunk szolgálatára?

– Semmiben, illetve semmi különösben. Csak szeretnék szétnézni egy kicsit. Újonc vagyok – mondta, és kezét fehér köpenye zsebébe süllyesztette. A szíve gyorsabban dobogott.

– Érezze magát otthon. Ha akar kávét, talál az orvosiban.

– Köszönöm, nem kérek – mondta Susan, és végigsétált az asztal mellett, néhol megfogott egy-egy metszetes dobozt.

Az orvos most sárga folyadékot csöppentett a tálcán lévő lemezekre, és elindította az órát.

– Talán egy dologban mégis segíthetne – szólalt meg Susan a metszetek közt matatva. – A Beard 6-nak ma sok halottja volt, és szeretném tudni... – Kereste a megfelelő szót.

– Mi a nevük? – kérdezte az orvos a kezét törölgetve. – Épp most boncolnak egyet.

– Ferrer és Crawford.

Az orvos odament a falra akasztott tájékoztatóhoz.

– Hmmm... Crawford. Rémlik valami. Ferrer itt van, ő bírósági orvosszakértői eset. Sőt ha jól emlékszem, Crawford is az. Mind a kettőt bírósági orvosszakértő fogja boncolni, de várjon.

Az orvos nesztelen léptekkel a boncterem ajtajához ment, tenyerével belökte az egyik szárnyát; és jobb kezével a másikat fogva, bedugta a fejét a boncterembe.

– Hé, Hamburger, kin dolgoztok? Csönd, aztán valami dünnyögés, amit Susan nem értett.

– Crawfordon? Úgy tudtam, orvosszakértői eset. – Újabb szünet következett. Aztán az orvos visszajött, mert az óra újra lejárt. A csöngetésre Susan megint frászt kapott. Az orvos ismét desztillált vizet fecskendezett a lemezekre.

– Az orvosszakértő szokás szerint átengedte az eseteket nekünk – mondta. – Rohadt lusta tróger. Egyébként Crawfordon éppen most dolgoznak.

– Köszönöm – mondta Susan. – Bemehetek megnézni?

– Persze, szívesen látjuk – felelte az orvos, és vállat vont.

Susan egy pillanatra megállt az ajtó előtt, de mivel tudta, hogy az orvos figyeli, belökte az egyik ajtószárnyat, és bement.

Régi, ütött-kopott helyiségben találta magát. A falakat repedezett fehér csempe borította – itt-ott hiányos is volt –, a padlót szürke mozaiklapok. Középen márványasztalok lejtős tetővel. Vékony vízsugár folyt végig rajtuk a lábuknál lévő lefolyókba, melyek szörcsögve szívták be a vizet. Fölöttük lámpák, mérleg és mikrofon. Susan észrevette, hogy három-négy lépcsőfokkal magasabban áll, mint az asztalok, és hogy jobbra tőle a padok egy fokkal mindig alacsonyabbak, mint a fölöttük lévők.

Csak egy lámpa égett, a hozzá legközelebb eső. Keskeny fénysugara az alatta lévő meztelen hullára esett. Az asztal két oldalán egy-egy kórboncnok állt viaszosvászon kötényben, gumikesztyűben. A terem többi részét sötétbarna árnyék borította, akár egy baljóslatú Rembrandt-képen. A középső asztal is árnyékban volt, Susan mégis látta, hogy azon is egy hulla van, jobb lába nagy lábujján cédula. A harmadik asztal alig látszott a sötétben, de úgy tűnt, hogy azon nincs semmi.

Mikor Susan belépett, a két kórboncnok abbahagyta a munkát. Félrebillentették a fejüket, hogy az erős fény ne süssön a szemükbe, és ránéztek. Egyikük, a bajszos, pofaszakállas épp Y-metszést végzett a férfihullán, a másik, a társánál majd egy fejjel magasabb, a belső szerveket tartalmazó tepsi előtt állt.

A magasabb jól megnézte Susant, és újra munkához látott. Bal kezével beletúrt a nagy kupac

egymásra dobált szervbe, és kihalászta a májat. Jobb kezével felmarkolt egy borotvaéles kést. Egy-két nyisszantással leválasztotta a májat a többi szervről. Nagy cuppanás: a máj véresen szétterült a mérlegen. Az orvos a lábpedállal elindította a magnetofont, és beszélni kezdett a mikrofonba. – Vörösesbarna színű máj, felszínén apró pöttyök, stop. Súlya... két egész négy tized kilogramm, stop. – A serpenyőbe nyúlt, kiemelte a májat, és visszadobta a tepsibe.

Susan pár lépcsővel közelebb ment a csoporthoz. Furcsa szag csapta meg az orrát: a levegő zsíros volt és nehéz, akár egy buszvégállomás elhanyagolt vécéjében.

– A máj állománya a szokásosnál tömöttebb, de határozottan rugalmas. – Megvillant a kés a fényben, és szétnyílt a máj. – A vágott felület fokozott lebenykerajzolatot mutat. Stop. – Négy-öt újabb nyisszantással kimetszett egy darabot a máj közepéből. – A kimetszett minta a szokásos laza szerkezetű.

Susan az asztal végéhez ment. Megállt a szörcsögő lefolyó előtt. A bal oldali, magas orvos újabb adagért nyúlt a tepsibe, de keze félúton megállt, mikor meghallotta kollégája hangját.

– Üdvözlöm minálunk...

– Jó estét – mondta Susan. – Elnézést a zavarásért.

– Nem zavar. Szálljon be, ha akar, bár mindjárt végzünk.

– Köszönöm, inkább csak nézem. Crawford vagy Ferrer?

– Ferrer – felelte a bajuszos, és a másik hullára mutatott. – Crawford az.

– Szerettem volna megtudni, megállapították-e a halál okát.

– Nem – mondta a magasabb. – De még nem nyitottuk fel a tüdőt. Crawfordnál makroszkopikusan nincs eltérés. A mikroszkopikus vizsgálat talán fényt derít valamire.

– Arra gondol, hogy esetleg talál valamit a tüdőben? – kérdezte Susan.

– Hát abból, hogy légzési elégtelenségben halt meg, tüdőembóliára lehetne következtetni, de ebben az esetben nem hiszem, hogy bármit is találunk. Majd talán az agyban.

– Miből gondolja, hogy nem talál semmit?

– Abból, hogy boncoltam már hasonló eseteket, és akkor sem találtam semmit. A kórkép ugyanaz: élete teljében lévő férfi, kórházba kerül, és egyszer csak leáll a légzése. Megpróbálják újraéleszteni, de nem sikerül. Aztán megkapjuk mi, feltéve, ha az igazságügyi orvosszakértő nem tart rá igényt.

– Hány hasonló esettel volt dolga?

– Mennyi idő alatt?

– Mondjuk... az elmúlt egy-két évben.

– Úgy hattal-héttel. Nem tudom pontosan.

– És semmi elképzelése nincs róla, hogy ennél a hatnál mi lehet a halál oka?

– Nincs.

– Egyáltalán nincs? – kérdezte Susan kissé meglepve.

– Hát, az az érzésem, hogy az agyban történt valami. Az ilyesmi állítja le a légzést. Talán agyvérzés. De akár hiszi, akár nem, két hasonló esetben az agyat is felboncoltam.

– És?

– Semmi. Minden rendben volt.

Susant hányinger fogta el. A légkör, a szag, a látvány, a zajok együttvéve hatottak így rá. Szédült, felkavarodott a gyomra. Nyelt egyet.

– Itt van Crawford és Ferrer kórlapja?

– Persze, az orvosiban, a boncterem túloldalán.

– Szeretném egy percre megnézni. Ha mégis találnak valami érdekeset, kérem, szóljanak. Szeretném látni.

A magasabb kivette a szívet, és a mérlegre tette. – A maguk betegei voltak?

– Nem egészen – felelte Susan, és elindult a kijárati ajtó felé –, de lehettek volna.

A magasabb gunyoros pillantást vetett kollégájára, mikor Susan megfordult. Az ugyanis Susant nézte, és megpróbálta feltűnés nélkül elolvasni a nevét és a számát.

Az orvosi szoba ugyanolyan volt, mint a kórház többi orvosi szobája. A kávéfőző ezeréves, a zsinórja életveszélyesen megkopott, összetöredezett.

A két szemközti fal mellett hosszú asztallap, rajta szétszórva kórlapok, papírok, könyvek, kávéscsészék és elképesztő mennyiségű golyóstoll.

– Ez gyorsan ment – szólalt meg az orvos, aki az előbb a tárgylemezeket festette. Egy asztalnál ült, előtte egy félig üres kávéscsésze és egy fél fánk. A halomba rakott gépelt boncolási jegyzőkönyveket írta alá.

– Azt hiszem, a boncolás nem nekem való – vallotta be Susan.

– Ezt is meg lehet szokni, mint bármi mást – mondta az orvos, és hatalmas fánkdarabot gyömöszölt a szájába.

– Az igaz. Hol találom meg azoknak a kórlapját, akiket most boncolnak?

Az orvos egy korty kávé segítségével nagy nehezen lenyelte a fánkot.

– Abban a rekeszben, amelyikre az van írva, hogy “Boncolás". És ha már nem kell, az “Orvosi jelentés"-be tegye vissza, mert már végeztünk velük.

Susan a hátsó fal felé fordult, és egy csomó rekesszel találta szembe magát. Megkereste a “Boncolás"-t és kivette Ferrer és Crawford kórlapját. Helyet csinált az egyik asztalon, leült, elővette a jegyzettömbjét, és egy tiszta lapra fölírta, hogy "Ferrer", a másikra, hogy “Crawford", és mint Nancy Greenly esetében, módszeresen kijegyzetelte mindkét kórlapot.

Február 24., kedd, 8 óra 5 perc

Amikor másnap reggel megszólalt a rádióra szerelt ébresztőóra, Susan alig tudott kibújni a puha, meleg ágyból. Szerencse, hogy Linda Ronstadt énekelt, akinek a hangja kellemes emlékeket ébresztett benne, és így ahelyett, hogy kikapcsolta volna a rádiót, hagyta, hogy a zene, a ritmus átjárja a testét. Mire vége lett a dalnak, teljesen fölébredt, és gondolatban gyorsan átfutotta az előző nap eseményeit. Hajnali háromig megfeszített erővel dolgozott, elolvasott egy halom cikket és könyvet az altatásról, átnézte a belgyógyászati tankönyvet és az ideggyógyászati jegyzeteit. Rengeteget jegyzetelt, így azoknak a cikkeknek száma, amelyeknek utána akart nézni a könyvtárban, közel százra nőtt. A téma egyre bonyolultabb lett, egyre nagyobb tudást követelt, ugyanakkor egyre érdekesebbé vált, és egyre jobban lekötötte. Következésképpen még szilárdabb lett az elhatározása, hogy a végére jár a dolognak. Tudta, hogy nehéz napja lesz.

Gyorsan lezuhanyozott, felöltözködött, és leült reggelizni. Reggeli közben átfutotta néhány jegyzetét, és rájött, hogy azokat a cikkeket, amelyeket közvetlenül elalvás előtt olvasott, újra el kell olvasnia.

Az időjárás, miként azt a földalatti-megállóhoz menet tapasztalta, egy szikrányit sem változott. Susan százszor elátkozta Bostont, amiért annyira északra van. Szerencsére kapott ülőhelyet az özönvíz előtti földalattin, és elővette a számítógéplistákat, hogy még egyszer ellenőrizze a számba jöhető neveket.

– Szia, Susan. Csak nem előadásra mész? George Niles állt előtte vigyorogva, a feje fölötti rúdba kapaszkodva.

– Tudod, hogy sose hiányzóm, George.

– Mintha ma nem lettél volna ott a viziten; Már elmúlt kilenc.

– Ezt én is elmondhatnám rólad. – Susan még nem tudta eldönteni, barátságos legyen-s vagy elutasító.

– Velem bizalmasan közölték, hogy a tegnapi műtőbeli rögtönzésem miatt feltétlenül menjek be a klinikára, hogy megnézzék, nem tört-e darabokra a koponyám.

– De nincs semmi baj, ugye? – kérdezte Susan őszinte érdeklődéssel.

– Á, semmi. Csak a lelkem tört össze, azt pedig igen nehéz összerakni. Na de sebaj, az orvos azt mondta, a léleknek nem kell gyógyír, az magától gyógyul. Legalábbis a sebészek szerint.

Susan elnevette magát, Niles vele nevetett. A szerelvény megállt az Északkeleti Egyetemnél.

– Az, hogy a seb. gyak. első napján fél napot hiányzik, és másnap lóg a reggeli vizitről, enyhén szólva túlzás, Miss Wheeler. – George szigorú képet vágott. – Hamarosan benevezhet az Év Medikus Lógósa címre, és ha így folytatja, megdöntheti Phil Greer másodéves "kórbonctani hiányzási rekordját.

Susan nem felelt. Folytatta az olvasást.

– Min dolgozol? – kérdezte Niles, és úgy fordult, hogy belekukkanthasson Susan papírjaiba.

Susan fölnézett. – A Nobel-díj átvételekor mondandó beszédemen. Ha nem kéne órára menned, neked is elmondanám.

A szerelvény befutott a föld alá, a beszélgetés a nagy kattogás miatt lehetetlenné vált. Susan folytatta a számítógép adatainak tanulmányozását: biztos akart lenni a dolgában.

A Beard 8-nak az a része, ahol a magánrendelők voltak, hasonlított a Beard 10-re. Susan végigment a folyosón, és megállt a 810-es szoba előtt. A régi, de fényesre dörzsölt mahagóniajtón friss fekete betűs felírás hirdette: “Belgyógyászati Osztály. Prof. J. P. Nelson, az orvostudományok doktora."

Nelson volt a belosztály főorvosa, miként Stark a sebészeté, és orvosi körökben ő is

vezéregyéniségnek számított. Neki azonban nem voltak olyan jó összeköttetései, mint Starknak, és a természete sem volt olyan dinamikus, arról nem is beszélve, hogy mint adakozót nem *is* lehetett egy napon említeni Starkkal. Mégis nagy bátorság kellett hozzá, hogy egy Susan-féle földi halandó megközelítse ezt az olimposzi istenséget. Rövid habozás után kinyitotta az ajtót, és egy fémkeretes szemüvegű, kellemesen mosolygó titkárnővel találta magát szemben.

– Susan Wheeler vagyok, pár perce telefonáltam, és dr. Nelson azt üzente, fogad.

– Igen, emlékszem. Egyik orvostanhallgatónkhoz van szerencsénk?

– Igen – mondta Susan, és nem tudta, mit jelent a többes birtokos.

– Szerencséje van, Miss Wheeler, hogy bent van a főorvos úr, ráadásul azt hiszem, emlékszik is magára valami gyakorlatról. Hamarosan bemehet hozzá.

Susan köszönetet mondott, és leült az egyik kemény, fekete székre. Elővette a jegyzettömbjét, hogy átnézzen egy-két feljegyzést, de nem tudott odafigyelni, mert tulajdonképpen a szobát és a titkárnőt, rajtuk keresztül pedig dr. Nelson életstílusát tanulmányozta. Tehát ez az a csúcs, ahová egy orvos sokévi kemény munkával és egy kis szerencsével eljuthat. Amikor elhatározta, hogy fölkeresi Nelsont, talán éppen erre a kis szerencsére gondolt. Egyetlen sikeres áttörés, és bárki előtt nyitva áll az út.

Ábrándozásából arra-rezzent fel, hogy kinyílt a belső ajtó. Két fehér köpenyes orvos lépett ki rajta, még mindig beszélgettek. Susan fülét megütötte néhány mondat. Valami nagy mennyiségű gyógyszerről volt szó, amelyet a műtők melletti öltöző egyik szekrényében találtak. A fiatalabb orvos nagyon izgatott volt, és bár suttogott, tisztán érthető volt a hangja. A másik, egy méltóságteljes, javakorabeli orvos, szelíd, sokat tudó szemmel, megértőén mosolygott. Ez csak dr. Nelson lehet, gondolta Susan. Dr. Nelson megnyugtató szavakkal és baráti vállveregetéssel igyekezett lecsillapítani a másikat. Mikor a fiatalabb elment, dr. Nelson Susan felé fordult, és intett, hogy kövesse.

Nelson irodája minden képzeletet fölülmúlóan rendetlen volt; szanaszét hevertek a fénymásolt folyóiratcikkek, könyvek és több kazalban a levelek. Mintha évekkel ezelőtt tornádó söpört volna végig a szobán, és a károkat azóta sem állították volna helyre. A berendezés egy nagy íróasztalból és egy öreg, töredezett bőr karosszékből állt, amely fájdalmasan felnyikordult, mikor dr. Nelson beleült. Az íróasztallal szemközt két kisebb bőrszék állt. Dr. Nelson intett Susannak, hogy foglaljon helyet az egyiken, aztán elővett egy hangafa pipát, és kinyitotta az íróasztalán lévő bádogdobozt. Mielőtt a pipát megtömte, néhányszor a bal tenyeréhez ütötte. A hamu a padlóra szóródott.

– Á, igen, Miss Wheeler – nézett dr. Nelson az asztalon lévő feljegyzésre. – Emlékszem magára a diagnosztikai gyakorlatról. A Welleyből jött.

– A Radcliffe-ből.

– Ja persze, a Radcliffe-ből. – Dr. Nelson kijavította a feljegyzést. – Miben állhatok rendelkezésére?

– Nem is tudom, hogyan kezdjem. A helyzet az, hogy nagyon érdeke] a prolongált kóma, és elkezdtem komolyan foglalkozni vele.

Dr. Nelson hátradőlt, a karosszék ismét fájdalmasan megnyikordult. Összetette az ujjbegyeit.

– Nagyszerű, csakhogy a kóma nagyon nagy téma, ráadásul inkább tünetegyüttes, mint betegség. Tulajdonképpen a kóma oka az érdekes. Magát melyik ok érdekli?

– Nem tudom. Hogy rövid legyek, engem éppen az a kóma érdekel, amelyik látszólag minden ok nélkül lép fel.

– Az ügyeleti ellátásban vagy a kórházban? Melyik érdekli? – kérdezte dr. Nelson kissé más hangon.

– A kórházi.

– Arra a néhány esetre gondol, amelyik műtét közben történt?

– Amennyiben a hét néhánynak nevezhető.

– Hét? – mondta dr. Nelson, és többször egymás után jól megszívta a pipát. – Nem gondolja, hogy kissé elszámolta magát?

– Nem. Eddig hat eset fordult elő műtét közben. A hetedik valószínűleg az lesz, akit tegnap műtötték, és most az őrzőben van. További öt fordult elő a belgyógyászaton, ahová a kómával látszólag összefüggésbe nem hozható panasszal hozták be az illetőket.

– Honnan szerezte az értesüléseit, Miss Wheeler? – kérdezte dr. Nelson most már hidegen. Kezdeti jóindulata teljesen eltűnt, merev tekintettel nézett Susanra. Susan nem vette észre a változást.

– Az itteni számítógéptől –, Susan előrehajolt, és átnyújtotta az asztal fölött a listákat. – Az említett esetek sárgával vannak megjelölve. Győződjön meg róla, hogy nem tévedek. Ráadásul itt csak a tavalyi év kómás esetei szerepelnek. Nem tudom, milyen volt az előfordulási arány ezt megelőzően, de azt hiszem, fontos lenne kikérni az adatokat minden évről. Akkor láthatnánk, hogy statikus jellegű-e a probléma vagy dinamikusan emelkedő. És ami talán ennél is fontosabb, az az, hogy érzésem szerint-a Memorialban előforduló hirtelen halálesetek is besorolhatók ebbe az ismeretlen kategóriába. A számítógép biztosan ebben is tudna segíteni. Tulajdonképpen ezért fordultam önhöz. Szeretném tudni, támogatna-e a munkámban. Ahhoz, hogy a számítógépet használhassam, és hogy ezeknek a betegeknek a kórlapjait megkapjam, engedélyre van szükségem. Azért fordultam önhöz, mert ösztöneim azt súgják, hogy eddig ismeretlen orvosi problémával állunk szemben.

Befejezte, és megkönnyebbülten hátradőlt a széken. Becsületesen és őszintén elmondott mindent; ha dr. Nelsont érdekli a dolog, van mire alapoznia döntését.

Dr. Nelson nem válaszolt azonnal. Továbbra is Susant nézte, aztán a számítógéplisták fölé hajolt.

– Nagyon érdekes a dolog, kisasszony. A problémát természetesen magam is ismerem. De ebből a statisztikából másféle következtetéseket is le lehet vonni, és én biztosíthatom, hogy ez az előfordulási szám azért olyan magas, mert... hogy őszinte legyek... az előző öt-hat évben szerencsénk volt, és nem volt sok ilyen esetünk. A statisztika előbb-utóbb utoléri az embert... és ez esetben csupán erről van szó. A kérésére pedig csak azt tudom mondani, hogy az engedélyt nem áll módomban megadni. Bizonyára megérti, hogy a központi számítógép információs anyaga bizalmas jellegű, és megfelelő óvintézkedéssel készült. Üres meghatalmazást nem adhatok ki. Ezenkívül az ilyenfajta törekvés... hogy is mondjam... hmmm... fölötte van annak a szintnek, amellyel egy orvostanhallgató boldogulhat. Azt hiszem, az lenne a legjobb, mármint az ön számára a legjobb, ha kutatásaival tudományosabb kérdésekre szorítkozna. A máj-laboratóriumunkban biztosan tudnék helyet biztosítani önnek. Feltéve, ha érdekli.

Susan annyira hozzá volt szokva az elméleti munkára való biztatáshoz, hogy dr. Nelson elutasító válasza teljesen megdöbbentette. Dr. Nelsont nemcsak hogy nem érdekelte a téma, hanem még őt is le akarta beszélni róla.

Egy kis habozás után fölállt.

– Köszönöm az ajánlatát, de azt hiszem, már annyira belemerültem a témába, hogy egy ideig szeretnék a kómával foglalkozni.

– Ahogy tetszik, Miss Wheeler. De sajnálom, én nem segíthetek.

– Köszönöm, hogy időt áldozott rám – mondta Susan, és a számítógéplistákért nyúlt.

– Ezt, sajnos, nem adhatom vissza – mondta dr. Nelson, és rátette a papírokra a kezét.

Susan keze tétován megállt a levegőben. Dr. Nelson váratlan reakciója megint csak megdöbbentette. Nem akarta elhinni, hogy van pofája elkobozni tőle az anyagot; hiszen az övé!

Nem szólt, és nem is nézett dr. Nelsonra. Gyorsan összeszedte a holmiját, és kiment. Dr. Nelson pedig fölvette a telefonkagylót, és tárcsázott.

Február 24., kedd, 10 óra 48 perc

Dr. Harris irodájában a könyvespolc tele volt az altatásról szóló legújabb könyvekkel, és Susan boldogan járatta végig a szemét a" címeken. Elsősorban altatás utáni komplikációkról szóló könyveket keresett, s ha talált egyet, fölírta a címét és a szerzőjét. Aztán egy általánosabb jellegű könyv után kutatott, mivel a könyvtárban ilyet nem talált. Hirtelen kiszúrta a Kóma: klinikai status pathophysiologia alapja címűt, izgatottan levette a polcról, átlapozta és elolvasta benne a főcímeket. De jó lett volna ezzel kezdeni!

Kinyílt az ajtó, és ott állt előtte dr. Harris. Barátságtalanul nézett Susanra, a legkisebb jelét se mutatta, hogy felismeri. Susanból ez félelmet váltott ki. Nem az ő ötlete volt, hogy az irodában várjon Harrisra. A titkárnő, aki a találkozót a kérésére megszervezte, utasította határozottan erre. Susan tehát kényelmetlenül érezte magát, mintha betolakodott volna dr. Harris magánszentélyébe. A kezében lévő könyv még kínosabbá tette a jelenetet.

– Ugyanoda tegye vissza, ahonnan elvette – szólalt meg Harris lassan, tagoltán, mintha egy gyerekhez beszélne. Megfordult, becsukta az ajtót, levette hosszú fehér köpenyét, és az ajtón lévő kampóra akasztotta. Szó nélkül az íróasztalhoz ment, leült, kinyitott egy hatalmas könyvet, és feljegyzéseket készített. Mindezt úgy csinálta, mintha Susan ott se volna.

Susan becsukta a könyvet, föltette a polcra, és visszaült a karosszékbe, amelyben fél órával korábban megkezdte a várakozást. A szobának csak egy ablaka volt, közvetlenül Harris mögött, és a kívülről beáradó világosság a mennyezeti lámpa fényével keveredve szinte tündöklő jelenséggé mosta Harris alakját. Susan szemét azonban bántotta.

Harris sima, sárgásbarna bőréhez remekül illett a bal csuklóján lévő aranyóra; alkarja erős volt, csuklója meglepően vékony. Az évszak és a hőmérséklet ellenére csak egy rövid ujjú kék ing volt rajta. Jó néhány percig dolgozott a könyvön, aztán becsukta, és becsöngette a titkárnőjét, hogy vigye ki. Csak ezután fordult Susan felé, vette egyáltalán tudomásul a jelenlétét.

– Mélységesen meg vagyok lepve, Miss Wheeler, hogy itt találom az irodámban – mondta, és lassan hátradőlt a székén. Mintha nehezére esett volna, hogy Susanra nézzen, aki a szemébe világító fénytől nem látta az arckifejezését, csak fagyos hangját hallotta. Aztán az is elhallgatott.

– Bocsánatot szeretnék kérni – kezdte Susan –, hogy tegnap olyan tiszteletlenül viselkedtem az őrzőben. Bizonyára tudja, hogy most vagyok először kórházi gyakorlaton, szokatlan még számomra az itteni légkör, különösen az őrző légköre. Ráadásul a véletlenek is összejátszottak ellenem. Két órával azelőtt, hogy találkoztunk, bent voltam annál a betegnél, akinek az ágyánál állt. Én kötöttem be a műtét előtti infúzióját.

Abbahagyta, remélve, hogy majd csak lesz valami visszajelzés az előtte ülő arctalan alak részéről. De nem volt. Harris meg se moccant. Susan folytatta.

– Az igazság az, hogy a beteggel nem csak orvosi dolgokról beszélgettünk. Tulajdonképpen megállapodtunk, hogy a kórházon kívül mint magánemberek is találkozunk.

Újra abbahagyta, de Harris most sem szólt.

– Nem azért mondom el ezt, hogy mentegessem magam, hanem azért, hogy megmagyarázzam a tegnapi viselkedésemet. Érthető, hogy mikor megláttam, milyen állapotba került a beteg, felizgattam magam.

– Tehát visszafejlődött nővé – mondta Harris megvetően.

– Tessék? – Susan hallotta, mit mondott, de önkéntelenül visszakérdezte, hogy jól értette-e.

– Azt mondtam, hogy visszafejlődött nővé. Susan érezte, hogy elvörösödik. – Ezt hogy értsem?

– Ahogy mondtam.

Kínos csönd következett. Susan idegesen fészkelődött, aztán megszólalt.

– Ha magának ez a véleménye a nőkről, akkor tényleg bűnös vagyok.

Az érzelmi reakció ilyen esetekben minden emberi lénynél érthető. Bevallom, első orvosi szereplésem alkalmával nem álltam feladatom magaslatán, de azt hittem, ha a helyzet a fordítottja lett volna, vagyis ha én vagyok a beteg és Berman az orvos, ugyanoda lyukadtunk volna ki. Nem tudom elhinni, hogy csak a medikák reagálnak érzékenyen az emberi megnyilvánulásokra, nem tudom – elhinni, mert naponta látom, hogy férfi kollégáim milyen atyai jóindulattal kezelik a nővéreket. De nem azért jöttem, hogy erről vitatkozzunk, hanem azért, hogy elnézését kérjem a tegnapi szemtelenségért. Azért, hogy nő vagyok, nem fogok bocsánatot kérni.

Susan választ várva újra abbahagyta. De nem kapott választ. Érezte, hogy egyre ingerültebb lesz.

– Ha magát az bosszantja, hogy nő vagyok, akkor az a maga baja – mondta nyomatékosan.

– Már megint szemtelen – mondta Harris.

Susan fölállt. Hunyorogva lenézett Harris arcába: keskeny szem, telt pofa, széles áll, a fény a széleken átvilágítja a haját, amely olyan, mint egy fémszálgubanc.

– Azt hiszem, így nem jutunk semmire. Sajnálom, hogy zavartam. Viszontlátásra.

Megfordult, és kinyitotta a folyosóra nyíló ajtót.

– Miért jött? – szólt utána Harris.

Susan keze megállt a kilincsen. Fontolóra vette a kérdést. Viaskodott magával, menjen-e, vagy maradjon. Végül megfordult, és újra szemben állt az altató főorvossal.

– Arra gondoltam, megkérem, borítsunk fátylat a múltra. Az a beteges elképzelés élt bennem, hogy talán hajlandó lenne segíteni.

– Miben? – kérdezte Harris egy fokkal kevésbé közömbösen.

Susan újra habozott, végül becsukta maga mögött az ajtót, és visszament a karosszékhez, de nem ült le. A szemébe nézett Harrisnek, és arra gondolt, hogy nincs vesztenivalója. Igenis megmondja, miért jött.

– Mivel azt mondta, hogy tavaly hat esetben fordult előaltatás után prolongált kóma, elhatároztam, hogy utánanézek, hátha jó harmadéves dolgozattéma kerekednék ki belőle. Utánanéztem, és igaza volt. Az elmúlt évben valóban hat ilyen eset fordult elő. De a belgyógyászaton is volt öt megmagyarázhatatlan eredetű, rohamszerűen fellépő kóma. Tegnap pedig ketten légzési elégtelenségben haltak meg, és egyiknek a kórtörténetében sem szerepel olyan betegség, amely a halálukat indokolná. Nem súlyos betegséggel kerültek be: az egyiknek kisebb lábműtéte volt, mely után trombózist kapott, a másiknak enyhe szélütése. Egyébként egészségesek voltak, csak az egyik volt glaukómás. A légzési elégtelenségre nem találtak magyarázatot, és az az érzésem, hogy esetleg oki összefüggés van köztük és a többi kómás között. Más szóval: azt hiszem, tizenkét esetről tudok, amely ugyanebbe a problémakörébe tartozik. De ha kiderül, hogy Bermannal is ez a helyzet, tizenháromra emelkedik azoknak a száma, akik ugyanabban a megmagyarázhatatlan betegségben szenvedtek. Egy szó, mint száz, elhatároztam, hogy foglalkozom a témával, de ehhez szükségem lenne olyan valakinek a segítségére, mint ön. Engedélyre van szükségem, hogy átvizsgáljam az adattárat, azaz megnézhessem, hogy direkt kérdésre hány esetet tud még előkeresni a számítógép. És szükségem lenne az előző áldozatok kórlapjaira is.

Harris előrehajolt, és karját lassú mozdulattal az íróasztalra tette.

– Szóval a bélosztálynak is vannak problémái – dünnyögte. – Jerry Nelson nem mondta.

Susanra nézett, és hangosan folytatta.

– Miss Wheeler, ön veszélyes vizekre tévedt, öröm hallani, hogy valakit, aki csak most fejezte be az orvosegyetem első két évét, és eddig csak elmélettel foglalkozott, ennyire érdekel a gyakorlati munka. De ez nem megfelelő téma az ön számára. Több okból sem az. Mindenekelőtt azért, mert a kóma sokkal összetettebb probléma, mint első pillantásra talán látszik. A szó maga nem fejez ki semmit, csak puszta jelzés. Elhamarkodott dolog, logikai képtelenség azt állítani, hogy a kómás esetek között az az összefüggés, hogy eredetük ismeretlen. Azt tanácsolom önnek, Miss Wheeler, hogy válasszon a dolgozatához kézzelfoghatóbb, kevésbé spekulatív témát. Ami pedig a segítséget illeti, meg kell mondanom, hogy nincs rá időm. És hadd mondjak meg még valamit, amire nyilván már ön is rájött. Nem rajongok a nőkért az orvostudományban.

– Úgy véli, a nők pusztán sikkből választják ezt a foglalkozást? – kérdezte Susan.

– Eltalálta. Játéknak tekintik, játéknak, ami egy ideig elszórakoztatja őket. Később meg, ki tudja? Ráadásul a nők állandóan és tűrhetetlenül emocionálisak...

– Hagyjuk ezt, főorvos úr – vágott a szavába Susan, megmarkolta és fölemelte a szék hátát, aztán visszaigazította. Majd fölrobbant mérgében. – Nem azért jöttem, hogy a rögeszméit hallgassam.

Harris nyitott tenyérrel az asztalra csapott; a papírok és a tollak táncolni kezdtek. Felugrott, és szinte egyetlen lépéssel Susan előtt termett. Susan megrémült. Olyan közel álltak egymáshoz, hogy az arcuk szinte összeért.

– Miss Wheeler, maga elfelejtette, hogy hol van – sziszegte Harris, és alig tudta türtőztetni magát. – Ne higgye, hogy maga a Messiás, aki csodával határos módon megszabadít bennünket egy problémától, amelynek a megoldásán a kórház legkitűnőbb elméi fáradoznak. Tudja, mi maga? Egy destruktív alak, és megígérhetem magának, hogy huszonnégy órán belül kirúgatom a. kórházból. És most takarodjon.

Susan hátrálva ment az ajtóig, és kirohant. Érezte, hogy félelmében és dühében mindjárt elbőgi magát.

Harris berúgta mögötte az ajtót, és felkapta a telefonkagylót.

Február 24., kedd, 11 óra

A folyosón Susan lelassította a lépteit. Igyekezett kerülni az emberek kíváncsi tekintetét. Félt, hogy minden az arcára van írva. Ha sírt, vagy a sírás kerülgette, az arca és a szemhéja láng vörös lett. Tudta ugyan, hogy most nem fog sírni, de érezte, hogy nagyon közel áll hozzá. Félt, hogy ha valaki megállítja, és ártatlanul megkérdezi tőle: hogy "Mi baj, Susan?", valószínűleg zokogásban tör ki. Egyedül akart lenni. Tulajdonképpen csak dühös volt és csalódott; a félelem, melyet a Harrisszel való szembenállásakor érzett, már elpárolgott. A félelem szó annyira nem illett egy hivatali felettesével való találkozáshoz, hogy Susan már-már azt hitte, csak rémképeket látott. Valóban annyira feldühítette volna Harrist, hogy az alig tudta türtőztetni magát, hogy tettleg ne bántalmazza? Vagy csak képzelődik? Nevetséges gondolat. Susan alig akarta elhinni, hogy olyan közel állt a veréshez.

A lépcsőház volt az egyetlen hely, ahová el lehetett bújni, ahol nem zavarta senki; belökte a vasajtót, amely magától becsukódott mögötte. A neonlámpák éles fénye meg az emberi hangzavar után az egyetlen villanykörte fénye barátságosabbnak tűnt. a lépcsőház pedig megnyugtatóan csöndesnek.

Még mindig a kezében szorongatta a jegyzettömbjét meg a tollát. A fogát csikorgatta, aztán hangosan elkáromkodta magát, hogy az egész lépcsőház visszhangzóit bele, és a földhöz vágta őket. A jegyzettömb a lépcsőfordulóig repült, szétnyílt, aztán tovább csúszott a falig, és megállt. A toll lebukfencezett a lépcsőfokokon, s amint a hangokból ki lehetett venni, meg sem állt a kórház gyomráig.

Leült a barátságtalan lépcsőház legfölső lépcsőjére, lábát az alatta lévő fokra tette, és megigazította a szoknyáját. A térdére könyökölt, összeszorította a szemét. Az alatt a rövid idő alatt, amelyet a Memorialban töltött, az orvosi világban uralkodó emberi kapcsolatokat illetően legtöbb elképzelése beigazolódott. Hivatali feletteseinek magatartása – a gyakorlatvezetőtől az egyetemi tanárig – teljességgel kiszámíthatatlan, a barátságosságtól a nyílt ellenségeskedésig minden előfordul. Az ellenségeskedés általában sokkal passzívabb, mint Harris agresszivitása. Nelsoné a tipikus aki barátságosan fogadta, aztán minden átmenet nélkül akadékoskodni kezdett. Susant ismerős érzés fogta el: a magányosság paradox érzése, mely azóta fejlődött ki benne, amióta elhatározta, hogy orvos lesz. Azért ellentmondásos ez a magányosság, mert állandóan emberek között van, és mégis kívülállónak érzi magát. Ez a másfél nap a Memorialban nem valami biztató előjel a jövőre nézve. Most még inkább érezte, mint egyetemi évei kezdetén, hogy egy férfiklubba lépett be, ahol idegennek számít, és arra kényszerítik, hogy alkalmazkodjék, hogy megalkudjon.

Kinyitotta a szemét, és lenézett a jegyzettömbjére, mely ott feküdt szétnyílva a pihenőn. Azzal, hogy földhöz vágta, levezette a dühét, és némileg megnyugodott. Kezdett úrrá lenni önmagán. Elcsodálkozott, milyen gyerekesen viselkedett. Ez nem illik hozzá. Lehet, hogy Nelsonnak és Harrisnek végső fokon igaza van. Lehet, hogy egy ilyen komoly klinikai probléma megoldása csakugyan nem egy szinte semmi gyakorlattal nem rendelkező medikának való feladat. Vajon egy férfi is így reagált volna Harris magatartására? És ő, Susan Wheeler, tényleg sokkal emocionálisabb, mint férfikollégái? Bellowsra gondolt, Bellows hűvösen tárgyilagos modorára, amint a folyadékháztartásra összpontosítja minden figyelmét, miközben egy tragédia játszódik le a szeme előtt. Tegnap Susan még elítélte ezt a magatartást, most azonban, a lépcsőházban elmélkedve, nem volt olyan biztos benne, hogy csakugyan helytelen-e. Szerette volna tudni, hogy szükség esetén képes lenne-e ő is kialakítani magában ezt a fajta szenvtelen tárgyilagosságot.

Valahol fönt kinyílt egy ajtó, és Susan fölállt. Sietős léptek hangzottak fel a vaslépcsőkön, újabb ajtónyitás, aztán csönd. A furcsa, beázási foltokkal csúfított durva betonfalak között még magányosabbnak érezte magát. Lassan elindult a jegyzettömb felé. Odaért, lenézett. Nancy Greenly lemásolt kórlapja volt legfölül. Fölvette és olvasni kezdte a kézírását: “23 éves, kórelőzménye negatív, kivéve 18 éves kori mononucleosisát." Lelki szemei előtt megjelent a kísértetiesen sápadt Nancy Greenly, ahogy ott fekszik az intenzíven. – Huszonhárom éves – merengett Susan. Hirtelen újra elöntötték az érzelmek. Érezte, hogy bármit mond Harris vagy Nelson, neki kötelessége, hogy foglalkozzon a kóma problémájával. Hirtelen, maga sem tudta, miért, látni akarta Bellowst, akivel kapcsolatos érzelmei huszonnégy óra alatt száznyolcvan fokos fordulatot tettek.

– Az isten szerelmére, Susan, még mindig nincs eleged? – Bellows az asztalra könyökölt, arcát a tenyerébe támasztotta, az ujjaival csukott szemét nyomkodta, és körkörös mozdulatokkal a halántékát masszírozta. Közben Susant nézte, aki vele szemben ült az asztal másik oldalán. A presszó viszonylag tiszta volt, a bútorok modernek, A beteglátogatók számára tartották fönn, de a kórházi dolgozók is gyakran igénybe vették. Az árak itt magasabbak voltak ugyan, de ennek megfelelően a minőség is jobb. Fél tizenkettőkor a helyiség zsúfolásig tele volt, de Susannak sikerült helyet találnia az egyik sarokasztalnál, és fölhívta Bellowst. Örült, hogy az orvos hajlandó azonnal átjönni.

– Susan – folytatta Bellows egy kis szünet után –, abba kell hagynod ezt az önpusztító vesszőfutást. Szerintem kész öngyilkosság. Egy biztos ezen a pályán, Susan: vagy úszol az árral, vagy megfulladsz. Én megtanultam. Úristen, mi az ördög bújt beléd, hogy a tegnapi kínos jelenet után elmentél Harrishez?

Susan csöndben iszogatta a kávéját, és nézte Bellowst. Azt akarta, hogy beszéljen, mert jólesett hallania, amit mond: látszott, hogy szívből mondja. Ugyanakkor azt is szerette volna – ha ez egyáltalán lehetséges –, ha Bellows is beszáll a dologba. Bellows kortyolt egyet a kávéjából, és megcsóválta a fejét.

– Harrisnek van hatalma, de nem mindenható – tette hozzá. – Stark, ha van rá oka, visszavonhat bármit, amit Harris mondott. Ő milliókat költött a kórházra, tehát hallgatnak rá. Adj neki rá okot, hogy cselekedjen, legalább néhány napig viselkedj úgy, mint egy normális orvostanhallgató. Esküszöm, hogy nekem is jót tennél vele. Tudod, ki jött be ma a reggeli vizitre, hogy üdvözölje a medikusokat? Maga Stark. És az első kérdése az volt, hogy miért van ott csak három medikus, amikor ötnek kellene lennie. És én hülye, elárultam, hogy már az első nap bevittelek benneteket egy műtéthez, és egyikőtök elájult és beverte a fejét a padlóba. Képzelheted, mit kaptam erre. Veled kapcsolatban semmi értelmeset nem tudtam kitalálni, és elhatároztam, "hogy ha már jót hazudni nem tudok, legalább megmondom az igazat. Erre ő mindjárt azt feltételezte, hogy az én ötletem volt, hogy a kómával foglalkozz. Hadd ne ismételjem meg, mit mondott rá. Talán elég, ha annyit mondok: szükségem van rá, hogy úgy viselkedj, mint egy normális medika. Már eddig is túlzottan sokat falaztam neked.

Susan úgy érezte, jó volna barátian megölelni Bellowst. De nem tette. Lehajtotta a fejét, és a kávéskanalával játszott. Aztán Bellowsra nézett.

– Ne haragudj, Mark, hogy ennyi kellemetlenséget okoztam. Tényleg ne haragudj. Hidd el, hogy nem szándékosan tettem. Bevallom, kezdetben valóban csak az érzelmeim hajtottak. Nancy Greenly velem egyidős, és néha nekem is vannak menstruációs zavaraim. Nem tehetek róla, de úgy érzem, bizonyos fokig... rokonságban vagyok vele. Aztán jött Berman... micsoda istenverte véletlen egybeesés. Erről jut eszembe, elkészült Berman EEG-jé?

– Igen. Teljesen lapos. Nincs agyműködése.

Susan Bellows arcát fürkészte, hátha elárul valamit. Valamilyen érzelmet. De Bellows csak fölemelte a csészéjét, és hörpintett egyet.

– Nincs agyműködése?

– Nincs.

Susan beharapta az alsó ajkát, és lenézett a csészéjére. A kávé tetején apró, színes, olajszerű folt kavargóit. Számított a rossz hírre, de azért szíven ütötte. Kétségbeesetten próbálta elfojtani feltörő érzelmeit.

– Rosszul vagy? – kérdezte Bellows. Átnyúlt az asztalon, és gyöngéden fölemelte Susan állát.

– Ne szólj most hozzám – kérte Susan, és nem mert ránézni. Nem akart bőgni, és tudta, ha Bellows folytatja, elbőgi magát. Bellows engedelmesen hátradőlt a széken, és tovább iszogatta a kávéját, de nem vette le a szemét Susanról.

Susan néhány pillanat múlva fölnézett; vörös volt a szemhéja.

– Bevallom. – folytatta, de kerülte Bellows tekintetét –, hogy kezdetben valóban csak az érzelmeim hajtottak, de hamarosan intellektuális kíváncsiságot is éreztem. Azt hittem, valami tényleg nagy dologba botlottam... valami új betegségbe, új altatás! komplikációba vagy új szindrómába... nem tudom pontosan, mibe. Aztán újabb fordulat következett. A probléma nagyobb kiterjedésűnek bizonyult, mint eleinte gondoltam. A belosztályon is fordultak elő kómás esetek. Aztán ott van az a tegnapi kettő, akit te említettél. Tudom, szerinted hülyeség, de nekem az az érzésem, hogy az esetek összefüggésben vannak egymással, és a kórboncnok is azt mondta, hogy több hasonló esetük volt. Az ösztöneim azt súgják, hogy valami más van ebben a dologban... nem tudom, hogy fejezzem ki magam... valami természetfeletti... valami baljóslatú...

– Látom, kitört rajtad az időleges paranoia, a szokásos medikusbaj... – mondta Bellows gúnyos megértéssel bólogatva.

– Nem tehetek róla, Mark. Nelson és Harris nagyon furcsán reagált. Harris reakciója teljességgel érthetetlen, ezt neked is el kell ismerned.

Bellows tenyere élével a halántékát nyomkodta. – Valld be, Susan, tegnap egész éjjel régi horrorfilmeket néztél. Valid be, különben kénytelen leszek azt hinni, hogy tönkrementek az idegeid. Képtelenség, amit beszélsz. Mire gyanakszol? Valami perverz őrültre, aki gonosz kórt terjeszt? Vagy egy elmebeteg gyilkosra, aki gyűlöli azokat, akik nem olyan betegek, mint ő? Ha ilyen képtelen hipotéziseket állítasz fel, Susan, ráadásul ekkora fantáziával, keress hozzájuk megfelelő indítékot is. Bevallom, Harris viselkedése valóban kissé furcsa volt, de azt hiszem, még erre is lehet ésszerű magyarázatot találni.

– Éspedig?

– Hát jó. Biztos vagyok benne, hogy Harris már torkig van ezzel a kóma-üggyel. Végül is az ő osztályáé a felelősség. És akkor beállít egy kis medika, és még mélyebbre döfi az amúgy is fájó tövist. Ilyen stresszhatás alatt szerintem érthető, ha valaki egyszer csak kiborul.

– Harris nem borult ki. Az az őrült felugrott az asztaltól, és majdnem rám vetette magát.

– Lehet, hogy begerjesztetted.

– Micsoda?

– Elképzelhető, hogy a tetejébe még szexuálisan is reagált rád.

– Ugyan, Mark!

– Nem viccelek.

– Mark, ez az ember orvos, egyetemi tanár, osztályvezető főorvos.

– Ez még nem zárja ki a szexualitást.

– Most meg te beszélsz képtelenségeket.

– A legtöbb orvos annyira csak a szakmájával van elfoglalva, hogy képtelen helyesen

megoldani a társasági élet legegyszerűbb problémáit is. Az orvos a társadalmi érintkezésben, hogy úgy mondjam, kissé faragatlan.

– Most magadról beszélsz?

– Magamról is. Susan, vedd már észre, mennyire csábító nő vagy.

– Jaj, hagyd már ezt! Torkig vagyok ezzel a hülyeséggel.

Bellows zavartan Susanra pillantott, aztán körülnézett, nem volt-e fültanúja a beszélgetésüknek. Eszébe jutott, hogy a presszóban vannak; ez félig-meddig mégiscsak kórházi terület. Ivott egy korty kávét, aztán hosszan Susan szemébe nézett. A lány állta a tekintetét.

– Ezt most mért mondtad? – kérdezte halkan.

– Mert megérdemelted. Elegem van az ilyen sablonos megállapításokból. Amikor azt mondod, hogy csábító vagyok, arra gondolsz, hogy tudatosan csábítom el a férfiakat. Hidd el, eszemben sincs. Az orvosi pályának eddig annyit mindenesetre köszönhetek, hogy kiölte belőlem a tudatot, hogy nő vagyok.

– Rendben van, lehet, hogy nem jó kifejezést használtam. Nem úgy értettem, hogy ez hiba. Vonzó nő vagy...

– Állati nagy különbség van a között, hogy egy nő vonzó vagy csábító.

– Nos, rendben, én vonzóra gondoltam. Szexuálisan vonzóra. És akadhat, aki ezen nehezen tudja túltenni magát. De nem szeretnék vitatkozni. Különben is mennem kell. Tizenöt perc múlva műtétem lesz. Ha akarod, megbeszélhetjük a dolgot ma este vacsora közben. Feltéve, ha még akarsz velem vacsorázni. – Fogta a tálcáját, és fölállt.

– Persze hogy akarok.

– És próbálj meg legalább az estig tartó rövid időre normálisan viselkedni.

– Még van egy dobásom,

– Mi?

– Stark. Ha ő sem segít, föladom. Segítség nélkül nem boldogulok. Hacsak te nem kéred ki a számítógéptől azokat az információkat.

Bellows visszatette a tálcát az asztalra. – Susan, tőlem ilyet ne kérj, mert nem tudom teljesíteni. Ami pedig Starkot illeti, te meg vagy őrülve. Elevenen megesz. Harris egy született kezesbárány Starkhoz képest.

– Meg kell kockáztatnom. Azt hiszem, biztonságosabb, mint akár a legkisebb műtét a Memorialban.

– Ez most övön aluli volt, Susan.

– Úgy gondolod? Nem tudtam, hogy ennyire finnyás vagy. De Berman talán egyetértene velem.

– Ezt, sajnos, nem kérdezhetem meg tőle.

– Nem? – Susan várt, hátha Bellows megmagyarázza, hogyan érti. Nem akart a legrosszabbra gondolni, de hiába. Bellows a tálcát bámulta, és nem szólt.

– Él még? – kérdezte Susan rekedtes hangon. Fölállt, és Bellows mellé lépett.

– Ha a puszta szívverést életnek lehet nevezni, akkor él – válaszolta a férfi.

– Az őrzőben van?

– Nem.

– Az intenzíven?

– Nem.

– Jó. Föladom. Hol van?

Az állványra tették a tálcájukat, és kimentek a presszóból. A hallban szinte elnyelte őket a tömeg, és kénytelenek voltak meggyorsítani a lépteiket.

– Átszállították a dél-bostoni Jefferson Intézetbe.

– Hírét se hallottam ennek a Jefferson Intézetnek.

– A területi Egészségügyi Szervezet részére fenntartott intenzív részleg. Valószínűleg abból a célból hozták létre, hogy csökkentsék a kórházak intenzív ellátási költségeit. Magánkézben van, de a beruházást az állam végezte. Az ötlet és a tervek a Harvardtól származtak.

– Jártál már ott?

– Nem, de nem is szeretnék. Csak egyszer láttam kívülről az épületet. Nagyon modern... masszív, kocka alakú építmény. Az a legfeltűnőbb rajta, hogy a földszintjén egyetlen ablak sincs. Fene tudja, mért éppen ezt figyeltem meg...

Susan elmosolyodott.

– Minden hónap második keddjén – folytatta Bellows –, az orvosok részére csoportos látogatást szerveznek az Intézetbe. Akik már látták, azokra nagyon jó benyomást tett. Nagy sikere van. Bármilyen komatózus, illetve majdnem komatózus beteget felvesznek, aki intenzív ellátást igényel. Az az elgondolás, hogy ily módon a kórházi intenzív ágyakat fenn tudják tartani azoknak, akik akut ellátást igényelnek. Szerintem az elgondolás jó.

– De Berman csak most lett komatózus. Miért vitték át ilyen gyorsan?

– Az időtényező ilyen esetben nem olyan fontos, mint a stabilitás. Nyilvánvaló, hogy hosszas kezelésre lesz szüksége, és azt hiszem, Berman nagyon stabil, nem úgy, mint Greenly barátnőnk. Úristen, vele aztán jól bevásároltunk. Minden elképzelhető komplikáció föllépett nála.

Susan megint az érzelmi közömbösségre gondolt. Nehezen tudta megérteni, hogyan tud Bellows ennyire érzelmek nélkül beszélni Nancy Greenlyről.

– Ha stabil lenne – folytatta Bellows –, csak egy kicsit is stabil, azonnal átküldeném a Jeffersonba. Rengeteg időt vesz igénybe a gondozása, és szinte semmi reményünk nincs. Semmi. Olyan ez, mint a vietnami háború. Az állam vezetői tudták, hogy nem fognak győzni, de veszíteni sem. akartak. Semmit nem nyerhettek, de rengeteget veszítettek.

A lifthez értek, és Bellows megnézte, hogy a csöndben várakozók közül benyomta-e valaki a “Föl" gombot.

– Hol is tartottam? – vakarta meg szórakozottan a fejét.

– Bermannál és az intenzívnél.

– Ja igen. Berman szerintem stabil. – Az órájára pillantott, aztán dühösen a lift ajtajára nézett. – A fene egye meg ezt a liftet! Susan, én általában nem szoktam tanácsot adni, de most mégis adok. Rendben van, menj el Starkhoz, ha úgy érzed, hogy el kell menned. De ne felejtsd el, hogy már eddig is vásárra vittem a bőröm miattad, és eszerint cselekedj. És ha beszéltél Starkkal, hagyd abba ezt a vesszőfutást. Idő előtt tönkreteheted vele a karrieredet.

– Az én karrieremért aggódsz vagy a sajátodért?

– Azt hiszem, mindkettőért – mondta Bellows, és félreállt, hogy helyet adjon a kiszállóknak.

– Legalább őszinte vagy.

Bellows bepasszírozta magát a liftbe, intett Susannak, és mondott valamit fél nyolcról. Nyilván a vacsora időpontjára gondolt. Susan az órájára nézett: háromnegyed tizenkettő volt.

Február 24., kedd, 11 óra *45 perc*

Bellows a liftajtó fölötti emeletjelző táblára pillantott. Hátra kellett hajtania a fejét, mert majdnem alatta állt. Tudta, sietnie kell, hogy időben odaérjen a műtét kezdetére. Egy hatvankét éves férfit kellett aranyérrel megoperálnia. Nem nagy kéj, de imádott operálni. Ha egyszer elkezdte – és érezte, mekkora felelősség, ha valakinek kés van a kezében –, nem érdekelte, hogy a páciens gyomrában, kezén, szájában vagy a feneke lyukában dolgozik-e. Susanra gondolt, az esti találkozóra, melyet alig várt. Minden friss lesz és romlatlan. Ezerféle közös témájuk van. És testileg? Fogalma sem volt róla, hogy ebben a vonatkozásban mit várhat. És azt sem tudta, hogyan fogja áthidalni a már kialakult kollegiális viszonyt. Határozott testi vágyat érzett Susan iránt, és ez kezdte zavarni. A szexualitás az ő számára agresszivitást jelentett, és Susannal kapcsolatban a legcsekélyebb agresszív érzése sem volt, legalábbis eddig nem.

Elmosolyodott, mikor elképzelte, hogy szenvedélyesen megcsókolja. Kamaszkora sötét pillanatai jutottak eszébe, amikor egy-egy kapualjban, hosszas, banális beszélgetés után, egyszer csak minden átmenet nélkül lesmárolta pattanásos barátnőit. A csók durva volt és nyálas. Aztán hátralépett, hogy lássa a hátait: egyrészt remélte, hogy elfogadják a közeledését, másrészt félt, hogy kosarat kap. Ő csodálkozott a legjobban, mikor nem kapott kosarat, mert legtöbbször nem. tudta, miért is csókolta meg a lányt. Ez azért jutott az eszébe, mert kívánta Susant, és nem tudta, megkapja-e. Susannak kétségkívül megvan az íze és zamata, de éppúgy orvosnak készül, mint ő. Nem fogja meghatni az, amit Bellows társaságban ütőkártyának érzett: majdnem mindenkit meghatott, mikor megmondta, hogy orvos, sőt sebész. Ezen az sem változtatott, hogy tudta: az orvos a közhiedelemmel ellentétben nem rendelkezik semmiféle különleges képességgel. Sőt kollégái példájából azt is tudta, hogy aki mégis ezt hiszi, hátrányos helyzetbe kerül. De leginkább az zavarta, hogy Susannak nyilván semmi különlegeset nem nyújt egy meztelen férfitest látványa; valószínű, hogy már boncolt is.

Bellows szexuális vágyát és fantáziáját nem redukálta az anatómiára és a fiziológiára, de mi lehet a helyzet Susannal? Mosolyával, bársonyos bőrével, lélegzés közben lágyan pihegő keblével normális nőnek látszik, viszont ismeri a paraszimpatikus reflexeket és a belső elválasztású mirigyek működését, amelyek a szexuális életet lehetővé, sőt élvezhetővé teszik. Lehet, hogy túlságosan is sokat tud abból, amit nem kéne tudnia. De ha minden jól megy, és eljutnak odáig, vajon nem lesz-e ő impotens? Amikor idáig ért gondolataiban, elment a kedve az egésztől. Végtére is, ha egyszer kiszabadul a kórházból, menekülni akar, és erre az a legjobb módszer, ha minden különösebb érzelem nélkül kettyint egyet valakivel. De Susannal nem tudna csak úgy, minden érzelem nélkül lefeküdni. Végül pedig ott a kényes kérdés: ésszerű dolog-e, hogy egy orvos a hozzá beosztott medikával randevúzzék? Bellows kétségkívül nagyra értékelte Susant mint tanítványt. A vele való randevúzás nevetséges érdekösszeütközést jelentett.

A liftajtó kinyílt a műtők emeletén, és Bellows az adminisztrátor asztalához sietett. Az adminisztrátor a másnapi műtéti terv összeállításával volt elfoglalva.

– Az én műtétem melyik műtőben lesz? Mr. Barron, aranyérrel.

Az adminisztrátor fölnézett, hogy lássa, ki az, aztán le, hogy megnézze az aznapi kiírást.

– Bellows doktor?

– Igen.

– Elvették öntől az esetet.

– Elvették? Ki? – kérdezte Bellows elhűlve.

– Chandler doktor, és azt az üzenetet hagyta, hogy ha megjön, haladéktalanul keresse fel.

Furcsa volt, hogy csak úgy elvesznek tőle egy műtétet, bár kétségtelen, hogy George

Chandlernek joga van hozzá, ő az alorvos. Mindenesetre nagyon ritkán fordult elő az ilyesmi. Az igen, hogy az egyik műtétről, ahová asszisztensnek beosztották, átirányították egy másikhoz asszisztálni, ám ennek mindig megvan a logikus magyarázata. De hogy elvegyenek tőle egy műtétet, ez teljesen új volt Bellows számára,

Cseppet sem rejtette véka alá meglepetését és ingerültségét, mikor az adminisztrátornak megköszönte a felvilágosítást. Megfordult, és elindult George Chandler irodája felé.

Az alorvosi iroda ablaktalan kis lyuk volt a második emeleten. Ebből a parányi szobából szervezték és irányították a műtéteket. Chandler feladata volt a segédorvosok ügyeleti, telefonügyeleti és hétvégi beosztása, továbbá a műtéti terv előkészítése, beleértve orvost és beteget, s ha valaki kérte, az asszisztenciát.

Bellows kopogott a csukott ajtón, s a fojtott “tessék"-re belépett. George Chandler az íróasztalánál ült, amely majdnem betöltötte a csöppnyi szobát; Chandlernek úgy kellett bepréselnie magát mögéje a székéhez. Az asztal mögött iratszekrény, előtte egy árva szék. A szoba kopár volt, de rendes. Olyan, mint Chandler.

Az alorvos sikeresen tornázta fel magát az orvostanhallgatók és segédorvosok alacsonyabb régiójából a hierarchikus ranglétra magasabb fokára. Ő volt az összekötő a felső régió – a szaktekintéllyel rendelkező sebészprofesszorok, osztály- és intézetvezető főorvosok – és az alacsonyabb régió között. Mint ilyen, ő nem tartozott egyikhez sem. Ez volt erejének és egyben gyengeségének is az alapja. Az éveken át folytatott kíméletlen pozícióharc senki fölött sem múlik el nyomtalanul. De Chandler még fiatal volt, harminchárom éves. Nem volt magas: körülbelül százhetven centi.

Oldalt fésült görögös hajával olyan volt, mint egy modern Caesar. Kissé pufók arca nem árulta el lobbanékony természetét. Chandler sok vonatkozásban egy hencegő kisfiúra emlékeztetett.

Bellows leült az íróasztal előtt álló székre. Egy darabig mind a ketten hallgattak. Chandler, aki abbahagyta a munkát, hátradőlt a széken, és enyhén hintázott, karját a szék támlájára tette, és a kezében tartott ceruzára meredt.

– Ne haragudj, hogy elvettem tőled ezt a műtétet, Mark – kezdte végül Chandler anélkül, hogy fölnézett volna.

– Egy aranyér nélkül még kibírom – mondta Bellows erőltetett közömbösséggel.

Újabb csönd következett. Chandler leengedte a szék első lábait a földre, és Bellowsra nézett. Bellows arra gondolt, hogy az alorvosból remek Napóleon lehetne a színpadon.

– Mark, eddig azt tapasztaltam, hogy komolyan veszed a munkádat, pontosabban mondva, a Memorialban végzett munkádat.

– Ez, azt hiszem, helyes megállapítás.

– A személyi lapod jó, és nemegyszer hallottam, van esélyed rá, hogy utánam téged nevezzenek ki alorvosnak. Részben ezért is kérettelek. A délelőtt folyamán ugyanis felhívott Harris, és állatian föl volt paprikázva. Először azt se tudtam, miről beszél. Aztán kisült, hogy egyik medikusod a kómás esetek körül szimatol, és ettől gurult be. Fogalmam sincs róla, hogy és mint történt a dolog, de Harris mindenesetre azt hiszi, a te ötleted volt az egész, és te állsz a fiú mögött.

– Lány.

– Fiú vagy lány, teljesen mindegy.

– Nem egészen. A lány ugyanis feltűnően talpraesett teremtés. Ami pedig az én szerepemet illeti a dologban, az egyenlő a nullával! Hacsak azt nem vesszük, hogy minduntalan próbálom lebeszélni róla.

– Nem vitatkozni akarok, Mark. Csak figyelmeztetlek, hogy veszélyes helyzetbe kerültél. Nem

szeretném, ha egy medika hülyesége miatt kockáztatnád a kinevezésedet.

Mark Chandlerre nézett: vajon mit szólna, ha megtudná, hogy ma este együtt vacsorázik Susannal?

– Fogalmam sincs róla, szólt-e Harris Starknak, és ha nem, biztosítlak, hogy én sem fogok. Természetesen csak addig nem, amíg nem vet rám is rossz fényt a dolog. De hangsúlyozom, hogy Harris állati zabos, úgyhogy jobb, ha megmondod a fiúnak

– Lány!

– Akkor a lánynak, hogy foglalkozzon valami egyébbel. Végül is már legalább tízen dolgoznak a problémán. Sőt azt is mondhatnám, hogy a katasztrófasorozat óta szinte mindenki ezzel foglalkozik Harris osztályán.

– Megpróbálom még egyszer lebeszélni, de nem lesz könnyű, mert a lánynak megvan a magához való esze, és igen termékeny a fantáziája. – Nem tudta, mért használta azt a szót, hogy “termékeny". – És az keltette föl az érdeklődését, hogy az első két páciens, akit látott, az altatás utáni kóma áldozata volt.

– Jó, akkor maradjunk abban, hogy figyelmezteted. De ne felejtsd el, hogy bármit tesz, rajtad csattan az ostor, pláne ha még támogatod is. De ez csak az egyik, amiért hívattalak. Van még más is, ami, hogy őszinte legyek, ennél sokkal fontosabb. Mondd csak, mi az öltözőszekrényed száma?

– Nyolcas.

– És a 338-as?

– Azt csak átmenetileg használtam. Kábé egy hétig, mielőtt megkaptam a nyolcast.

– Miért nem maradtál a 338-asban?

– Azt hiszem, másé volt, és csak addig használhattam, amíg nem kaptam meg a véglegest.

– Tudod a kombinációját?

– Talán, ha megerőltetném magam. Miért?

– Mert Cowley doktor különös dolgokat talált benne. Azt állítja, amikor bement átöltözni, az ajtó egyszer csak magától kinyílt, és az egész rohadt szekrény tele volt gyógyszerrel. Utánanéztünk, és igazat mondott. Volt ott minden, amit csak el tudsz képzelni, sőt még annál is több. Főként narkoticumok. Az én szekrénynyilvántartó jegyzékem szerint a 338-as a te szekrényed, és nem a nyolcas.

– Akkor a nyolcas kié?

– Eastman doktoré.

– De hisz ő már évek óta nem operál!

– Úgy van. Mondd csak, Mark, kitől kaptad a nyolcast? Walterstől?

– Tőle. Először azt mondta, használjam a 338-ast, aztán meg, hogy a nyolcast.

– Jól van. Kérlek, ne szólj erről egy árva szót se senkinek, főként Waltersnek ne. Nagyon komoly dolog ilyen rengeteg gyógyszert találni valakinél, különösen mikor valóságos művészet hozzájutni bármiféle narkoticumhoz. A szekrénynyilvántartó miatt valószínűleg hívatni fognak a kórházirodára. Minden okuk megvan, hogy ne teregessék ki az ügyet, különösen nem az új rendelkezések életbelépése előtt. Jobb, ha te is megtartod magadnak. És az isten szerelmére, vedd rá azt a lányt, hogy foglalkozzon valami egyébbel.

Bellows különös érzéssel távozott Chandlertől. Azon nem lepődött meg, hogy kapcsolatba hozták Susan dolgaival, hiszen erre számított is. A szekrény azonban, amelyben gyógyszereket találtak, megint más tészta. Maga előtt látta a gusztustalanul izzadó Walterst, amint az orvosiban szimatol. Elgondolkodott, vajon kinek és miért kellhet ekkora mennyiségű gyógyszer. Óhatatlanul beugrott az agyába a két szó, amit Susan mondott: természetfeletti és baljóslatú.

Szerette volna pontosan tudni, milyen gyógyszerek voltak a 338-as szekrényben. És azon töprengett, szóljon-e a dologról Susannak.

Február 24., kedd, 14 óra 30 perc

Susan körülnézett a sebész főorvos irodájában. Tágas, ízlésesen berendezett szoba. Egyik hatalmas ablakán ki lehetett látni Charlestonra és Boston egy részére, a másikon meg az északi kerületekre. A Mystic folyó hídja félig szürke hófelhőbe burkolózott. A szél megfordult, nem a tenger felől, hanem északnyugatról fújt, és sarkvidéki levegőt hozott magával.

Stark fehérmárvány-tetejű tikfa íróasztala a szoba északnyugati sarkában állt, a mögötte és a jobbra lévő falat padlótól mennyezetig érő tükör borította. A negyedik oldalon nyílt az ajtó a titkárnői szobába, és ott állt egy pompás, beépített könyvszekrény. Egyik részén félig nyitott kisajtó, poharak, üvegek és egy kis hűtőszekrény villant elő mogulé.

A délkeleti sarokban, a két hatalmas ablak és a könyvszekrény találkozásánál egy üveglappal fedett kisasztal körül élénk narancssárga és zöld huzattal bevont székek.

Stark hatalmas íróasztal mögött ült, és megszázszorozódva jelent meg a jobb oldalán lévő tükörben, amely visszaverte a bal oldali ablaküvegben lévő tükörképét. Lábát az íróasztal sarkára tette, és úgy fordult, hogy a válla fölött elegendő fény essék a kezében lévő iratokra.

Kifogástalanul volt öltözve, szikár alakján jól szabott krémszínű öltönyt viselt, melyet a bal mellényzsebbe dugott narancssárga selyemzsebkendő élénkített. Mérsékelten hosszú őszes haját, mely kétoldalt épp hogy eltakarta a füle hegyét, magas homlokából hátrafésülte. Arca arisztokratikus volt, vonásai erősek, orra vékony. Szemüvegének kerete valódi vörös teknőcpáncélból készült. Zöld szeme ide-oda cikázott a kezében lévő papíron.

Susant ugyancsak megfélemlítette volna a hatásos környezet és Stark, a félelmetes hírű, zseniális sebész, ha a főorvos nem abban a pózban ül, ahogy ült, és nem mosolyog rá, amikor ő belépett. Attól, hogy Stark lába az asztalon volt, Susan feszültsége fölengedett, mert úgy látta, mintha Starkot nem érdekelnék a magas pozíciójával együtt járó elvárások. Stark abbahagyta az olvasást, és Susanra nézett.

– Ez igazán nagyon érdekes, kedves kisasszony. A műtéti esetekről természetesen tudtam, de fogalmam se volt róla, hogy a belgyógyászaton is hasonló problémával küszködnek. Hogy van-e összefüggés a kettő között, azt egyelőre nem tudni, de méltányolnom kell az elképzelését, miszerint előfordulhat. De a két, nemrégiben történt légzési elégtelenség következtében beállt halálesetről azt gondolni, hogy szintén kapcsolatban állhat a többivel... nos, szerintem, ez egyrészt túlzás, másrészt viszont kitűnő elgondolás. Érdemes foglalkozni vele. Maga abból indul ki, hogy valamennyi eset közös jellemzője a légzési elégtelenség. Erre az én első – de csakis az első – reakcióm az, hogy ez nem magyarázná meg az altatásos eseteket, mert ott a légzést mesterséges úton tartják fönn. Maga azt is fölveti, hogy az altatás utáni komplikációt esetleg egy korábbi agyvelőgyulladás vagy agyi fertőzés következtében beálló fokozott érzékenység okozza... Nézzük csak.

Stark levette a lábát az asztalról, és az ablak felé fordult. Öntudatlan mozdulattal levette a szemüvegét, és rágni kezdte a szárát. Szemét összehúzva koncentrált.

– Ma már tudott dolog, hogy a Parkinson-kór összefüggésben áll bizonyos előzetes vírusfertőzéssel, tehát véleményem szerint a maga elméletének van reális alapja. De hogy lehet ezt bizonyítani?

Szembefordult Susannal.

– Biztosíthatom, hogy a legmesszebbmenőkig mindent megvizsgáltunk. Mindent... esküszöm, hogy mindent... a lehető legaprólékosabban kielemzett egy sereg szakember: aneszteziológusok, járványügyi szakértők, belgyógyászok, sebészek... egyszóval mindenki, aki csak számításba jöhetett. Kivéve persze, legalábbis eddig, az orvostanhallgatókat.

Szeretetteljesen Susanra mosolygott, akit szinte lenyűgözött Stark barátságos viselkedése.

– Azt hiszem – kezdte _Susan visszatérő önbizalommal –. a munkát a központi számítógép adattáránál kellene kezdeni. Én csak az elmúlt év anyagát kértem ki, és azt sem közvetlen módszerrel. Fogalmam sincs róla, mi lenne az eredmény, ha direkt kérdést tennék föl, mondjuk öt évre visszamenően a légzési elégtelenséggel, a kómával és a hirtelen halálesetekkel kapcsolatban. Az így kapott, elvileg összefüggésbe hozható esetek kórlapjait gondosan át kellene vizsgálni, hogy megtaláljuk közös nevezőjüket. A betegek hozzátartozóit is ki kellene kérdezni a betegek vírusos fertőzéseiről, illetve egyéb betegségeiről. Továbbá a még életben lévő betegeken antitestvizsgálatokat kellene végezni.

Susan beszéd közben Stark arcát figyelte, és felkészült egy, a Nelsonéhoz, vagy ami még rosszabb, Harriséhoz hasonló kitörésre. De semmi: Stark arca nem változott, látszott, hogy elgondolkozik azon, amit Susan mondott. Tehát még nem gyöpösödött be az agya, szereti az újításokat. Végre megszólalt.

– A belövéses antitestvizsgálat nem valami jó: sok időbe telik, és borzasztó drága.

– Az ellenimmun electrophoresisnél kiküszöbölhetők ezek a hátrányok – bátorodott fel Susan.

– Lehet, de a beruházási költségek még akkor is óriásiak, és a várható eredmény csekély. Konkrét bizonyíték kellene, amivel indokolni tudnám, hogy valóban szükséges ekkora pénzt befektetni. De miért nem fordul Nelson doktorhoz, a belgyógyász főorvoshoz? Neki az immunológia a specialitása.

– Nem hiszem, hogy Nelson doktort érdekelné a dolog – mondta Susan.

– Miért nem?

– Sejtelmem sincs róla. Az igazat megvallva, már beszéltem vele. Vagyis már tudom, hogy nem érdekli. És nem csak őt nem érdekli. Voltam egy másik főorvosnál is, aki kis híján elpáholt, mint egy rossz gyereket. Mindent összevéve, lassan kezd az az érzésem lenni, hogy valami más is van a dologban.

– Éspedig? – kérdezte Stark, az előtte fekvő listát tanulmányozva.

– Nem tudom, milyen szót használjak... mindenesetre valami baljóslatú.

Hirtelen abbahagyta, mert arra számított, hogy Stark vagy hangosan kineveti, vagy dühösen ráripakodik. De Stark csak a székével hintázott, és az ablakon át újra a várost nézte.

– Méghogy baljóslatú! Nem mondom, Miss Wheeler, magának aztán van fantáziája.

Visszafordult, fölállt és megkerülte az asztalt.

– Esetleg bűntény – szólalt meg, – Be kell vallanom, erre még nem. gondoltam. – Stark csak aznap reggel tudta meg, hogy Cowley a 338-as szekrényben gyógyszereket talált, és nyugtalanította az eset. Az íróasztalnak támaszkodott, és lenézett Susanra.

– Amennyiben ilyesmire gondol, a motiváció rendkívül lényeges. És erre a szomorú eseménysorozatra egyszerűen nem lehet indítékot találni. Minden eset más és más. És a kóma? Csakis valami nagyon okos pszichopatára gondolhatnánk, akinek nincsenek ésszerű indítékai. De a bűntény ellen leginkább az szól, hogy a műtőben az ilyesmi egyszerűen elképzelhetetlen, annyian vannak a beteg körül, és mindenki csak vele foglalkozik. A vizsgálat során valóban nem lehetünk szűk látókörűek... Nem hiszem, hogy ebben az esetben bűntényről van szó. De, mint már mondtam, be kell vallanom, hogy ilyesmire még csak nem is gondoltam.

– Tulajdonképpen én sem azért jöttem ide – mondta Susan –, hogy a bűntényt mint lehetőséget megemlítsem, de ha már fölmerült, nem bánom. Legalább a továbbiakban kizárhatom. Visszatérve a problémára: ha az antitestvizsgálat sokba kerül is, a kórlapok átnézése és a hozzátartozókkal történő konzultáció aránylag olcsó. Ezt magam is vállalnám, ha segítene egy kicsit.

– Miben?

– Először is, engedélyre lenne szükségem, hogy használhassam a számítógépet. Az a legfontosabb. Másodszor, engedélyre lenne szükségem, hogy átnézhessem a kórlapokat. Harmadszor, lent akadályba ütközhetem.

– Milyen akadályba?

– Harris doktorba. Ő nagyon haragszik rám. Azt hiszem, mindent el fog követni, hogy a Memorialban folytatott sebészeti gyakorlatomnak mielőbb véget vessen. Nem nagyon szereti a nőket az orvosi pályán, és én azt hiszem, csak megerősítettem az előítéleteit.

– Harris doktorral valóban nehéz kijönni. Emocionális típus. Ugyanakkor elismerten az ország egyik legjobb aneszteziológus szakembere, jó koponya. Ne ítéljen, míg nem ismeri a másik oldalát. Bizonyára megvannak a maga különleges okai, hogy miért nem szereti a nőket az orvosi pályán. Nem mondom, hogy ez kellemes, de talán meg lehet érteni. Egyelőre maradjunk abban, hogy utánanézek, miben segíthetek. De ugyanakkor azt is meg kell mondanom, hogy szerfelett kényes ügybe keveredett. Bizonyára az is felmerült magában, hogy esetleg orvosi műhibával áll szemben, márpedig ez rossz fényt vetne nemcsak a mi kórházunkra, hanem az egész bostoni orvosi karra is. Sőt tágabb összefüggésekben az egész orvostudományra. Veszélyes talajra tévedt, kislány, és ha folytatni akarja, jó lesz, ha vigyáz. Egyedül marad a kollégái között, nem lesz se barátja, se segítőtársa, tehát ha rám hallgat, elfelejti az egészet. De ha mégsem, ha úgy dönt, hogy folytatja, én megpróbálok segíteni, ígérni persze semmit sem ígérhetek. Ha talál valamit, örömmel állok rendelkezésére a tanácsaimmal. Természetes, hogy minél több dolgot talál, nekem annál könnyebb megadnom azt, amire szüksége van. Az ajtóhoz ment, és kinyitotta.

– Hívjon föl délután, addigra megtudom, sikerült-e valamit intéznem az érdekében.

– Köszönöm, hogy fogadott, főorvos úr. – Susan Starkra nézett, és habozva megállt az ajtóban. – Megnyugtató, hogy ellentétben a rémhírekkel – ön egyáltalán nem emberevő, jobban mondva, nem nőevő.

– Ha alkalomadtán részt is vesz a gyakorlatokon, lehet, hogy maga is egyetért majd a kollégáival – mondta Stark nevetve.

Susan köszönt, és elment. Stark visszament az íróasztalához, és kiszólt a titkárnőjének.

– Hívja föl Chandler doktort, és kérdezze meg, beszélt-e Bellows doktorral. Mondja meg neki, hogy szeretnék mielőbb a végére járni ennek a gyógyszerügynek.

Megfordult, és kinézett a kórházi épületekre. Szoros, szinte eltéphetetlen kötelékek fűzték a kórházhoz. Ahogy Bellows mondta is Susannak, Stark hatalmas összegekkel járult hozzá a kórház újjáépítéséhez, és ő maga hét új pavilont építtetett. Részben ennek is köszönhette, hogy megválasztották a sebészeti osztály vezetőjének.

Minél többet gondolkodott a 338-as szekrényben talált gyógyszereken és annak esetleges következményein, annál dühösebb lett. Magatartása ékesen bizonyította, mennyire nem lehet megítélni az embereket egyszeri viselkedésük alapján.

– Az istenit – kiáltott fel hangosan, s szinte megbabonázva meredt a kavargó hófelhőkre. Néhány hülye tönkreteheti egész munkáját, mellyel a Memorialt az ország első kórházává fejlesztette. Évtizedek erőfeszítése veszhet kárba. Megint csak rá kellett jönnie, hogy ha azt akarja, hogy a dolgok rendben menjenek, mindennek személyesen kell utánanéznie.

Február 24., kedd, 19 óra 20 perc

Mikor Susan leszállt a földalattiról a Charles Street felszíni megállójánál, Bostonra már rátelepedett a- téli sötétség. A sarkvidéki szél fütyülve, kavarogva söpörte végig a megállót. Susan a vállába húzta a nyakát, és elindult a peronon. Jobbra tőle a szerelvény hördült egyet, meglódult, és csikorgó kerekekkel begördült az alagútba.

Susan átment a Charles Street, Cambridge Street kereszteződésénél lévő fölüljárón. Lent a forgalom már csökkent, de fönt még érezni lehetett az autók büdös benzinszagát. Lement a Charles Streetre. Az éjjel-nappal nyitva tartó bisztró előtt a szokásos hóbortos alakok csoportját találta, részegek voltak és félájultak. Egyik-másik feléje nyúlt, koldult pár fillért. Meggyorsította lépteit, és nekiment egy ágrólszakadt, szakállas alaknak, aki szándékosan állta el az útját.

– Real Papert vagy Fönixet, szépségem? – kérdezte a csipás pasas-. Jobb kezében egy köteg újságot szorongatott.

Susan megtorpant, aztán sietett tovább, elengedte a füle mellett a toprongyos figurák trágár megjegyzéseit és röhögését. Följebb a Charles Streeten a környék megváltozott. Régiségboltok kirakatai csalogatták, de a hideg miatt nem állt meg, hogy megnézze őket. A Mount Vernon Streetnél balra fordult, és elindult a Beacon Streeten. A házszámokról tudta, hogy sokat kell még mennie. Louisburg Square: Az ablakok narancssárga, meleg fénnyel világítottak a dermesztőén hideg estében. Béke és biztonság volt *a* vaskos téglafalak mögött.

Bellows lakása körülbelül száz méterrel a Louisburg Square után, bal oldalon volt egy emeletes házban. Odáig minden ház előtt kis pázsit volt hatalmas szilfákkal. Susan belökte a nyikorgó kerti vaskaput, és fölment a kőlépcsőn a bejárathoz. A kapualjban elkékült ujjait lehelgette, és helyben topogva próbálta felmelegíteni a lábfejét. Novembertől márciusig állandóan hideg volt keze-lába. A csöngő fölött olvasható neveket böngészte. Megvan: Bellowsé az ötös. Jól megnyomta a gombot; éles berregés volt rá a válasz.

Úgy megijedt, hogy az ajtógomb után kapott, de az ajtó magától kivágódott, és a védőrács úgy lehorzsolta az ujját, hogy vérezni kezdett. Megnyalta. Belépett a hallba: előtte balra kanyarodó lépcső, fölötte csillogó rézcsillár, a falon aranyozott keretben tükör, mely növelte a térhatást. Önkéntelenül is megnézte a haját a tükörben, és a halántékán jól lesimította. Aztán elindult fölfelé; szépen keretezett Brueghel-nyomatok díszítették az emeleti pihenőket.

A legfelső emeleten megállt, a korlátba kapaszkodott, és erősen lihegett. Lent, öt emelet mélységben látni lehetett a hall metlachitburkolatát.

Kopogni akart, de Bellows megelőzte, és kinyitotta az ajtót.

– Van egy palack oxigénem, ha kell, Nagyi – mondta nevetve.

– Úristen, ez a magaslati levegő nem tesz jót nekem. Legjobb lesz, ha leülök ide a lépcsőre, és kifújom magam.

– Egy pohár bordeaux-itól tökéletesen rendbe jössz. Na, add szépen a kezed.

Susan hagyta, hogy Mark bevonszolja a lakásba. Levette a kabátját, és körülnézett. Mark a konyhába ment, és két pohár rubinpiros borral tért vissza.

Susan ledobta a kabátját az ajtó mellett álló egyenes hátú székre, és lehúzta a csizmáját. Zavartan elvette a bort, és beleivott. Tetszett neki a szoba.

– Ahhoz képest, hogy sebész vagy, határozottan ízléses – mondta, és a szoba közepére sétált.

A körülbelül tízszer tizenöt méteres szoba két végében egy-egy hatalmas régimódi kandalló állt, mind a kettőben vidáman pattogott a tűz. A boltozatos mennyezet a legmagasabb ponton elérte a nyolc-kilenc métert is, s a kandallók felé lejtett. A távolabbi falat házilag készített, geometrikus formákat alkotó polcrendszer borította, rajta mindenféle dísztárgy, egy hatalmas

sztereóberendezés, tévé és magnó. Az innenső, terméskő falat szépen bekeretezett festmények, kőnyomatok, középkori kottalapok másolatai díszítették. A kandallópárkány fölött jobbra egy antik Howard-óra tiktakolt diszkréten, balra egy szép hajómodell állt. A kandallók két oldalán az ablakok mögött milliónyi kémény sötét sziluettje rajzolódott ki a még sötétebb égboltra.

Bútor alig volt a szobában. Bellows jobban szerette a vastag szőnyegeket; a középen lévő kék és krémszínű bokhara adta meg az alaptónust. Rajta alacsony ónix kávézóasztalka, körülötte élénk színű, hatalmas bársonypárnák.

– Jaj, de szép! – kiáltott föl Susan, megperdült, és egy halom párnára rogyott. – Hát ezt nem gondoltam volna!

– Miért, mit gondoltál? – Mark leült az alacsony asztal másik oldalára.

– Hát a szokásosat. Asztal, szék, heverő és a többi.

Mindketten nevettek, rájöttek, mennyire nem ismerik egymást. Borozgatás közben a beszélgetés játékos maradt. Susan sokat sejtetően a tűz felé nyújtotta harisnyás lábát, hogy megmelegítse a lábujjait.

– Kérsz még egy bort, Susan?

– Persze. Ilyen jó borból ne kérnék?

Mark kiment a konyhába az üvegért. Töltött még két pohárral.

– Senki se hinné, milyen fantasztikus napom volt ma. Egyszerűen hihetetlen – mondta Susan a poharat a tűz felé tartva, és elgyönyörködött a mélyvörös ragyogásban.

– Ha nem hagytad még abba azt az őrült vesszőfutást, én mindent elhiszek. Voltál Starknál?

– Hogy a fenébe ne lettem volna? És képzeld, nem evett meg, sőt nagyon rendes volt... sokkal rendesebb, mint Harris vagy akár Nelson.

– Én csak annyit mondok, vigyázz. Stark úgy változtatja az érzelmeit, mint kaméleon a színét. Én általában nagyon jól kijövök vele, tegnap mégis minden átmenet nélkül állatian kitolt velem. Valami agyalágyult miatt, aki gyógyszerekkel dugdosta tele azt a szekrényt, amelyet előzőleg én használtam. De nehogy azt hidd, hogy odajött hozzám, és megkérdezett, ahogy azt egy normális ember tenné. Dehogy. Rám uszította azt a nyavalyás Chandlert, az alorvost, az meg elvett tőlem egy műtétet, csak hogy azonnal tisztázza, mi történt. Aztán a vizitről is kihívott, hogy haladéktalanul közölje, Stark a végére akar járni a dolognak. Szóval, nehogy azt hidd, hogy én unatkoztam.

– Mi van tulajdonképpen azzal a gyógyszerrel? – Susannak eszébe jutott az orvos, aki Nelsonnal beszélt.

– Nem egészen világos dolog. Csak annyit tudok, hogy az egyik sebész egy vagon gyógyszert talált abban a rohadt szekrényben, amelyet az a vén buzi Walters még mindig az én nevemen tart nyilván. Állítólag egy egész gyógyszertárra való altató, kuráre, antibiotikum meg mi a fene volt benne,

– És nem tudják, ki és miért tette oda?

– Azt hiszem, nem. Szerintem az éhező afrikaiaknak gyűjtötte valaki. Ilyesmi mindig előfordul. De hogy mért éppen oda tette, arról halvány gőzöm sincs.

– Ugye. a kuráre idegbénító, Mark?

– Az, kompetitív idegbénító. Nagyon erős. Igaz is, ha eddig még nem találtad volna ki, ma este itthon fogunk vacsorázni. Marhahúst vettem, parázson fogom megsütni, a sütőt már ki is tettem a konyhaablak elé a tűzlétrára.

– Isteni, Mark. Rém fáradt vagyok, de éhes is.

– Akkor már sütöm is. – Mark a pohárral a kezében kiment a konyhába.

– Gátolja a kuráre a légzést? – szólt utána Susan.

– Á. Csak az izmokat bénítja meg. A beteg lélegezni akar, de nem tud. Megfullad.

Susan a pohár szélét alsó ajkának támasztotta, és a tűzbe bámult. Megbabonázták a táncoló lángok. A kuráréra gondolt, Greenlyre és Bermanra. A tűz hirtelen pattant egyet, dühösen izzó széndarab vágódott a rostélyhoz, gellert kapott rajta, és kirepült a szőnyegre. Susan felugrott, és a széndarabot a kandalló előtti azbesztlapra fricskázta. A konyhaajtóhoz ment, és nézte, hogyan fűszerezi be Mark a húst.

– Starkot érdekelte, amit mondtam neki, és mindjárt meg is próbált segíteni. Megkértem, hogy szerezze meg a listámon szereplő betegek kórlapjait, és délután felhívtam. Azt mondta, megpróbálta, de a kórlapok jelenleg az egyik ideggyógyász professzornál, bizonyos dr. Donald McLeary-nél vannak. Ismered?

– Nem, de ez még nem jelent semmit. Aki nem sebész, azt nem mind ismerem.

– Szerintem ez a McLeary gyanús.

– Na, csakhogy újra a témánál vagy, te detektivregény-író. Dr. Donald McLeary rejtélyes módon leállította hat beteg agyműködését...

– Tizenkettőét.

– Jó, tizenkettőét, és hogy a bizonyítékokat eltüntesse, magához vette a kórlapjaikat. Már látom is a Boston Globe címoldalán.

Nevetett, kinyúlt a nyitott ablakon, a húst a sütőbe tette.

– Jó, csak nevess, de azért magyarázd meg ezt a McLeary-dolgot. Eddig mindenki meglepődött azon, hogy ennek a tizenkét esetnek köze lehet egymáshoz. Mindenki, csak McLeary nem. Ugyanis mind a tizenkét kórlap nála van. Lehet, hogy már régóta dolgozik a témán, és jóval előttem jár. Ez persze túl szép lenne, de ha mégis így van, talán segíthetek neki.

Mark nem felelt. Azon gondolkodott, hogyan tudná elterelni Susan figyelmét a témáról. Közben legfőbb ételspecialitását, a salátát készítette. Újra kinyitotta a konyhaablakot, a szél befújta a sistergő hús illatát. Susan az ajtófélfának dőlve figyelte Markot, és arra gondolt, milyen csodálatos lehet, ha az embernek felesége van, aki rendben tartja a házát, megfőzi a vacsoráját. Micsoda nevetséges igazságtalanság, hogy neki sohasem lehet felesége! Sokszor el játszadozott hasonló, másnak talán komikusnak tűnő gondolatokkal.

– Ma fölhívtam a Jefferson Intézetet – szólalt meg.

– Mit mondtak? – Mark Susan markába nyomta a tányérokat, az evőeszközt és a szalvétát, s az ónixasztalka felé mutatott.

– Igazad volt, oda tényleg nem könnyű bejutni – mondta Susan, és az asztalhoz vitte a terítéket. – Megkérdeztem, bemehetek-e, hogy megnézzem egyik volt betegemet. Kinevettek. Közölték, hogy a betegeket csak a közvetlen hozzátartozók látogathatják, azok is csak rövid időre és csak előzetes bejelentés után, mert a betegeket a látogatásra elő kell készíteni. Arról a havonkénti látogatásról is beszéltek, amit te említettél. Az sem hatotta meg őket, hogy orvostanhallgató vagyok. A hallottak alapján biztosan érdekes hely, főként azért, mert, mint mondtad, az Intézettel sikerült a közkórházakban jó néhány krónikus ágyat felszabadítani, és azokat most akut ellátásra lehet használni.

Susan megterített, visszaült a tűz elé, és belebámult. – De azért nagyon szeretném megnézni azt az intézetet, főként Berman miatt. Az az érzésem, ha még egyszer láthatnám, könnyebben abba tudnám hagyni ezt a... vesszőfutást, ahogy te nevezed. Jó lenne újra “normálisnak" lenni.

Mark az utolsó mondatnál fölegyenesedett konyhai foglalatosságából. Lehet, hogy mégis van remény? Megfordította a húst, és becsukta az ablakot.

– Miért nem állítasz be oda minden további nélkül? Szerintem az is olyan kórház, mint a többi, ott is ugyanakkora a fejetlenség, mint a Memorialban. Ha úgy viselkedsz, mintha odatartoznál,

beengednek, öltözz ápolónőnek. Ha valaki orvosnak vagy ápolónőnek öltözve akarna bejutni a Memorialba, senki sem kérdezné meg tőle, hová megy.

Susan Markra nézett, aki most a konyhaajtóban állt.

– Nem rossz ötlet. Nem rossz. Csak van egy bökkenője.

– Micsoda?

– Az, hogy hiába engednek be, ha egyszer fogalmam sincs róla, hogy a fenébe járjak-keljek ott. Nehéz bennfentesként mozogni, ha az ember azt se tudja, hol van.

– Az sem leküzdhetetlen akadály. Elmégy szépen a Városházára, a városrendezési osztályon kérsz egy másolatot az épület tervrajzáról. Minden középület tervrajza megvan náluk. És máris tudsz tájékozódni.

Mark visszament a konyhába, hogy behozza a húst és a salátát.

– Mark, ez zseniális.

– Praktikus, nem zseniális. – Mark kitálalta a húst és a salátaköltményt. Spárga is volt hollandi mártásban, és még egy üveg bordeaux-i vörösbor.

A vacsora mindkettőjüknek ízlett. A bor megolajozta a lehetséges súrlódási felületeket, és gátlás nélkül beszélgettek. Egyre többet tudtak meg egymásról, egyre több apró részlettel tudták kiegészíteni az egymásról alkotott mozaikképet. Susan marylandi volt. Mark kaliforniai. Mark műveltségének Descartes és Newton volt az alapja, Susanénak Voltaire és Chaucer, így aztán közös irodalmi témájuk nem sok akadt. De mindketten szerettek síelni, szerették a tengert és a szabadtéri sportokat. És Hemingwayt. De mikor Susan Joyce-ról kezdett beszélni, Bellows nem tudott mit mondani. Semmit sem olvasott Joycetól.

Mosogatás után leültek a-másik kandalló elé egy halom párnára. Bellows tölgyfahasábokat rakott a tűzre, amitől a parázs szikrázva fellobbant. Csöndben szopogatták a Grand Marnier-t, és ették a vaníliafagylaltot, élvezték a békességet és az elégedett csöndet.

– Most, hogy valamivel jobban ismerlek, Susan, és hogy ilyen jól érzem magam veled, még inkább szeretnélek lebeszélni a kómáról – mondta Mark egy kis szünet után. – Rengeteget kell még tanulnod, és hidd el, a tanuláshoz nincs jobb hely a Memorialnál. A kóma minden valószínűség szerint egy ideig még probléma marad, és ha kellő klinikai gyakorlatra tettél szert, még mindig elő veheted. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy semmiképpen sem tudnád megoldani. Lehet, hogy igen, de nagyon kevés rá az esély. Mint általában a kutatásoknál. És azzal is számolnod kell, hogy milyen hatással lesz, illetve van a feletteseidre a tevékenységed. Ebben a játszmában mindenki ellened van.

Susan a Grand Marnier-t szürcsölgette. A sűrű folyadék lecsúszott a torkán, és megbizsergett tőle a lába. Mély lélegzetet vett, úgy érezte, mintha lebegne.

– Mivel nő vagy, amúgy sincs könnyű dolgod ezen a pályán – folytatta Bellows –, mért akarsz még egy rossz pontot szerezni?

Susan fölemelte a fejét, és Bellowsra nézett, aki a tűzbe bámult.

– Egészen pontosan mit értesz ezen? – kérdezte némi éllel. Bellows érzékeny pontját érintette.

– Csak azt, amit mondtam. – Bellows nem nézett föl a tűzből, a táncoló lángnyelveket figyelte. – Szerintem nem könnyű medikának lenni. Amíg magyarázatot nem kértél arra a Harris-féle esetre, erre még sose gondoltam. És minél többet töröm Harris viselkedésén a fejem, annál inkább meg vagyok győződve róla, hogy igazam volt... Hogy őszinte legyek, amikor először megláttalak, én sem az orvostanhallgatót láttam benned, hanem a nőt, és úgy reagáltam, mint egy éretlen kamasz. Úgy értem, hogy első pillantásra vonzónak találtalak... Nem csábítónak! – tette hozzá gyorsan, és megfordult, hogy lássa, értékeli-e Susan, hogy ő emlékszik, miről beszélgettek a presszóban.

Susan nevetett. Védekező magatartása, amelyet Bellows első mondata újraélesztett, eltűnt.

– Ezért viselkedtem olyan hülyén – folytatta Bellows –, amikor tegnap benyitottál az öltözőbe, és ott találtál egy szál gatyában. Ha nem szexuálisan gondoltam volna rád, észre sem vettelek volna. De nyilván nem ez történt. Csak azt akarom ebből kihozni, hogy bizonyára a legtöbb tanárod és gyakvezetőd is elsősorban a nőt látja benned, és csak azután a diákot.

Újra a tűzbe bámult olyan arccal, mint a bűnös, aki meggyónta vétkeit. Susant melegség öntötte el, és szerette volna megölelni. Tulajdonképpen erősen testi beállítottságú lány volt, de ezt igyekezett titkolni, különösen mióta az orvosegyetemre került. Még a felvételi előtt megállapította, hogy ha jó orvos akar lenni, el kell nyomnia magában személyiségének testi oldalát. Legalábbis egy időre, így aztán ahelyett, hogy megölelte volna Markot, tovább szürcsölgette a Grand Marnier-t.

– Susan, annyira feltűnő jelenség vagy, hogy észreveszik, ha hiányzol, és nekem magyarázkodnom kell.

– Luxuskivitelű anatómiai alkatom – jegyezte meg Susan – már az egyetemen sem volt kifejezetten előny. Értem, mit akarsz mondani, Mark. De még egy napra szükségem van. Csak még egyre. – Fölemelte egyik ujját, és kacéran félrebillentette a fejét. Aztán elnevette magát. – Tudod, Mark, nagyon jólesik hallani, hogy szerinted is nehéz medikának lenni, mert tényleg az. Vannak csoporttársaim, akik ezt tagadják, de ezzel csak önmagukat csapják be. Régi és ócska trükk azzal kerülni meg egy problémát, hogy azt állítjuk, nem is létezik. Mert létezik. Emlékszem, olvastam egy idézetet, eszerint az embereket három csoportba lehet sorolni: férfiakra, nőkre és orvosnőkre. Amikor először olvastam, csak nevettem rajta. Ma már nem tartom olyan mulatságosnak.

A nőmozgalmak ellenére még ma is az a hagyományos elképzelés a nőkről, hogy a naivitás csodálkozó szemű megtestesítői, meg hasonló butaságok. Mihelyt egy nő olyan pályára lép, ahol versenyezni kell, és ahol határozottan kell viselkedni, minden férfi ócska kurvának titulálja. Ha viszont meghúzza magát, és szolgalelkűen alkalmazkodik, közlik vele, hogy nem alkalmas a pályára. Találni kell tehát egy közbülső megoldást, csakhogy ez nehéz, mert az ember úgy érzi, mint ha bíróság előtt állna, ahol nemcsak önmagát, hanem általában a nőket képviseli.

Rövid szünet következett, mindketten elgondolkodtak.

– A legjobban az zavar – folytatta Susan –, hogy minél tovább van az ember az orvosi pályán, a helyzet nemhogy javulna, csak romlik. Nem tudom, hogyan csinálják azok a nők, akiknek családjuk van. A munkahelyen azért kell állandóan elnézést kérniük, hogy korábban mennek haza, otthon meg azért, mert később. Ha egy férfi késő estig dolgozik, nem számít, sőt lelkendezve azt mondják róla: ez igen, ez az ember a hivatásának. él. Egy orvosnő helyzete azonban egészen más. A társadalom és a hagyományok csak nehezítik a dolgát... Hogy az ördögbe is jutottam el idáig? – kérdezte hirtelen, mikor rájött, hogy milyen szenvedéllyel beszél.

– Csak egyetértettél velem, hogy valóban nehéz orvosnőnek lenni. És abban nem értesz velem egyet, hogy fölösleges ezt még jobban megnehezíteni?

– Ne piszkálj ezzel, Mark! Hát nem látod, hogy annyira belemásztam a problémába, hogy muszáj valamilyen megoldást találnom rá? Lehet, hogy ez összefüggésben van azzal az érzéssel, hogy bíróság előtt állok, és általában a nőket képviselem. Úristen! De szeretném megmutatni ennek a Harrisnek! Lehet, hogy ha még egyszer láthatnám Bermant, abba tudnám hagyni anélkül, hogy különösebb intellektuális kudarcot szenvednék... vagy hogy is mondjam? Anélkül, hogy elveszíteném az önbizalmamat, a szellemi képességeimben való hitemet. De beszéljünk másról. Megengeded, hogy megöleljelek?

– Hogy megengedem-e? – egyenesedett ki hirtelen, de kissé nyugtalanul Bellows. – De

mennyire.

Susan előrehajolt, és úgy megszorította Bellowst, hogy az csak ámult. Ösztönös mozdulattal átölelte a lányt, és megtapogatta keskeny hátát. Zavartan megveregette, mintha vigasztalná. Susan eltolta magától.

– Remélem nem azt akarod, hogy büfizzek?

Hosszan egymás szemébe néztek, fürkészték egymást a tűz fényénél. Aztán összetalálkozott az ajkuk, először lágyan, aztán szenvedélyesen, végül önfeledten.

Február 25., szerda, 5 óra 45 pere

Az ébresztőóra metsző hangja belehasított a sötét szoba csendjébe. Susan úgy ült föl, mint akibe villám csapott. Néhány másodpercig azt sem tudta, hol van. Csak egy dolog érdekelte: megtalálni a vekkert, és elhallgattatni az idegtépő ricsajt.

A kattanás és csengetés ugyanolyan gyorsan szűnt meg, mint ahogy kezdődött. Ezzel egy időben Susan rájött, hogy nem otthon van. Eszébe jutottak az előző este eseményei, és derengeni kezdett neki, hogy még mindig Mark lakásán van. Visszafeküdt, és állig betakarta meztelen testét.

– Az isten szerelmére, mi a fene volt ez a zaj? – szólt bele a sötétbe.

– A vekker. Sose hallottál még ilyet? – felelte egy hang a háta mögül.

– A vekker? De Mark, még éjszaka van!

– Egy frászt. Fél hat van, ideje fölkelni.

Mark fölhajtotta a takarót, és lelépett a padlóra. Felgyújtotta az ágy mellett a lámpát, és a szemét dörzsölgette.

– Mark, te nem vagy normális. Jézus Mária, fél hat! – hallatszott Susan elfojtott hangja, mert közben a fejére tette a párnát.

– Meg kell néznem a betegeimet, be kell kapnom néhány falatot, és fel kell készülnöm a fél hetes vizitre. A műtétek pontban fél nyolckor kezdődnek. – Bellows fölállt, és nyújtózott egyet. Meztelenségével és a hideggel nem törődve elindult a fürdőszoba felé.

– Ti, sebészek minden képzeletet felülmúlóan mazochisták vagytok. Miért nem lehet kilenckor vagy valami más normális időpontban kezdeni? Miért éppen fél nyolckor?

– Mert mindig és mindenhol fél nyolckor kezdték – felelte Bellows, és megállt a fürdőszoba ajtajában.

– Ez aztán a magyarázat. Azért kezdtek fél nyolckor, mert mindig fél nyolckor kezdték. Úristen, tipikus orvosi érv! Hajnali fél hat! Az isten áldjon meg, Mark, miért nem mondtad tegnap este, amikor itt marasztaltál, hogy hajnali fél hatkor kelsz? Hazamentem volna a koleszba.

Bellows visszament az ágyhoz, és lenézett a takaróra, amelyen kirajzolódott Susan alakja. A párna még mindig a fején volt.

– Ha kicsit komolyabban vennéd a sebgyakot, nem kéne elmagyaráznom, mi a normális modus operandi. Kelj csak fel, szépségkirálynőm.

Bellows elkapta a takaró szélét, és egy mozdulattal lerántotta Susanról, aki ott maradt letakart fejjel, anyaszült meztelenül.

– Ez azután a vendégszeretet – ugrott föl Susan. Fölkapta a takarót, beletekerte magát, és megint elterült az ágyon.

– Hohó, ne felejtsd el, hogy ma új életet kezdesz. Mától kezdve normális egyetemi hallgató vagy.

Megindult a küzdelem a takaróért.

– Csak még egy napot adj, még egyet! Ugyan, Mark, ne légy már ilyen! Értsd meg, mennyire fontos ez nekem. Ha ma nem kapom meg a kórlapokat, és biztos, hogy nem kapom meg őket, úgyis abba kell hagynom. És akkor visszakapod a te rendes kis medikádat. De egy napra még szükségem van.

Bellows elengedte a takarót. Susan hanyatt esett az ágyon.

– Jó, kapsz még egy napot. De ha Stark ma bejön a vizitre, úgyis tudni fogja, hogy lógsz. Hiába állnék elő valamilyen mesével. Remélem, ezzel tisztában vagy.

– Improvizálj, mindenható doktor úr. Tudom, hogy ki fogsz találni valamit.

– Susan, csak azt kértem, hogy a vizitekre gyere be.

– Jó, legyen meg a te akaratod. De még egy teljes napra van szükségem. Ha már annyi energiát beleöltem.

Susan befészkelte magát a meleg ágyba. Hallotta, hogy a zuhany zubogni kezd a fürdőszobában. Gondolta, megvárja, míg Bellows elkészül.

Mikor Susan másodszor is fölébredt, már világos volt. Az erős szél esőt hozott, úgy kopogott az ablakpárkányon, mint a rizsszemek az üvegen. A jellegzetes bostoni időjárással ellentétben a szél éjszaka északnyugatiról keletire fordult. Hála a Golf-áramlatnak, a hőmérséklet plusz egy fokra emelkedett, és a csapadék szilárd halmazállapotúból újból cseppfolyóssá változott. A havibérletes utazók megkönnyebbültek, a síelők elkeseredtek.

Susan alig tudta elhinni, hogy az ágy melletti óra majdnem kilencet mutat. Bellows lezuhanyozott, fölöltözött és elment, de nem keltette föl. Susan elcsodálkozott, mert rendszerint éberen aludt, mint a nyúl. Benézett a fürdőszobába, aztán a nappaliba, hogy meggyőződjék róla, tényleg elment-e Mark. Igen, Susan egyedül volt a lakásban.

Keresett egy törülközőt, és alaposan lezuhanyozott: jóleső érzéssel gondolt az elmúlt éjszakára. Bellows sokkal érzékenyebb és figyelmesebb szerető, mint gondolta. Őszintén elégedett volt, de ugyanakkor aggódott is, nem ment-e túl messzire. Bellowsnak a sebészet a mindene, s ami ezen kívül van, mintha csak kedvtelés lenne a számára.

A hűtőszekrényben talált egy kis sajtot meg egy narancsot. Piritóst evett, és közben átlapozta a közületi telefonkönyvet. Mielőtt elment, körülnézett, nem hagy-e ott valamit, és jól becsapta az ajtót. Nehéz nap előtt állt.

Mire az utcára ért, az eső alábbhagyott, és bár az ég nem derült ki, jólesett a séta. A Mt. Vernonnál balra fordult a State House irányába. Keresztülvágott Boston Common északi csücskén, és bement a belvárosi bevásárlóközpontba.

A Bostoni Munkaruhabolt eladója soha senkinek nem adott még el olyan könnyen és gyorsan nővérruhát, mint Susannak. Susant egyáltalán nem érdekelte, mit mutatnak neki. Közölte, hogy tízes a mérete, és bármilyen tízes ruha jó lesz.

– Ez a fazon talán megfelel – mondta az eladó, és elővett egyet. Susan elvette, maga elé tartotta, és a tükör elé állt.

– Ha föl akarja próbálni, a próbafülke hátul van.

– Nem. Jó lesz.

Az eladó megdöbbent, de ugyanakkor elégedett is volt a villámgyors vásárlás miatt.

Az eső újra szemerkélni kezdett, mikor elindult a Washington Streeten a Government Center irányába. A Városháza ultramodern épülete elé ért. A szél újabb esőfelhőket terített a város fölé, és pillanatok alatt úgy elkezdett zuhogni, hogy Susan nem győzött szaladni, hogy fedél alá jusson.

A portán közölték, hogy a városrendezési osztály a nyolcadik emeleten van. Könnyen odatalált, de ott annál nehezebben boldogult. Húsz percig várakozott az egyik asztalnál, míg végre megtudta, hogy rossz helyen állt. Ez kétszer ismétlődött meg, aztán a hatalmas terem legvégébe küldték, ahol újabb negyedórát várt, noha ő volt az egyetlen ügyfél. A pult mögött öt asztal állt, ebből háromnál ültek: kettőnél férfi, a harmadiknál egy nő. A férfiak megdöbbentően hasonlítottak egymásra: vörös krumpliorra, műanyag keretes szemüvege és ízléstelen nyakkendője volt mind a kettőnek. A nő haja a hatvanas évek divatja szerint volt fésülve, szája vastagon vérvörösre volt kikenve. Kis zsebtükörben az arcát nézegette minden lehetséges szögből.

Az alacsonyabb férfi végül is Susanra nézett, és mivel látta, hogy Susan nem megy el, hiába

nem vesznek róla tudomást, unott pofával odaslattyogott hozzá. Kivette szájából a cigarettát: a hamu a nyakkendőjére esett. Tunkoló mozdulattal elnyomta a csikket egy olcsó, dugig telt bádog hamutartóban.

– Tessék – mondta, és Susanra nézett, de mielőtt Susan válaszolhatott volna, elfordult és hátrakiáltott.

– Hé, Harry, most jut eszembe. Mi a szándékod a GRI 5-ös kérvénnyel? Ne felejtsd el, hogy sürgősséggel jött, és két hónapja ülsz rajta. – Újra Susan felé fordult. – Szóval, hölgyem? Ne is mondja, úgyis kitalálom. Be akarja panaszolni a főbérlőjét. Rossz helyen jár.

Újra a kollégája felé fordult. – Harry, ha kávéért mész, hozz nekem is egyet meg egy brióst. Majd megadom. – Véreres szemével Susanra nézett. – Tehát...

– Egy tervrajzot szeretnék megnézni. A Jefferson Intézet emeletek szerinti alaprajzát. A kórházat nemrég építették a város déli részén.

– Tervrajzot? Minek az magának? Hány éves, tizenöt?

– Orvostanhallgató vagyok, kórháztervezéssel és – építéssel foglalkozom.

– Ezek a mai fiatalok! Akinek ilyen a külseje, annak nem kéne foglalkoznia semmivel. – A pasas gusztustalanul felröhögött.

Susan behunyta a szemét, és megpróbált nem visszavágni.

A hivatalnok elindult egy halom nagyméretű könyv felé.

– Hányadik kerületben van az az izé? – kérdezte unottan.

– Fogalmam sincs róla.

– Nem baj – mondta a hivatalnok, és fintorgott. – Akkor előbb azt kell megnéznünk.

Az asztalon heverő kisebb méretű könyvben megtalálta, amit keresett.

– Tizenhetedik kerület.

Szándékos lassúsággal ment vissza a pulton heverő nagy könyvekhez. Előhalászott a zsebéből egy gyűrött csomag cigarettát, a szájába dugott egyet, de nem gyújtotta meg. Több kötetet a kezébe vett, míg végre megtalálta a 17-est. A többit félretolta, a tizenhetes fedelét fölcsapta, és benyálazta a mutatóujját. Nagy gőzzel lapozott, és négy-öt laponként megnyalta a mutatóujját. Megtalálta a katalógusszámot, és fölírta egy papírfecnire. Intett Susannak, hogy kövesse, és elindult a hatalmas irattár felé.

– Harry – kiáltotta az irattár felé menet, s meggyújtatlan cigarettája föl-le járt a szájában –, mielőtt lemész, hívd föl Grossert, és kérdezd meg tőle, bejön-e holnap Lester. Ha nem, valakinek meg kell csinálni azt, ami az asztalán van: régebben ott van, mint a te GRI 5-ös kérvényed.

Minden különösebb nehézség nélkül megtalálta a megfelelő fiókot, és kivett egy nagy köteg tervrajzot. – Parancsoljon, hölgyem. Ha szüksége van rá, a fénymásoló a másik szobában van a pult mögött, ötcentessel működik. – Cigarettájával a megfelelő irányba mutatott.

– Legyen olyan kedves, mutassa meg, melyik az emeletek alaprajza. – Susan kivette a borítékból a lapokat.

– Kórházépítéssel foglalkozik, és nem tudja, hogy néz ki egy emeleti alaprajz? Jóságos isten! Tessék, itt van... alagsor, földszint, első emelet. – Elővette az öngyújtóját, és végre meggyújtotta a cigarettáját.

– Ezek a rövidítések mit jelentenek?

– A fenébe is, oda van írva a sarokban. Az M azt jelenti, hogy műtő, a K, hogy kórterem és így tovább. – A hivatalnok kezdte elveszíteni a türelmét.

– Hol a fénymásoló?

– Már mondtam, a másik szobában. Pénzváltó is van mellette a falon. Ha kész, tegye a tervrajzokat a pulton lévő fémdobozba.

Susan gondosan lemásolta a géppel. az emeletenkénti alaprajzokat, és mindegyikbe beírta, melyik helyiség micsoda. Aztán elindult a Memorialba.

Nem sokkal tíz után ért a főbejárathoz. Odabent a szokásos tömeg fogadta: minden közeli és távoli széken ült valaki. A legkülönbözőbb korú emberek várakoztak, örökké csak várakoztak. Nem gyógykezelésre, hanem a rokonaikra, akiket most hoztak be, vagy most engednek haza. De lehet, hogy voltak köztük betegek is, akik a vizsgálat után arra vártak, hogy értük jöjjenek, és hazavigyék őket. Beszélgetni nemigen beszélgettek, mosolyogni senki sem mosolygott.

Susan csak nagy nehezen tudott keresztülfurakodni a tömegen. Megállt a műanyag betűs irányítótábla előtt, és megnézte, hol van az Ideggyógyászati Osztály. A Beard 11-en volt. A lifthez ment, és beállt a sorba. A mellette álló feléje fordult, és Susan borzadva hátrahőkölt; a férfi vagy nő szeme körül hatalma-s vérömleny sötétlett, orra dagadt volt és alaktalan, az orrlyukából tampon lógott ki, és csövek, amelyek ragtapasszal az arcára voltak ragasztva. Olyan volt, mint egy mesebeli szörny. Susan ezután nem is vette le a szemét az emelet jelző tábláról.

Dr. Donald McLeary az ideggyógyászok fiatalabb generációjához tartozott, és az állandó helyszűke miatt nem jutott neki szoba a tizenegyedik emeleten. Susan gyalog ment föl a tizenkettedikre, ahol végre megtalálta Dr. Donald M. McLeary névtábláját az egyik ajtón. Benyitott, és bepréselte magát egy icipici külső irodahelyiségbe; az ajtót az iratszekrény miatt nem lehetett egészen kinyitni. A normál méretű asztal óriásinak tűnt. Egy korosodó titkárnő nézett föl; szörnyen ki volt festve, az ajka vastagon kirúzsozva, a szemén műszempilla. Hidrogénszőke haja apró csigákban tapadt a fejéhez, szűk rózsaszín nadrágkosztümje természetellenesen feszült a testén.

– Elnézést kérek, McLeary doktor bent van?

– Igen, de nem ér rá. – A titkárnőt bosszantotta a betolakodó. – Megbeszélték, hogy idejön?

– Nem. Csak kérdezni szeretnék tőle valamit, egy perc az egész. Orvostanhallgató vagyok, itt gyakorlok a Memorialban.

– Megkérdezem a doktor urat.

A titkárnő fölállt, tetőtől talpig végigmérte Susant, és csinosságától még ingerültebb lett. Belépett a Susan tói jobbra lévő belső irodába. Susan körülnézett, nem látja-e meg valahol a kórlapokat.

A nő szinte azonnal visszatért, leült az íróasztalhoz, tiszta papírt tett az írógépbe, és legépelt néhány sort. Csak aztán nézett föl.

– Bemehet. Azt mondta, van egy perce. – És mielőtt Susan szólhatott volna, újra gépelni kezdett. Susan válogatott jelzőkkel illette magában, aztán kinyitotta az ajtót, és bement.

Mintha dr. Nelson irodájába lépett volna: ugyanaz a rendetlenség, széthányt folyóiratok és iratok mindenfelé, jól-rosszul elrendezett kupacokban. Egyik-másik kupac valamikor szétcsúszott, azóta senki sem igazította meg. McLeary sovány, szúrós szemű férfi volt, az arcát mély barázdák szántották. Éles , orrát keskeny száj választotta el az állától. Elhúzta a száját, mikor szemüvege fölött busa szemöldöke alól Susanra nézett.

– Susan Wheelerhez van szerencsém? – kérdezte barátságtalanul.

– Igen. – Susant meglepte, hogy tudja a nevét. Még nem tudta, hogy ez jót jelent-e vagy sem.

– És nyilván e miatt a tíz kórlap miatt jött. – Félig megfordult a székén, és a könyvszekrényen heverő kórlapkötegre mutatott.

– Tíz? Csak tíz van önnél?

– Miért? Nem elég? – kérdezte McLeary maró gúnnyal.

– De. Csak azt hittem, több van. Ezek a kómás áldozatok kórlapjai?

– Feltehetően. És mi van, ha azok?

– Nem tudom. Stark főorvos úr azt mondta, hogy önnél vannak, és gondoltam, eljövök megkérdezni, hogy megnézhetném-e őket, vagy segíthetnék-e a kivonatolásukban.

– Kedves kisasszony, én ideggyógyász szakorvos vagyok, és van némi tapasztalatom. Értek a szakmámhoz, és magam is meg tudom állapítani, hogy a kollégáim helyes szakvéleményt adtak-e ezekről a betegekről. Nincs szükségem segítségre.

– Nem azt akartam mondani, hogy segítségre van szüksége, doktor úr. Bevallom, szinte semmit sem értek az ideggyógyászathoz. De ezek a betegek olyan betegségben szenvednek, amely majdnem olyan, mintha meghaltak volna, és nagyon furcsának találom az egészet. Szerintem nem szabad őket egymástól függetlenül, csakis egymással összefüggésben vizsgálni.

– És ezt a vizsgálatot természetesen ön óhajtja elvégezni.

– Ha más nem hajlandó rá.

McLeary nem válaszolt, és Susannak az volt az érzése, hogy a beszélgetés idő előtt holtvágányra futott.

– Hadd mondjak valamit – szólalt meg végre indulatosan McLeary. – Ez a probléma meghaladja az ön jelenlegi tudásszintjét. De nemcsak erről van szó, hanem arról is, hogy az ön tevékenysége már eddig is rengeteg kellemetlenséget okozott a kórházban. Maga nem segítség, hanem hátráltató. És most, ha szabad kérnem, üljön le. – Az íróasztal előtti székre mutatott.

– Tessék? – Susan hallotta, mit mondott az orvos, de a hanglejtés megzavarta; a mondat nem kérés volt, hanem utasítás.

– Azt mondtam, üljön le! – McLeary hangja most már egyértelműen parancsoló volt.

Susan szó nélkül leült.

McLeary fölvette a telefonkagylót, és tárcsázott. Mélyen ülő apró szeme Susanra meredt. A szája mozgott, míg a kapcsolásra várt.

– Az igazgatóságot kérem... Philip Orennel szeretnék beszélni.

Hosszú szünet. McLeary arckifejezése nem változott.

– Mr. Oren, McLeary doktor vagyok. Igaza volt. Itt ül előttem... A kórlapokat? Ne vicceljen, persze hogy nem... Jó... Rendben van.

McLeary letette a kagylót, és tovább nézte Susant. Szikrányi jóindulat sem látszott rajta. “Madarat tolláról, főnököt titkárnőjéről" – gondolta Susan, és egy kis kínos csönd után fölállt.

– Az az érzésem, talán nem kellett volna...

– Üljön le! – üvöltött rá McLeary. Susant meglepte a hirtelen kitörés, és gyorsan leült.

– Mi ez? Én azért jöttem, hogy megkérdezzem, nem segíthetnék-e, és nem azért, hogy kiabáljanak velem.

– Nincs más mondanivalóm, kisasszony. Túllépte a megengedett határt. Közölték velem, hogy valószínűleg ide fog jönni, hogy szimatoljon a kórlapok körül. Azt is közölték, hogy illegálisan használta a számítógépet. Ráadásul Harris főorvos urat is feldühítette. Mr. Oren pár perc múlva itt lesz, és vele majd megbeszélheti a továbbiakat. Maga akarta, nem én.

– Ki az a Mr. Oren?

– A kórházigazgató, drága hölgyem. Az adminisztráció vezetője, és a személyi ügyek az ő hatáskörébe tartoznak.

– Ez nem személyi ügy. Én orvostanhallgató vagyok.

– Igaza van. Tehát még alacsonyabb kategóriába tartozik. Vendég... a kórház vendége... és egy vendégnek nem szabadna visszaélnie a vendégjoggal. De maga semmibe veszi a szabályokat és a kórházi fegyelmet. Úgy látszik, a mai orvostanhallgatók nem tudják, hol a helyük. A kórház nem magukért van. Nem köteles oktatni magukat.

– Ez gyakorlókórház, és kapcsolatban áll az egyetemmel. Legfontosabb tevékenységi formája

az orvosképzés.

– Most már megértem Harris dühét, Miss Wheeler. Azt mondta, hogy maga nem tisztel se embert, se intézményt. De hát ilyenek a mai fiatalok. Azt hiszik, joguk van a társadalom rovására kielégíteni minden luxusigényüket, beleértve a tanulást is.

– A tanulás több, mint luxus; társadalmi felelősség.

– A társadalom valóban felelős önmagáért, de nem az egyes diákért és nem az ifjúságért csak azért, mert az ifjúság. A tanulás hihetetlenül költséges luxus, és terheit, főként az egészségügy terheit, az adófizetők viselik. A diákok ennek csak kis hányadát fizetik. És az, hogy maga most itt van, Miss Wheeler, nemcsak azt jelenti, hogy egy csomó pénzbe kerül, hanem azt is, hogy gazdaságilag improduktív. Tehát a társadalomra háruló költség megkétszereződik. Ezenkívül az, hogy nő, óránkénti produktivitását a jövőre nézve...

– Szűzanyám! – kiáltott fel gúnyosan Susan, és fölállt. – Elegem van ebből az ócska szövegből.

– Itt marad, kisasszony! – üvöltötte McLeary, és ő is fölállt.

Susan megpróbált az előtte dühében remegő férfi fejébe látni. Eszébe jutott, amit Bellows mondott, hogy szerinte Harris viselkedésének szexuális magyarázata van. Adott esetben ez kizárt dolog volt, és Susan nem értette, miért viselkedik McLeary – enyhén szólva – ilyen különösen. McLeary kapkodva szedte a levegőt, a mellkasa hullámzott. Nyilvánvaló volt, hogy Susan akarata ellenére felbőszítette. Kíváncsi volt, ugyanakkor méltányolta is McLeary látszólag ésszerűtlen magatartását, így aztán maradt. Leült, és nézte a férfit, aki nem tudta, mihez kezdjen. Végül ő is leült, és idegesen játszani kezdett a hamutartóval. Susan mozdulatlanul várt. Nem lepődött volna meg azon sem, ha McLeary sírva fakad.

Kinyílt a külső iroda ajtaja, és hangok hallatszottak az irodából. Aztán kopogás nélkül egy energikus férfi lépett be; üzletembernek látszott, jól szabott kék öltönyt viselt, öltözéke Starkéhoz hasonlított; neki is selyem zsebkendő virított a bal mellény zsebében. Gondosan fésült haja baloldalt nyílegyenesen ketté volt választva és lelakkozva. Csak úgy áradt belőle a tekintély, rá volt írva, hogy az a fajta ember, aki könnyedén megoldja a legnehezebb problémákat is.

– Köszönöm, hogy felhívtál, Donald – mondta.

Aztán leereszkedően Susan felé fordult.

– Tehát maga az a hírhedt Susan Wheeler. Miss Wheeler, maga nagy fölfordulást csinált a kórházunkban. Tud róla?

– Nem én.

Oren McLeary asztalának támaszkodott, s a karját tanárosan összefonta

– Ne vegye kíváncsiskodásnak, Miss Wheeler, ha felteszek egy egyszerű kérdést. Maga szerint mi ennek az intézménynek a legfontosabb feladata?

– A betegellátás.

– Helyes. Legalább a leglényegesebb kérdésben egyetértünk. De hozzá kell tennem egy fontos megszorítást: számunkra a helybeli lakosság betegellátása a legfontosabb. Ez lényeges dolog, mert hangsúlyozza felelősségünket a bostoniakkal szemben. Következésképpen bármi, ami megszakíthatja, illetve zavarhatja viszonyunkat a lakossággal, gátolja elsődleges célunk megvalósítását. Az elmúlt napokban pedig többen is panaszkodtak, hogy bosszantó, sőt tűrhetetlen a magatartása. Úgy látszik, különös tehetsége van hozzá, hogy megrontsa gondosan kiépített kapcsolatunkat a lakossággal.

Susan érezte, hogy a vér az arcába szökik. Dühítette Oren leereszkedő modora.

– Ezt úgy értsem, hogy ha a lakosság tudomására jutna, hogy a Memorialban könnyen, sőt nagyon könnyen előfordulhat, hogy a beteg élőhalott lesz, azaz leáll az agyműködése, a kórház

elvesztené jó hírét?

– Pontosan.

– Szerény véleményem szerint a kórház jó hírének elvesztése semmiség ahhoz képest, amekkora károsodás itt a betegeket érheti. Egyre inkább az a véleményem, hogy nem a kórház jó híre számít, ha ennek árán meg tudják oldani a problémát.

– Ugyan, Miss Wheeler, ezt nem gondolhatja komolyan. Hová fordulnának az emberek... mármint azok, akiknek nap mint nap szükségük van a kórházra? Ugyan, ugyan! És ha indokolatlanul felhívná a figyelmet rá, hogy előfordultak bizonyos szerencsétlen kimenetelű, de elkerülhetetlen komplikációk...

– Honnan tudja, hogy elkerülhetetlenek? – vágott a szavába Susan.

– Látja, most már elhiszem, amit a főorvosok mondtak. Nem vagyok sem orvos, sem tudós, Miss Wheeler, és nem is akarok annak látszani. Hivatalnok vagyok. És ha olyan orvostanhallgatóval kerülök szembe, aki a sebészet tanulása helyett azzal tölti az idejét, hogy olyan problémára akarja felhívni a figyelmet, amelynek a megoldásán képzett szakemberek dolgoznak, többek között McLeary doktor is, és amely problémának indiszkrét szellőztetése egyértelműen káros következményekkel járna a lakosságra nézve, kötelességem gyorsan és határozottan cselekedni. Úgy látszik, az eddigi figyelmeztetések és intések leperegtek magáról. De nem azért vagyok itt, hogy vitatkozzam magával. Ellenkezőleg, mindent egybevéve kötelességemnek tartottam, hogy megmagyarázzam, miért döntöttem úgy, ahogy döntöttem sebészeti gyakorlatát illetően. És most, ha megengedi, fölhívom az egyetem dékánját.

Oren fölvette a telefonkagylót, és tárcsázott.

– Chapman doktor irodáját kérem... Chapman doktort kérem. Phil Oren vagyok... Jim, itt Phil Oren beszél. Hogy van a család? Nálunk mindenki jól... Azt hiszem, mondtam már, hogy Tedet fölvették a Pennsylvaniai Egyetemre... Remélem... Egy bizonyos Susan Wheeler miatt hívtalak, harmadéves, nálunk van sebészeti gyakorlaton... Igen... Jó, várok.

Oren Susanra nézett. – Harmadéves, Miss Wheeler?

Susan bólintott. Dühe szomorúsággá változott.

Oren hátranézett McLearyre, aki hirtelen felállt, mintha elunta volna a dolgot. – Ne haragudjon, Don, az alkalmatlankodásért – mondta Oren. – Persze, mehettünk volna az én irodámba is. Mindjárt végzek. – És a telefonra figyelt. – Igen, itt vagyok, Jim... Örömmel hallom, hogy jó tanuló. Nálunk, sajnos, visszaélt az előlegezett bizalommal. Sebészeti gyakorlaton van üt, de nem vesz részt a viziteken, a megbeszéléseken, a gyakorlatokon, hanem azzal szórakozik, hogy mindenkit fölbosszant, legfőképpen az altató főorvost. Azonkívül engedély nélkül információkat szerzett a számítógéptől. Nélküle is van elég bajunk. Jó, megmondom neki, hogy beszélni akarsz vele... Ma délután fél ötkor. Rendben. A V. A.-ba biztosan boldogan átveszik... Jó (vihogás). Kösz szépen, Jim. Majd felhívlak, jő lenne már összejönni.

Oren letette a kagylót, és diplomatikusan McLearyre mosolygott. Aztán Susan felé fordult.

– Amint hallotta, Miss Wheeler, a dékán úr beszélni óhajt magával, délután fél ötkor várja. Ettől a perctől kezdve hivatalosan nem tartózkodhat a Memorialban. Viszontlátásra.

Susan Orenről McLearyre nézett, aztán vissza Orenre.

McLeary arckifejezése nem változott. Oren önelégülten mosolygott, mint aki győztesként került ki egy vitából. Kínos csend következett. Susan rájött, hogy a jelenetnek vége, szó nélkül fölállt, fogta a csomagját, amelyben a nővérruha volt, és távozott.

Február 25., szerda, 11 óra 15 perc

Elviselhetetlenül nyomasztónak találta a kórház levegőjét, menekülni akart. Keresztültörte magát a földszinti embertömegen, és kirohant az esős, rideg februári délelőttbe. De mikor végre kiért a szabad levegőre, nem tudta hová menjen, és céltalanul, gondolataiba mélyedve befordult a Chardon Streetre, onnan a Cambridge Streetre.

– Seggfejek – sziszegte a foga között, és belerúgott egy eldobott, félig összegyűrt konzervdobozba. A szemerkélő esőtől a haja csapzottan hullott a homlokába, az esőcseppek végigfolytak az orrán, s az orra hegyéről a földre pottyantak. Elgondolkodva végigsétált a Joy Streeten, a Beacon Hill hátsó része felé. Látta, de nem fogta föl a körülötte zajló életet, a kutyákat, a szemetet s a pusztulófélben lévő városrész egyéb törmelékeit.

Nem emlékezett rá, érezte-e magát valaha is ennyire kitaszítottnak, ennyire magányosnak. Egyedül volt, és kényszerképzetekkel teli agyába újra meg újra visszatért a kudarctól való félelem. Mélységes csüggedés és határtalan düh váltakozott benne, mikor végiggondolta McLearyvel és az Orennel folytatott párbeszédet. Szüksége volt valakire, akinek kiöntheti a lelkét, akinek bizalommal fogadja és értékelni tudja a tanácsait. Stark, Bellows és Chapman jöhettek számításba, de mindegyiknek megvolt a maga hátránya. Bellows esetében az objektivitást kell megkérdőjelezni, Stark és Chapman esetében pedig a kórház iránti feltétlen lojalitás volt az akadály.

A legrosszabbra gondolt: szégyenszemre kirúgják az egyetemről. Ez nemcsak az ő személyes kudarcát jelentené, hanem valamennyi orvosnőét, illetve leendő orvosnőét. Bárcsak volna egy doktornő is-merőse, akivel töviről hegyire mindent megtárgyalhatna. De nincs. Az egyetemen kevés nő dolgozik, azok sincsenek vezető beosztásban, tehát nem érdemes hozzájuk fordulni.

Gyötrelmes önmarcangolása közben egyszer csak érezte, hogy a jobb lába megcsúszik. Ha nem kapaszkodott volna meg gyorsan a falban, elesik. A legrosszabbra számítva lenézett a földre, és látta, hogy egy nagy rakás kutyapiszokba lépett.

– Az isten verje meg! – Káromkodott, szidta a bostoni hatóságokat, hogy eltűrik – képletesen és átvitt értelemben is – a sok szart. A járda szélébe törölte a cipőtalpát, az undorító bűz megcsapta az orrát. A jelenet szimbolikus értelmére gondolt: egy rakás szarba lépett, de nem tehet róla, mert ahová csak lép ebben a városban, mindenütt szar van.

Az eső csak esett, és patakokban folyt végig az arcán. Most már megnézte, hova lép, és gondosan kikerülte a kutyaürüléket, amely épp úgy jellemezte Beacon Hillt, mint a gázlámpák és a vörös téglaépületek. Lassan, óvatosan lépkedett, és nem is történt semmi baj. De a Berman és Greenly iránt érzett felelősségét nem tudta egykönnyen kiverni a fejéből. Éppen annyi idős, mint Nancy Greenly. Neki is sokszor van az átlagosnál erősebb menstruációs vérzése, amitől ő is megrémül, tehetetlennek érzi magát, elveszti az önuralmát. Neki is lehetett volna egészségügyi kürete, méghozzá valószínűleg a Memorialban.

Végigballagott a Pinckney Streeten. A Charles Street után elindult a folyó felé, és minden különösebb cél nélkül fölsétált a Longfellow-híd lépcsőjén. Elácsorgott a kőbe vésett, értelmetlennek tűnő feliratok és semmitmondó nevek előtt. A híd közepén megállt, lenézett a Charles folyóra, mely olyan volt, mint egy absztrakt festmény: fura alakú jégtáblák szakították meg a víz felszínét. Az egyik jégtáblán egy csapat sirály ült mozdulatlanul.

Nem tudta pontosan, mi keltette fel a figyelmét, és miért nézett vissza balra, ahol egy sötét kabátos, sötét kalapos férfi jött, aki megállt mikor meglátta, hogy Susan feléje néz, és a folyó felé fordult. Susan éppen csak ránézett, aztán tovább bámulta a folyót, és tovább tűnődött. Csak öt-tíz perc múlva vette észre, hogy a férfi még mindig ott áll, cigarettázik, a folyót nézi, és éppúgy nem

vesz tudomást az esőről, mint ő. A véletlenek találkozása, gondolta, hogy egy esős februári napon két ember is ácsorog gondolataiba mélyedve a hídon, pedig az még jó időben is meglehetősen elhagyatott.

Átsétált a cambridge-i oldalra, lement a folyópartra, és elindult a csónakház felé. A nyirkos levegő bebújt a gallérja alá, végigfutott rajta a hideg, és a kellemetlen érzés kijózanította. Elhatározta, hogy hazamegy, és forró fürdőt vesz.

Megfordult, hogy visszamenjen a hídon, és fölszálljon a földalattira. Megtorpant. Előtte vagy száz méterre ott állt a sötét kabátos, sötét kalapos férfi. Most is a folyót nézte. Susant furcsa, kényelmetlen érzés kerítette hatalmába. Jobb, ha nem megy arra, gondolta, hanem a csónakházat megkerülve a Kendall megállónál száll föl a földalattira.

A Memorial Drive-nál észrevette, hogy a férfi elindult utána. Hülyeség egy vadidegen pasas miatt idegeskedni, gondolta. Nem tudta, miért tört ki rajta az üldözési mánia, de kénytelen volt bevallani, hogy sokkal rosszabb idegállapotban van, mint gondolta. Hogy megbizonyosodjék róla, nem csak képzelődik-e, befordult a következő sarkon, és megállt a Politikai Könyvtár előtt. A lehető legtermészetesebb módon megigazította a zsineget a csomagján.

Az ismeretlen férfi szinte abban a pillanatban kilépett a ház sarka mögül, de nem fordult be, hanem átment a másik oldalra, és eltűnt. Susant még ez sem győzte meg. Az volt az érzése, hogy a férfi az ő váratlan taktikai lépésére reagált így. Bement a könyvtárba, ott be a női vécébe, és megpróbálta összeszedni magát. Telefonálni kellene valakinek, gondolta, de aztán letett róla. Mit mondhatna, ami nem volna nevetséges? Különben is már jobban van, és hajlandó úgy fölfogni az egészet, mintha csak a képzelet játéka lett volna.

Kijött a vécéből. Annyira összeszedte magát, hogy képes volt elgyönyörködni a könyvtár architektúrájában. Ultramodern épület volt, derűs és tágas, nem olyan agyonzsúfolt, mint a régi egyetemi könyvtárak általában. A székeket élénk narancssárga vászonhuzat borította, a polcok és a katalógusszekrények szépen politúrozott tölgyfából készültek.

És akkor ismét megpillantotta az idegent! Ott állt nem messze tőle, és bár látszólag az újságjába temetkezett. Susan azonnal fölismerte. Nem olyan embernek látszott, aki gyakran jár könyvtárba. Sötét télikabátja alatt fehér ing és fehér nyakkendő volt. A haja fényesen csillogott a hajkenőcstől, szabálytalan arcát a kamaszkorból visszamaradt ragya csúfította.

Susan fölsietett a félemeletre, szemmel tartva a férfit, aki látszólag nem nézett föl az újságból. Susan még kívülről észrevette, hogy a könyvtárból át lehet menni a szomszédos épületbe. Megkereste az átjárót, átment rajta, és egy tantermekből álló épületben, egy csomó ember közt találta magát. A földszinten már határozottan jól érezte magát. Kilépett az utcára, és gyorsan elindult a Kendall Square felé.

Mivé! nem ismerte a környéket, beletelt néhány percbe, míg megtalálta a földalatti lejáratát. A lépcső előtt határozatlanul körülnézett. Majdnem elájult: a sötét kabátos férfi ott jött. alig néhány háznyira tőle. A gyomra görcsbe rándult, a szíve a torkában dobogott. Nem tudta, mitévő legyen.

A lejárati lépcső felől enyhe légáramlat csapta meg, melyet mély, fenyegető morgás kísért. Döntött. Jön a szerelvény, tele emberrel. Alig tudott uralkodni magán, miközben lesietett a lépcsőn, és belépett az árnyakkal teli, föld alatti világba. Az automatánál megállt, és egy negyeddolláros után kezdett kotorászni a zsebében. Volt ott nem is egy, de kesztyűs kezével nem tudta kihalászni az apróbb pénz közül. Lehúzta a kesztyűt, és kirántotta az összes aprót; néhány darab csengve a földre potyogott és elgurult. A vonatról senki sem szállt le. Néhányan közömbösen nézték, hogyan kínlódik az automatánál. Végre bedobta a negyeddollárost, és megpróbált átmenni. Túlságosan korán indult, a pénz még nem esett le, a forgókar nem engedte át, hanem a hasába fúródott. Hátralépett, a pénz leesett, s a forgókar másodszorra olyan könnyen

engedett, hogy Susan szinte keresztülesett a nyíláson. A kocsikhoz rohant, de az ajtó az orra előtt becsukódott.

– Kérem! – kiáltotta, de a szerelvény elindult. Pár lépést futott utána, s mikor az utolsó kocsi elhúzott mellette, észrevette, hogy a kalauz közömbös tekintettel néz rá. A szerelvény gyorsan befutott az alagútba; Susan lihegve nézett utána.

Az állomáson senki sem maradt. A szemközti peronon sem volt egy teremtett lélek sem. A vonat dübörgése helyett néhány pillanat múlva már csak a szokásos vízcsöpögés hallatszott. Az állomás nem volt forgalmas, és régóta nem tatarozták; az egykor divatos mozaikfalakat kikezdte a lassú enyészet, olyanok voltak, mintha az őskorból kerüllek volna elő valami ásatás nyomán. Vastagon állt rajtuk a korom, a peron tele volt papírhulladékkal. A mennyezetről nagy foltokban csüngött alá a málladozó vakolat.

Susan amennyire csak tudott, kihajolt a vágányok fölé. és bekémlelt a Cambridge felőli alagútba, remélve, hogy jön egy másik szerelvény. De akárhogy hegyezte a fülét, nem hallott egyebet, csak a víz csöpögését. Aztán sietős léptek zaja ütötte meg a fülét: valaki lefelé jött a lépcsőn. A rácsos pénztárfülkéhez rohant: üres! Fölötte tábla jelezte, hogy a pénztár csak csúcsforgalmi időben, délután 3 és 5 óra között van nyitva. A lépések már egész közelről hallatszottak. Susan rémülten hátrált a bejárattól, a Cambridge felőli peron végéhez futott, és kétségbeesetten újra benézett a sötét alagútba. Csak a víz csöpögése hallatszott. És a léptek zaja.

Visszanézett a bejáratra, és látta, hogy a sötét kabátos férfi keresztüljön az automatán, megáll, kezével elernyőzve meggyújt egy szál gyufát, azzal a cigarettát, aztán az égő gyufát hanyag mozdulattal a sínekre hajítja. Nem sietett, komótosan szívott néhányat, csak aztán indult el Susan felé. Szemmel láthatóan élvezte Susan félelmét. Spiccvasának kopogása egyre közelebbről hallatszott.

Susan sikítani akart, vagy elszaladni, de egyikre se volt képes. Lehet, hogy csak képzelődik. Lehet, hogy csak véletlenek egybeeséséről van szó. A férfi magatartása és arckifejezése azonban meggyőzte, hogy szó sincs képzelődésről.

Rémület fogta el. Csak egy lehetősége van: az alagút. Ha nem megy be oda, sarokba szorítják. De nem mehet be, annyira még nem őrült meg! A túloldali peron? Egy pillantás a bejövő és a kimenő sínpárra. A két sínpár között oszlopok vannak, közöttük átfér egy ember. Az oszlopok mellett azonban mindkét oldalon-ott fut a harmadik sín, amelyből az áramot szedi a vonat, és akkora benne a feszültség és az áramerősség, hogy pillanatok alatt egy marék hamut csinál az emberből.

Az alagút szájától körülbelül hét-nyolc méterre befelé nem volt több oszlop, és az elektromos sínt visszakapcsolták a külső sínekre. Nem nagy ügy, gondolta, elfutni az oszlop végéig, és ott átmenni a túloldalra, így kikerülheti az életveszélyes harmadik sínt.

A férfi már csak néhány lépésnyire volt tőle, és szórakozottan a sínekre fricskázta félig szívott cigarettáját. A zsebébe nyúlt, és kivett belőle valamit. Mit? Pisztolyt? Nem, nem pisztolyt. Kést? Lehet.

Susannak nem kellett több biztatás. Jobb kezébe fogta a ruhacsomagot, leguggolt, bal kézzel megtámaszkodott, ügyesen leugrott a körülbelül egy méter magas peremről. Kiegyenesedett, és berohant az alagútba.

Páni félelemben botorkált a talpfákon. Megbotlott, és a harmadik sín felé zuhant, ösztönösen elengedte a csomagot, és belekapaszkodott az egyik oszlopba; csak pár centivel kerülte el a végzetes sínt. Bal kezével egy földön heverő fadarabra tenyereit, a fadarab fölpattant, és a vágányra esett. Vakító elektromos szikra villant, és a fa egy pukkanással szénné égett. Fanyar, kisülés utáni szag töltötte meg a levegőt...

Iszonyúan fájt a bal bokája, de nem törődött vele. Feltápászkodott, gondolkodás nélkül lenyúlt a csomagjáért, és megpróbált tovább futni a talpfákon. Közvetlenül az alagút bejáratánál egy csomó váltó volt, a sínek és a talpfák összevissza keveredtek. Nem volt rá ideje, hogy eligazodjon közöttük, vaktában lépett egyet, de nem volt szerencséje: a csizmája sarka beszorult két sín közé, ő pedig újra elvágódott.

Majd megőrült a gondolattól, hogy üldözője bármikor beérheti. Minden erejét összeszedve próbálta kiszabadítani a lábát. Rángatta, de hiába. Csak még jobban megfájdult a bal bokája. Lehajolt, két kézzel ragadta meg a lábát, és úgy próbálta meg kétségbeesetten kihúzni. Nem mert hátranézed.

Hirtelen olyan rémítő sikoly hasított a levegőbe, hogy elengedte a lábát, és levegő után kapkodott. Nem tudta, mi történt, csak azt, hogy még él. Újabb sikoly rezegtette meg a levegőt, ezúttal olyan erővel, hogy Susan önkéntelenül befogta a fülét, így is majd szélrepedt a dobhártyája. Már tudta, mi az. A vonat! A vonat fütyült! Előrenézett a sötét alagútba, és meglátta a halványan derengő fényt. Szinte érezte, hogy a több tonnás acélszörnyeteg keresztülrobog rajta, és elgázolja. Újabb zaj hallatszott, mélyebb, fülsiketítőbb, mint a vonatfütty; acélos csikorgás: a vonat kétségbeesetten fékezett, hogy megálljon, de nem tudott. Túlságosan nagy volt a sebessége.

Susan úgy látta, a fény egyenesen rá világít. Eszelősen kirántotta a lábát a csizmából, és a kimenő sínpár felé vetette magát.

Átesett egy vágányon, kinyújtott karja és keze fogta fel az ütést. Reflexszerűen összegömbölyödött, mint a macska, s a karjával betakarta a fejét. A levegőrezgés és a csikorgás elviselhetetlenné fokozódott, és a vonat tőle másfél méterre robogott el.

Nem mozdult. Nem tudta elhinni, hogy megmenekült. A szíve százhúszat vert, a tenyere izzadt, de élt, és néhány kisebb zúzódástól eltekintve semmi baja sem történt. A kabátja elszakadt, és olajos lett, az alatta lévő fehér orvosi köpeny rátapadt a testére, néhány gomb is hiányzott róla.

Fölállt, nagyjából leporolta magát, és megkereste a csizmáját. Benyomta a sarkát, fölemelte az orrát, és a csizma könnyedén kiszabadult. Fölhúzta, és látta, hogy emberek futnak feléje elemlámpákkal.

Mikor fölsegítették a peronra, úgy érezte, mintha lidérces álomból ébredt volna. Nem volt ott semmiféle sötét kabátos férfi, csak sok-sok ember, izgatottan kiabálva tárgyalták, hogy mi történt, és mi történhetett volna. Valaki megtalálta Susan csomagját is a vágányon, és a kezébe nyomta.

Nem kért elsősegélyt. Gondolta, hogy szól a sötét kabátosról, de megint csak nem volt benne biztos, hogy nem a fantáziája vagy túlhajtott idegei űztek-e vele groteszk játékot. Még mindig remegett, a gondolatait sem tudta összeszedni, és csak egy vágya volt: hazamenni.

Negyedórába telt, míg meggyőzte a személyzetet, hogy nem történt más, csak megcsúszott, és leesett a vágányokra, hogy semmi baja, és tényleg nem kell hívni a mentőket. A Park Streetre akar menni, hogy ott átszálljon a Huntington vonalra. Végül is a többiekkel együtt beszállt a kocsiba, az ajtók becsukódtak, és a szerelvény elindult.

A világosságban végignézett a ruháján. Észrevette, hogy a szemben lévő férfi őt nézi. Őt nézte a mellette álló nő is. Mikor körülnézett, látta, hogy minden szempár rászegeződik, mint valami szörnyszülöttre. Az arcok, a tekintetek elviselhetetlenek voltak. A Longfellow-hídnál kinézett az ablakon. Senki sem beszélgetett. Mindenki őt nézte.

A szerelvény megállt a Charles Streetnél. Susan megkönnyebbülten kiugrott a kocsiból, és végigfutott a peronon. A Philips áruház előtt taxiba ült. Végre megnyugodott. A kezére nézett, és

látta, hogy remeg.

Február 25., szerda, 13 óra 30 perc

Fél kettőig Bellows többet dolgozott, mint a legtöbb ember egész nap. Nem fizikailag volt fáradt, megszokta már az iramot, hanem lelkileg; pattanásig feszültek az idegei. Pedig a nap jól kezdődött: arra ébredt, hogy Susan ott fekszik mellette. Csodálatos estét töltöttek együtt, bár arról nem volt meggyőződve, hogy kapcsolatuk tartós lesz. Susan nem az a fajta nő, akivel kikapcsolódás együtt lenni. Nem az a csodálkozó szemű naiva, aki Bellows számára az ideális nőt jelenti. Félt lefeküdni Susannal, de kellemesen csalódott: minden csodálatosan természetes volt vele, annak ellenére, hogy nem tapasztalta magán az agresszivitás legkisebb jelét sem, pedig ezt eddig a férfiasság bizonyítékának tartotta. Susan és az, amit iránta érzett, egyelőre rejtély volt számára.

Megnyugtató volt úgy fölkelni, hogy Susan ott van mellette, és úgy eljönni hazulról, hogy a lány ott alszik az ágyában. Szóval jól kezdődött a napja. Aztán a dolgok kezdtek rosszabbra fordulni. Legnagyobb megdöbbenésére Stark a reggeli vizitnél villámlátogatást tett. és különösen vérszomjas hangulatban volt. Azzal kezdte, hogy megkérdezte Bellowsról, mit csinált a csinos kis medikával, hogy az nem tudott megjelenni a reggeli viziten. Megborzongott: ha tudná Stark, hogy megjegyzése mennyire telibe talált! Ha tudná, amit csak ő tud, hogy Susan most is ott fekszik az ágyában!

Stark kérdésére egyesek kuncogtak, mások meg kétértelmű megjegyzéseket tettek. Bellows érezte, hogy elpirul, és azt is érezte, hogy meg kell védenie magát.

Stark azonban nem adott rá lehetőséget, hogy megszólaljon. Dagályos szónoklatba kezdett a hiányzásokról, az érdeklődésről, a teljesítményről és a jutalmazásról. Közölte, hogy a továbbiakban Susan hiányzását Bellows rovására írják. Bellows tekintse saját ügyének, hogy a hallgatók kifogástalanul tegyenek eleget a kötelességeiknek.

A vizit során Stark egyre csak piszkálódott, különösen Bellowszal. Majdnem minden betegnél kérdezett tőle valami nehezet, és egyetlen válaszával sem volt megelégedve. Néhány kolléga rájött, hogy a bősz főnök utazik Bellowsra, és úgy próbálták elterelni róla a figyelmét, hogy villámgyorsan válaszoltak a kérdéseire, még akkor is, ha azok kétségkívül Bellowsnak szóltak.

A vizit végeztével Stark félrehívta Bellowst, és közölte vele, hogy aznapi szereplése nem felelt meg sem saját, sem az osztály színvonalának. Végül aztán kirukkolt a valódi okkal. Egy kis hatásos szünet után megkérdezte, mi köze van a 338-as szekrényben talált gyógyszerekhez.

Bellows közölte, hogy azon kívül, amit Chandlertől hallott, semmit sem tud a dologról. A 338-as szekrényt csak egy hétig használta átmenetileg, mielőtt az állandó szekrényét megkapta. Stark mindössze annyit jegyzett meg, hogy a lehető legrövidebb időn belül tisztázni akarja az ügyet.

Noha Bellowsnak csakugyan semmi köze sem volt a gyógyszerügyhöz, a gyanúsítás nagyon megviselte. Egyre idegesebb, szorongóbb lett.

A délelőtt folyamán két műtéte volt, és megengedte a medikusoknak, hogy részt vegyenek rajtuk. Az elsőhöz Goldberg és Fairweather mosakodott be, de ezzel szinte véget is ért műtőbeli tevékenységük. A másodikhoz Carpin és Niles mosakodott be. Bellows nagyon figyelmesen bánt Nilesszal, biztatta és bátorította. Nemhiába: a fiú nem ájult el, sőt ő bizonyult a legügyesebbnek, olyannyira, hogy a végén Bellows még azt is megengedte neki, hogy ő zárja le a bőrt.

Ebéd közben Bellows kereste az alkalmat, hogy sarokba szorítsa Chandlert, de az alorvos egyre csak azt hajtogatta, amit Bellows úgyis tudott – hogy Stark rettentően zabos a gyógyszerek miatt.

– Nevetséges az egész – mondta Bellows. – Beszélt Stark Waltersszal? ő tisztázhatná a dolgot.

– Waltersszal még én sem beszéltem – felelte Chandler. – Kerestem, de nem volt a helyén. Ma

még senki sem látta.

– Walterst? – Bellows nagyon meglepődött. –De hisz ő fél évszázada még egyetlenegyszer sem hiányzott.

– Mit mondjak erre? Ma nem jött be.

Bellows lement a személyzeti irodára, hogy elkérje Walters telefonszámát, de kiderült, hogy Waltersnak nincs telefonja. Kénytelen volt beérni a lakcímével: Roxbury, Stewart Street 1833.

Fél kettőre az idegei már pattanásig feszültek. Újra letelefonált Walters irodájába, de csak azt tudták mondani, hogy Walters még mindig nem jött be. Döntött: elhatározta, hogy veszi magának a fáradságot, és személyesen megy el hozzá. Csak így tisztázhatja magát a gyógyszerügyben. Az elhatározás nem volt nehéz, csak az volt furcsa érzés, hogy déltájban hagyja el a- kórházat. Ehhez nem volt hozzászokva. De az elmúlt negyvennyolc órában egyre jobban aggasztotta, hogy ígéretes pozícióját veszély fenyegeti. Mégpedig két oldalról: egyfelől a gyógyszerügy miatt, ami nem különösebb probléma, hiszen csak azt kell bebizonyítania, hogy semmi köze hozzá; másfelől Susan és úgynevezett kutatása miatt, és ez már keményebb dió.

A medikusokat sikerült átpasszolnia dr. Larry Beardnak, a Beard-épület alapítója unokájának. Szólt a kollégáknak is, és egyikük, egy Norris nevű hajlandó volt falazni. Amikor mindent elintézett, övére csatolta kis URH-készülékét, és távozott. A kórház előtt taxiba vágta magát.

– Roxbury, Stewart Streetet mondott? Nem téved? – kérdezte megvetően a taxisofőr, mikor meghallotta a címet.

– 1833 – tette hozzá Bellows.

– Maga fizeti!

A mocskos, gőzölgő kupacokba hányt hótól a város még nyomasztóbb lett. Az eső szakadt, mint reggel, mikor munkába jött, az utcán alig jártak. Az emberek nélküli város olyan volt, mint egy elhagyott, ősi maya település. Mintha a lakosság egy emberként elhagyta volna a várost.

Minél beljebb jutottak Roxburyba, a helyzet annál rosszabb lett. Útjuk egy omladozó raktárnegyeden, aztán egy lakatlan nyomortelepen vezetett keresztül. A fagypont körüli hőmérséklet, a könyörtelenül szakadó eső és a mocskos hó még vigasztalanabbá tette a környéket. A taxi végre a járdához kanyarodott, Bellows előrehajolt, és meglátta a Stewart Street jelzőtábláját. A jobb első kerék egy vízzel telt mély gödörbe huppant, a kocsi alja elöl a járdának koccant, a sofőr káromkodott, jobbra rántotta a kormányt, hogy legalább a hátsó kerék kikerülje a gödröt, de a kocsi hátulja is lehuppant, aztán hirtelen fölkapott. Bellows csúnyán beverte a fejét a tetőbe.

– Elnézést, nem én akartam idejönni!

Bellows megdörzsölte a fejét, és kinézett a házszámokra: 1831–1833. Fizetett, kiszállt, és becsapta a kocsiajtót. A taxi elhúzott, szlalomozva kerülgette a gödröket, és mihelyt elhajtott, lekanyarodott az útról. Bellows utánanézett, míg el nem tűnt, s csak akkor jutott az eszébe, hogy jó lett volna, ha szól a sofőrnek, hogy várja meg. Körülnézett, és örömmel nyugtázta, hogy az eső elállt. Egy csomó ócska autót látott, amelyből minden elmozdíthatót elvittek. Ép kocsi nem parkolt, és nem is járt a zord utcán. Sehol egy teremtett lélek. Fölnézett az előtte levő házra, *és* csak akkor vette észre, hogy a ház lakatlan, ablakait bedeszkázták. Körülnézett: a többi ház ugyanilyen volt. Amelyik ablak nem volt bedeszkázva, az be volt törve.

A kapura szögelt, megrepedt tábla szerint az épületet a Bostoni Középületfenntartó Hivatal elkobozta, és birtokba vette még 1971-ben. Egy újabb bostoni terv, amely nem jutott el a kivitelezésig.

Bellows zavarban volt. Waltersnak nem volt telefonja, a cím pedig hamisnak látszott, amin – mivel ismerte Walterst – Bellows egy cseppet sem csodálkozott.

A kíváncsiságtól hajtva mégis fölment a lépcsőn. A BKH táblája alatt volt egy kisebb tábla is, amelyre az volt írva, hogy Tilos az átjárás, és hogy a helyiségeket a rendőrség ellenőrzi. A kapu valaha szép lehetett, ovális ablakát azonban betörték, gyalulatlan faléceket szögeltek a helyére. Megpróbálta kinyitni a kaput, és a legnagyobb meglepetésére akadálytalanul kinyílt. A hatalmas lakat rajta volt ugyan, de a pánt rögzítőcsavarjai nagyrészt hiányoztak, és az egész kijárt.

A kapu befelé nyílt, megcsikordultak alatta az üvegszilánkok. Bellows végignézett az elhagyott utcán, és belépett a tiltott területre. Az ajtó becsapódott mögötte, a bedeszkázott nyíláson alig szűrődött át valami fény. Várt, míg a szeme hozzászokott a félhomályhoz. A hall szinte romokban hevert. A lépcsőfeljárat korlátját kidöntötték, és valószínűleg fölaprították tüzelőnek. A tapéta cafatokban lógott a falakon. A kapu résein a szél befújta a havat, s az vékony, koszos lepelként borította a padlót. A hóban lábnyomokat látott. Közelebbről megnézve látta, hogy legalább két különböző láb nyomai. Az egyik majdnem kétszer akkora volt, mint Bellows lábnyoma, és érdekes módon egész frissnek látszott.

Hallotta, hogy egy kocsi megy végig az utcán. Abbahagyta a lábnyomok tanulmányozását, és tudva, hogy tilos területen jár, behúzódott az egykori társalgó egyik bedeszkázott ablaka mögé, hogy lássa, továbbmegy-e az autó. Továbbment.

Fölment az emeletre, és körülnézett a helyiségekben. Egy csomó mocskos matrac hevert bennük, a levegő dohos volt és nehéz. A mennyezet középen beszakadt, a törmelék elborította a padlót. Minden szobában volt kandalló, mindenütt vastagon ült a kosz, a mennyezetről poros pókhálók lógtak lefelé.

Fölnézett a második emeletre, de nem ment föl. Visszatért a földszintre, és indulni készült, mikor zajt hallott: tompa puffanást az épület hátsó része felől.

Habozott, érezte, hogy a szíve gyorsabban ver. Menni akart. Volt valami nyugtalanító a ház levegőjében. A zaj azonban megismétlődött, és Bellows a hallon át elindult az épület hátsó része felé. A hall végében jobbra kellett fordulnia, s egy egykori ebédlőben találta magát. A csillár még ott lógott a mennyezet közepén. Az ebédlőből a konyhába jutott, ahonnan minden mozdítható tárgyat elvittek, s csak néhány meztelen cső meredt ki a padlóból. A hátsó ablakok is be voltak deszkázva.

Néhány lépést tett előre, s balra tőle hirtelen megmozdult valami. Megdermedt. Szinte hallani lehetett, hogy ver a szíve. A mozgás egy halom nagy kartondoboz irányából hallatszott.

Összeszedte magát, lábujjhegyen a dobozokhoz ment, és cipője orrával megpiszkálta őket. Undorodva látta, hogy hatalmas patkányok iszkolnak rejtekhelyükről az ebédlő felé.

Meglepte a saját riadalma. Mindig azt hitte magáról, hogy csak nehezen lehet kihozni a sodrából. És most úgy megijedt a patkányoktól, hogy percekbe telt, amíg magához tért. Hogy meggyőzze magát, nincs semmi baj, jól belerúgott a dobozokba, és elindult visszafelé, de a dobozok mellett a porban és a törmelékekben újabb lábnyomokat fedezett fel. Megvizsgálta őket, összehasonlította a sajátjaival, és rájött, hogy a lábnyomok nem az övéi, és egészen frissek. A dobozok mellett egy ajtót talált, mely résnyire ki volt nyitva. A lábnyomok abba az irányba vezettek.

Az ajtóhoz ment, és lassan kinyitotta. Bent sötét volt, és lépcső vezetett lefelé, nyilván a pincébe, de nem sok látszott-belőle. Benyúlt a fehér köpenye felső zsebébe, kivette és meggyújtotta a pupillalámpáját. Az apró fénysugár körülbelül másfél métert világított előre.

A józan ész azt parancsolta, hogy azonnal távozzék. Mégis elindult lefelé; egyrészt be akarta bizonyítani magának, hogy nem fél, másrészt kíváncsi volt, mi van odalent. Persze félt. Fantáziája lázasan dolgozott, eszébe jutott, milyen szörnyű hatással vannak rá a horrorfilmek. Például a Psycho pincelépcső-jelenete.

Lassan ment lefelé, s a fénysugár egyszer csak egy zárt ajtóra esett. Megtapogatta az ajtót, el fordította az ajtógombot: az ajtó könnyedén kinyílt.

Arra számított, hogy a pincének lesz ablaka, amelyen némi fény szűrődik be, de vaksötét volt. Szeme követte a fénynyalábot; a helyiség elég nagynak látszott. A lámpa másfél méteren túl nem világított, ezért lassan körbefordult vele. Törött, de használható bútorokat, egy újságpapírral és két molyette takaróval leterített ágyat látott. A svábbogarak riadtan menekültek a lámpa fénye elől.

Egy kandalló, előtte egy halom fa, benne nemrég rakott tűz hamuja. Lehajolt, és fölvette az egyik újságot, hogy megnézze, mikori. 1976. február 3-i volt. Visszadobta.

Újabb ajtót fedezett föl, mely vagy tizenöt centire tőle nyitva állt. Elindult az ajtó felé, de az elemlámpa fénye hirtelen elhalványult, az apró elemek nem bírták a hosszú terhelést. Egy percre kikapcsolta a lámpát, hogy az elemek magukhoz térjenek. Olyan sötét volt, hogy az orra hegyéig sem látott. Nem mozdult. Teljes csönd volt.

Az érzékelés hiánya mindjobban növekvő félelmet váltott ki belőle, és hamarabb gyújtotta meg a lámpát, mint tervezte. A fénysugár valamivel erősebb volt, és az ajtó mögötti fehér padlócsempére esett. Fürdőszoba.

Belökte az ajtót, mely csak nehezen nyílt, mintha ólomból lett volna. A gyenge, bizonytalan fénysugárban egy ülőke nélküli WC körvonalai bontakoztak ki az ajtó mögött. Bedugta a fejét a félig nyitott ajtón. Jobbra tőle egy falimosdó volt, a fénysugár föléje kúszott, és megállt egy tükrös pipereszekrényen.

Bellows rémülten felordított. Nem hangosan, csak valahol a bensőjében, elsődleges reakcióként. Az elemlámpa kiesett a kezéből, és darabokra tört a kövön.

Vaksötét lett. Megfordult, és rohanni kezdett a lépcső felé. Keresztülesett a bútorokon. Páni rémület fogta el, a lépcső helyett a falnak rohant. Megtapogatta, keze egy sarkot talált: túlszaladt a lépcsőn. Csak mikor közvetlenül a lépcső alatt állt, vette észre a felülről beszűrődő világosságot.

Fölbotorkált a lépcsőn, és keresztülrohant a házon, ki az utcára. Ott végre megállt, melle zihált, jobb keze vérzett; akkor horzsolta föl, amikor elesett. Visszanézett a házra, és megpróbálta rekonstruálni a látottakat.

Megtalálta Walterst. A fürdőszoba tükrében látta meg: nyakán kötéllel az ajtó kampójára volt fölakasztva. Arca eltorzult, felpuffadt a megrekedt vértől. Szeme kidülledt, mintha ki akarna ugrani a szemgödréből. Bellows orvosi pályafutása alatt látott már egy-két szörnyűséget, de olyan hátborzongató látványban, mint amilyet Walters hullája nyújtott, még nem volt része.

Február 25., szerda, 16 óra 30 perc

Susan kicsit félve lépett be a dékáni hivatalba, de dr. James Chapman viselkedése gyorsan megnyugtatta. Várakozásával ellentétben, a dékán nem volt dühös, csak aggodalmas. Alacsony emberke volt, rövidre nyírt hajjal, s mint mindig, most is háromrészes sötét öltönyt viselt, amelyet aranylánc egészített ki. Beszéd közben, két-két mondat közölt mindig rövid szünetet tartott, és elmolyosodott, nem azért, mert kedélyeskedni akart, hanem hogy megnyugtassa a diákokat. Jellegzetes és fölöttébb kellemes szokása volt ez.

Irodájában is sokkal kellemesebb légkör uralkodott, mint a Memorialban. Az íróasztalon antik bronzlámpa állt, a magas hátú fekete székek támláját az egyetem címere díszítette, a padlót szép perzsaszőnyeg borította, a falakon az előző évfolyamok tablói.

A szokásos tréfálkozások után Susan leült dr. Chapmannel szemben. A dékán levette olvasószemüvegét, és gondosan az asztalra helyezte.

– Mondja, Susan, miért nem keresett föl, még mielőtt így elmérgesedett a helyzet? Végül is ezért vagyok itt. Megtakaríthatott volna magának is meg az egyetemnek is egy csomó kellemetlenséget. Én megpróbálom úgy intézni a dolgokat, hogy mindenkinek jó legyen, ami persze nem mindig sikerül, bármennyire is szeretném. De magamtól semmit se találhatok ki; ha valakinek egyéni problémája van, szólnia kell. Szeretem tudni, hogy minden rendben van körülöttem, de persze azt is, ha valami nincs rendben.

Dr. Chapman beszélt, Susan meg egyetértőén bólogatott. Még mindig ugyanaz a ruha volt rajta, amelyet a földalatti alagútjában történt balesetnél viselt, térdén ott a zúzódások nyoma, s az ölében a nővérruhás csomag, mely még nála is megviseltebbnek látszott.

– Higgye el, dr. Chapman, nem tehetek arról, ami történt. Az első napok a kórházban mindenkit megviselnek, engem meg ráadásul több megrázkódtatás is ért. A könyvtárba menekültem és, egyrészt hogy egy kicsit megnyugodjak, másrészt, hogy tanuljak valamit, elkezdtem tanulmányozni az altatási komplikációkat. Azt hittem, egy-két nap alatt visszazökkenek a rendes kerékvágásba, de a téma egyre jobban érdekelt. Olyan információkhoz jutottam, amelyek megdöbbentetlek, és azt hittem... Kérem, ne nevessen ki, még a gondolatára is zavarba jövök.

– Dehogy nevetem ki, mondja csak.

– Azt hittem, talán egy új betegség vagy új szindróma nyomára bukkantam, vagy legalábbis eddig ismeretlen gyógyszerérzékenységre.

Dr. Chapman jóindulatúan elmosolyodott. – Új betegség. Ez igazán merész gondolat volt, mindjárt az első napokban. De most már mindegy. Remélem, letett róla.

– Persze, képzelheti. Nekem is vannak védekezőreflexeim. Ráadásul kezdek kiábrándulni az egészből. Azt hiszem, ma délután kitört rajtam valamiféle üldözési mánia. Meg voltam győződve róla, hogy egy férfi követ, és teljesen elvesztettem a fejemet. Ha eddig nem vette volna észre, nézze meg a térdem és a ruhámat. A földalatti Kendall megállójánál át akartam mászni az egyik peronról a másikra. Kész őrület! – Mutatóujjával megkopogtatta a homlokát. – A történtek után rájöttem, legfőbb ideje, hogy újra normális legyek. Méghozzá minél előbb. Ugyanakkor még mindig az az érzésem, hogy a Memorialban valami nincs rendben a kómás betegek körül, és amennyire lehetséges, szeretnék tovább foglalkozni a témával. Kiderült, hogy több esetről van szó, mint kezdetben sejtettem, és talán ezért bosszantotta fel naiv beavatkozásom Harris doktort és McLeary doktort. Mindenesetre nagyon sajnálom, hogy kellemetlenségei voltak önnek miattam a Memorialban. Higgye el, nem akartam.

– Susan, a Memorial nagy kórház. Majdcsak elfelejtik a dolgot. De jelenleg az az egyetlen

megoldás, ha a sebészeti gyakorlatra áthelyezem magát a V. A. kórházba. Már el is intéztem. Holnap reggel kell jelentkeznie dr. Robert Pilesnél. – Dr. Chapman szünetet tartott, és Susan arcát fürkészte. – Nézze, hosszú út áll még maga előtt. Lesz még rá ideje, hogy új betegségeket és szindrómákat fedezzen föl, ha mindenáron ilyesmire törekszik. Most azonban az a legfontosabb, hogy kellő alapképzettséget szerezzen az orvostudományban, és hagyja, foglalkozzon csak Harris és McLeary a kómával. Szeretném, ha folytatná a tanulmányait, és ezentúl csak jókat hallanék magáról. Eddig igazán kiváló tanuló volt.

Susan földobottan távozott az egyetemről. Mintha dr. Chapman korlátlan hatalommal rendelkezett volna. Már nem nyomasztotta az egyetemről való kirúgástól való félelem. Igaz, hogy a V. A.-ban közel sem olyan jó a gyakorlat, mint a Memorialban, de ahhoz képest, ami történhetett volna, az áthelyezés igazán semmiség.

Még alig múlt öt óra, de tél volt, és már leszállt az este. Az eső elállt, az Atlanti-óceán felől érkező hidegfront kiszorította az enyhébb levegőt, a hőmérséklet mínusz tíz alá süllyedt. Az égbolton ragyogtak a csillagok, a látóhatár széle felé azonban egyre halványabb lett a fényük, nem tudott áttörni a város füstös levegőjén. A Longwood Avenue-n Susan átcikázott a forgalmi dugóban türelmetlenül várakozó kocsik között.

A kollégium előcsarnokában összefutott néhány ismerőssel, akik azonnal fölfedezték a térdén a horzsolásokat. a kabátján az olajfoltokat. Cukkolták, hogy milyen nehéz lehet a sebészeti gyakorlat a Memorialban, ha ennyire megviseli szegény Susant. aki úgy néz ki, mintha egy kocsmai verekedésben vett volna részt. Susan majdnem megállt, hogy visszavágjon, de meggondolta magát, végigment a hallon, aztán át az udvaron. A teniszpálya elhagyatottan árválkodott az udvar közepén a téli hidegben.

Lassan, sietség nélkül baktatott föl a kitaposott, kecsesen kanyargó csigalépcsőn. Örült, hogy nemsokára egyedül és biztonságban lesz a szobájában. Lezuhanyozik, meghányja-veti magában az elmúlt nap eseményeit, elsősorban azonban kipiheni magát.

Belépett a szobájába, és szokásához híven azonnal bereteszelte az ajtót. Nem kapcsolta föl a mennyezetvilágítást, mert nem szerette a neonfényt, inkább az ágy melletti éjjeli lámpát vagy az íróasztal melletti állólámpát használta, mert azokban közönséges villanykörték voltak, barátságosabb fénnyel égtek. A parkolóból beszűrődő világosságban az ágyhoz lépett, hogy fölgyújtsa a kislámpát. Mikor a kapcsoló felé nyúlt, zajt hallott; nem hangosat, de olyat, ami nem tartozott a szobájához. Idegen zaj volt. Fölgyújtotta a lámpát, és fülelt. A zaj nem ismétlődött meg. Biztosan a szomszédból jött, gondolta.

Fölakasztotta a kabátját és a fehér köpenyt, kicsomagolta a nővérruhát, amely hogy, hogy nem épségben élte túl a délutáni viszontagságokat. Kigombolta a blúzát, levette, és a szennyestartónak használt karosszékbe dobta. A melltartó következett. Aztán jobb kézzel hátranyúlt, hogy kigombolja a szoknyáját, és elindult a fürdőszobába, hogy megengedje a csapot.

Kinyitotta a fürdőszobaajtót, és fölkattintotta a neont, hogy ha a fény kigyullad, megnézze magát a tükörben. Abban a pillanatban megcsikordultak a zuhanyozó előtti műanyag függöny karikái a fémrúdon, *a* függöny szétnyílt, és kiugrott mogulé valaki. A neon pislogott egyet, és hideg fénye máris bevilágította a fürdőszobát. Kés villant, és Susant valami fényes tárggyal fejbe vágták. Az ütéstől megpördült, és a falnak esett. Csak azért nem vágódott el, mert reflexszerűen kinyújtotta a karját, és megtámaszkodott a falban. Olyan gyorsan történt minden, hogy nem volt ideje védekezni. Sikoltani akart, de a fejére mért ütés belé fojtotta a hangot.

A betolakodó bal keze egy szempillantás alatt elkapta a torkát, és teljes erőből a falnak szorította a hátát, úgyhogy meztelen melle megfeszült. Hiába gondolta el százszor, hogy mit csinálna, ha egyszer megtámadnák – jól tökön rúgná az illetőt, s a körmét a pofájába vájná –,

most örült, hogy lélegezni tud, és rémülten meredt támadójára. Szeme a borzadálytól kerekre tágult, teljesen megbénította a váratlan támadás. A torkát szorító kéz iszonyúan erős volt. és fölismerte a férfit. Ő követte a földalatti peronjáig.

– Egy hang, és meghalsz, kisanyám – vicsorogta a férfi, és a jobbjában tartott kést Susan álla alá szegezte.

Aztán éppoly hirtelen, mint ahogy elkapta, elengedte a torkát, mire Susan előreesett. Támadója visszakézből brutálisan szájon vágta, hogy négykézláb a földre zuhant, az ajka fölrepedt, s a bal arca véraláfutásos lett.

A férfi lábfejével Susan hóna alá nyúlt, és kényszerítette, hogy föltérdeljen. Aztán könyörtelenül a falnak rúgta, hogy Susan elterült; fél kézzel magához ölelte a WC-csészét. Szája sarkából egy vércsepp hullott meztelen, fehér mellére. A férfi mintha ködben úszott volna a szeme előtt. Mikor újra tisztábban látott, észrevette, hogy támadója ragyás pofáján kaján vigyor ül. Nyilván azon morfondírozott, hogy megerőszakolja-e. Dermedten, magatehetetlenül ült a WC-csésze mellett.

– Kár, hogy csak arra van fölhatalmazásom, hogy beszéljek veled. Vagy ahogy a szakmában mondani szokás: hogy kapcsolatot teremtsünk. Az üzenet egyszerű. Néhány embernek nagyon-nagyon nem tetszik, amivel az utóbbi időben foglalkozol. Ha nem hagyod abba mások molesztálását, kénytelen leszlek újra meglátogatni.

Abbahagyta, várt, hogy Susan fölfogja, amit mondott. – És hogy nehogy azt hidd, hogy csak viccelek, hadd tegyem hozzá, hogy adott esetben ezt a fiút is meglátogatom. És lehet, hogy a fiú súlyos, esetleg halálos kimenetelű balesetet fog szenvedni.

Ezzel Susan ölébe hajított egy fényképet. Susan lassú mozdulattal a kezébe vette.

– Nem hiszem, hogy szeretnéd, ha James, az öcséd Marylandben áldozatul esne a hülye hobbidnak. És mondanom se kell, ez a mi kis találkozásunk a kettőnk titka marad. Ha szólsz a hekusoknak, ugyanaz lesz a büntetés.

Ezzel kisurrant a fürdőszobából. Susan hallotta, hogy a bejárati ajtó kinyílik, és halkan becsukódik. Aztán nem hallott egyebet, csak a tükör fölötti neoncső halk zümmögését. Egy ideig nem mozdult, nem tudta, valóban elment-e a férfi. Fél karjával még mindig átölelve tartotta a WC-csészét.

Rémületét zavar és kusza érzések váltották föl. Könny szökött a szemébe. Fölemelte az öccse képét, aki kerékpárján ülve, mosolyogva nézett a lencsébe szüleik háza előtt. – Úristen! – nyögött fel Susan, megrázta a fejét, és összeszorította a szemét. Patakokban folyt a könnye. A fénykép kétségkívül eredeti volt.

Léptek hallatszottak a folyosó felől, és Susant ez hirtelen magához térítette. Nagy nehezen talpra állt. A léptek elhaladtak az ajtaja előtt. Kitámolygott a szobába, és bereteszelte az ajtót. Megfordult, szemével átkutatta a szobát. Sehol egy áruló nyom. Valami nedveset érzett magán. Megtapogattta, és alig akarta elhinni: félelmében bepisilt.

Zavara lassan elmúlt, és gondolkodni kezdett. Újra sírva fakadt. Sok megmagyarázhatatlan esemény történt az elmúlt két napban, egy dolog azonban egyre világosabb lett előtte: biztos, hogy beletrafált valamibe. Valami nagynak, nem mindennapinak a közepébe.

Megnézte magát a tükörben. A szemhéja kissé földagadt, és valószínű volt, hogy a szeme alatt meg fog kékülni. Bal arcán véraláfutás éktelenkedett, baloldalt az ajka is duzzadt volt és puha. Óvatosan kifordította: belül két-három milliméterre fölrepedt. Mikor a férfi szájon vágta, a fogához verte az ajkát. Letörölte a szája sarkában lévő vért, és mindjárt nem nézett ki olyan ijesztően.

Elhatározta, hogy nem fogja föl tragikusan, ami történt. De azt is elhatározta, hogy dr.

Chapman kérése ellenére sem adhatja fel a küzdelmet.

A zuhanyhoz lépett, ütközésig kicsavarta, a csapot, beállt a zuhogó víz alá, és lassan körbeforgott alatta. Karját keresztbe fonta a mellén, hogy megvédje a víz apró tűszúrásaitól. Megnyugtató érzés volt a meleg zuhany alatt állni, és gondolkodni. Föl kellene hívnia Bellowst. Nem, nem hívhatja fel, kapcsolatuk embrionális jellege miatt Bellows képtelen volna objektív lenni. A dolog biztosan valami idétlen, túlzottan aggodalmaskodó reakciót váltana ki belőle. Olyan emberre lenne szüksége, aki távlatilag is el tudja dönteni, mi a helyes és mi nem, aki igazolni vagy cáfolni tudja a következtetéseit. Mint például Stark, aki nem nézte le sem azért, mert az orvostanhallgatók alacsonyabb kasztjába tartozik, sem azért, mert nő. Ráadásul kiváló szakember és remek üzletember. De mindenekfölött tapasztalt, érett férfi, akinek meg lehet bízni az ítélőképességében.

Befejezte a zuhanyozást, belebújt terilén fürdőköpenyébe, és törülközőt csavart a fejére.

Leült a telefon mellé, fölhívta a Memorialt, és Stark irodáját kérte.

– Sajnálom, de a főorvos úr mással beszél. Akarja, hogy visszahívja?

– Nem, inkább várok. Kérem, szóljon be neki, hogy Susan Wheeler keresi, és hogy nagyon fontos.

– Megpróbálom, de nem ígérhetek semmit. Távolsági beszélgetése van, jó sokáig tarthat.

– Mindegy, akkor is várok. – Susan tudta, hogy az orvosok legtöbbször elfelejtik visszahívni azt, aki kereste őket.

Végre kapcsolták.

– Főorvos úr kérem, azt tetszett mondani, hívjam föl, ha új nyomra bukkantam kutatásaim során.

– Igen. Hallgatom, Susan.

– Nagyon furcsa dologra jöttem rá. Ez az egész ügy határozottan... – Abbahagyta.

– Határozottan mi?

– Nem is tudom, hogy fogalmazzam meg. Azt hiszem, most már biztosan állíthatom, hogy van bűnügyi vonatkozása is. Azt persze nem tudom, hogyan és miért, de majdnem száz százalékig biztos. Valami hatalmas szervezet... a maffiához hasonló szervezet van a dologban.

– Ez azért kissé merész feltételezés, Susan. Miből gondolja?

– Megdöbbentő dolog történt velem ma délután. – Susan lehorzsolt térdére nézett.

– Micsoda?

– Megfenyegettek.

– Mivel? – Stark érdeklődéséből aggodalom lett.

– Azzal, hogy megölnek, ha jól értettem. – Az öccse képére nézett.

– Ha ez igaz, Susan, akkor, hogy enyhén fogalmazzak, veszedelmes helyzetbe került. Mondja, nem képzelhető el, hogy valamelyik csoporttársa ízetlenkedik magával? A medikusok viccei néha úgy sülnek el, mintha nem is viccek volnának.

– Bevallom, erre nem gondoltam. – Nyelve hegyével megtapogatta fölrepedt ajkát. – De nem hiszem, hogy ez vicc volt.

– Akkor viszont nem állhatunk meg a puszta feltételezésnél. Személyesen fogok eljárni az ügyben a kórház igazgatóságánál. De ugyanakkor most már a leghatározottabban kérem, hogy hagyja abba az egészet. Először még csak a karrierjéről volt szó, most azonban már sokkal többről. Azonkívül mostantól kezdve a dolog szerintem a hivatalos szervekre tartozik. Tett feljelentést a rendőrségen?

– Nem. Világosan tudtomra adták, hogy ha feljelentést teszek, az öcsémén bosszulják meg. Meg aztán a rendőrség is biztosan ejtené az ügyet azzal, hogy nem fenyegetésről, hanem

erőszakos nemi közösülési kísérletről lehet csak szó.

– Ezt nem hiszem.

– A legtöbb férfi ugyanígy volna vele.

– De ha még az öccsével is megfenyegették, valóban jól teszi, ha meggondolja, kivel beszél a dologról. Mégis azt tanácsolom, hogy forduljon a rendőrséghez.

– Még gondolkozom rajta. Van még más is. Bizonyára tetszett hallani, hogy kirúgtak a kórházból. Áthelyezték a V. A.-ba.

– Ezt nem tudtam. Mikor?

– Ma délután. De nagyon szeretnék a Memorialban maradni. Ha kaphatnék még egy lehetőséget, bebizonyítanám, hogy jó diák vagyok, ön a sebészeti osztály vezetője, és tetszik tudni, hogy nem pusztán hülyéskedésből tettem, amit tettem. Tessék szíves lenni megpróbálni visszavonatni a határozatot.

– Mint főorvosnak, tudnom kellett volna róla, hogy át akarják helyezni. Azonnal beszélek Bellows doktorral.

– Azt hiszem, Bellows doktor sem tud erről. Mr. Oren intézte az ügyet.

– Oren? Hát ez igazán érdekes. Nem ígérhetek semmit, Susan, de utánanézek a dolognak. Meg kell mondjam magának, rövid itt-tartózkodása alatt nem lelt népszerű sem az aneszteziológián, sem a belosztályon.

– A legkisebb segítségért is hálás leszek. És még valamit, ez tényleg az utolsó. El tetszene tudni intézni, hogy soron kívül fogadjanak a Jefferson Intézetben? Nagyon szeretném meglátogatni azt a bizonyos Berman nevű beteget. Talán ha újra láthatnám, könnyebben le tudnám zárni magamban az egészet.

– Mondhatom, kisasszony, magának aztán vannak kérései. De azért odaszólok, és meglátom, mit tehetek. A Jefferson Intézet nem tartozik az egyetem fennhatósága alá. Közköltségen épült ugyan, de jelenleg magánkézben van. Nem sok szavam van náluk. De azért megpróbálom. Hívjon föl kilenc óra után, akkor majd többet tudok mondani.

Susan letette a kagylót. Elgondolkodott, és szokása szerint beharapta az ajkát. Fájt. Üres tekintettel az egyik plakátot bámulta a falon. Lázas igyekezettel próbálta összerendezni agyában az elmúlt nap eseményeit, kereste az összefüggéseket.

Izgatottan fölállt, elővette a nővérruhát, megszárította a haját, és tizenöt perc múlva megnézte magát a tükörben. A nővérruha egészen jól állt neki.

Másodszor is kezébe vette az öccse képét. Tudta, hogy a családtagjait nem fenyegeti közvetlen veszély, mert ilyenkor, a téli iskolai szünetben, egy hétre Aspenbe utaznak síelni.

Február 25., szerda, 19 óra 15 perc

Susannak nem voltak illúziói. Tudta, hogy veszélyben forog, és hogy nem segíthet rajta más, csak a saját leleményessége. Akárki volt is, aki megfenyegette, most nyilván azt hiszi róla, hogy megijedt, hogy ki sem mer mozdulni a szobájából, legalábbis egy ideig. Susan úgy érezte, hogy körülbelül negyvennyolc óra mozgási szabadsága van. Utána meg... ki tudja?

Leginkább éppen az bátorította, hogy valaki olyan fontos személynek tartja őt, hogy szükségesnek látta megfenyegetni. Tehát biztos, hogy jó nyomon jár. Lehet, hogy csak a fától nem látja az erdőt? Úgy van, mint az a bizonyos professzor, aki felfedezte a DNS-molekula valamennyi összetevőjét, csak épp a szerkezetére nem jött rá, mert nem tudta a megfelelő elv szerint elrendezni a részleteket? Watson és Crick zsenialitása kellett hozzá, hogy a látszólagos zűrzavarban észrevegyék a molekula csodálatos kettős spirálját.

Gondosan átnézte a jegyzeteit, mindent elolvasott. Átfutotta a kómára és a kóma ismert okaira vonatkozó részeket. Aláhúzta azoknak a cikkeknek a címét, amelyeket mindenképp el akart olvasni; felírta annak az új altatási szakkönyvnek a címét, amelyet Harris irodájában látott. Végül újra átolvasta Nancy Greenly és a légzési elégtelenségben meghalt két beteg terjedelmes anyagát. Biztos volt benne, hogy a válasz ott van előtte, csak nem látja. Még több adatra lenne szüksége, hogy növelje a korrelációk valószínűségét. Meg kell szereznie a McLearynél lévő kórlapokat.

Nyolc óra előtt tíz perccel indulásra készen állt. Mint egy kémfilm szereplője, az ablakhoz ment és lenézett, nem figyelik-e. A parkoló körül nem látott semmi gyanúsat. Behúzta a függönyt, égve hagyta a villanyt, és bezárta az ajtót. A folyosón megállt, és ahogy a filmekben látta, a padlótól pár centire összehajtogatott papírdarabot dugott az ajtó hasadékába.

A kollégium alagsorát folyosó kötötte össze az Anatómiai és Kórélettani Intézettel. Itt futottak a központi fűtés csövei, az elektromos kábelek, és rossz idő esetén a diákok is erre jártak át. Susan nem tudta, nem követik-e, csak azt tudta, hogy ha igen, nem adja meg könnyen magát, és igyekszik lerázni az illetőt. A legtekervényesebb úton haladt. Az Anatómiai Intézet főépületéből átment egy átjárón a központi épületbe, s onnan a könyvtáron keresztül ki a Huntington Avenue-ra, ahol taxiba vágta magát. Pár száz méter után szólt a sofőrnek, hogy forduljon meg, és vigye vissza oda. ahol felvette. A kocsiban maradt, felhajtotta a kabátgallérját, hogy ne ismerjék fel, és körülnézett, nem követik-e. Nem követték. Megnyugodott, és szólt a sofőrnek, hogy vigye a Memorial kórházba.

Mint minden hivatásos gyilkos, Angelo D'Ambrosio is belső kielégülést érzett, hogy sikeresen végrehajtott egy feladatot. Miután ál adta az üzenetet Susannak, visszasétált a Huntington Avenue-ra, és a Longfellow sarkán taxiba ült, A sofőr örült: végre egy reptéri fuvar! Szép viteldíj és még szebb borravaló üti a markát. D'Ambrosio előtt csupa vénasszonyt fuvarozott a szupermarketra.

D'Ambrosio kényelmesen hátradőlt az ülésen, elégedett volt önmagával. Fogalma sem volt róla, miért csinálta Bostonban, amit csinált, de hát ez nem volt újdonság számára, meg aztán őszintén szólva, nem is volt kíváncsi az okokra. Aki többet tud, annak több baja lehet. Amikor a megbízást megkapta, csak annyit mondtak neki, hogy 24-én este repüljön Bostonba, George Taranto néven szálljon meg a Sheratonban, másnap reggel menjen el a Stewart Street 1833-ba, keressen föl egy Walters nevű egyént, és írasson meg vele egy levelet, amelyben az áll, hogy “A gyógyszereket én vettem el. A következményeket nem tudnám elviselni." Aztán intézze el a pasast, de úgy, hogy öngyilkosságnak látsszék. Utána keressen föl egy Susan Wheeler nevű egyetemistát, rémissze halálra, és mondja azt neki, hogy “nem lesz jó vége, ha mások dolgába üti az orrát". Susan Wheelerről kapott egy csomó információt is egy borítékban: köztük volt egy

fénykép is a lány öccséről, valamint a lány napirendje.

D'Ambrosio az órájára nézett; tudta, hogy bőven eléri a 8.45-ös chicagói gépet. A honorárium a szokásos helyen, a TWA poggyászkiadója melletti 24 órás csomagmegőrző 12. számú szekrényében várja. Elégedetten nézte a tovasuhanó fényeket. A gusztustalan Waltersra gondolt, és próbálta kitalálni, milyen kapcsolatban állhatott a csinos Wheeler lánnyal. Maga előtt látta a lány meztelen testét; a fürdőszobában alig tudta megállni, hogy meg ne izélje. Ábrándozni kezdett. Azon kapta magát, hogy szeretné, ha visszaküldenek Miss Wheelerhez. Mert akkor nem hagyná ki, amit most elmulasztott.

A reptéren bement a telefonfülkébe, hogy teljesítse a megbízatás utolsó részletét; föl kellett hívnia a chicagói közvetítőt, és közölni kellett vele, hogy a feladatot végrehajtotta.

A telefon, megállapodás szerint, hétszer kicsöngött.

– Sandler-lakás.

– Mr. Sandlerrel szeretnék beszélni – mondta D'Ambrosio unottan. Nem egészen értette a manővert, és mindig beletelt néhány percbe, amíg eszébe jutott az éppen használt név. Ha más nevet mondtak be, le kellett tennie a kagylót, és más számot kellett felhívnia. Benyálazta a mutatóujja hegyét, és köröket rajzolt az ablaküvegre.

A hang végre újra jelentkezett.

– Beszélhet.

– Végeztem; Simán ment – mondta D'Ambrosio közömbösen, érdektelenül.

– Változás van. Miss Wheelert sürgősen ki kell iktatni. A módszert magára bízzuk, egyetlen kikötés, hogy a látszat erőszakos nemi közösülés kell hogy legyen.

D'Ambrosio nem akart hinni a fülének. Mintha álmai váltak volna valóra.

– Ezért külön pénz jár – mondta tárgyilagos hangon, megpróbálva leleplezni örömét, melyet Susan megerőszakolása jelentett számára.

– Plusz ötszázat kap.

– Hétszázötvenet. Nem lesz könnyű. – Nem a fenét! Alig várja. Még neki kéne fizetnie érte!

– Hatszáz.

– Legyen. – Letette a kagylót. Remekül érezte magát. Megnézte az éjszakai járatok menetrendjét: az utolsó gép 11.45-kor indul Chicagóba. Bőven van rá ideje, hogy magának is szerezzen egy kis élvezetet, és hogy *a* megbízatást is elvégezze. Bement a poggyásztérbe, és taxiba ült. A sofőrnek odaszólt, hogy vigye a Longwood és Huntington Avenue sarkára.

Fél nyolcra a Memorial emberáradata csörgedező patakká apadt. Susan bement a főbejáraton; a nővérruhában simán beengedték. Először fölment a Beard 5-re az orvosi szobába, és letette a kabátját. Aztán megnézte McLeary irodáját a Beard 12-n. Az ajtó, miként számított is rá, zárva volt, a villany nem égett. Benézett a szomszédos irodahelyiségekbe is: mindegyik üres volt.

Visszament a főbejárathoz, onnan a folyosón végig az ügyeleti ellátás felé. A kórház többi részétől eltérően itt nagyobb volt az éjszakai forgalom; a folyosón tolóágyak álltak, rajtuk betegek. Az ügyeleti szoba előtt balra fordult, és benyitott a kórház őrszolgálati szobájába.

A helyiség kicsi volt és rendetlen, az egyik-falon tévékészülékek sorakoztak, körülbelül húszhuszonöt. Minden képernyőn más-más bejárat, folyosó és kulcsszekrény volt látható, többek közt az ügyeleti ellátásé; a képeket távirányítású kamerák közvetítették.

A helyiségben két egyenruhás és egy civil biztonsági őr tartózkodott. A civil ruhás egy aprócska asztal mögött ült, amely a hatalmas, elhízott test előtt még kisebbnek látszott. Tokája ráfolyt inge gallérjára. Hangosan szuszogva lélegzett.

A három férfi ahelyett, hogy a monitorokat figyelte volna, amiért a fizetését kapta, egy hordozható tévékészülék képernyőjére meredt, és teljesen elmerült a jéghokimérkőzés vad

verekedési jeleneteiben.

– Elnézést kérek, van egy kis problémám – szólította meg Susan a civil ruhást. – McLeary doktor este elfelejtett visszaadni néhány kórlapot a West 10-nek, és már elment. A kórlapok nélkül nem tudjuk, milyen gyógyszereket kell adni a betegeknek. Ki tudnák nyitni az irodáját?

A civil ruhás Susanra pillantott, aztán vissza a játékra.

– Hogyne – mondta, és nem vette le szemét a képernyőről. – Lou. menj föl a nővérkével, és nyisd ki neki, amit akar.

– Egy pillanat, csak egy pillanat. Mindhárman elmerülten figyeltek. Susan várt. Hirdetés következett. Az őr felpattant.

– Jól van, akkor nyissuk ki azt az ajtót. Majd meséljétek el, fiúk, ha lemaradnék valamiről.

Susannak szaladnia kellett, hogy beérje az őrt, aki hatalmas léptekkel, határozottan indult útnak. Hatalmas kulcscsomót vett elő, és keresgélni kezdte a megfelelőt.

– A Bruins kétgólos hátrányban van. Ha megint vesztenek, átpártolok a Philadelphiához.

Susan nem felelt. Szedte a lábát az őr mellett, és remélte, hogy nem találkozik ismerőssel. Megkönnyebbült, amikor az irodahelyiségek elé értek. A környék teljesen kihalt volt.

– A fenébe is, melyik a kulcs? – káromkodott az őr, és végigpróbálta majdnem az összes kulcsot, míg végre megtalálta azt, amelyik McLeary irodáját nyitotta. A várakozástól Susan ideges lett, jobbra-balra tekingetett a folyosón, felkészült a legrosszabbra. De az ajtó végül is kinyílt, s az őr felkattintotta a villanyt.

– Ha elmegy, csak csapja be az ajtót. Magától záródik. Nekem vissza kell mennem.

Susan egyedül maradt a külső irodában. Gyorsan belépeti a belsőbe, felgyújtotta a villanyt, aztán eloltotta a külsőben, visszament a "belsőbe, és becsukta az ajtót.

Legnagyobb bánatára a kórlapok nem voltak a polcon, ahol reggel látta őket. Keresgélni kezdett. Először az íróasztalon. Semmi. Aztán a fiókokban. Amikor a középsőt becsukta, az íróasztalon megszólalt a telefon. Fülsértő, félelmetes volt a hangja a néma csöndben. Susan az órájára nézett: gyakran hívhatják McLeary t este háromnegyed nyolckor az irodájában? Jó lenne tudni. A telefon három csöngetés után elhallgatott, és Susan folytatta a keresést. A kórlapok elég vaskosak, nem lehetett akárhová eldugni őket. Éppen az iratszekrény utolsó fiókját húzta ki, mikor lépteket hallott a folyosó felől. A léptek közeledtek. Susan megdermedt, nem merte visszatolni a fiókot, félt, hogy meghallják.

Legnagyobb megrökönyödésére valaki kulcsot dugott a külső iroda zárjába. Rémülten körülnézett. Két ajtót látott, az egyik a külső irodáé, a másik valószínűleg egy szekrényé volt. Megnézte a bútorok helyét, és eloltotta a villanyt. Hallotta, hogy nyílik a külső iroda ajtaja, és felkattintják a villanyt. Óvatosan a szekrényhez ment; érezte, hogy a homlokát kiveri a verejték. Csikorgás hallatszott a szomszéd szobából, aztán még egy. A szekrényajtó könnyen kinyílt, és Susan gyorsan bebújt a szekrénybe. Az ajtót csak nagy nehezen tudta magára húzni. Szinte ugyanabban a pillanatban kinyílt a belső iroda ajtaja, és ott is felkattintották a villanyt. Susan várta, mikor nyitják rá a szekrényajtót. A lépések azonban a telefon irányába mentek. Hallotta, hogy a szék megcsikordul, ahogy valaki ráült. Azt hitte, McLeary az, és kíváncsi volt, mit akarhat ilyen késő este az irodában. Mi lesz, ha felfedezi őt. Majd elájult a gondolatára is. Elhatározta, hogy ha McLeary kinyitja az ajtót, megpróbál kereket oldani.

Hallotta, hogy fölemelik a kagylót, és tárcsáznak. Mikor meghallotta a telefonáló hangját, zavarba jött: női hang volt. És spanyolul beszélt. Kevéske spanyol nyelvtudásával megértett egykét mondatot, arról volt szó, hogy milyen az időjárás Bostonban, és milyen Floridában. Rájött, hogy az egyik takarítóasszony osont be McLeary irodájába, és a kórház számlájára magánbeszélgetést folytat Floridával. Lehet, hogy ezzel magyarázhatók a kórház magas

telefonszámlái.

A beszélgetés majdnem fél óráig tartott. Aztán a takarítónő kiürítette a papírkosarat, eloltotta a villanyt, és elment. Susan pár percig várt, aztán kinyitotta a szekrényajtót. Elindult a kapcsoló felé, de beverte a sípcsontját a kihúzott fiókba. Káromkodott egyet, és kénytelen-volt bevallani, hogy rossz betörő lenne belőle.

Fölkattintotta a villanyt, és folytatta a keresést. Merő kíváncsiságból a szekrénybe is benézett, hogy lássa, hol töltötte az elmúlt fél órát. A legalsó polcon, a géppapírok között, megtalálta a kórlapokat. Nem tudta, hogy McLeary tényleg el akarta-e dugni őket, de nem volt rá ideje, hogy ezen gondolkodjék. Csak az érdekelte, hogy minél előbb kikerüljön az irodából.

Szokásos leleményességével a kórlapokat a frissen kiürített papírkosárba tette, és kiment. Az ajtót nem csapta be, hanem mint a kollégiumban, itt is egy papírdarabot dugott az ajtó hasadékába.

A kórlapokkal a Beard 5. orvosi szobájába ment. Elővette a jegyzettömbjét, töltött magának egy csésze kávét, és mint Nancy Greenly esetében, elkezdte kijegyzetelni a kórlapokat.

Mikor D'Ambrosio a kollégiumhoz ért, még nem volt határozott terve. Rendszerint rögtönzött, ez volt a szokásos módszere. Megfigyelte az áldozatot, és lecsapott rá. Susanról már tudott egyet-mást. Tudta, hogy esténként ritkán jár el hazulról. Biztos volt benne, hogy most is otthon lesz. Csak azt nem tudta, szólt-e a rendőrségnek. Az esély ötven-ötven százalék. Ha szólt, tíz százalék, hogy komolyan vették, legalábbis eddig ezt tapasztalta. És ha komolyan vették, egy százalék, hogy őriztetik a lányt. A rizikó jóval a szokásos alatt van. Elhatározta, hogy fölmegy hozzá. Fölhívta a sarki önkiszolgálóból. Nem vették föl a kagylót. Tudta, hogy ez még nem jelent semmit. Lehet, hogy a lány otthon van, csak nem jelentkezik. A zárat ki tudja nyitni; délután már kinyitotta. De a retesz: a lány biztosan rá tolta, ennek a betörése pedig zajjal jár. Legjobb volna kicsalni valahogy a szobájából a lányt.

Visszament a kollégiumhoz, behúzódott a parkolóba. Látta, hogy a szobában ég a villany. Az udvari kapuhoz ment, leszerelte a lakatot, mint délután, és bement az épületbe. A lakatot mindössze három pecek tartotta. Megdöbbentő, miken spórol az egyetem.

Felsietett a nyikorgó falépcsőn. D'Ambrosio nem látszott erősnek, de kitűnő kondícióban volt; atlétatípus volt, pszichopata lelkialkattal. Susan ajtajához lopózott, és hallgatózott. Semmi nesz. Kopogott. Meg volt róla győződve, hogy Susan kiszól, mielőtt kinyitja az ajtót, és ha kiszól, ő úgy tesz, mintha a lépcső felé menne. Ez a trükk rendszerint bevált.

De senki sem szólt ki.

Újra kopogott. Újra nem jött válasz.

Pillanatok alatt szétszedte a zárat. Az ajtó kinyílt. Nem volt bereteszelve. Susan nem volt otthon.

Benézett a szekrénybe: a ruhák ugyanúgy lógtak, a két bőrönd is, amelyet az első alkalommal látott, a helyén volt. D'Ambrosio alapos ember volt, és ez kifizetődött. Tudta, majdnem száz százalékig biztos volt benne, hogy Susan nem hagyta el a várost. Ez pedig azt jelenti, hogy visszajön. Elhatározta, hogy megvárja.

Február 25., szerda, 22 óra 41 perc

Bellows kimerült volt. Tizenegy felé járt, és még sehol se tartott. Nem vizitelt még le a Beard 5-ön, pedig mielőtt hazamegy, vizitelnie kell. A nővérállomásra ment a kórlapokért, és az állvánnyal együtt áttolta őket az orvosiba. Egy csésze kávé mellett könnyebb lesz átnézni őket. Mikor kinyitotta az ajtót, meglepődve látta, hogy Susan ott ül, és elmélyülten dolgozik.

– Elnézést, azt hiszem, nem jó helyen járok. – Úgy tett, mintha ki akarna menni. Azután visszafordult, és Susanra nézett.

– Susan, mi a bús fenét csinálsz te itt? A leghatározottabban közölték velem, hogy persona non grata lettél. – Nem akarta, mégis érződött a hangjában némi ingerültség. Rettenetes napja volt, a mélypontot Walters megtalálása jelentette.

– Ki, én? Bizonyára téved, sahib. Én Miss Scarlett vagyok, az új nővér a West 10-en – mondta Susan elváltoztatott, magas hangon, déli kiejtéssel, mintha rágógumit rágna.

– Az istenért, Susan, hagyd ezt a baromságot.

– Nem én kezdtem.

– Mit csinálsz?

– A cipőm pucolom, nem látod?

– Jó, jó, kezdjük csak elölről. – Bellows bejött, és a pult tetejére ült. – Nagyon kínos helyzetbe hoztál. Nem mintha nem örülnék neki, hogy látlak, mert örülök. Csodálatos volt veled tegnap este. Úristen, mintha már egy hete történt volna. De ha itt lettél volna ma délután, mikor a krach beütött, megértenéd, hogy ideges vagyok. Többek közt közölték velem, hogy amennyiben továbbra is fedezlek és támogatlak, idézem, “elmebeteg küldetésedben", új állást kereshetek magamnak.

– Ó, szegény kisbaba! El kell hagynia a puha, meleg anyaméhet.

Bellows másfelé nézett egy pillanatra, megpróbálta összeszedni magát.

– Az az érzésem, így nincs értelme, hogy folytassuk a beszélgetést. Egyszerűen képtelen vagy megérteni, hogy nekem több a vesztenivalóm, mint neked.

– Egy frászt több! – Susant elöntötte a méreg. – Te olyan rohadt egoista vagy, és annyira aggódsz az alorvosi kinevezésed miatt, hogy akkor se vennél észre egy összeesküvést, ha... ha az anyád életéről volna szó.

– Ez hát a hála a segítségemért! Mi köze ehhez az anyámnak?

– Semmi. Egyáltalán semmi. Csak nem jutott más az eszembe, ami a te beteg agyadban megközelíti a ranglistán az alorvosi kinevezést. Ezért mondtam példának az anyádat.

– Hülyeségeket beszélsz, Susan.

– Méghogy hülyeségeket, mondja ő. Ide figyelj, Mark. Te annyira aggódsz a karriered miatt, hogy már teljesen vak vagy. Nem veszel észre rajtam valami változást?

– Változást?

– Igen, változást. Hol a jó öreg klinikus, a kiváló megfigyelő, akivé a gyakorlóévek alatt válnod kellett volna? Mit gondolsz, mi ez itt a szemem alatt? – Az arcán levő véraláfutasra mutatott. – Na és erről mi a véleményed? – Az utolsó szavakat alig lehetett érteni, mert kifordította az alsó ajkát, hogy megmutassa rajta a sebet.

– Sérülésnek látszik. – Bellows kinyújtotta a kezét, hogy közelebbről megvizsgálja Susan ajkát. Susan ellökte magától.

– Vedd le rólam a hentesmancsod! Még te mondod, hogy több a vesztenivalód? Hát jól figyelj. Ma délután megtámadott és megfenyegetett egy férfi, de úgy, hogy majd összecsináltam magam a félelemtől. Az az ember tudja, hogy ki vagyok, és mit csináltam az elmúlt két napban. A

családomat is ismeri, és a fenyegetés rájuk is vonatkozik. És te mered azt mondani, hogy több a veszteniválód?

– Azt akarod mondani, hogy megvert valaki? – kérdezte Bellows hitetlenkedve.

– Az isten áldjon meg, Mark. Nem tudsz értelmesebbet mondani? Gondolod, én karmolásztam össze magamat, hogy sajnáljanak? Csak annyit mondhatok, hogy valami nagy dologba botlottam. És az a szörnyű érzésem, hogy egy nagy szervezet van a dologban. Csak még azt nem tudom, hogyan, miért és miféle szervezet.

Bellows több másodpercig szótlanul nézte Susant, agyában a lány hihetetlennek tűnő történetének részletei és saját délutáni kalandja egymást kergették.

– Nekem betű szerinti értelemben nincsenek sebeim, amiket megmutathatnék – kezdte aztán –, de nekem is szörnyű délutánom volt. Emlékszel a gyógyszerekre, amiket a műtők melletti öltözőben találtak? Abban a szekrényben, amelyik állítólag az enyém? Akár hiszed, akár nem, engem is meggyanúsítottak. Nem volt más választásom, mint hogy egyszer s mindenkorra tisztázzam magam, és felelősségre vonjam Walterst, hogy mért szerepel a szekrény még mindig az én nevemen, mikor pedig már régóta nem én használom. **De** Walters ma nem jött be. Nem is tudom, hány év óta először, így aztán kénytelen voltam én elmenni hozzá. – Sóhajtott egyet, töltött magának egy kis kávét, és a hátborzongató jelenetre gondolt. – öngyilkos lett a nyomorult, a miatt a dolog miatt, és pont nekem kellett megtalálnom.

– Öngyilkos lett?

– Igen. Állítólag megtudta, hogy megtalálták a gyógyszereket, és a legegyszerűbb megoldást választotta.

– Biztos vagy benne, hogy öngyilkos lett?

– Biztos semmiben sem vagyok. A búcsúlevelet se láttam. Értesítettem a rendőrséget, a részleteket Starktól tudom. De ne akard azt mondani, hogy nem öngyilkosság volt. Úristen, nem bírnám elviselni! Valószínűleg én lennék az egyik gyanúsított. Hogy az ördögbe jut ilyesmi az eszedbe? – kérdezte indulatosan.

– Csak úgy. A véletlenek újabb különös egybeesése. Lehet, hogy azok a gyógyszerek valahol nagyon fontosak.

– Szinte tudtam, hogy neked fontosak lesznek. Ezért először nem is akartam elmondani. De ide figyelj, ez mind lényegtelen ahhoz képest, hogy te mit keresel itt, a Memorialban, ebben a kritikus időpontban. Értsd meg, nem volna szabad itt lenned. Ez a lényeg.

Abbahagyta, és fölvette az egyik kórlapot, amelyet Susan kivonatolt. – Mi az ördögöt csinálsz?

– Végre sikerült megszereznem a kómás betegek kórlapját. Nem mindet, de majdnem mindet.

– Atyaisten, Susan, te tényleg fantasztikus vagy. Miután kirúgattad magad a kórházból, még van bőr a képeden, hogy finom legyek, idejönni és megszerezni a kórlapokat! Nem hiszem, hogy csak úgy ott hevertek valahol, hogy akárki beléjük nézhessen, aki arra jár. Hogy szerezted meg őket?

Várakozásteljesen Susanra nézett, ivott egy kis kávét, és várta a választ. Susan csak mosolygott.

– Jaj, nem! – Bellows a homlokára tette a kezét. – A nővérruha!

– Eltaláltad. Remekül bevált. Be kell vallanom, nagyszerű ötlet volt.

– Egy pillanat! Hidd el, nem felelősségre vonni akarlak. De hogy csináltad? Rávetted a biztonságiakat, hogy nyissák ki McLeary vagy mit tudom én, ki irodáját?

– Egyre okosabb leszel, Mark.

– Remélem, tisztában vagy vele, hogy törvénysértést követtél el.

Susan igenlően bólintott, és közben apró betűs jegyzeteit nézte.

Bellows szeme követte a tekintetét.

– És van már... van már valami eredménye ennek az egész ámokfutásnak?

– Sajnos, nem sok. Legalábbis eddig még nem, illetőleg nem vagyok elég okos, hogy rájöjjek az eredményre. Ahhoz meg kéne szereznem az összes kórlapot! Csak annyit tudok, hogy a betegek aránylag fiatalok, huszonöt és negyvenkét év közöttiek. Nemük, fajuk és társadalmi helyzetük változó. Kórelőzményükben nem találtam semmi közöset. Életjelenségeik és életfolyamataik a kóma beálltáig komplikációmentesek. Kezelőorvosuk nem ugyanaz. A műtéti esetek közül csak kettőnél volt ugyanaz az altatóorvos. Másmás altatószerrel altatták őket, ami várható is volt. Az operációt megelőző gyógyszerelésnél van némi azonosság. Sok esetben Dolargant és Pipolphent használták, de előfordultak egészen más gyógyszerek is. Innovár például két esetben. De mindez nem meglepő. A műtőben még nem voltam, de egyelőre úgy látszik, hogy a legtöbb, ha ugyan nem valamennyi kómás műtét a nyolcas műtőben történt. Ami egy kicsit különös, ha meggondoljuk, hogy a kisebb műtéteket főként ott csinálják. Tulajdonképpen ebben sincs semmi furcsa. A laborértékek nagyjából normálisak. Ja, úgy látszik, hogy valamennyi esetben csináltak vércsoport-meghatározást és szövettípus-analízist. Ezt mindig megcsinálják?

– A műtéteseknél majdnem mindig szükség van vércsoport-meghatározásra, különösen akkor, ha nagy vérveszteségre számítanak. Szövettípusmeghatározást csak ritkán csinálnak, bár lehet, hogy a labor bekapcsolódott valamilyen felmérésbe. Talán, valami új műszert vagy szövetmeghatározó szérumot kísérleteznek ki. Nézd meg, van-e könyvelési száma a szöveteseknek.

Susan lapozott, amíg meg nem találta a laborjelentéseket.

– Nincs, itt nincs könyvelési szám.

– Hát akkor világos. A labor a kérelmező költségére csinálja. Ebben nincs semmi különös.

– A belgyógyászati betegek ilyen vagy olyan okból, de mind kaptak infúziót.

– Kórházban a betegek kilencven százaléka kap.

– Tudom.

– Szerintem nem sokra jutottál.

– Ebben egyetértünk. – Susan szünetet tartott, az ajkát harapdálta. – Mark, altatás közben, az endotracheális tubus levezetése előtt az altatóorvos ugye Succinylcholinnal lazítja el a beteget?

– Succinylcholinnal vagy kuráréval, de gyakoribb a Succinyl.

– És ha a beteg Succinylcholint kap, nem tud lélegezni.

– Úgy van.

– Nem lehet, hogy a Succinylcholin túladagolása az oka a hypoxiának? Ha nincs légzés, az agy nem kap vért.

– Susan, miután az altatóorvos beadta a Succinylcholint, úgy lesi a beteget, mint a héja az áldozatát; még lélegzik is helyette. Úgy értem, hogy lélegezteti. Ha a Succinylcholint túladagolják, csak annyi történik, hogy az altatóorvosnak tovább kell lélegeztetnie a beteget, egészen addig, amíg a Succinylholin le nem bomlik. A bénulás ez esetben teljesen reverzibilis. De ha a Succinylcholin rosszindulatú túladagolása volna a kóma oka, akkor mindegyik altatóorvos benne lenne a buliban, és ez nem valószínű. De ami ennél is fontosabb, az altatóorvos együtt dolgozik a sebésszel, aki látja a vért, és meg tudja állapítani oxigéntelítettségét, tehát teljességgel lehetetlen a betegnél bármiféle fiziológiai státuszváltozás anélkül, hogy vagy az egyik, vagy a másik orvos észre ne venné. Ha a vér oxigénszintje normális, a színe élénkpiros. Ha alacsony, barnás-kékessötétvörös. Míg az altatóorvos lélegezteti a beteget, ellenőrzi a pulzusát, a vérnyomását, és figyeli a szívmonitort. Susan, bűnténye gyanakszol, de nem tudod,

kik teszik, hogyan és miért. Még abban sem vagy biztos, van-e áldozat.

– Hogy van áldozat, abban biztos vagyok, Mark. Lehet, hogy nem új betegségről van szó. de biztos, hogy van itt valami. Még egy kérdést. Hogyan szállítják ide az altatógázokat?

– Az változó. A Halothant palackokban kapjuk, mint az étert. Cseppfolyós állapotban van, és a szükséges mennyiséget a műtőben légneműsítik. A nitrogén-oxidul, az oxigén és a levegő központi tartályokból, csöveken kerül a műtőbe. De szükség esetére van a műtőben palackozott oxigén és nitrogén-oxidul is... Ide figyelj, Susan, még van egy kis munkám, de aztán ráérek. Nincs kedved feljönni hozzám egy pohár italra?

– Most nincs, Mark. Szeretném jól kialudni magam ma éjjel, és még egy-két elintéznivalóm is van. De azért kösz a meghívást. A kórlapokat is vissza kell vinnem a rejtekhelyükre. Aztán szeretnék körülnézni a nyolcas műtőben.

– Szerintem, Susan, okosabb, ha elhúzod a csíkot, még mielőtt tényleg gáz lesz.

– Joga van elmondani a véleményét, doktor úr. De a helyzet az. hogy a betegnek semmi kedve az előírásait követni.

– Azt hiszem, túlságosan messzemenő következtetéseket vonsz le.

– Tényleg? Ne mondd! Lehet, hogy konkrétan nem tudom, ki a bűnös, de egy egész sereg gyanúsítottam van.

– Hát persze... – Bellows izgett-mozgott. – Kitaláljam, kik, vagy megmondod magad?

– Harris, Nelson, McLeary és Oren.

– Neked elment az eszed!

– Állati gyanúsan viselkedtek, és el akartak távolítani a kórházból.

– Ne keverd össze a védekező magatartást a gyanús viselkedéssel. Susan. Végül is az orvosi gyakorlatban elég nehéz elviselni a komplikációkat, függetlenül attól, hogy mi okozza őket.

Február 25., szerda, 23 óra 25 perc

Susan határozottan megkönnyebbült, amikor visszatette a kórlapokat a rejtekhelyükre, McLeary irodájában. Ugyanakkor csalódott is volt: többet várt a kórlapoktól. Hiába tanulmányozta át őket, nem sokkal jutott előbbre, és már közel sem volt olyan biztos a dolgában. Az eredmény mindössze annyi volt, hogy még több adatra tett szert, de az adatok közt változatlanul nem volt semmi összefüggés.

A lift lassított és megállt, az ajtó megremegett és kinyílt. Susan kilépett a műtőfolyosóra. A 20-as műtőben még most is operáltak, egy hasi aortatágulat repedésén dolgoztak, a beteget az ügyeletről küldték föl. A műtét már nyolcadik órája tartott; nem volt könnyű eset. A többi műtőben a szokásos éjszakai nyugalom uralkodott; a személyzet takarított, ágyneműt cserélt. Egy műtőruhás nő az asztal mögött a másnapi műtéti tervet böngészte, és megpróbálta belesuvasztani a nemrég érkezett beteganyagot.

A nővérruha itt is bevált; szinte észre sem vették Susant. Egyenesen a nővérszobába ment, fölvett egy műtőruhát, s a nővérruhát beakasztotta az egyik nyitott szekrénybe.

Visszament a folyosóra, és megkereste szemével a műtőbejáratot, amelyre nagy fekete betűkkel ki volt írva, hogy “Műtők. Idegeneknek tilos a bemenet." A műtőruhás nővér még mindig ott ült az asztalnál munkájába merülve. Susannak fogalma sem volt róla, mi lesz, ha megpróbál bemenni a műtőkbe.

Hogy felmérje az eshetőségeket, többször végigment a folyosón, remélve, hogy a nővér esetleg befejezi a munkát, és elmegy. De nem ment el, dolgozott tovább, föl se nézett. Susan megpróbált valami ésszerű feleletet kitalálni arra az esetre, ha megkérdezné, mit akar. Nem jutott eszébe semmi. Éjfél felé járt, és tudta, hogy megfelelő indok nélkül nem engedik be.

Végül is nem jutott más az eszébe, csak az, hogy meg akarja nézni a műtétet a húszas műtőben, vagy hogy a laborból küldték a szövetmintáért, ami elég gyenge ürügy. Elindult a műtők felé, és. úgy tett, mintha nem venné észre a nővért. Elment mellette, de az föl se nézett. Még néhány lépés, és elérte az ajtót. A kilincs után nyúlt, hogy kinyissa, és már-már be is lépett, amikor a nővér utánaszólt: – Hohó, így nem lehet bemenni!

Susanban meghűlt a vér! Szembefordult a nővérrel. – Elfelejtette fölvenni a műtőcipőt!

Susan a lábára nézett. Mikor kapcsolt, hogy mit akar a nővér, mázsás kő esett le a szívéről.

– A fene egye meg, még csak másodszor megyek a műtőbe.

A nővér újra a munkája fölé hajolt, és úgy morogta: – Néha még én is elfelejtem fölvenni azt az átkozott cipőt.

Susan a fal melletti acélszekrényhez lépett. Az alsó polcán, egy nagy kartondobozban tartották a műtőcipőket. A műtőcipők különleges eljárással készülnek, a talpuk szigetelve van. Susan fölvett egy párat, s a fekete ragtapaszt hozzányomta a cipőjéhez, ahogy Carpintől látta két nappal ezelőtt, amikor először jártak a műtőben. Amikor újra kinyitotta a lengőajtót, a nővér föl se nézett. A Memorial nagy kórház volt, mindig jócskán akadt benne új arc.

A műtők U alakban helyezkedtek el, a felszerelés, az előkészítő- és az altatószoba középen kaptak helyet. A bejárat az U betű aljánál volt, az őrző a bal száránál, közvetlenül a lift mellett. A 8-as műtő jobbra az U másik szárán.

A 20-as műtő, amelyikben a műtét folyt, az ellenkező irányban volt, Susan a nyolcas felé menet senkivel sem találkozott. Megállt az ajtó előtt, benézett a kis ablakon; a műtő ugyanolyan volt, mint a tizennyolcas, ahol Niles elájult. Csempézett falak, pöttyös műanyag padló. A villany nem égett, de Susan látta a nagy üstdobszerű mennyezeti műtőlámpákat és alattuk a műtőasztalt. Belépett, és fölgyújtotta a villanyt.

Különösebb cél nélkül végigjárta a műtőt, megnézte a nagyobb műszereket. Aztán hozzálátott, hogy módszeresen megvizsgáljon mindent. Megtalálta a gázcsöveket: az oxigénnek zöld kiálló csatlakozója volt, a nitrogén-oxidulnak más formájú kék, nehogy összecseréljék őket. A harmadik csövön nem volt felirat, ez színtelen volt. Nyilván ezen jön a sűrített levegő. Egy nagy süllyesztett csatlakozóra az volt írva, hogy “szívás"; fölötte függőleges mérce állt.

Hátul egy csomó acélszekrényke, benne különböző műszerek. Egy műszeres asztalka a műtősnő számára. Jobbra a falon röntgenképernyő. A hátsó falon, az ajtó mellett nagy óra: piros másodpercmutatója nesztelenül forgott körbe. Egy másik ajtó a tízes műtővel közösen használt előkészítőbe nyílt, ahol a sterilizáló és egyéb felszerelés kapott helyet.

Majdnem egy órát töltött a műtő átvizsgálásával, és közben összehasonlításul megnézte a tízest is. Semmi különöset nem talált. A nyolcas olyan volt, mint akármelyik műtő, teljesen megegyezett a tízessel.

Visszament a nővérszobába, átöltözött a nővérruhába, a műtőruhát vállfára tette, és elindult az ajtó felé. Hirtelen megállt, és fölnézett. A mennyezet nagy, vastag habszivacs lapokból álló álmennyezet volt.

Fölállt a csap mellett a szeméttartóra, felmászott a szekrény tetejére, amely fölött körülbelül egy méterre volt az álmennyezet. Négykézlábra állva megpróbálta felemelni az első habszivacs lapot, de nem tudta a mögötte lévő cső miatt. Megpróbálta a másodikat. Az sem ment. A harmadikat könnyedén föl tudta emelni, és oldalra csúsztatta. Fölállt, és derékig bebújt a nyíláson. Várakozásával ellentétben tágas teret látott. A födém betongerendái és az álmennyezet között körülbelül másfél méter volt a távolság. Millió cső és vezeték futott a térségben, a kórház ételemeit és a végtermékeket szállították. Látni alig lehetett, mert csak a lapok összeilleszkedésénél szűrődött be némi fény alulról. Az álmennyezetet négyszögletes, vékony fémháló tartotta, amely bilincsekkel volt a födémhez erősítve. Sem a fémhuzalok, sem a habszivacs lapok nem voltak elég erősek ahhoz, hogy nagyobb súlyt elbírjanak. Susan a csövekbe kapaszkodva húzta föl magát: az egyik cső tűzforró volt, a másikhoz meg majdnem odafagyott a keze. Mikor fönn volt, helyére tette a habszivacs lapot, s ezzel az a kis világosság is megszűnt, ami addig volt.

Várt, hogy a neonlámpák után hozzászokjon a szeme a félhomályhoz. Amikor a körvonalak lassan kirajzolódtak, elindult a csövek mentén. Egy sor oszlop futott végig a szerelőtérben. Valószínűleg a folyosót jelzik, gondolta Susan.

Lassan tudott csak haladni; az egyik csövön ment, a másikba és időnként az oszlopokba kapaszkodott, ami nem volt könnyű. Nem akart zajt csapni, különösen akkor nem, mikor úgy érezte, hogy a fölé az asztal fölé ért, ahol a nővér dolgozik. A műtők és az őrző fölött lényegesen könnyebben haladt előre, mert ott az álmennyezet rögzítve volt, és betonlapokból állt. Itt tetszés szerint mozoghatott, csak arra kellett vigyáznia, nehogy megbotoljék a csövekben, és nehogy beverje a fejét a födémbe, mivel a szerelőtér csak egy méter magas volt.

Betonfalat látott, alighanem a liftaknáé, gondolta. A műtőfolyosónak is álmennyezete volt. A folyosón túl, valószínűleg a központi tartályoknál, a szerelőtér millió csöve és vezetéke egy ponton találkozott, és olyan volt, mint egy megszámlálhatatlan karú polip. Nyilván ott a szerelőakna, amelyben a függőleges csövek a csővezetéken futnak.

Először is a 8-as műtőt szerette volna megtalálni. Nem volt könnyű. Semmi sem jelölte, mi, hol van. A csövek látszólag minden rendszer nélkül futottak és fúródtak bele a műtők beton álmennyezetébe. A folyosó mennyezete adta meg a megoldást. Susan óvatosan fölemelte a habszivacs lapok szélét, tájékozódott, és végül megtalálta a nyolcas és a tízes műtő fölötti szerelőteret. Meggyőződött róla, hogy a két műtő felé futó csövek száma és elrendezése azonos.

A gázcsövek ugyanolyan színűek voltak, mint a műtőben a csatlakozók. A 8-as műtő fölött megtalálta a zöld oxigéncsövet. Nyomon követte: a cső a folyosó széléhez kanyarodott, derékszögben elfordult, és a többi műtőből jövő zöld csővel együtt a folyosóval párhuzamosan továbbfutott. Ahogy Susan a műtők fölött elhaladt, egyre több zöld cső csatlakozott a 8-as műtő csövéhez. Hogy nehogy véletlenül összekeverje a csöveket, rátette az ujját a 8-as műtő csövére, és nem vette le a szerelőaknáig. Ujja egyszer csak nekiütközött valaminek. A félhomályban le kellett hajolnia, hogy lássa, mi az. Egy acélcsatlakozó volt. Pár centire a szerelőaknától pedig, amelyben a felszálló vezetékek jönnek a kórház gyomrából, egy magasnyomású T-szelep volt a 8-as műtő oxigéncsövén.

Susan döbbenten állt. Megnézte a többi gázcsövet. Egyiken sem volt semmi. Megtapogatta a szelepet. Kétségtelen, hogy a szelepen keresztül az oxigén a csőből bármikor kiengedhető. De éppúgy lehetséges volt az is, hogy a szelepen keresztül egyéb anyagokat, gázokat keverjenek az oxigénbe.

Elindult visszafelé. A műtők fölötti rögzített álmennyezeten gyorsan haladt. Az út nehezebb része az asztal fölött, a habszivacs lapoknál kezdődött. Bárcsak elszórt volna egy kis kenyérmorzsát, gondolta, hogy a millió cső között visszataláljon. Fölemelt egy lapot, de az a folyosó fölött volt. Aztán egy másikat: ott meg az orvosi szoba fölött találta magát. A harmadik lap a nővérszoba fölött volt ugyan, de túlságosan messze a papírkosártól, amelyre ráléphetett volna. A negyedik lap végre jó helyen volt, és Susan elég könnyen lemászott.

Február 26., csütörtök, éjfél után l óra

Mint a legtöbb nagyváros, Boston sem alszik egészen éjszakánként. De sok nagyvárossal ellentétben, szinte teljesen elcsöndesedik. Susan a Storrow Drive-on végigszáguldó taxiból csak néhány autót látott az ellenkező irányba haladni. Rettentően fáradt volt, és alig várta, hogy a koleszba érjen, és végre ágyba kerüljön. Elképesztő napja volt.

Felhasadt ajka és az arcán a zúzódás egyre jobban fájt. Óvatosan megtapogatta a száját, hogy feldagadt-e. Nem. Kinézett jobbra az Esplanade-re és a befagyott Charles folyóra. A taxi a Park Drive-nál vadul balra kanyarodott, úgyhogy meg kellett kapaszkodnia, nehogy eldőljön.

Megpróbálta összegezni, mire jutott. Nem volt biztató az eredmény. Ha elég óvatos, van még körülbelül harminchat órája, hogy tovább nyomozzon. Csakhogy holtpontra jutott. Mikor a Fenwayre értek, kénytelen volt bevallani magának, hogy kifogyott az ötletekből, nem tudja, hogyan folytassa tovább. A Memorialba nem mehet be fényes nappal, hiszen Nelson, Harris, McLeary és Oren mind ellene vannak. Ha elkapják, a nővérruha csak ront a helyzetén.

Márpedig ő további adatokat akart a számítógéptől. A többi kórlapra is szüksége volt. De hogyan szerezze meg őket? Talán Bellows segítene? Elhessegette a gondolatot. Már tudta, hogy Bellows be van tojva az állása miatt. Pipogya alak. És mi van Walters öngyilkosságával? Hogy jön az ide?

Fizetett, és kiszállt. A kapu felé menet elhatározta, hogy másnap reggel megpróbál mindent megtudni Waltersről. Biztos, hogy összefüggésben van a kómadologgal. De hogyan?

A kapu előtt állt, kezével az ajtógombon, és várta, hogy megszólaljon a berregő. De nem szólalt meg. A portás nem volt a fülkében. Susan káromkodott, és keresni kezdte a kulcsot a kabátzsebében. Érthetetlen, hogy ez az ember mindig akkor nincs a helyén, mikor szükség volna rá.

A lépcső most hosszabbnak tűnt, mint máskor. Többször megállt, fáradt volt testileg, szellemileg.

Megpróbált visszaemlékezni, említette-e Bellows a szekrényben talált gyógyszerek között a Succinylcholint. Arra emlékezett, hogy a kurárét mondta, de a Succinylcholinban nem volt biztos. Gondolataiba merülve ért föl az emeletre. Égy percig keresgélte a kulcsot, aztán a megszokott mozdulattal a zárba dugta: nehezen ment be.

Bármennyire fáradt és kimerült volt is, nem felejtette el az ajtó hasadékába dugott papírdarabkát. Lehajolt, hogy megnézze.

A papír nem volt ott. Az ajtót tehát kinyitották.

Hátrálni kezdett, szinte várta, hogy az ajtó hirtelen kinyílik. Eszébe jutott támadója undorító arca. Ha bent van a szobában, biztosan lesben áll, és várja, hogy ő a szokásos módon belépjen. Tudta, hogy csak nagyon kevés ideje van. Az előnye mindössze annyi, hogy ha a pasas bent van, nem gyanítja, hogy ő ezt tudja. Legalábbis pár másodpercig nem.

Ha kihívja a rendőrséget, és megtalálják a pasast, ő akkor is csak néhány órára menekül meg. Eszébe jutott a fenyegetés és az öccse fényképe. Susan tudta, hogy támadója nem tréfált, hivatásos, és komolyan gondolta, amit mondott, halálosan komolyan. El kéne futnia, talán még a városból is. Vagy mégis inkább hívja föl a rendőrséget, ahogy Stark is tanácsolta?

Hogy lehet, hogy a pasas már itt van? ő szinte bizonyos volt benne, hogy nem követték. A papír magától is kieshetett. Újra az ajtóhoz lépett.

– Mi a nyavalya van ezzel a zárral? – gondolta bosszúsan, és rángatni kezdte a kulcsot: időt akart nyerni. Tudta, hogy a portás nincs a helyén. Menjen be, és kopogjon be valakihez azzal, hogy nem tudja kinyitni a szobáját? Ez lesz a legokosabb. Martha Fine-nal a harmadikon van

olyan jóban, hogy bármikor bekopoghat hozzá. De mit mondjon neki? Marthának mindenesetre az lesz a legjobb, ha nem tud semmiről. Rendben van, majd azt mondja neki, hogy a zár beragadt, és kénytelen nála aludni, semmi egyebet.

Lassan elindult a falépcsőn, amely kegyetlenül nyikorgóit a súlya alatt. Tudta, hogy a zaj félreérthetetlen, és ha valaki csakugyan lesben áll az ajtaja mögött, biztosén meghallotta. Rohanni kezdett lefelé. Mikor a harmadikra ért, hallotta, hogy az ajtaja kipattan. Megállás nélkül futott tovább. Mert mi van, ha Martba nincs otthon, vagy nem nyit ajtót? Még csak éjfél után egy óra volt, de úgy tűnt, a kollégiumban már mindenki alszik.

Hallotta, hogy az ajtaja kinyílik, és nekivágódik a falnak. Valaki a korláthoz rohant. Nem mert fölnézni: ki kell jutnia a kollégiumból! Az egyetem területén könnyebben lerázhatja magáról üldözőjét; jól fut, és úgy ismeri a terepet, mint a tenyerét. A földszintre ért, amikor hallotta, hogy üldözője elindul lefelé.

Susan a lépcső aljában hirtelen balra kanyarodott, és átrohant egy kis bolthajtás alatt. Gyorsan kinyitotta az udvari ajtót, de nem ment ki rajta. Hagyta, hogy a hidraulikus szerkezet magától záródjon. Megfordult, és benyitott azon az ajtón, amelyik a kollégium másik szárnyába vezetett. Üldözője már a második emeleti lépcsőfordulóhoz ért.

Susan, mint a távgyaloglók, merev lábbal igyekezett előre, nem mert futni, nehogy zajt csapjon. Végigment a másik szárny földszinti folyosóján, nesztelenül elosont a medikusrendelő előtt, a folyosó végén halkan kinyitotta a lépcsőházajtót, és hagyta, hogy zajtalanul becsukódjék mögötte. A lépcső az alagsorba vitt, és azonnal elindult lefelé.

D'Ambrosiót csak rövid időre tévesztette meg a lassan becsukódó ajtó. Nem volt kezdő az üldözésben, tudta, mennyi az előnye Susannak. Mikor kiért az udvarra, azonnal tudta, hogy átverték. Nem volt a közelben másik ajtó, amelyen Susan visszamehetett volna az épületbe. D'Ambrosio visszarohant az ajtón, és körülnézett. Csak két lehetőség volt. A legközelebbi ajtót választotta, és futva elindult a folyosón.

Susan a kollégiumot az egyetemmel összekötő alagúthoz ért. Biztos volt benne, hogy egérutat nyert. Az alagút húsz-huszonöt méterig egyenes volt, aztán balra kanyarodott. Susan sietett, ahogy csak tudott: az alagút jól ki volt világítva.

A kanyar előtt meglátta a vészkijáratot, és kinyitotta. Érezte, hogy huzat van. Ez csak egyet jelenthetett: a másik ajtót is kinyitották! Már hallotta is a férfi rohanó lépteit a folyosón.

Úristen, talán mégiscsak rosszul számított. Nem lett volna szabad eljönnie a kollégiumból, amely tele van emberrel, még ha mindenki alszik is, nem lett volna szabad idejönnie ebbe a sötét labirintusba, ahol egy árva lélek sincs.

Felrohant a lépcsőn, eszébe jutott, milyen tehetetlenül vergődött támadója markában. Megpróbált gyorsan tájékozódni. Az Anatómiai-Kórbonctani Intézetben van. Az épület négyemeletes. Az első emeleten két félkör alakú előadóterem van, meg egy csomó kisebb helyiség. A másodikon az anatómiai terem és a laboratóriumok. A harmadikon főleg irodahelyiségek, de azokat nem ismeri.

Kinyitotta az első emeleti ajtót. Az épület sötét volt, csak az ablakokon szűrődött be némi világosság az utcáról. A márványpadló kongott a lépéseitől. A folyosó kör alakban követte a két előadóterem alsó szintjét.

Minden különösebb elgondolás nélkül az első előadóterem széles, alacsony ajtajához rohant. Ezen az ajtón szokták betolni a bemutatandó betegeket. Kinyitotta, és már hallotta is a márványpadlón a rohanó lépteket. Becsukta az ajtót, és elindult középre. A széksorok a szokásos félkaréjban emelkedtek, és belevesztek a sötétségbe. Szaladni kezdett fölfelé.

A léptek zaja erősödött. Susan nem mert hátranézni. Üldözője elrohant az ajtó előtt, léptei

elhalkultak, aztán megállt. Susan egyre magasabbra ért, egyre kevésbé látta a lenti dobogót. Mikor a legfelső széksorhoz ért, oldalt fordult. A márványpadlón újra felhangzottak a léptek. Volt néhány másodperce, hogy gondolkodjék. Tudta, hogy mindenképpen el kell kerülnie a nyílt összecsapást; vagy lerázza magáról a pasast, vagy elbújik, és megvárja, amíg az elunja a várakozást, és elmegy. A Központi Épület átjárója felé kellene mennie, de nem tudja, nyitva van-e az ajtó. Előfordult már, hogy este a könyvtárból jövet arrafelé akart átvágni, és zárva találta.

Halálra rémült, mikor meghallotta, hogy nyílik az előadó ajtaja. Lenézett, de csak egy sötét alakot látott. Rajta azonban a fehér nővérruha volt, s az szinte világított. Óvatosan leguggolt az egyik szék mögé, de annak a háta csak húsz-huszonöt centivel volt magasabb nála. Odalent a sötét alak megállt, nem mozdult, várt. Biztosan tájékozódni próbál, gondolta Susan, és zajtalanul végigfeküdt a padlón; a fejét két szék között dugta ki, hogy lásson. Az árnyék a pulpitushoz ment, és mintha keresett volna valamit. Hát persze! A villanykapcsolót! Susan hátán végigfutott a hideg. Nyolc méterre tőle ott volt a hátsó kijárat, amely már a második emeletre nyílt. Imádkozott, hogy az ajtó ne legyen zárva. Mert ha zárva van, kénytelen lesz a másikat megpróbálni. Csakhogy amíg ő odaér, a férfi játszva följut. És ha egyik ajtó sincs nyitva, 5 elveszett.

Kattant a kapcsoló, és a pulpituson kigyulladt a lámpa. Az alulról jövő hirtelen fény kísértetiesen kivilágította a férfi gusztustalan, himlőhelyes arcát, amelyen, mint két kiégett fekete lyuk, tátongott a szemgödre. A férfi végigtapogatta a pulpitus oldalát; újabb kattanás, és a következő pillanatban a mennyezetről erős fénycsóva esett a pulpitusra. Teljesen megvilágította a férfit.

Susan a lehető leggyorsabban kúszni kezdett az ajtó felé. Kattant a következő kapcsoló, megvilágosodott a tábla. A férfi csak most vette észre a tábla jobb oldalán a teremlámpák kapcsolóit, és odalépett. Susan fölugrott, és rohant az ajtó felé. Elfordította a gombot. Az ajtó zárva volt. A termet ugyanabban a pillanatban elöntötte a világosság.

Susan lenézett. D'Ambrosio meglátta, és vékony, sebhelyes szája kéjes vigyorra húzódott. Már futott is kettesével-hármasával fölfelé.

Susan kétségbeesetten rángatta az ajtót. Végre észrevette, hogy belülről van rátéve a retesz. Kiakasztotta, kinyitotta az ajtót, kiugrott, és bevágta maga mögött. D'Ambrosio zihálása már a legfelső széksorok felől hallatszott.

Az ajtóval szemben volt egy tűzoltó készülék. Susan lekapta a falról, és fejjel lefelé fordította. D'Ambrosio sarokvasának kopogása egyre közelebbről hallatszott. Susan megfordult, készenlétbe helyezte a tűzoltó készüléket, és várta, hogy az ajtógomb elforduljon. Megtörtént.

Susan abban a pillanatban megnyomta a tűzoltó készülék szelepét. A széndioxid-gáz hirtelen halmazállapot-változását és kiterjedését robbanásszerű hang kísérte, mely belesikoltott a kihalt épület csöndjébe. A szárazjég telibe találta D'Ambrosio képét. A férfi hátratántorodott, átesett a legfelső széksoron, hatalmas teste megingott, végül oldalt zuhant, rá a második és a harmadik sorra. Az egyik szék támlája az oldalába fúródott és eltörte az egyik bal oldali bordáját. Karjával megpróbálta fölfogni a zuhanást, s a székbe kapaszkodott, de átbukfencezett rajta. Végül is arccal lefelé teljes hosszában elnyúlt a negyedik sorban.

Susan nem győzte bámulni a hatást. Odaállt az ajtóba, hogy jobban lássa D'Ambrosio esését. Egy percig azt hitte, hogy a férfi elájult, de aztán látta, hogy fölhúzza a térdét, és félig föltérdel. Susanra nézett, és bár éktelenül fájt a törött bordája, sikerült elvigyorodnia.

– Szeretem... ha védekeznek – morogta összeszorított foga közt. Susan teljes erőből a térdeplő alakhoz vágta a tűzoltó készüléket. D'Ambrosio megpróbált fölállni, de a nehéz fémhenger eltalálta a bal vállát, és kibillentette az egyensúlyából, úgyhogy átbukott a következő széksorba.

A tűzoltó készülék félelmetes csattanással tovább bukfencezett, s csak a nyolcadik sorban állt meg.

Susan becsapta az ajtót, és lihegve megállt. Úristen, hát miből van ez az ember? Le kell ráznia magáról. Tudta, hogy hihetetlen szerencséje volt, hogy meg tudta sebesíteni, de azt is tudta, hogy a küzdelemnek még nincs vége. Eszébe jutott az anatómiai terem hatalmas mélyhűtője.

A folyosó sötét volt, csak a végén lévő ablakon szűrődött be némi világosság. Az anatómiai terem bejárata az ablak mellett volt. Mikor odaért, hallotta, hogy az előadóterem ajtaja kinyílik.

D'Ambrosio nem sérült meg súlyosan. Ha köhögött vagy mélyet lélegzett, fájt ugyan a mellkasa, de ki lehetett bírni. A bal vállát is csúnyán megütötte, de tudta mozgatni. Állati dühös volt, hogy ez a kurva, még ha csak egy pillanatra is, de kijátszotta. Elhatározta, hogy előbb megöli, és csak utána keféli meg. Jobb kezébe fogta Berettáját, és rácsavarta az ezüst hangtompítót. Kilépett az ajtón, s meglátta Susan sziluettjét, mikor a lány az anatómiai terembe lépett. Vaktában lőtt; a golyó nem talált, az ajtófélfába fúródott, *s* a szilánkok szerteszét röpültek.

A lövésnek olyan volt a hangja, mint a porolóé. Susannak fogalma sem volt róla, mi okozta a puffanást, csak a fába fúródó golyó zaja és hatása döbbentette rá, hogy D'Ambrosio rálőtt, nyilván hangtompítós revolverrel.

– Hé, te ribanc, vége a játéknak! – kiáltotta D'Ambrosio, és lassan elindult a folyosón. Nem szaladt, tudta, hogy sarokba szorította Susant, meg aztán ha szaladt volna, fájt volna a mellkasa.

Susan egy pillanatra megállt az anatómiai teremben, e-3 megpróbált tájékozódni a félhomályban. Bereteszelte az ajtót. Az elsőévesek az évnek ebben a szakában az anatómia felénél tartanak. A boncasztalokat zöld műanyag lepedő borította, amely a – gyér világításban szürkének látszott. Susan a boncasztalok között a túlsó oldalon lévő mélyhűtőhöz rohant, amelynek egy nagy acélszöggel volt elreteszelve az ajtaja. Kihúzta a szöget, mely rajta maradt a láncon. Nagy nehezen kinyitotta a súlyos, szigetelt ajtót, bement és becsukta maga mögött. Hallotta, hogy kattan a zár nyelve. Kitapogatta a villanykapcsolót, és felkattintotta a villanyt.

A hűtő három-négy méter széles és tíz méter hosszú volt. Jól emlékezett rá még elsős korából. A boncmester előszeretettel mutogatta meg a gólyáknak, lehetőleg egyesével, és valami ismeretlen, de mindenképpen perverz okból, főleg a lányoknak. Az ő gondjaira voltak bízva a boncolásra kerülő hullák. Bebalzsamozás után a hullákat a fülüknél fogva kampóra akasztották. A kampók másik végén görgő volt, amely könnyedén gurult a hűtő tetejére erősített sínen. A hullák merevek voltak, meztelenek, szánalomra méltóak: a legtöbbjük áttetsző márványszínű volt. A halál nem tett különbséget közöttük: férfiak és nők, zsidók és keresztények, fehérek és feketék együtt lógtak szép sorjában. Az arcokra torz vigyor fagyott, a szemek csukva, kivéve egy-kettőét, melyek üres tekintettel meredtek a semmibe. Mikor Susan először látta őket, ahogy ottfelejtett ruhadarabokként lógtak a kampókon, majdnem elhányta magát. Megesküdött rá, hogy ha csak egy mód van rá, kerülni fogja a “Frizsit", ahogy a boncmester becézte. Eddig sikerült is, de. nőst kényszerhelyzetben volt.

Az anatómiai terem sötét volt, a hűtőben azonban hátul egy százwattos izzó égett, fénye ijesztő árnyakat vetett a mennyezetre és a padlóra. Susan megpróbált nem nézni a groteszk holttestekre. Reszketett a hidegtől, de agya lázasan dolgozott. Csak néhány másodperce volt. A szíve a torkában dobogott. Tudta, hogy D'Ambrosio perceken belül odaér, és addig ki kell találnia valamit.

D'Ambrosio mosolyogva hátralépett, és belerúgott az anatómiai terem ajtajába, de az ajtó nem engedett. Kirúgta rajta az egyik ablaktáblát, eltávolította az üvegszilánkokat, benyúlt – is kinyitotta az ajtót. Körülnézett, de fogalma sem volt róla, hova került.

Nehogy áldozata kiszökhessen, becsukta az ajtót, és az első asztalhoz lépett. A terem nagy

volt, hússzor harminc méteres, és hétszer öt sor letakart asztal állt benne. D'Ambrosio lekapta az elsőről a lepedőt.

Elállt a lélegzete, még a törött bordájáról is megfeledkezett. Egy hulla feküdt előtte: a fején nem volt bőr, a fogsort és a szemet kipreparálták. A hajat betűrték, és visszahajtották, mint mikor a bőrt kikészítik. Hiányzott a mellkas és a has eleje is. A belső szerveket hanyagul visszadobták a nyitott testbe.

D'Ambrosio az ajtóhoz ment, hogy felkattintsa a villanyt, de meggondolta magát, nehogy a kivilágított ablakok nyakára hozzák az őrséget. Nem mintha nem tudott volna elbánni egy-két tapasztalatlan őrrel, de feltűnés nélkül akarta elkapni Susant.

Módszeresen lehúzott minden lepedőt, nem bújt-e Susan valamelyik alá. Lehetőleg nem nézett a hullákra.

Körülnézett. Jobb keze felől láncra akasztott csontvázak lógtak, az ajtó nyitása okozta légáramlat miatt lassan körben forogtak. Mögöttük hatalmas üvegezett szekrény állt, tele preparált szervekkel. A terem hátsó részében három íróasztal volt és két ajtó. Az egyik ajtó olyan, mint egy hűtőgépé, a másik, mint egy szekrényé. A szekrény üres volt. D'Ambrosio észrevette a hűtő ajtaján a láncon lógó acélszöget, halványan elmosolyodott, a pisztolyt a bal kezébe fogta, és kinyitotta az ajtót. Rémülten visszahőkölt; a felakasztott hullák úgy sorjáztak ott, mint megannyi vámpír.

Döbbenten nézett egyik hulláról a másikra, és kelletlenül belépett a hűtőbe. Megcsapta a hideg.

– Tudom, hogy itt vagy, kisanyám. Gyerünk, bújj csak elő, hadd beszélgessünk egy kicsit. – Elcsuklott a hangja. A szűk helytől és a merev hulláktól ideges lett, idegesebb, mint életében bármikor.

Benézett az első két sor fagyasztott tetem közé. Óvatosan kettőt lépett jobbra, és benézett a középső sorba. Meglátta hátul az égő villanykörtét, az ajtóra sandított, és még két lépést tett jobbra, hogy megnézze az utolsó sort is.

Susan alig tudta tartani magát a második sor hullái között, ahová felhúzódzkodott. Nem tudta pontosan, hol van D'Ambrosio, de az szerencsére másodszor is megszólalt.

– Bújj elő, kisanyám! Ne akard, hogy átkutassam ezt az egész kócerájt.

Sasán most már tudta, hogy üldözője az utolsó sor elején áll. Most vagy soha. gondolta: megmarkolta a sínt, fölhúzta a lábát, az előtte lógó összeaszott nőtetem hátának nyomta, saját hátát a mögötte lévő nyolcvankilós néger kőkemény mellének támasztotta, és teljes erőből tolni kezdte az öregasszonyt.

A sor alig észrevehetően megmozdult, a merev hullák elindultak előre. Mikor a tehetetlenségi nyomatékot leküzdötte, Susan hatalmasat lökött az öregasszonyon: a hullák ijesztő tempóban előregurultak a görgőkön.

D'Ambrosio megállt, hegyezni kezdte a fülét a mozgásra. A másodperc egy töredékéig mozdulatlanul állt, és próbálta megfejteni a furcsa zaj eredetét. Egy macska gyorsaságával megfordult, hogy az ajtó felé meneküljön. De nem volt elég gyors: a hullasor rohamosan közeledett feléje, ösztönösen fölemelte a pisztolyát, és lőtt. Csakhogy támadói már régóta halottak voltak.

Egy kísérteties fehér férfi, ajkán ijesztő félmosollyal, egész nyolcvankilós súlyával nekirontott, elsodorta, és a hűtő oldalához vágta a bérgyilkost. Az elsőt gyors egymásutánban követte a többi hulla, egyik-másik leesett a kampóról, a hullák halomba torlódtak, a megfagyott végtagok összekeveredtek.

Susan elengedte a sínt, a földre huppant, és a nyitott ajtóhoz rohant. D' Ambrosio megpróbált

kiszabadulni a hullák alól, de iszonyú fájdalmai voltak, fogyni kezdett az ereje. És majd megfulladt a formalinszagtól. Mikor Susan melléje ért, megpróbálta elkapni. Küszködött, hogy kiszabadítsa revolverét, célzott, de csak az egyik hulla bütykös kezét találta el.

– A rohadt életbe! A kurva istenit! – ordított fel, és még egyszer összeszedte minden erejét, hogy kimásszon a több mázsa csonttá fagyott emberi hús alól.

De Susan már kint volt a hűtőből.

D'Ambrosiónak végre sikerült fölállnia, jobbra-balra lökte a merev hullákat, és a csukódó ajtóra vetette magát. De Susan teljes súlyával nyomta kívülről az ajtót, mely tehetetlenségénél fogva becsukódott. Kattant a zár nyelve. Susan az acélszöggel vacakolt, D'Ambrosio az ajtógombot forgatta. Susan csak egy hajszállal előzte meg, mikor a helyére tette a szöget.

Elhátrált az ajtótól, a szíve vadul kalapált. Elfojtott kiáltást hallott, aztán tompa puffanást; D'Ambrosio lőtt az ajtóra. De az ajtó huszonöt centi vastag volt. A puffanások megismétlődtek, de eredménytelenül.

Susan megfordult, és rohanni kezdett. Csak most értette meg, hogy mekkora veszélyben volt. Egész testében reszketett, megpróbálta lenyelni feltörő könnyeit. Segítséget, igazi segítséget kellett keresnie.

Február 26., éjjel 2 óra 11 perc

A Beacon Hill teljesen kihalt volt. Amikor a taxi a Charles Streetről a Mount Vernonra kanyarodott, és végighajtott a lakónegyeden, nem találkoztak sok emberrel, sem autóval, de még egy kutyával sem. A villany is csak egy-két ablak mögött égett, s csak a közvilágításból lehetett arra következtetni, hogy a környék nem lakatlan. Susan fizetett, és körülnézett, nem követték-e.

Hiába sikerült D'Ambrosiót a hűtőbe zárnia, és szerencsésen elmenekülnie, szinte magánkívül volt a félelemtől. Elhatározta, hogy nem megy vissza a kollégiumba. Nem tudhatta, hogy D'Ambrosio egyedül dolgozik-e, vagy bűntársa is van, és semmi kedve sem volt meggyőződni róla. Mikor kijutott az Anatómiai Intézetből, átvágott a Központi Épület előtt, s a Közegészségügyi Intézet mellett kiért a Huntington Avenue-ra. Legalább tizenöt percbe telt, míg taxit kapott.

Bellows. Ő az egyetlen, gondolta Susan, akihez éjjel kettőkor beállíthat, és aki megérti szorongatott helyzetét. De félt, hogy követik, és nem akarta Bellowst is belekeverni a dologba. Elhatározta, hogy öt percet vár, mielőtt csöngetne; addig biztosan kiderül, követték-e.

A kapualjban hideg volt. Helyben futott, hogy meg ne fagyjon. Agya kezdett kitisztulni a nagy megrázkódtatás után, és azon töprengett, mi lehet az oka, hogy D'Ambrosio olyan hamar visszatért. Ő azt hitte, nem követik, mikor a Memorialba ment, hogy a kórlapokat megszerezze, és a műtőt megnézze. Senki sem tudta, hogy ő ott van.

Abbahagyta a helybenfutást, és az üvegajtón át kibámult a Mount Vernonra. Bellows! Csak vele találkozott. Csak ő tudta, hogy nem fejezte be a kutatást. A kórlapokat is megmutatta neki. Újra elkezdett helyben futni, és szentségeit, hogy már mindenkit gyanúsít. Aztán újra megállt, mert eszébe jutott, hogy Bellows benne volt a gyógyszeres buliban, és ő találta meg az öngyilkos Walters holttestét is.

A kaputól a zárt belső ajtó felé fordult. Látta a lépcsőház vörös futószőnyegét. Lehet, hogy Bellows is benne van? A gyanú befészkelte magát fáradt agyába és elcsigázott testébe. Már mindenki gyanús volt. Megrázta a fejét, és fölnevetett: világos, hogy kitört rajta az üldözési mánia. De gyanakodnia kellett, és gondolatai nem voltak megnyugtatók.

Az órájára nézett: 2 óra 17 perc. Szegény Bellows, biztosan meg lesz lepve, hogy ilyenkor látogatója jön. És ha azért lesz meglepve, mert úgy tudja, hogy neki most máshol kéne lennie? Ha tud D'Ambrosióról? Hülyeség, gondolta Susan. és elszántan megnyomta a csengőt. Aztán még egy hosszút csengetett, és Bellows végre visszaberregett, és kinyitotta a belső ajtót.

Susan nekivágott a lépcsőnek. A másodikon volt, amikor odafönt fürdőköpenyben megjelent Bellows.

– Sejtettem, hogy hajnali két órakor csakis te lehetsz.

– Meghívtál egy italra. Meggondoltam magam, eljöttem.

– Az még tizenegykor volt. – Bellows bement a lakásba, az ajtót nyitva hagyta.

Susan fölért, belépett a lakásba, de Bellowst nem látta. Becsukta az ajtót, bezárta, rátolta mindkét reteszt. Bellows visszafeküdt az ágyba, állig betakarózott, és behunyta a szemét.

– Ez aztán szívélyes fogadtatás – mondta Susan. Leült az ágy szélére, és Bellowsra nézett. Úristen, de örült, hogy látja! Szeretett volna a nyakába borulni, szerette volna, ha a férfi megöleli. El szerette volna mondani, mi történt D'Ambrosióval a hűtőben. Sikítani szeretett volna és bőgni. De nem csinált semmit, csak ült, nézte Bellowst, és nem tudta, mit mondjon.

Bellows meg sem moccant. Végül kinyitotta a jobb szemét, aztán a balt. Fölült. – A fene egye meg, nem tudok aludni, ha tudom, hogy itt ülsz.

– Mi lesz azzal az itallal? Szükségem van rá! – Susan megpróbált nyugodt és józan maradni.

Nagyon nehezen ment. A szíve még mindig legalább százötvenet vert percenként.

Bellows ránézett. – Ez már tényleg túlzás, Susan. – Fölkelt, magára kapta a fürdőköpenyt. – Rendben, mit adhatok?

– Whiskyt, ha van. Egy kis szódával. – Alig várta az erős italt. A keze még mindig remegett. Kiment Bellows után a konyhába.

– Nem tudtam máshová menni, Mark. Megint megtámadtak. – Alig tudta palástolni hangja remegését. Figyelte Bellows reakcióját. Bellows benyúlt a hűtőbe a jégkockákért, de keze félúton megállt.

– Ne hülyéskedj.

– Nem hülyéskedem.

– Ugyanaz az ember?

– Ugyanaz.

Bellows egy villával ütögetni kezdte a jégkockákat, míg végre kiestek a tálcából. Susan érezte, hogy Bellowst meglepte a hír, de azt is, hogy nem túlságosan, és hogy tulajdonképpen nem érdekli a dolog. Kényelmetlenül érezte magát.

Megpróbált máshonnan elindulni.

– Találtam valami érdekeset a műtőben. – És várta Bellows reakcióját.

Bellows kitöltötte a whiskyt, felbontott egy üveg szódavizet, és a jégre öntötte. A jég a pohárhoz koccant. – Jól van. Hiszek neked. Elárulod, hogy mit? – Odaadta Susannak az italt. Susan nagyot kortyolt belőle.

– Követtem a 8-as műtő oxigéncsövét a szerelőtérben. Közvetlenül a szerelőaknába kanyarodás előtt van rajta egy szelep.

Bellows ivott, és intett, hogy menjenek vissza a nappaliba. A kandalló fölött fél hármat ütött az óra.

– A gázcsöveken általában van szelep – mondta Bellows egy idő után.

– A többin nincs.

– Olyan szelepre gondolsz, amin keresztül gázt lehet vezetni a csőbe?

– Azt hiszem. De nem nagyon értek a szelepekhez.

– Végigmentél a többi műtő csövein is?

– Nem, de a szerelőaknánál csak a 8-as műtőből jövőn van szelep.

– Egy szelep még nem a világ. Lehet, hogy mindegyiken van, csak máshol. Ebből nem kell mindjárt messzemenő következtetéseket levonni, legalábbis addig nem, amíg nem tudjuk, hogy nincs-e a többin is.

– Túlságosan sok a véletlen egybeesés, Mark. Valamennyi kómás eset a 8-as műtőben történt, és a 8-as műtő oxigéncsövén, szokatlan helyen, jól elrejtve, van egy szelep.

– Ide figyelj, Susan. Csak arról az apró tényről felejtkezel el, hogy az állítólagos áldozatok huszonöt százaléka nemhogy a 8-asnak, de egyáltalán műtőnek még csak a közelében sem járt. És még ha minden egybevágna is, szerintem ez az egész ámokfutás egyszerűen nevetséges, sőt félelmetes. Ráadásul, ha fáradt vagyok, el is zsibbadok tőle. Nem beszélhetnénk valami másról? Mondjuk a társadalombiztosításról?

– Mark, én biztos vagyok a dologban. – Susan érezte, hogy Bellows ingerült.

– Abban biztos vagyok, hogy te biztos vagy benne, de abban nem, hogy én is biztos vagyok-e.

– Mark, az, aki délután megtámadott, megfenyegetett. De mikor éjjel visszajött, már nem beszélni akart velem, hanem meg akart ölni. Hát nem érted?! Rám lőtt!

Bellows megdörzsölte a szemét, aztán a halántékát. – Susan, fogalmam sincs róla, mit gondoljak az egészről, és semmi értelmeset nem tudok mondani. De ha tényleg úgy van. ahogy

mondod, miért nem fordulsz a rendőrséghez?

Susan nem hallotta Bellows utolsó mondatát, agya lázasan dolgozott. Hangosan gondolkodott. – Biztos, hogy oxigénhiány okozza. Ha túladagolják a Succinylcholint vagy a kurárét annyival, hogy hypoxia lépjen föl... – Elgondolkodott, nem fejezte be a mondatot. – Ez lehet a magyarázata a légzési elégtelenségnek. Mint Crawfordnál, akit felboncoltak. – Elővette a jegyzettömbjét. Bellows még egy italt töltött. – Crawford, itt van. Az egyik szemén súlyos glaukómája volt, amelyre foszfolinjodidos szemcseppet kapott, ami cholinészteráz-bénító. Ez azt jelenti, hogy csökken a Succinylcholin lebontóképessége, és így a nem halálos dózis halálossá válhat.

– Mondtam már, Susan, hogy a műtőben *s* sebész és az altatóorvos jelenlétében nem lehet a Succinylcholinnal idáig eljutni. Meg aztán légnemű formában nem is használják... legalábbis én eddig még nem hallottam róla. Persze attól még lehet, de nem győzöm hangsúlyozni, hogy a beteget mindaddig lélegeztetik, amíg a szervezet le nem bontja a Succinylcholint, tehát hypoxia nem léphet föl.

Susan kortyolt egyet a whiskyből.

– Vagyis azt akarod mondani, hogy a műtőben a hypoxiának a vér színének a megváltozása nélkül kell bekövetkeznie, különben a sebész azonnal jelezné. De hogy lehet ezt elérni? Valahogy meg kell akadályozni az agy oxigénfelvételét... talán sejtszinten... vagy esetleg azt kell megakadályozni, hogy az oxigén eljusson az agysejtekhez. Mintha volna valami gyógyszer, így fejből nem tudom, mi, ami gátolja az agy oxigénfelvételét. Ha a szelepnek, amelyet az oxigéncsövön találtam, jelentősége van, nem lehet más, csak az, hogy az anyagot légnemű alakban juttatják be. De másképp is lehet. Van olyan anyag, ami a haemoglobin szintjén gátolja ugyan az agy oxigénfelvételét, de nem változtatja meg a vér színét... Megvan, Mark! – Susan kihúzta a derekát, szeme elkerekedett, szája mosolyra húzódott.

– Hát persze, Susan, persze – hűtötte le gúnyosan Bellows.

– A szén-monoxid! Az óvatosan adagolt szénmonoxid, melyet a szelepen keresztül vezetnek be az oxigéncsőbe, megfelelő mértékű hypoxiát eredményez, ugyanakkor a vér színe nem változik meg tőle. Sőt még pirosabb lesz, cseresznyepiros. A minimális mennyiségű szén-monoxid már kiszorítja az oxigént a haemoglobinból. Az agyban nagyfokú oxigénhiány lép fel, és beáll a kóma. A műtőben látszólag minden rendben van. Közben a beteg agysejtjei elhalnak, és nem tudják, mert nem ismerik az okot.

Susan elhallgatott, és csöndben nézték egymást; Susan várakozóan, Bellows fáradt beletörődéssel.

– Hallani akarod a véleményem? Jó, ez lehetséges. Nevetséges, de attól még lehetséges. Úgy értem, elvileg lehetséges, hogy a műtötteknél a kómát a szén-monoxid-mérgezés okozza. Borzalmas feltételezés, de az is lehet, hogy zseniális, mindenesetre lehetséges. Most már csak az a kérdés, hogy mi történt azzal a huszonöt százalékkal, akit nem műtötték.

– Ezt könnyebb megmagyarázni. Itt nincs probléma. A műtötteket nehezebb volt. Nehéz volt elszakadni attól a gondolattól, hogy a diagnózis felállításánál egyetlen okra kell visszavezetni mindent. Itt azonban nem betegségről van, szó. A belosztályon kis adag Succinylcholint adtak. Hasonló eset történt a középnyugati államban és New Jerseyben is.

– Orrvérzésig találgathatsz, Susan – mondta Bellows, s tompultságát egyre növekvő düh váltotta föl. – Szerinted van egy fantasztikusan megszervezett bűnszövetkezet, amelynek az az egyetlen célja, hogy embereket komatózus állapotba hozzon. Hát ide figyelj: mindenre gondoltál, csak éppen a legfontosabbat felejtetted el; azt, hogy miért csinálnák? Miért, Susan? Miért? Óránként száznegyven kilométeres sebességgel pörgeted az agyadat, kockára teszed a

karrieredet, és hadd tegyem hozzá, az enyémet is, hogy a végén egy sor összefüggésben nem lévő, szerencsétlen véletlenre kitalálj egy kétségkívül tetszetős, de teljesen fantasztikus magyarázatot. Csak épp azt felejtetted el megkérdezni, hogy miért. Az isten szerelmére, Susan, egy bűnténynek mindig kell legyen indítéka! Nevetséges a következtetésed, sajnálom, de nevetséges. Ezenkívül álmos is vagyok. Van, aki dolgozik, ha meg nem sértelek... És nincs egy parányi bizonyítékod sem. Szelep az oxigéncsövön! Úristen, Susan, ez semmi! Térj már észhez. Elegem van ebből. Elegem. Befejeztem. Orvos vagyok, nem félműszakos Sherlock Holmes.

Bellows fölállt, és felhajtotta a whiskyjét.

Susan feszülten figyelte. Újra gyanakodni kezdett. Bellows nem áll mellette? Miért nem? Hogy a dolognak igenis van bűnügyi vonatkozása, az nyilvánvaló.

– Miért vagy olyan biztos – folytatta Bellows –", hogy ennek bármi köze van akár Nancy Greenlyhez vagy akár Bermanhoz? Azt hiszem, túlságosan elhamarkodva vonsz le következtetéseket. Szerintem sokkal egyszerűbb magyarázata is lehet, miért akar az a pasas elkapni téged.

– Kíváncsian várom az egyszerűbb magyarázatot.

– Nyilván keresi az alkalmat, hogy...

– A szentségit, Bellows! – Susan elkékült a dühtől.

– Most meg begurul. A fenébe is, Susan, te úgy fogod fel ezt az egész ügyet, mint valami kirakójátékot. Semmi kedvem vitatkozni.

– Ahányszor eddig elmondtam neked, hogy erőszakosan viselkedtek velem, kezdve Harristól addig a pasasig, aki meg akart ölni, te mindig a szexualitással magyaráztad a dolgot.

– A szex létező valami, gyermekem. Okosabb, ha tudomásul veszed.

– Azt hiszem, ez inkább a te problémád. Ti, férfi orvosok, úgy látszik, sohasem lesztek igazán felnőttek. Nyilván sokkal jobb örök kamasznak maradni. – Fölkelt, és fölvette a kabátját.

– Hová mész ilyenkor? – kérdezte Bellows ellentmondást nem tűrő hangon.

– Az az érzésem, nagyobb biztonságban vagyok az utcán, mint ebben a lakásban.

– Nem mész sehova – jelentette ki Bellows határozottan.

– Á, most legalább kibújt belőled a férfisoviniszta. A nagy protektor! Ó, te ronda önző alak! Igenis, megyek!

Kiviharzott a lakásból, és bevágta az ajtót.

Bellows mozdulatlanul, némán meredt az ajtóra. Némán, mert tudta, hogy Susannak sok szempontból igaza van, mozdulatlanul, mert szíve mélyén szeretett volna megszabadulni az egész baromságtól. – Szén-monoxid, még mit nem? – Visszament a hálóba, és lefeküdt. Az órára nézett, és szomorúan látta, hogy nemsokára reggel lesz.

D'Ambrosio pánikba esett. Sosem szerette a szűk helyiségeket, és úgy érezte, a hűtő fala agyonnyomja. Egyre gyorsabban lélegzett, kapkodta a levegőt, és úgy érezte, megfullad. És a hideg. A dermesztő hideg beleette magát még a chicagói telekhez való vastag télikabátba is! És hiába mozgott, keze-lába megdermedt.

Ezt még kibírta volna. De a hullák és a formalin orrfacsaró bűze elviselhetetlen volt. D'Ambrosio látott már egy-két szörnyűséget életében, vele is történt már egy-két borzalom, de mi volt az ehhez képest, hogy elevenen bezárták egy jégszekrénybe egy csomó fagyasztott hulla közé. Eleinte megpróbált nem nézni rájuk, de a szeme óhatatlanul az arcukra tévedt, és egy idő után egyre jobban félni kezdett. Egy idő után a hullák elkezdtek mosolyogni, aztán hangosan nevetni, és ha nem tartotta őket eléggé szemmel, mag mozogtak is. Utolsó golyóját egy fölöttébb vigyorgó hullába eresztette, akiben egy ismerősét vélte fölfedezni.

Végül beállt a sarokba, ahonnan jól szemmel tudta tartani az egész bandát. Lassan ülő

helyzetbe csúszott. A térdét már nem érezte.

Február 26., 10 óra 41 perc

Az ösvény balra eltűnt, elnyelte a kusza hangagyökerek között nőtt viharvert tölgyes. A fák ága boltívként hajolt az út fölé, s az alagútban alig lehetett pár lépést előrelátni. Susan rohant, nem mert hátranézni. Elöl biztonság várja: oda kell érnie. De az ösvény elkeskenyedett, a fák szorosabbra zárultak, az ágak útját állták. A hangagyökerek a ruhájába kapaszkodtak. Kétségbeesve próbált keresztültörni rajtuk. Előtte nem messze látszott már a fény. A biztonság. De minél jobban erőlködött, annál jobban belegabalyodott a gyökerekbe. Megpróbálta a kezével kiszabadítani a lábát, de a karja is beakadt. Már csak percek vannak hátra. Ki kell szabadulnia! Aztán felhangzott az autóduda, s a karja kiszabadult. Újabb dudálás, és széttárta a karját. A Bostoni Autós Motelben volt, a 731-es szobában.

Felült az ágyban, és körülnézett. Álmodott. Régi álma volt ez, de már évek óta nem álmodta. Megkönnyebbülten visszabújt az ágyba, és jól betakaródzott. Az autóduda, amely fölébresztette, harmadszor is megszólalt. Fojtott hangok hallatszottak, aztán csönd lett.

Újra körülnézett a szobában; jellegtelenül amerikaias volt. Két hatalmas ágy, virágmintás takaróval. A padlón hosszú szálú, nehéz, halványzöld szőnyeg, az innenső falon zöld virágos tapéta, a túlsón halványsárga. Az ágy fölött giccses reprodukció: egy szérű kacsákkal, birkákkal. Olcsó bútorok, de egy nagy képernyős színes televízió is, a motelbeli élet egyetlen vigasza. A motel tulajdonosának nem lehetett túlságosan jó ízlése.

De, és ez volt a fő, itt biztonságban volt. Amikor Susan kora hajnalban otthagyta Bellowst, csak egyetlen vágya volt: aludni, aludni, háborítatlanul. A Cambridge Streeten többször látta a motel cifra cégtábláját, amely nyilván azért volt olyan ízléstelen, mert nem érte meg a fáradságot, hogy szebbet csináljanak. A szoba azonban megfelelő menedéket nyújtott. Laurie Simpson néven jelentkezett be, és negyedórát várt a hallban, mielőtt fölment a szobájába. Mikor a portás már kezdett furcsán nézni rá, adott neki öt dollárt, és megkérte, hogy telefonáljon föl, ha keresnék. Azt mondta, fél a fiújától, mert az szörnyen féltékeny. A portás rákacsintott, hálás volt az öt dollárért és a bizalomért.

Miután megtette a lenti óvintézkedéseket, Susan az ajtó elé húzta az asztalt, lefeküdt és elaludt. Mint ébredés előtti álmából kiderült, nem aludt valami mélyen, de azért eléggé kipihente magát.

Eszébe jutott, milyen kemény szavakat váltottak hajnalban Bellowszal, és letett róla, hogy fölhívja. Bántotta a vita, mert úgy érezte, teljesen fölösleges volt. Eszébe jutott üldözési mániája is, és elszégyellte magát. De abban a felfokozott idegállapotban nem csoda, hogy úgy reagált, ahogy reagált. Meglepte Bellows türelmetlensége. De hát Bellows szakvizsgát akar tenni, és olyan fontosnak tartja a karrierjét, hogy nehezére esik, sőt lehetetlen számára, hogy tisztán lásson. Ezzel együtt Susan sajnálta, hogy szakítottak, már csak azért is, mert Bellows jól játszotta a kómaügyben az ördög ügyvédjének a szerepét. Végül is igaza volt, amikor azt mondta, hogy Susan nem talált indítékot, márpedig ha bűnszövetkezet van a dologban, indítéknak is kell lennie.

Lehetséges volna, hogy a kómás betegek egy gengszterbanda vérbosszújának az áldozatai? Hülyeség. Se Nancy Greenly, se Berman nem úgy néz ki. Talán zsarolásról van szó; a család nem fizet, és – bumm! Nem valószínű. A kómaügyet nehezen lehetne titokban tartani. Könnyebb lenne az áldozatot a kórházon kívül ölni meg. Kell, hogy legyen magyarázat a kómára is, a kórházra is. Biztos, hogy van valami közös az áldozatokban, kell lennie valamilyen közös nevezőnek.

Tűnődve az ágyra tette a. telefont, fölhívta az egyetemet, és a dékáni hivatalt kérte.

– Halló, Chapman doktor titkárnőjével beszélek?... Susan Wheeler vagyok... Igen, a hírhedt

Susan Wheeler. Szeretnék üzenetet hagyni a dékán úrnak. Nem akarom zavarni. Ma kellett volna kezdenem a sebészeti gyakorlatot a V. A.-ban, de éjszaka rosszul lettem, begörcsölt a hasam, és most is fáj. Holnap reggelre biztosan jobban leszek, de ha nem, telefonálok. Legyen szíves, adja át az üzenetet Chapman doktornak, és kérem, értesítse a V. A. sebészetét is. Köszönöm.

Letette a kagylót. Háromnegyed tíz volt. Fölhívta a Memorialt, és dr. Starkot kérte.

– Susan Wheeler vagyok, Stark doktorral szeretnék beszélni.

– Ó, igen. Miss Wheeler. A főorvos úr kilencre várta a telefonját. Mindjárt kapcsolom. Már aggódott, mert nem hívta.

Susan várt, hüvelyk- és mutatóujja között csavargatta a telefonzsinórt

– Susan? – kérdezte dr. Stark aggódva. – Nagyon örülök, hogy végre jelentkezett. Az után, ami tegnap történt magával, azt hiszem, joggal aggódtam, mikor nem hívott. Jól van?

Susan habozott, nem tudta, ugyanazt a kifogást mondja-e, amit dr. Chapmannek mondott. Lehet, hogy Stark beszél Chapmannel. Jobb, ha ugyanazt mondja.

– Az éjjel begörcsölt a hasam, és most is fekszem. Különben jól vagyok.

– Csak pihenje ki magát. Ami a kéréseit illeti, van egy jó hírem és egy rossz. Melyiket akarja először hallani?

– A rosszat.

– Beszéltem Orennel, Harrisszel és Nelsonnal is a Memorialba való visszavételéről, de, sajnos, hajthatatlanok. Persze nem ők a sebészeti osztály vezetői, de szükségünk van a jó összhangra, éppen tüzért, hogy őszinte legyek, nem is nagyon erőltettem a dolgot. Ha haboztak volna, én is határozottabban léptem volna föl. De nem haboztak. Bizony, alaposan felszította a kedélyeket, gyermekem.

– Értem – Susan nem lepődött meg.

– Ráadásul, ha visszajönne, valószínű, hogy a rossz híre mindenütt megelőzné, és csak nagy nehézségek árán tudná meggyőzni a kollégákat az ellenkezőjéről. Legjobb lesz, ha hagyja, hogy elüljön a vihar.

– Azt hiszem...

– A V. A.-nak nem rossz a tanterve, és ott több műtéten is vehet részt, mint nálunk.

– Lehet, de mint oktatási intézmény messze elmarad a Memorial mögött.

– A másik kérésével, a Jefferson Intézettel nagyobb szerencsém volt. Sikerült beszélnem az igazgatóval, és elmondtam neki, mennyire érdekli magát az intenzív ellátás. Azt is megemlítettem, hogy nagyon szeretné megnézni az intézetet. Nos, végül is hozzájárult, hogy körülnézhessen a kórházában, de csak akkor, ha öt óra után, a csúcsforgalom végeztével megy. És van egy kikötése. Nem vihet magával senkit, csak egyedül mehet.

– Ez természetes.

– És tekintve, hogy én meglehetősen messzire elmentem a maga érdekében, szeretném, ha senkinek se tenne említést erről a látogatásról. Be kell vallanom, Susan, nem kis erőfeszítésembe került, hogy beengedjék a Jeffersonba. Ezt nem azért mondom, mintha a lekötelezettemmé akarnám tenni, inkább csak azért, hogy amennyire lehet, jóvátegyem, hogy nem tudtam visszavétetni a Memorialba. Az intézet igazgatója a leghatározottabban kijelentette, hogy csak egyedül engedi be. Csoportot csak akkor fogadnak, ha van rá idejük. Különleges helyre megy, miként azt tapasztalni fogja. Kellemetlen lenne, ha valaki mást is magával akarna vinni. Tehát egyedül kell mennie. Remélem, megérti.

– Természetesen.

– Hát akkor majd mesélje el, mit látott. Még én sem jártam ott. Mikor megy a Jeffersonba?

– Sajnos, ma nagyon rosszul vagyok. Holnap.

– Persze, holnap, az jó lesz.

– Köszönöm, nagyon szépen köszönöm, főorvos úr. Ó, csak még valamit... – Susan tétovázott, elmondja-e Starknak D'Ambrosióval való második találkozását. Nem, nem mondja el. Stark már előző nap is a rendőrségre akarta küldeni, s most még inkább azon lenne, hogy odamenjen. Susan nem akart a rendőrséghez fordulni, legalábbis egyelőre nem. Ha valóban egy nagy szervezet van a háttérben, naivitás volna azt képzelni, hogy nem készültek fel erre az eshetőségre is.

– Nem tudom, van-e jelentősége – folytatta –, de a 8-as műtő oxigéncsövén találtam egy szelepet. A szerelőaknától nem messze.

– A mitől nem messze?

– A szerelőaknától, ahol a csövek jönnek föl a kórház alagsorából.

– Susan, maga igazán rendkívüli teremtés. Hogy talált meg ilyesmit?

– Fölmásztam a szerelőtérbe, és követtem az oxigéncsöveket a műtőbe.

– A szerelőtérbe! – mondta Stark ingerülten. – Ez azért túlzás, nem gondolja? Nem tűrhetem, hogy a szerelőtérben mászkáljon a műtők fölött.

Susan várta, hogy a bárd lesújtson, mint McLeary és Harris esetében. De csönd volt, A csöndet végül is Stark törte meg, – Azt mondta, egy szelepet talált a 8-as műtő oxigéncsövén? – A hangja ismét szinte teljesen nyugodt volt.

– Igen – felelte óvatosan Susan.

– Azt hiszem, tudom, mire használják. Mint nyilván sejti, én vagyok a Műtőbizottság elnöke. Azt hiszem, ott engedik ki a feltöltéskor az esetleges légbuborékokat. De azért utánanézek, hogy biztos legyek benne. Apropó, hogy is hívják azt a beteget, akit meg akar látogatni a Jefferson Intézetben?

– Sean Bermannak.

– Igen. már emlékszem. A napokban műtötték. Spallek. Meniscusszal. azt hiszem... Tragikus... Harmincéves volt. Kár érte. Hát, sok szerencsét. Mondja, bemegy ma a V. A-ba?

– Nem. okosabb, ha a hasam miatt legalább holnap reggelig ágyban maradok. De holnap biztosan be tudok már menni.

– Remélem, Susan. Már csak maga miatt is.

– Köszönöm, hogy időt áldozott rám, főorvos úr.

– Nincs mit, Susan.

A vonal megszakadt, és Susan letette a kagylót.

A piszkos kesztyű az akasztó mellett álló szemétkosárba esett. Az akasztón véres törlőruhák lógtak, mint szennyes ruhadarabok a szárítókötélen. Az egyik nővér Bellows mögé állt, és kibogozta a steril köpeny nyakán a madzagot. Bellows az ajtó melletti fogasra akasztotta a köpenyt, és kiment.

Egyszerű gyomorműtét volt, olyan, amit mindig szívesen csinált. Csakhogy ma délelőtt az esze máson járt, és a gyomorcsonk meg a vékonybél összevarrása inkább untatta, mint szórakoztatta. Csak Susanra tudott gondolni. Érzelmei két véglet közt hullámzottak: hol aggódott és szégyellte magát, amiért az éjjel úgy beszélt a lánnyal, hogy az végül is otthagyta, hol pedig büszke volt, hogy jól megmondta neki a magáét. Susan már így is túl messzire ment, túl sokat kockáztatott, és szemmel láthatóan esze ágában sincs fölhagyni azzal a hülye rögeszmével, amellyel előbb-utóbb tönkreteszi a karrierjét.

Másfelől képtelen volt szabadulni az előző éjszaka szép emlékeitől. Olyan természetes, olyan üde volt Susannal minden. Bellows rájött, hogy szereti Susant, noha alig tud róla valamit, és a lány makacs, mint az öszvér. A szokott monoton hangon bediktálta a magnetofonba a műtét menetét, aztán kiment az öltözőbe, és átöltözött utcai ruhába.

Susan iránti érzelmei óvatosságra intették. Józan esze azt mondta, hogy az efféle érzelmek csökkenthetik objektivitását és józan ítélőképességét. Márpedig ezt nem engedheti meg magának, különösen most nem, amikor karrierjét amúgy is veszély fenyegeti. Mióta Susant áthelyezték a V. A.-ba, lecsillapodtak a kedélyek. Stark egészen normális volt a mai vizitnél, majdhogynem bocsánatot kért, amiért alaptalanul meggyanúsította, hogy köze van a 338-as szekrényben talált gyógyszerekhez.

Bellows befejezte az öltözködést, és átment az őrzőbe, hogy megnézze, minden rendben van-e a frissen operált beteggel.

– Hé, Mark – szólt rá egy mély hang az asztal mögül, és mikor megfordult, látta, hogy Johnston jön feléje.

– Hogy érzik magukat kedvenc medikusaid? Hallom, a lány sok bosszúságot okozott.

Bellows nem felelt. Kérdőn széttárta *a* kezét. Még csak az hiányzik, hogy ezzel a hülyével tárgyaljon Susanról.

– Mesélték a medikusaid, mi történt az éjjel az egyetemen? Életemben nem hallottam még ilyet. Egy pasas betört az Anatómiai Intézetbe. Nagy állat lehetett, mert kispriccelte az oltóanyagot a tűzoltókészülékből, leráncigálta a lepedőt az elsőévesek hulláiról, összevissza lövöldözött, bezárkózott a hűtőbe, és dulakodott a hullákkal. Jó párat le is akasztott a kampóról, és egy-kettőbe belelőtt. Jó, mi? – Johnston majd szétpukkadt a röhögéstől.

A történet Bellowsra gyakorolt hatása pontosan az ellenkezője volt. Johnstonra nézett, de Susanra gondolt. Susan azt mondta, hogy megint üldözőbe vették, és hogy valaki meg akarta ölni. Ez lett volna az az ember? Hogy került a hűtőbe? Egyre kevésbé értette Susant. Miért nem mondta ezt meg neki?

– És megfagyott a pasas? – kérdezte Bellows.

Johnston alig tudott magához térni a röhögéstől.

– Nem, legalábbis nem egészen. Egy ismeretlen telefonáló már az éjjel fölhívta a rendőrséget, de azok azt hitték, valamelyik medikus hülyéskedik, és míg a reggeli műszak be nem ment, a fülük botját se mozdították. Mire odaértek, a pasas már eszméletlenül üldögélt a sarokban. Tudod, mennyi volt a hőmérséklete? Harminchárom fok. De a belgyógyászoknak sikerült felolvasztani anélkül, hogy acidózist kapott volna. Nagy teljesítmény ez azoktól a seggfejektől. Sajnos, engem csak két órával később hívtak át konzíliumra. Tudod, hogy becézik a pasast a nővérek az intenzíven?

– Gőzöm sincs róla. – Bellows csak fél füllel figyelt.

– Mirelit tojásnak. – Johnston fuldokolt a röhögéstől.

– Túléli?

– Persze. Csak itt-ott le kell vágnom egy kicsit belőle. A legkevesebb, hogy rövidebb lesz a lába. Hogy mennyivel, az holnap vagy holnapután dől el. Lehet, hogy a marha a mélyhűtött tojásairól is kénytelen lesz lemondani.

– Megállapítottak róla valamit?

– Hogy érted?

– Hát, hogy mi a neve, hova valósi, meg mit tudom én.

– Á, semmit a világon. Volt ugyan nála egy személyi, de kiderült róla, hogy hamis. Az ürge Chicagóról motyogott valamit. Furcsa, nem? – Azzal Johnston visszatért az asztalhoz.

Bellows a betegéhez ment, és megnézte. Az életjelenségek stabilak voltak. Elolvasta a lázlapot; Reid fölírta a további teendőket, minden rendben van. A hűtőben talált férfira gondolt. Micsoda bizarr história. Bárcsak tudná, hogy ez a pasas üldözte-e Susant! De hogyan tudta a lány a hűtőbe zárni? És miért nem mesélte el neki? Nyilván azért, mert nem volt rá alkalma. Ha

tényleg ő zárta be a hűtőbe, most a törvény szerint is bajban van. Lehetséges, hogy ő volt az ismeretlen telefonáló?

– Megnézte a kötést a betegen; nem csúszott le; nem ázott át. Az infúzió rendben folyt.

Újra Susanra gondolt. Az az őrült a hűtőben csakis az lehet, aki őt üldözte. És ha ez igaz, akkor Susannak meg kell tudnia, hogy az illetőt kórházba szállították, és hogy az állapota kritikus.

Fölhívta az egyetemet, és a kollégiumot kérte. Tizenkettőt csöngetett ki a telefon, de Susan nem vette föl a kagylót. Visszahívta a kollégium portáját, és üzenetet hagyott Susannak, hogy hívja föl, ha megjön.

Aztán elment ebédelni.

Február 26., csütörtök, 16 óra 23 perc

Susan enyhén szólva soknak találta a harminchat dollárt (plusz adó) a Bostoni Autós Motel ízléstelen szobájáért. De megérte: kipihente magát, frissen ébredt és – biztonságban volt. Azzal töltötte a napot, hogy újra átolvasta a jegyzeteit. A műtött betegeknél minden tünet a szénmonoxid-mérgezés, a belosztályon a Succinylcholin-mérgezés mellett szólt. De még mindig hiányzott az indíték, a dolgok legfőbb mozgatója. Az esetek túlságosan eltértek egymástól.

Többször is fölhívta a Memorialt, hogy valamilyen úton-módon megtudja Walters címét. Nem volt szerencséje. Végül fölhívta Bellowst, de mielőtt Bellows a telefonhoz jöhetett volna, letette a kagylót. Egyre világosabban látta, hogy holtpontra jutott. Nincs más hátra, el kell mennie a rendőrségre, és el kell mondania mindent. És aztán el kell utaznia. A harmadik egyetemi év előtt jár neki egy hónap szabadság, és biztosan el lehet intézni, hogy azonnal kivehesse. Elmegy, és elfelejti az egészet, mint egy lidérces álmot. Martinique-ra gondolt. Imádta a franciás dolgokat, és vágyott egy kis napsütésre.

A portás odafütyült egy taxit, Susan beszállt, és bemondta a címét: Dél-Boston. Déli Weymouth Street 1800. aztán hátradőlt az ülésen.

A Cambridge Streeten többet álltak, mint mentek, s a Storrow Drive-on se volt jobb a helyzet, bár közel sem olyan rossz, mint a Berkeleyn. Hogy elkerülje a torlódást, a sofőr Dél-Boston szebbik részén hajtott keresztül. Ahogy azonban a Massachusetts Avenue-nál balra fordult, a környék egyre rondább lett. Susannak fogalma sem volt róla, merre járnak. A házak egyformák, az utcák szemetesek. Raktárépületek, kimustrált gyárak, sötét utcák követték egymást. Az utcalámpákból majdnem mindenütt hiányzott egy-egy körte.

Kiszállt a taxiból. Mintha holt vidékre érkezett volna. Egyetlen utcai lámpa égett, modern burája volt, és a fénye egy épület kapuját és a kapuhoz vezető utat világította meg. A kapun egy réztáblára azúrkék betűkkel az volt írva: Jefferson Intézet. Alatta ugyancsak kék betűs réztáblán a következő szöveg állt: “Épült az Egyesült Államok Egészségügyi, Közoktatásügyi és Népjóléti Minisztériumainak támogatásával 1974-ben."

A Jefferson Intézetet két és fél méter magas drótkerítés vette körül. Maga az épület körülbelül öt méterrel beljebb volt az utca vonalától. Lélegzet-elállítóan modern építmény, fényes, fehér mozaiklapokkal borított falakkal. A legalsó szint körülbelül nyolc méter magas lehetett, s a fala nyolcvanfokos szögben befelé dőlt. A felső szint alatt egy keskeny párkány húzódott, és a szint fala ugyanúgy befelé dőlt, mint az alatta levő.

A földszint homlokzati részén a kapun kívül nem volt egyéb nyílás, sem ajtó, sem ablak. Az emeleten látszottak ugyan ablakok, de süllyesztettek, az utcáról nem lehetett belátni rajtuk. Csak a szabályos, geometrikus ablakmélyedések látszottak és a belülről kiszűrődő fény.

Az épület egy egész háztömbnyi területet elfoglalt. Susan a maga nemében szépnek találta, de tudta, hogy varázsához nagyban hozzájárul a környék elhanyagoltsága. Valószínű, hogy körülötte fog felépülni az új városrész. Olyan volt az épület, mint egy kétszintes óegyiptomi masztaba vagy mint egy azték piramis alapja.

Susan a kapuhoz ment. Bronzzal futtatott vaskapu volt, nem volt rajta se kopogtató, se ablak, jobbra tőle süllyesztett mikrofon. Mikor Susan a kapu előtti gumiszőnyegre lépett, automatikusan bekapcsolt egy magnetofon, és egy mély, jóindulatú, megfontolt hang kérte, mondja be a nevét és látogatása célját.

Engedelmeskedett, bár látogatása célját illetően habozott. Kacérkodott a gondolattal, hogy azt mondja, turista, de meggondolta magát. Nem volt tréfálkozó kedvében. – Tudományos céllal jöttem – mondta végül.

Nem kapott választ. A mikrofon alatt kigyulladt egy négyszögletes piros fény, az üvegen megjelent a “Várjon" szó. A piros zöldre váltott, a feliratból “Lépjen be" lett. a vaskapu zajtalanul jobbra siklott, és Susan belépett.

Egy vakítóan fehér folyosón találta magát. Nem volt azon se ablak, se kép. se egyéb dekoráció. A világítás alulról, a tejfehér műanyag padlóból jött. Hatása egészen rendkívüli, szinte futurista volt. Susan elindult előre.

A folyosó végén újabb ajtó siklott nesztelenül a falba, és Susan egy hatalmas, ultramodern helyiségben, valószínűleg a váróteremben találta magát. A két szemközti falat a padlótól a mennyezetig tükör borította. A két oldalfal vakítóan fehér volt, sehol egy síktörés, egy dekoráció. Az egyenletes fehérség félrevezető volt. Mikor Susan a falakra nézett, ugrálni kezdett a szeme. Pislogott, hogy jobban lásson. Mikor a szemközti tükörbe nézett, a hatás a fordítottja volt: a háta mögött lévő tükör miatt végtelen sok példányban látta magát.

A helyiségben fehér székek álltak. A padló itt is olyan volt, mint a folyosón, s az alulról jövő fény furcsa árnyékokat rajzolt a mennyezetre. Susan le akart ülni, de a szemközti tükrös falban váratlanul kinyílt egy ajtó, belépett egy magas nő, és odajött hozzá. Rövidre nyírt, középbarna haja és mélyen ülő szeme volt. Az orra és a homloka szinte egy vonalba esett. Antik kámeára emlékeztette Susant. Fehér nadrágkosztümje éppúgy dísztelen volt, mint a falak. Zsebéből kis dózismérő kandikált ki. Arckifejezése közömbös volt.

– Isten hozta a Jefferson Intézetben. Michelle vagyok, én fogom körülvezetni. – A hangja éppoly közömbös volt, mint az arca.

– Köszönöm – mondta Susan, és megpróbált a nő álarca mögé látni.

– Susan Wheeler vagyok. Úgy tudom, várnak. – Újra körülnézett. – Igazán modern. Sose láttam még ilyet.

– Vártuk. De azt hittük, csak holnap jön.

– Reggel nem éreztem valami jól magam, ezért úgy gondoltam...

– Semmi baj. De mielőtt elindulnánk, hadd figyelmeztessem, hogy odabent nagyon meleg van. Jobb lenne, ha levetné a kabátját. A táskáját is szíveskedjék itthagyni.

Susan levetette a kabátját; kissé bosszankodott a gyűrött, koszos nővérruha miatt, mert még mindig az volt rajta. A táskájából kivette a jegyzettömbjét.

– Nos... gondolom, tudja, hogy a Jefferson Intézet intenzív kórház. Ez azt jelenti, hogy kizárólag krónikus intenzív ellátásra szoruló betegeket ápolunk. Betegeink különböző mélységű kómában vannak. A kórház kísérleti jelleggel épült az Egészségügyi Minisztérium költségén, jelenleg azonban-magánkézben van. Működése lehetővé tette, hogy a városi kórházak akut intenzív osztályain ágyak szabaduljanak fel. Tekintettel a sikerre, az ország legtöbb nagyvárosában már elkezdték, illetve tervbe vették hasonló intézmények építését. A kutatások azt bizonyítják, hogy minden egymilliónál nagyobb lélekszámú város, illetve település megengedhet magának egy ilyen kórházat... De miért nem ülünk le? – Michelle két székre mutatott.

– Köszönöm – mondta Susan, és leült az egyikre.

– A Jefferson Intézet látogatási ideje szigorúan meghatározott, tekintettel betegápolási módszereinkre. Új technikát fejlesztettünk ki, és ha a látogatók nincsenek felkészítve, érzelmileg helytelenül reagálhatnak. A betegeket csak közvetlen hozzátartozóik látogathatják, azok is csak kéthetenként egyszer, előre meghatározott időpontban.

Michelle abbahagyta a kiselőadást, és megeresztett egy félmosolyt.

– Meg kell mondanom, hogy az ön látogatása teljességgel szokatlan. A szakmabeliek rendszerint csoportosan jönnek ide a hónap második keddjén, amikor is meghatározott

programjuk van. Minthogy ön egyedül jött, azt hiszem, rögtönözhetek egy kicsit. Előbb azonban, ha nincs ellene kifogása, nézzünk meg egy rövid filmet.

– Nagyon szívesen.

– Helyes.

Anélkül, hogy Michelle jelt adott volna, a terem elsötétült, és a szemközti falon elkezdtek peregni a filmkockák. Susan csak ámult.

A film olyan volt, mint egy régi híradó. Az idejétmúlt technika anakronizmusnak hatott az ultramodern helyiségben. Az első rész az intenzívkórház ötletének megszületéséről szólt; az egészségügyi, közoktatásügyi és népjóléti miniszter megvitatja a problémát a politikusokkal, a közgazdászokkal és az egészségügyi szakemberekkel. A kórházak intenzív ellátásra fordított költségeit grafikonok és táblázatok mutatták. Az előadók, akik elmagyarázták a táblázatok jelentését, unalmasak és fantáziátlanok voltak, szürkék, mint a ruha, amelyet viseltek.

– Jaj, de rémes – mondta Susan.

– Az. Az állam pénzén készült filmek mind ilyenek. Csakugyan lehetne bennük több fantázia.

Az alapkőlerakás következett; politikusok mosolyogtak, viccelődtek, idétlenkedtek. Aztán újabb grafikonok, táblázatok és kimutatások arról, hogy milyen hihetetlenül nagy összeget takarítottak meg a kórházzal. Egy rövid képsor újabb táblázatokkal – bemutatta, hogy a Jefferson Intézet megnyitása hogyan szabadította fel a városi kórházak intenzív ágyait az akut betegellátás számára. Aztán összehasonlították, hogy hány nővér és segédszemélyzet jut egy betegre a Jefferson Intézetben, illetve a közkórházakban. A példát egy parkolóban céltalanul nyüzsgő embertömeggel illusztrálták. Végül bemutatták az új kórház szívét, a hatalmas számítógépet, és ezzel kapcsolatban azt, hogy a beteg minden fontos életjelenségét monitor ellenőrzi, és számítógép szabályozza. A film lelkes indulóval ért véget, akár a háborús filmek. Mikor az utolsó filmkocka is eltűnt, kigyulladt a padlóvilágítás.

– Meglettem volna e nélkül a film nélkül – mosolygott Susan.

– De legalább kiderült, hogy a fő szempont gazdasági. És most szíveskedjék velem jönni. Megmutatom a kórház nagyobb egységeit.

Michelle fölállt, és elindult a félé a tükrös fal felé, amelyiken bejött. Kinyílt egy ajtó, és amikor beléptek a mögötte lévő, körülbelül öt méter hosszú folyosóra, zajtalanul becsukódott. Itt is tükör zárta le a folyosó végét. Végigmentek a folyosón, és Susan észrevette, hogy vannak ugyan ajtók, de nincs rajtuk kilincs. Nyilván automatikusan működnek.

A folyosó végén kinyílt egy újabb ajtó, és Susan ismerős helyen találta magát; a tízszer tizenöt méteres helyiség pontosan olyan volt, mint egy kórházi intenzív kórterem. Öt ágy volt benne, és a szokásos bonyolult felszerelés. EKG-képernyők, gázcsövek és a többi. Négy ágy azonban nem volt a szokásos: fél méter üres rés volt a közepükön. Mintha két keskeny ágyat toltak volna össze egymástól fél méterre. Az ágyak fölött bonyolult sínrendszer húzódott. Az ötödik, hagyományos ágyon egy beteg feküdt, akit kis készülék lélegeztetett. Susannak Nancy Greenly jutott eszébe.

– Itt látogathatnak a közvetlen családtagok – magyarázta Michelle. – A meghatározott időpontra a beteget automatikusan ide szállítjuk. Amikor elhelyezzük az egyik ilyen speciális ágyon, és az ágyat elrendezzük, ugyanolyannak látszik, mint egy normál kórházi ágy. Ennek a betegnek ma délután látogatója volt – mutatott Michelle az ötödik ágyban fekvő betegre. – Holnapután visszavisszük a rendes helyére.

Susan zavarban volt. – Úgy érti, ez is olyan ágy, mint a másik négy?

– Hát persze. És ha látogató jön, a többi ágyba is betegeket teszünk, és a szoba pontosan olyan, mint egy normál kórházi intenzív kórterem. Jöjjön, kérem.

Michelle végigment a termen, elhaladt a beteg mellett. Hátul halkan, automatikusan kinyílt

egy ajtó.

Susan elbámult, mikor az ötödik ágyon fekvő beteg mellé ért. Az ágy pontosan olyan volt, mint egy normál kórházi ágy. Nem látszott rajta, hogy a közepe hiányzik. De nem volt rá ideje, hogy jobban szemügyre vegye, mert mennie kellett Michelle után a következő terembe.

Először a világítás tűnt föl neki: valami furcsa volt benne. Aztán érezte, hogy meleg van, és magas a páratartalom. Végül meglátta a betegeket, és földbe gyökerezett a lába. Több "mint száz beteg volt a helyiségben, testük egy méter magasan a földtől drótkötélre volt felfüggesztve. Mind meztelenek voltak. Susan közelebb ment, és látta, hogy a csöves csontokból számtalan helyen huzalok állnak ki. A betegek fejét is a mennyezetről lelógó huzalok tartották, szemes csavarral voltak a koponyacsonthoz erősítve. Susannak az volt az érzése, hogy groteszk, vízszintes helyzetben alvó marionett figurákat lát.

– Amint látja, a betegek drótkötélre vannak felfüggesztve. Vannak látogatók, akik erre érzékenyen reagálnak, de bizonyított tény, hogy hosszú ápolást igénylő betegeknél ez a legjobb módszer, és így a nővérek munkája is a minimumra csökken. Eredetileg az ortopéd traumatológián használták, mikor a törött lábakat húzatták. Beigazolódott, hogy az a legjobb, ha a bőr nem érintkezik semmivel. Ezt a módszert fejlesztettük tovább, és alkalmazzuk a komatózus betegeknél.

– Elég ijesztő látvány. – Susannak eszébe jutottak a szörnyű hullák a műtőben. – Mi ez a furcsa világítás?

– Ja, igen, ha hosszabb ideig maradunk, szemüveget kell föltennünk. – Michelle néhány védőszemüveget vett föl egy asztalról. – A kórteremben ibolyántúli sugárzás van. Csökkenti a bakteriális fertőzés lehetőségét, és segít megőrizni a bőr integritását. – Föltették a szemüveget. – A hőmérséklet plusz-mínusz öt század eltéréssel 34,5 °C, a páratartalom plusz-mínusz egyszázalékos eltéréssel nyolcvankét százalék. Ez csökkenti a beteg hőveszteségét, következésképpen csökkennek a kalóriaszükségletei is. A magas páratartalom gátolja a légzőszervi fertőzéseket, amelyek, mint tudja, kritikusak a kómás betegeknél.

Susant megbabonázta a látvány. Óvatosan közelebb ment az egyik felfüggesztett beteghez. A csöves csontokból számtalan huzal állt ki. A huzalok a beteg körül vízszintesen elhelyezett alumíniumkereten mentek keresztül, és onnan a mennyezeten lévő bonyolult rendszerig nyúltak.

Susan fölnézett a mennyezetre, és látta, hogy telis-tele van ilyen sínnel. A betegből kiálló valamennyi infúziós- és elszívócső, valamint monitorvezeték egy görgőszerűségbe ment föl. Susan Michelle-re nézett. – Nővérek nincsenek?

– Én is nővér vagyok, és rajtam kívül még ketten vannak szolgálatban, valamint egy orvos. Ez egész jó arány százharmincegy intenzív betegre, nem gondolja? Amint látja, minden automatizálva van. A beteg testsúlyát, a vérgázokat, a folyadékegyensúlyt, a vérnyomást, a testhőmérsékletet – tulajdonképpen az összes tényezőt – állandó ellenőrzés alatt tartja a számítógép, és összehasonlítja a normál értékkel. Szelenoid hullámokkal korrigálja az észlelt rendellenességeket és eltéréseket. Ez sokkal jobb, mint a hagyományos ápolás. Az orvos az izolált variációkat látja és statikusan. A számítógép viszont rendszeresen végzi az ellenőrzést, tehát dinamikusan gyógykezel. De ami ennél is fontosabb, minden pillanatban összehangolja a különböző változó tényezőket. Tulajdonképpen úgy működik, mint a szervezet önregulációs mechanizmusa.

– A modern orvostudomány az n-edik hatványon – mondta Susan. – Hihetetlen, tényleg hihetetlen. Olyan ez, mint egy tudományos-fantasztikus regényből vett jelenet. Egy gép vigyáz számtalan értelem nélküli emberre. Mintha nem is volnának emberek.

– Nem is azok.

– Tessék? – Susan a betegről Michelle-re nézett.

– Csak voltak emberek. Jelenleg agypreparátumok. Az orvostudomány és a technika odáig fejlődött, hogy az ilyen szervezeteket néha a végtelenségig életben tudja tartani. Ennek az lett az eredménye, hogy hihetetlenül megemelkedtek a kórházi költségek. Törvényt hoztak, hogy az ilyen betegeket gondozni kell. Fejleszteni a technológiát, míg reális megoldást nem találnak. Fejlesztették. Ez a kórház elvileg ezer krónikus intenzív beteget tud ellátni egyszerre.

Volt valami Michelle filozófiájában, ami nyugtalanította Susant. Azt is érezte, hogy alaposan megtanulta a leckét. Biztos volt benne, hogy Michelle nem kérdőjelezi meg magában, amit mond. Ennek ellenére nem akart vitába bocsátkozni az intézet filozófiai alapjairól. Lenyűgözte az eléje táruló látvány, és szeretett volna még többet is látni. Körülnézett. A terem majdnem negyven méter hosszú volt, és hat-hét méter magas. A sok sín a mennyezeten egyszerűen elképesztette.

A terem túlsó végében is volt egy ajtó. Be volt csukva, de normális ajtó volt, normális kilinccsel. Úgy látszik, gondolta Susan, csak azok az ajtók központi irányításúak, amelyeken eddig átjöttek. Végül is a legtöbb látogató, vagyis családtag soha nem kerül be a tulajdonképpeni kórterembe.

– Hány műtő van a Jefferson Intézetben? – kérdezte Susan hirtelen.

– Itt nincsenek műtők. Ez krónikus kórház. Ha egy betegnek akut ellátásra van szüksége, visszaszállítjuk az illetékes kórházba.

A válasz olyan reflexszerűen gyors volt, mintha betanulták volna. Susan határozottan emlékezett rá, hogy a Városházán beszerzett tervrajzon műtőket is látott. Az emeleten. Tudta, hogy Michelle hazudik.

– Nincsenek műtők? – kérdezte, mintha nagyon meglepődött volna. – Akkor a sürgős beavatkozásokat, például a gégemetszést hol végzik?

– Itt a kórteremben vagy a látogatószobában. Az szükség esetén átalakítható kisebbfajta műtővé. De ilyesmi ritkán fordul elő. Mint mondtam, ez a krónikus betegek kórháza.

Ebben a percben, majdnem közvetlenül Susan előtt, az egyik beteg automatikusan fölemelkedett úgy, hogy a feje tíz centivel lejjebb került, mint a lába.

– Jó példája a számítógép működésének –• mondta Michelle. – Valószínűleg vérnyomáscsökkenést észlelt, és addig is, amíg az elsődleges oknak megfelelően intézkedik, Trendelenburg-helyzetbe hozta a beteget.

Susan alig figyelt; azzal volt elfoglalva, hogy kitaláljon valami jó ürügyet, amivel egyedül maradhat, és alaposan körülnézhet. Látni akarta a műtőket, melyek az emeleti alaprajzon szerepeltek.

– Tulajdonképpen azért jöttem, hogy meglátogassak egy beteget. A neve Berman, Sean Berman. Meg tudná mondani, hol van?

– Nem, így fejből nem. Az igazat megvallva, nem használjuk a betegek nevét. Mikor ide kerülnek, számot kapnak: egyes, kettes stb. Így sokkal könnyebb betáplálni az adataikat a számítógépbe. Hogy Berman számát megtudjuk, meg kell kérdeznem a számítógépet. Egy másodperc az egész.

– Szeretném, ha megkérdezné.

– Akkor az ellenőrzőpultnál levő információs terminálhoz kell mennem. Addig nézzen itt körül, hátha megtalálja, akit keres. Vagy jöjjön velem, és foglaljon helyet a váróteremben. Látogatók ugyanis nem léphetnek be a vezérlőterembe.

– Köszönöm, inkább itt várok. Egy hétig se unatkoznék, annyi itt a látnivaló.

– Ahogy tetszik, de talán mondanom se kell, a huzalokhoz és a betegekhez nyúlni tilos. Az

egész rendszer egyensúlyban van. A számítógép érzékelné a teste elektromos ellenállását, és vészjelzést adna.

– Ne aggódjon. Nem nyúlok semmihez.

– Helyes. Mindjárt itt vagyok.

Michelle levette a védőszemüveget. A látogatóterem ajtaja automatikusan kinyílt, és Michelle kiment.

Michelle keresztülment a látogatótermen, amelynek a másik oldalán egy folyosó volt. A folyosó közepén kinyílt a vezérlőterem ajtaja. A helyiségben olyan félhomály uralkodott, mint egy atom-tengeralattjáró vezérlőtermében. A világítás a hátsó falból jött, amely tulajdonképpen tükör volt, és ugyanakkor ablak is, amelyen keresztül látni lehetett a látogatófolyosót.

Mikor Michelle belépett, a szobában ketten voltak. Egy U alakú pult előtt, amelyen kamerák sorakoztak, egy őr ült fehér egyenruhában, széles fehér övvel, fehér pisztolytáskában automata pisztollyal, valamint egy Sony adó-vevővel. Előtte kapcsolókkal és tárcsákkal zsúfolt vezérlőasztal. A monitorok kamerái a kórház valamennyi szobáját, folyosóját és ajtaját megfigyelés alatt tartották. Az őr álmosan Michelle-re nézett.

– Egyedül hagyta a kórteremben? Nem volt okos dolog.

– Nem lesz semmi baja. Azt mondták, hagyjam, nézzen csak körül a földszinten.

Michelle a nagy számítógép-terminál felé ment, ahol a szobában tartózkodó másik személy, egy szintén nővérruhás nő ült, és figyelte a mintegy negyven képernyőn megjelenő adatokat. Időnként a tőle jobbra levő sornyomtató is működésbe lépett, és kiadott egy-egy információt. Michelle lehuppant egy székbe.

– Ki a fenét ismer ez, hogy, egyénileg beengedték? – kérdezte a gépkezelő nővér, és elnyomott egy ásítást. – Úgy néz ki, mint egy szakácsnő. Még fityulája sincs. És az a nővérruha! Mintha fél éve le sem vetette volna.

– Fogalmam sincs róla, ki a protektora. A diri rám telefonált, hogy jön a csaj és próbáljuk meg elszórakoztatni. Amikor megérkezett, vissza kellett hívnom őfelségét. Gondolod, hogy valami gyanús van a dologban?

A másik nő nevetett.

– Megkérhetlek egy szívességre? – folytatta Michelle. – Keresd ki Sean Bermant. A Memorialból utalták át. A nő látni óhajtja.

A nővér betáplálta az adatokat a számítógépbe. – A következő váltásnál te leszól a gépkezelő, és én fogok pendlizni! Ez a játék ezzel a géppel kezd az agyamra menni.

– Örömmel átveszem. A rutinszerű pendlizésben múlt hét óta ez a látogató az egyetlen változatosság. Ha valaki egy évvel ezelőtt azt mondta volna, hogy száz intenzív beteget fogok egyedül ellátni, biz' isten kiröhögöm.

Az egyik képernyő villogni kezdett: Sean Berman, 33 éves, fehér férfi. Diagnózis: altatási komplikáció következtében fellépő agyhalál. Száma: 323 B4 VÉGE.

A nővér betáplálta a számítógépbe a 323 B4-et.

A szoba másik végében az őr előrehajolva figyelte a monitorokat, mint mindig, amióta két órával azelőtt a valláskor elfoglalta őrhelyét, illetve mint egy éve, amióta az intézetben dolgozott. A 15-ös képernyőn megjelent a kórterem képe; a kamera lassan végigpásztázta a hatalmas helyiséget. A mennyezetről lelógó meztelen alakok nem érdekelték az őrt. Megszokta már a hátborzongató látványt. A kamera automatikusan váltott, visszatért a látogató-kórteremhez, és elölről kezdte a pásztázást.

Az őr hirtelen fölállt. A 15-ös képernyőt nézte. Bekapcsolta a kézi irányítást, és a képernyőn ismét a kórterem képe jelent meg. A kamera újból végigpásztázta a hatalmas helyiséget.

– A látogató nincs a kórteremben! – kiáltott föl az őr.

Michelle a számítógép képernyőjétől a 15-ös monitor felé fordult, és hunyorogva ránézett. – Nincs? Nézze meg a látogatóteremben és a folyosón is. Lehet, hogy elege volt az egészből. Első alkalommal majdnem mindenki kikészül.

Michelle megfordult, és az üvegen át kinézett a váróterembe, de Susan ott sem volt.

Villant a számítógép képmagnója: 323 B4 meghalt. Február 26., 03.10. Halál oka: szívelégtelenség. VÉGE.

– Hát ha Berman miatt jött, kicsit elkésett – mondta Karen minden érzés nélkül.

– A látogató-kórteremben sincs – mondta az őr, és ki-be kapcsolt egy csomó kapcsolót. – A folyosón sincs. Ez érthetetlen!

Michelle fölállt, és a 15-ös képernyőt nézve az ajtóhoz lépett. – Nyugalom. Megkeresem. – Karenhez fordult. – Te addig próbáld meg fölhívni az igazgatót. Azt hiszem, jó lesz megszabadulnunk a csajtól.

Február 26., 17 óra 20 perc

Mihelyt Michelle kitette a lábát a kórteremből, Susan elővette a Jefferson Intézet alaprajzát, amely a jegyzettömbjébe volt rejtve. A tájékozódást a kapunál kezdte, és megnézte, hogyan lehet följutni az emeletre. Kétféleképpen lehetett. Vagy a H. K.-ból lépcsőn, vagy az Sz. T.-ből liften. Lenézett a lap alján a rövidítésekre. A H. K. a hullakamra, az Sz. T. a számítógépterem. A lépcső biztonságosabb, gondolta, a számítógépteremben esetleg vannak.

A kórterem végébe ment, a hagyományos ajtóhoz, és elfordította az ajtógombot. A gomb engedett, az ajtó egy folyosóra nyílt. A folyosó meglehetősen sötét volt; hát persze, elfelejtette levenni a védőszemüveget. Levette, és a nővérruha zsebébe csúsztatta. Ez a folyosó is vakító fehér volt, a világítás itt is a padlóból jött, a két végén lévő két hatalmas tükörtől a folyosó mindkét irányban végtelennek látszott.

A folyosón sehol egy lélek. Susan megnézte az alaprajzot. Látta, hogy a hullakamra s a lépcsőház jobbra van. Becsukta a kórterem ajtaját, és gyorsan a folyosó végén lévő másik ajtóhoz ment. Nem volt ráírva semmi, de legalább ennek is normális ajtógombja volt. Elfordította a gombot; az ajtó nem volt bezárva.

Amilyen halkan csak tudta, centiméterről centiméterre nyitotta ki. Már látta a csempét a falon, aztán megpillantotta a boncasztal bádogtetejét. Rajta egy hullát. Hangfoszlányokat és nevetést hallott, aztán a mérleg zaját.

– Ennyit a tüdőről. És most lássuk, mennyit nyom a szív – mondta az egyik hang.

– Te jössz, találd ki – nevetett a másik.

Susan egy kicsivel még kijjebb nyitotta az ajtót, és megpillantotta a hulla fejét. Ránézett, és majdnem rosszul lett. Berman volt.

Hangtalanul becsukta az ajtót, és megállt, hogy néhány mély lélegzetet vegyen. Hányingere támadt, de elmúlt. Tudta, hogy kevés az ideje. A lifthez!

Remekül időzített. A tükör mögötti tévékamera éppen akkor fejezte be öt másodperces pasztáját, amikor Susan visszalépett a folyosóra. A kamera csak tíz másodperc múlva fordult vissza újra az ajtóra.

Susan visszasietett a kórterembe, és a számítógépterem ajtajához ment. Habozva elfordította a gombot. Az az ajtó sem volt bezárva. Résnyire kinyitotta, és benézett. Nagy megkönnyebbülésére senki sem volt bent. Jobban kinyitotta az ajtót, s káprázatos számítógép-konzolokat látott.

Valami mozgott a sarokban. Azonnal tudta, mi az. A tévékamera.

Mielőtt a lassan mozgó lencse rászegeződött volna, hátralépett, becsukta az ajtót. Kiszámította, hogy körülbelül mikorra fordul el a kamera, akkor berontott az ajtón, és végigfutott a termen a lifthez. De közben lejárt az ideje: a visszatérő kamera meg fogja találni. Félúton gyorsan bebújt egy konzol mögé. Innen egyik konzoltól a másikig osont, így próbálta elkerülni a kamera lencséjét. A lifthez rohant, és eszeveszetten nyomni kezdte a hívógombot. Hallotta, hogy a lift elindult a liftaknában: a másik szinten volt.

A tévékamera ívpályája véget ért, és a kamera elindult visszafelé. Susan egyfolytában nyomta a lift gombját. Végre megszűnt a zaj, az ajtó megremegett és kinyílt. Mielőtt az ajtóhoz lapulva becsempészte volna magát a liftbe, és kitapogatta volna a “Bezárni" jelzésű gombot, fölnézett a tévékamerára. – Az ajtó csukódott, és Susannak fogalma sem volt róla, meglátták-e vagy sem.

A lift nagy volt, és ennek megfelelően lassú. Csak három gomb díszlett a falán. Susan benyomta az emeletit, és érezte, hogy elindulnak fölfelé. Az alaprajz szerint a műtők az épület túlsó oldalán helyezkedtek el. A lifttől hosszú folyosó vezetett odáig, azaz a nyolcadik és

kilencedik ajtóig.

Mikor a lift megállt, s az ajtó kinyílt, Susan ismét a "Be" gombra tette az ujját, de még nem szállt ki. Senkit sem látott. A folyosó olyan volt, mint a lentiek, azzal a különbséggel, hogy az ajtók itt mélyebbre voltak süllyesztve. A mennyezeten itt is ugyanazok a sínek.

Mikor az ajtó csukódni kezdett, Susan kiugrott a liftből, és rohanni kezdett a folyosón az ajtókat számolva. Hirtelen egy ember bukkant föl messze előtte, kis kézikocsit tolt, infúzióspalackokkal. Az egyik keresztfolyosóról kanyarodhatott be. Susan félig futva, félig csúszva egy ajtómélyedésbe menekült, a falnak vágódott, és levegő után kapkodott. Fülelt. A zaj távolodott. Kikémlelt a folyosóra. Üres. Előreiramodott, és elérte a kilencedik ajtót.

Várt, míg újra normálisan tudott lélegezni, s csak aztán nyitotta ki az ajtót, hogy odabent körülnézzen. Gyorsan besurrant.

Egy öltözőben találta magát. Egy hamutartóban félig szívott cigaretta égett, füstje kanyarogva szállt fel a mozdulatlan levegőbe. A fürdőszoba ajtaja nyitva, bentről zuhanyozás zaja hallatszott.

Michelle visszament a vezérlőterembe. A közöny eltűnt az arcáról. Az ajkát összeszorította, a szeme nyugtalanul járt ide-oda. Ideges volt, akárcsak az őr. Nagyon ideges.

– Ez a lány a szó szoros értelmében elpárolgott. Ugye, ki nem mehetett? – kérdezte az őrtől.

– Nem, az lehetetlen. Sem a kapu, sem a többi bejárat nem nyílik, csak ha én innen kinyitom. – Az őr beszéd közben is kameráról kamerára kapcsolt.

– Azt hiszem, jó lesz, ha még egyszer felhívjuk az igazgatóságot. Ebből még baj lehet – mondta a nővér a számítógépnél.

– Nem értem. A kamerák kulcspozíciókban vannak elhelyezve. A lány csakis egy ajtó mögé bújhatott – mondta az őr.

– Az ajtók mögött nincs – felelte Michelle. – Elmentem egészen a kórteremig. Nincs a liftnél?

– Jól nézünk ki – mondta az őr. – Ha fölment az emeletre, abból aztán nagy baj lehet. Biztosítom az épületet. Üzembe helyezem az automatikus zárószerkezeteket a lépcsőházban, és bekapcsolom az áramot a kerítésbe. Amíg az igazgatóságtól ellenkező értelmű utasítást nem kapok, teljes a riadókészültség.

Michelle a piros telefonhoz lépett. – Észbontó, egyszerűen észbontó! Ilyen hülyeséget! Miért engedték, hogy egyedül, csoport nélkül idejöjjön?

Az öltözőből lengőajtó vezetett a műtők előkészítőjébe. Susan belépett. A helyiség hagyományosnak tűnt. A mennyezeten neoncsövek világítottak a mindenütt jelen lévő sínek között, de a világítás itt is olyan furcsa volt. mint a kórteremben. Susan rájött, hogy valószínűleg itt is ibolyántúli sugarakat alkalmaznak. A padlót fehér pévécé borította, a falakat fehér csempe.

Az előkészítő nem volt nagy. Közepén üres asztal állt. Négy műtő nyílt innen, mindkét oldalon kettő-kettő, közöttük közös kiegészítő helyiségek. Az első műtőből fojtott hangok hallatszottak. A kis ablakon kiszűrődő fényből arra lehetett következtetni, hogy odabent műtét folyik. A mellette lévő kiegészítő helyiség sötét ablakából viszont arra, hogy az üres. Susan odament, benézett és bement a sötétbe.

A helyiséget csak a másik műtő ajtajának kis ablakán beszűrődő fény világította meg. Susan várt, hogy hozzászokjon a szeme a sötéthez. A tárgyak körvonalai lassan kirajzolódtak. A középső asztalon néhány nagy tárgy hevert, s valami furcsa, mély, folyamatos hangot adott ki. Körben a falak mentén pultok álltak. A bal oldaliban egy nagy mosogató volt, Susantól jobbra pedig egy gázsterilizátor.

A lehető leghalkabban kinyitotta a mosogató alatti szekrényt, benyúlt és érezte, hogy szükség esetén elrejtőzhet benne. Visszament a folyosóajtóhoz, kitapogatta az ajtógombot, és kipattintotta. Várt, fülelt, nem változott-e meg a műtőből kiszűrődő zaj. A "középső asztalon

heverő tárgyakra nézett, de a gyenge világításban nem tudta kivenni, micsodák.

A műtőajtóhoz lopakodott, és lábujjhegyre állt. Két sebészt látott odabent a szokásos műtőruhában és – kesztyűben, amint éppen egy beteg fölé hajoltak. Altatóorvost azonban nem látott. És műtőasztalt sem. A beteg itt is a mennyezetről lógott, de a jobb oldalára volt fordítva, a lágyékán hatalmas vágás. A sebészek éppen bezárták, és Susan tisztán hallotta, mit beszélnek.

– Kíváncsi vagyok, hová viszik az imént kivett szívet,

– San Franciscóba – mondta a másik sebész, csomót kötött, és meghúzta. – Azt hiszem, csak huszonötezer dollárt kapunk érte. Nem egyezett, négyes helyett csak kettes, de sürgős megrendelés.

– Mind nem passzolhat – mondta az első sebész –, de ez a vese négyes szövettípusa, és ha jól tudom, közel kétszázezret adnak érte. És lehet, hogy pár nap múlva a másik is kell nekik.

– Addig nem adjuk el, amíg nincs vevő a szívre – tette hozzá a másik, és folytatta a varrást.

– Sokkal nagyobb probléma, hogy Dallasnak találjunk megfelelő szövettípust. Egymilliót ajánlottak érte. A gyerek apja olajmágnás.

A második füttyén tett. – És van remény?

– Találtam egy hármas típust, akit jövő pénteken fognak műteni a Memorialban, és...

Susan kétségbeesetten igyekezett valami más magyarázatot találni arra, amit hallott, de mielőtt sikerült volna, az előkészítő ajtaja megcsikordult, mintha ki akarnák nyitni. Susan először be akart rohanni a másik műtőbe, de mikor meghallotta, hogy valaki belép a kivilágított előkészítőbe, visszarohant a mosogatóhoz. Bepréselte magát az alatta lévő szekrénybe, és idegesen összerándult, amikor behúzta a lábát, és felborított néhány üveget. A szekrény szűk volt, alig tudta behúzni a karját is. Képtelen volt teljesen becsukni az ajtót, mielőtt a villanyt fölgyújtották. Visszafojtotta a lélegzetét.

Kicsavart nyakkal lesett ki az ajtó résén. Most, hogy égett a villany, két plexitartályt pillantott meg az asztalon. Olyanok voltak, mint két akvárium. Most már értette, honnan származott a pumpáló hang, amelyet belépésekor hallott. Az elemmel működő, zárt rendszerből, amely a két folyadékkal töltött plexitartályt permetezte. Az egyikben egy emberi szív volt. Remegett, de nem vert. A másikban egy vese.

Hirtelen az egész téboly megvilágosodott előtte. Megvan az indíték, a szörnyű indíték, amiért kómás állapotba hozzák a betegeket! A Jefferson Intézet az emberi szervek feketepiacának elosztó központja!

Nem sok ideje volt gondolkodni. Egy férfi haladt el a mosogató mellett, nadrágszára súrolta a félig nyitott szekrényajtót. Kinyitotta az előkészítőbe vezető ajtót, aztán visszajött az asztalhoz. Hallani lehetett, hogy fölemeli az egyik edényt, amelyikben a szív volt, és kiveszi. A villanyt égve hagyta, az ajtót nem csukta be.

Susan gondolatban végigfutott nyomozása állomásain: a T-szelep az oxigéncsövön. D'Ambrosio arca, Nancy Greenly és a plexitartályban lévő szív. Eszébe jutott, miről beszéltek lent a hullakamrában, és rájött, hogy a szív csak Bermané lehet. Szorongás fogta el, és egyre növekvő rémület. Alig tudta elviselni ezt a borzalmat. Érezte, hogy ki kell jutnia innen, és csak most először gondolt rá, hogy ez nem lesz könnyű. Ez nem közönséges kórház! Vezetőinek egy része nyilván bűnöző. Ki kell jutnia innen, és keresnie kell valakit, aki megérti, mi folyik itt. Stark! Starkhoz kell eljutnia. Csak ő tudja fölmérni, hogy mit jelent ez az egész, és csak neki van elég hatalma hozzá, hogy tegyen is valamit az ügyben. Bal karjával óvatosan kinyúlt, hogy kitapogassa a padlót, de közben meglökte az ajtót. Fülelt. Nem hallott semmit, csak az asztalon lévő készülék hangját, mely a vesét locsolta. Nagy keservesen kihúzta a jobb lábát a szekrény sarkából. Hirtelen lépteket hallott a folyosó felől. Csak egy másodperce volt; gyorsan

visszadugta a lábát oda, ahol volt. Behúzta a karját is, és összegömbölyödött, ahogy csak tudott. A lefolyó szifonja a hátába fúródott. Az előbbi férfi jött vissza. Gyors léptekkel elhaladt a mosogató és az asztal között, s közben berúgta a szekrényajtót. A robajtól csöngeni kezdett Susan füle. Hallotta, hogy a férfi fölemeli a második tartályt, és azt is kiviszi. Léptei egyre távolodtak a folyosón.

Két-három másodpercig nem mert mozdulni, csöndben várt és fülelt. A léptek már nem hallatszottak, csak a fojtott nevetés a műtőből. Kihámozta *a* mosogató alól elgémberedett tagjait. Egy doboz a földre esett, és elgurult. Susan megdermedt. Semmi. A sötét műtő ajtajához rohant.

Bent újra meg kellett várnia, hogy a szeme hozzászokjon a sötéthez. A nagy, mennyezeti műtőlámpák alakja tisztán kivehető volt. Óvatosan a folyosóval közös falhoz ment, kitapogatta a kilincset, és lenyomta. Az ajtó a bemosakodóba nyílt.

Ebben a pillanatban visított bele a csöndbe a vészcsengő fülsiketítő hangja, és az előbb még sötét helyiségben kigyulladt minden lámpa. Susan rémülten elengedte az ajtót, és támadótól tartva, a falnak vetette a hátát.

De a helyiség üres volt.

Piros lámpa villogott egy hangszóró mellett, amely recsegve megszólalt:

– Az épületben illetéktelen személy tartózkodik. Azonnal fel kell tartóztatni. Megismétlem... Az épületben illetéktelen személy tartózkodik... azonnal tartóztassák föl! – A hangszóró elhallgatott. Susan megkönnyebbülten felsóhajtott. Kiment a műtőből, és kikémlelt a bemosakodó falnál. A folyosó üres volt.

Két fehér egyenruhás őr sietett keresztül a kórtermen: rá se hederített a száz-egynéhány felfüggesztett emberi lényre. Revolver volt a markukban. A magasabbik meghallgatta Sony adó-vevőjét, aztán visszadugta az övébe. – Én a számítógépteremből megyek föl a lifttel az emeletre. Te a hullakamrán át lemész az alagsorba.

A két férfi kilépett a kórterem mögötti folyosóra.

– És ne felejtsd el, a parancs egyértelmű. Ha megtalálod, és önként megadja magát, jó; ha nem, lelövöd. A fejébe ereszd a golyót. Lehet, hogy a veséje vagy a szíve kell majd nekik, ha a szövettípusa jó.

Különváltak. A magasabbik végigment a folyosón, be a számítógépterembe. Módszeresen átkutatta, aztán lehívta a liftet.

Susan végigrohant az előkészítőn, és elfutott az első, műtő előtt. Ki akarta nyitni az öltöző ajtaját, de hangokat hallott bentről. Habozás nélkül megváltoztatta tervét, és elindult egy másik ajtó felé. Tudta róla, hogy a főfolyosóra nyílik. Az íróasztalon meglátott egy hatalmas ollót. Fölkapta: most már fegyvere is volt. Kilépett a főfolyosóra. Mély lélegzetet vett, és futni kezdett a lift felé.

Körülbelül félúton lehetett, mikor a lift az emeletre ért. Susan lassított, a liftajtó megremegett és kinyílt. Az őr kilépett, Susan megállt. Döbbenten nézték egymást.

– Jól van, kisasszony, szeretnénk elbeszélgetni magával odalent. – Nem volt fenyegető a hangja. Revolverét a háta mögé dugta, és lassan elindult Susan felé.

Susan önkéntelenül hátrálni kezdett, aztán hirtelen megfordult, és nekiiramodott a műtők felé. Az őr utána. Susan kétségbeesetten próbálta kinyitni az ajtókat. Az első zárva. A második is. Az őr már majdnem beérte. A harmadik ajtó kilincse engedett, az ajtó kinyílt.

Susan berohant, és megpróbálta becsapni az ajtót maga után. De az őr bal kézzel elkapta az ajtó szélét, és bal lábát a nyílásba tette. Susan teljes erőből nyomta az ajtót, de a küzdelem egyenlőtlen volt. Az őr legalább-nyolcvan kiló lehetett, és a súlya és ereje végül is győzött. Az ajtó lassan engedett.

Susan vállával az ajtónak dőlt, a bal kezével azt nyomta, a jobbal meg felemelte az ollót, és belevágta az őr kezébe.

Az olló hegye a mutatóujj és a középsőujj töve között hatolt be, továbbcsúszott a kézközépcsontok között, átvágta a lumbricalis izmot, és kijött a kéz hátán. Az őr felordított fájdalmában, és elengedte az ajtót. Kitántorgott a folyosóra, az olló kiállt a kezéből. Lélegzetét visszafojtva, fogát csikorgatva kirántotta. A tejfehér padló azonnal piros pettyes lett a kispriccelő vérétől. Nyilván egy kisebb artéria sérült meg.

Susan becsapta és bezárta az ajtót. Megfordult, hogy körülnézzen a helyiségben. Egy kis laboratóriumban volt; középen laborasztal állt, balra két szék háttal egymásnak. A fal előtt iratszekrények. A túloldalon egy ablak.

Az őr gyorsan és dühösen megpróbálta elállítani a vérzést. Zsebkendőt tekert a bal keze fejére, az egyik csücskét áthúzta a mutató- és középső ujja közt, és a csuklóján összekötötte a másik csücskével. Aztán, tébolyult dühvel előkotorta a zsebéből az álkulcsait. Az első meg se mozdult a zárban. A második nem ment bele. A harmadik megint csak nem mozdult. A negyedik végre megfordult a zárban, s az ajtó nyitva volt. Az őr berúgta, ám akkora erővel, hogy az ajtógomb átlyukasztotta, az ajtó mellett a műanyag falat. Lövésre készen tartott revolverrel beugrott a szobába, és megpördült. De Susan eltűnt. "Az ablak nyitva volt, és csak úgy áradt be rajta a hideg februári levegő. Az őr az ablakhoz rohant, és kihalóit, hogy rálásson a párkányra. Visszalépett és elővette URH-készülékét.

– Gyerekek, vétel, megtaláltam. Emeleti szövetlabor. Nem akármilyen csaj. Megszúrt, de nem vészes. Kimászott az ablakon a párkányra... Nem, nem látom. A párkány a saroknál elkanyarodik... Nem. nem hiszem, hogy leugrik. Elengedtétek a dobermanokat?... Rendben Csak az a gáz, hogy a bejárati oldalon feltűnést kelthet... Oké. Megnézem a párkányt a másik oldalon.

Visszadugta az URH-készüléket az övébe, becsukta az ablakot, és sebesült kezét szorongatva kirohant.

Február 26., csütörtök, 17 óra 47 perc

Az álmennyezet nehéz pévécélapja kezdett kicsúszni a kezéből, és Susan összeszorította a fogát. Az ujjai elzsibbadtak, ahogy próbálta megtartani a majdnem két méter széles lapot nehogy visszaessen. Hallotta, hogy alatta az őr az URH-keszülékébe beszél. Ha a pévécélap visszaesik, megtalálják. Összeszorította az ajkát behunyta a szemét, és igyekezett nem gondolni az ujjaira és fájdalmasan sajgó alkarjára. A lap egyre csak csúszott tovább a kezéből, tudta hogy mindjárt leesik. Az őr kikapcsolta adó-vevőjét és becsukta az ablakot. Susan megpróbált kitartani Nem hallotta, hogy az őr kiment, a pévécélap kicsúszott a kezéből. Tompa puffanás rázta meg az egész álmennyezetet. Fülelt. Zsibbadt ujjaiba végre vér áramlott. Odalentről semmi hang nem hallatszott. Mély lélegzetet vett.

A szövetlabor fölötti szerelőtérben volt. Mulatságos, hogy amíg föl nem mászott a Memorialban a műtők fölé, fogalma sem volt róla, hogy ilyen egyáltalán létezik. Most meg az mentette meg; az életét, hogy ide mászott föl. Hál' istennek ott volt az iratszekrény, föl tudott rá állni, hogy fölnyomja a pévécélapot.

Elővette az alaprajzot, és a pévécélapok szélén beszűrődő gyenge fényben megpróbálta szemügyre venni. De hiába erőlködött, szinte semmit sem látott. Körülnézett, és észrevette, hogy tőle körülbelül nyolc méterre egy nagyobb résen több fény jön be. A labor és a szomszédos irodahelyiség falát jelző bilincsekbe kapaszkodva elvergődött a fényforráshoz, és úgy fordult, hogy lássa az alaprajzot. Meg akarta keresni a szerelőaknát, amelyet a Memorialból ismert. Ha elég nagy, kimenekülhet rajta. A jelmagyarázatban azonban nem szerepelt szerelőakna. De a liftakna mellett látott egy négyzetet a rajzon, és feltételezte, hegy az a szerelőakna, csak nincs bejelölve.

A bilincsekbe kapaszkodva végigment a labor fölötti álmennyezeten. A folyosó rögzített mennyezetéhez ért. melyen a sínek húzódtak. Innen könnyebben haladt előre.

Minél közelebb jutott a liftaknához, annál nehezebbé vált a terep, részben mert sötétebb volt, részben mert mind több és több cső, vezeték, huzal futott össze. Szinte vakon tapogatózva, lassan jutott csak előre. Többször is hozzáért a központi fűtés forró csövéhez, és megégette magát.

Vaksötétben érte el a liftaknát. Kitapogatta a függőleges betonfalat, aztán egy cső mentén haladva elindult, hogy megkerülje. A cső hirtelen derékszögben lekanyarodott. Érezte, hogy a többi is. Áthajolt fölöttük, és lenézett a sötétbe. Lent a mélyben halvány derengést látott.

Kitapogatta a szerelőakna méreteit: körülbelül egy négyzetméter lehetett. A liftaknával közös fala betonból volt. Kiválasztott egy öt centi átmérőjű csövet. Két kezével belekapaszkodott, hátát a betonfalnak támasztotta, és leereszkedett az aknába. Lábát a szemközti oldalon lévő csöveknek vetette, hogy szilárdabban neki tudja támasztani a hátát a falnak. Lassan, araszolva ereszkedett lefelé, mint egy hegymászó a kéményben.

Nem volt könnyű művelet. Centiméterről centiméterre haladt, ha csak lehetett, megpróbálta kikerülni a központi fűtés tűzforró csöveit. Egy idő után már a szemével is meg tudta különböztetni a csöveket. Egy helyen bizonytalan alakzatokat vett észre a sötétben, és rájött, hogy elérte a földszinti szerelőteret. Tehát sokat haladt, egy kicsit büszke is volt a teljesítményére. Csakhogy ahol le lehet ereszkedni, ott föl is lehet mászni! Milyen könnyen hozzá lehet férni a Memorialban is az oxigéncső. T-szelepéhez!

Tovább araszolt lefelé. Alulról egyre több fény szűrődött fel, és az elektromos berendezések zaja is egyre erősebb lett. Az alagsorhoz közeledve észrevette, hogy ott nincs álmennyezet. Nincs, ami eltakarja, tehát nem tud vízszintesen továbbmenni. Leereszkedett addig, amíg tisztán ki nem tudta venni a padlót, akkor abbahagyta a kúszást, s a hátát szilárdan a falnak vetette, hogy

szemügyre vegye a terepet.

A gépek és a transzformátor körül lámpák égtek. A cső – valószínűleg vízvezetékcső –, amelybe kapaszkodva lejött, tovább ment a padló felé. Néhány cső azonban – vastagabbak annál, mint amelyikbe kapaszkodott –, derékszögben elkanyarodott, és egy méterrel a földszinti födém alatt, bilincsekre rögzítve, vízszintes irányban futott tovább, magasan *a* gépek fölött. Rálépett az egyik ilyen csőre. Nem volt akrobata, de talán veleszületett tánctehetségének hasznát veheti. Jobb kezét és a fejét a mennyezetnek nyomta, leguggolt, és elindult a csövön. Nem mert lenézni.

Kissé billegett, de lassanként belejött a dologba. Úgy haladt, mint egy guggoló kötéltáncos. Túljutott a transzformátor fölött, s már csak egy méter választotta el a céljától, amikor közvetlenül mellette hirtelen, váratlanul fény villant, és ettől úgy megijedt, hogy majdnem elvesztette az egyensúlyát." A helyiség fényárban úszott.

Mindkét tenyerét a mennyezetnek feszítette, cipője talpát a csőnek nyomta, és behunyta a szemét. Alatta egy őr, egyik kezében elemlámpával, a másikban pisztollyal, lassan körbejárta *s* helyiséget.

A következő negyedóra alighanem életének leghosszabb negyedórája volt. Fehér ruhája úgy világított a sötét csövek között, hogy el nem tudta képzelni, miért nem veszik észre. Az őr gondosan átkutatott mindent, még a munkapad alatti szekrényeket is. Csak éppen fölfelé nem nézett. Susannak az erőlködéstől először a keze kezdett el remegni. Aztán a lába, de annyira, hogy attól félt, a csőhöz koccanó cipősarka elárulja. Az őr azonban végül is elégedetten távozott, miután eloltotta a mennyezetvilágítást.

Susan nem mozdult azonnal. Próbáit úrrá lenni feszültségén és kezdődő szédülésén. Alig várta, hogy elérje a körülbelül egy méterre lévő rögzített mennyezetet. Nagyon közel volt, mégis iszonyúan távol. Vagy öt centivel előretolta a jobb lábát, és ránehezedett. Utánahúzta a balt. A keze is, lába is rettenetesen fájt. Már arra gondolt, rávetődik a rögzített mennyezetre, de félt, hogy a zajt meghallanák. Araszolt tovább, mint a hernyó. Amikor végre elérte a mennyezetet, szinte hanyatt esett, úgy nyúlt el a hátán, mélyeket lélegzett, és várta, hogy elgémberedett végtagjai újra megteljenek vérrel.

De tudta, hogy sokáig nem pihenhet. Mielőbb ki kellett jutnia az épületből. A hátán fekve újra tanulmányozni kezdte a tervrajzokat. Két kijárat jöhetett számításba: az egyik a közeli raktárhelyiség, a másik az épület túlsó végén Th-val jelölt helyiség mögött. Megnézte a Th jelentését: teherszállítás.

Eszébe jutott az a férfi, aki a műtő melletti szobából kivitte a szívet meg a vesét, és a teherszállítás mellett döntött, annak ellenére, hogy a raktárhelyiség közelebb volt. Arra gondolt, hogy a szerveket valószínűleg hamarosan elszállítják. Tudta, hogy a szervátültetéseket minél hamarább el kell végezni.

Eltette a tervrajzokat, és föltápászkodott. A ruha szinte cafatokban lógott rajta, és csupa mocsok volt. Az alagsori folyosó fölötti rögzített mennyezeten elindult a teherszállítás felé. Aránylag könnyen haladt, mert nem volt teljesen sötét. Akárcsak a gépteremben, a legtöbb helyen itt sem volt álmennyezet, így elég világos volt, hogy ki tudja kerülni a csöveket és vezetékeket.

Az épület sarkához ért, újból megnézte az alaprajzot, és rájött, hogy a céljánál van. Hasra feküdt a rögzített mennyezeten, feje a teherszállítás álmennyezete fölé ért. Óvatosan fölemelt egy pévécélapot, és a szélét kitámasztotta az ujjával. Addig húzta fölfelé, amíg ki nem látott a résen. A helyiségben emberek voltak!

Félt, hogy zajt csap, nem merte visszaengedni a pévécélapot. Egy férfit látott odalent, aki egy íróasztal fölé hajolt, és valami nyomtatványt töltött ki. Bőrzakóján le volt húzva a cipzár. A

padlón két szigetelt kartondoboz hevert, rajtuk a felirat: Emberi transzplantációs szerv. – Fölül – Lent – Törékeny – Sürgős.

Az ajtó, melyet nem látott, kinyílt alatta. Egy másik férfi jött be rajta, egy őr.

– Gyerünk, Mac. Rakjuk föl ezeket, és indulás! Nem érünk rá!

– Amíg nincsenek készen a papírok, nem indulhatok.

Az őr kiment a túlsó oldalon lévő lengőajtón. Susan egy pillanatra belátott a másik helyiségbe. Garázsnak látszott. A sofőr befejezte a nyomtatvány kitöltését, egy példányát a pulton levő kosárba dobta, a másikát meg zsebre tette. A két dobozt egy kis targoncára rakta, és kihúzta a lengőajtón.

Susan helyére tette a pévécélapot. Gyorsan a folyosó túlsó falához ment. Hallotta, hogy behúzzák egy furgon ajtaját, és lezárják. A fal mellett sötétebb volt, Susan betonfal után tapogatózott, de csak függőlegesen elhelyezett pévécélapokat talált. Tisztán hallotta, hogy beindítják a furgon motorját. Megpróbálta kimozdítani helyéből a pévécélapot, de az jól be volt szorítva a fémkeretbe. A furgon motorja beindult, egy-kettőt pörgött, de lefulladt. Újra felnyögött az indító.

Kétségbeesetten próbálta meghajlítani a fémkeretet, és érezte is, hogy enged. Több helyen behajlította. A furgon motorja újra felpörgött, hörgött, köhögött, felbőgött, végül beállt alapjáratra. Aztán hallotta, hogy a garázs súlyos, masszív ajtaja dübörögve kezd fölemelkedni. Belecsimpaszkodott a pévécélap felső szélébe. Húzni kezdte, de a lap meg se moccant. Még jobban behajlította a keretet, és újra húzni kezdte a lapot. Olyan hirtelen engedett, hogy Susan hanyatt vágódott. Gyorsan fölállt, és kinézett a függőleges lyukon: odalent meglátta a föld alatti garázst. Közvetlenül alatta elég nagyméretű furgon állt, füstölgő kipufogócsővel, a bejáratnál pedig az őr, aki a garázsajtó vezérlőgombját nyomta és figyelte az ajtó emelkedését.

Susan ugrott, és négykézláb a furgon tetejére esett. Az esés zaját elnyomta a járó motor és az emelkedő ajtó zaja. Amikor a furgon elindult, Susan szétterpesztett lábbal hasra feküdt a tetején. Érezte, hogy a tehetetlenségi nyomatéktól a teste hátracsúszik. Megpróbált megkapaszkodni valamiben, de hiába tapogatózott, a kocsi teteje sima volt. mint a jégpálya. Szerencsésen túljutott ugyan a garázsajtón, de mikor a kocsi fölhajtott a feljárón az utca szintjére, a teste még jobban csúszni kezdett hátrafelé. Hiába feszítette a tenyerét a sima tetőnek, a lába már a furgon végén túl kalimpált.

Az utca szintjére érve, a sofőr fékezett, és balra kanyarodott, Susan előrecsúszott, és az oldalára billent. A dermesztő hideg a húsába mart. A sofőr gyorsított, és Susan majd megőrült a tehetetlenségtől. A vezetőfülke felé kúszott, és elgémberedett ujjaival belekapaszkodott egy szellőzőnyílásba. Aztán a furgon zökkent egyet, Susan teste a levegőbe emelkedett, s a következő pillanatban visszacsapódott a kocsi tetejére. Úgy beverte az állát és az orrát, hogy elszédült. Aztán már alig volt tudatában, hogy mi történik.

Hirtelen magához tért. Fölemelte a fejét, és érezte, hogy az orra és az ajka vérzik. Megnézte az épületeket, és ráismert a környékre. A Haymarketen voltak. Persze, gondolta, a furgon nyilván a Logan reptérre megy.

Egy lámpánál megálltak. A forgalom még mindig elég nagy volt. Susan előrekúszott a vezetőfülkéhez. Fölült, megfordult, és leengedte a lábát a motorháztetőre. Előrehajolt, és a szélvédő üvegén át benézett a vezetőfülkébe. A sofőr dermedten, mozdulatlanul ült, görcsösen markolta a kormányt, nem akart hinni a szemének. Susan a motorháztetőről a sárvédőre csúszott, s onnan leugrott a földre. Föltápászkodott, és a kocsik közt cikázva futni kezdett a Government Center felé. A sofőr valamennyire magához tért, kinyitotta a mellette lévő ajtót, és utánakiálott. A többi kocsi felől felhangzó dühös kiabálás és fülsiketítő dudálás azonban visszaparancsolta a

vezetőfülkébe. A lámpa zöldre váltott. A sofőr sebességre kapcsolt, elindult, és arra gondolt, hogy úgyse hinné el neki senki ezt a históriát.

Február 26., csütörtök, 20 óra 10 perc

Az összevissza szakadt, vékony nővérruha nem sok védelmet nyújtott a csontig maró hideg ellen. A hőmérséklet mínusz tíz fok volt, és óránként ötven kilométeres északi szél fújt. Susan végigfutott az elhagyott Haymarket zöldséges bódéi között, megpróbálta kikerülni az útjába kerülő üres kartondobozokat. A sok szemét közt alig tudott haladni, és eszébe jutott lidérces álma, amellyel aznap ébredt.

A sarkon balra fordult, és beledőlt a dühös szélrohamba. Minden porcikája reszketett, a foga úgy vacogott, mintha sürgős Morse-jelentést akarna leadni. A Városháza előtti sétányon még rosszabb lett a helyzet. A Government Center árkádos homlokzata és az alatta levő széles sétány olyan vált. mint egy alagút, melyben még jobban fölerősödött az északi szél. Balra tőle kísértetiesen meredt az ég felé a Városháza modern épülete, szabályos, geometrikus tornyai sötét, vészjósló árnyékokká mosódlak.

Susannak telefonálnia kellett. Amikor a Cambridge Streetre ért, ott már akadt néhány járókelő. Orruk hegyéig kabátjukba burkolózva igyekeztek előre a szélben és hidegben. Megállította az elsőt, egy nőt, aki kidugta a fejét a kábáiból és hitetlenkedve, majd rémülten nézett rá.

– Telefonálni szeretnék, adjon egy tízcentest – mondta Susan vacogó foggal.

A nő ellökte magától Susan kezét, és szó nélkül továbbsietett. Vissza se nézett.

Susan végignézett magán. A nővérruha rongyos volt, mocskos és vérfoltos. A keze is fekete volt a mocsoktól. A haja merő gubanc, mintha sose lett volna megfésülve. Rájött, hogy úgy néz ki, mint egy őrült vagy legalábbis mint egy csavargó

Megállított egy férfit, és neki is elmondta a mondókáját. A férfi hátrahőkölt a külsejétől, a zsebébe nyúlt, és aprópénzt nyújtott felé. Szemében szánalommal vegyes borzadály ült. A tenyerébe dobta a pénzt Susannak; mintha irtózna hozzáérni.

Susan megnézte az aprót. Több volt, mint tíz cent, pedig ő csak egy tizcentest kért.

– Azt hiszem, a vendéglőben, a másik oldalon van telefon – mondta a férfi, és ránézett. – Rosszul van?

– Mihelyt találtam telefont, jobban leszek. Nagyon köszönöm.

Fagyott ujjaival alig tudta megfogni a pénzt. Úgy elgémberedett a keze, hogy nem is érezte, van-e a markában valami. Átrohant a Cambridge Streeten a vendéglőhöz.

A zsírgőzös meleg szinte megváltás volt számára. Néhányan fölnéztek a tányérjukból, és észrevették, milyen furcsán néz ki. De gyorsan újra a tányérjukra néztek, nehogy belekeveredjenek valamibe.

Susanon újra kitört az ostoba üldözési mánia; egytől egyig végignézett az arcokon, nincs-e köztük ellenség. A melegben még jobban reszketett. A vécé melletti nyilvános telefonhoz sietett.

Merev ujjaival ügyetlenül keresgélt az aprópénz között, és majdnem mindet leejtette, míg végre sikerült egy tízcentest bedobnia a készülékbe. A zsírfoltos kötényű, tetovált pultos közömbösen nézte; hozzá volt szokva a bostoni utcák furcsaságaihoz.

A Memorialban a központ jelentkezett.

– Dr. Wheeler vagyok. Stark doktorral szeretnek sürgősen beszélni. Életbevágóan fontos. Meg tudná adni az otthoni számát?

– Sajnálom, de az orvosok otthoni számát nem adhatjuk meg.

– De életbevágóan fontos! – Susan körülnézett, nem figyeli-e valaki.

– Sajnálom, ez a szabály. De ha megadja a számát, szólok a főorvos úrnak, hogy hívja vissza.

Susan szeme lázasan kereste a telefonszámot.

– 523-3787.

Kattanás. Letette a szétkapcsolt telefon kagylóját. Még maradt a kezében egy tízcentes. Gondolta, hogy egy forró tea jót tenne. Keresgélni kezdett a földön. Talált egy ötcentest. Tudta, hogy egy negyeddolláros volt a kezében.

Az egyik vendég fölállt a pulttól, álmosan a telefonhoz lépett, és a kagyló után nyúlt. Susan észrevette.

– Kérem, hívást várok. Könyörgök, ne telefonáljon néhány percig – nézett esdeklő tekintettel a borostás arcú férfira, és felegyenesedett.

– Sajnos, nem várhatok – mondta a férfi, és be akarta dobni a tízcentesét.

Susan életében először vesztette el minden önuralmát és józan eszét.

– Ne! – sikoltotta teljes hangerővel, hogy mindenki feléje fordult. Hogy kérésének nyomatékot adjon, összekulcsolta a kezét, aztán fölemelte, és hirtelen rácsapott a férfi karjára. A váratlan ütéstől a férfi elejtette a kagylót és a tízcentest. Susan újra ütött, ezúttal a férfi homlokára és orrnyergére. A meglepett pasas beesett a fülke sarkába. Lassan lecsúszott, a lábát szétvetve a földön csücsült. A támadás olyan hirtelen és olyan dühvel érte, hogy teljesen elképedt, és meg se moccant.

Susan gyorsan visszatette a kagylót, nem engedte el, s a szemét összeszorítva várta, hogy megszólaljon. Megszólalt. Stark jelentkezett. Susan megpróbált uralkodni magán, de csak úgy dőlt belőle a szó.

– Stark doktor úr, itt Susan Wheeler beszél. Megvan a megoldás... mindenre. Hihetetlen, egyszerűen hihetetlen!

– Csillapodjék, Susan. Hogy érti, hogy megvan a megoldás? – Stark hangja megnyugtató volt és higgadt.

– Megvan az indíték! Megvan az indíték is meg a módszer is!

– Susan, maga rébuszokban beszél.

– A kómás betegek! Nem véletlen komplikációról van szó, hanem kiterveltekről. Amikor a kórlapokat kivonatoltam, láttam, hogy minden betegnek volt szövettípus-meghatározása.

Abbahagyta, eszébe jutott, mennyire le akarta beszélni Bellows arról, hogy jelentőséget tulajdonítson a szövettípus-vizsgálatoknak.

– Folytassa, Susan – mondta dr. Stark.

– Először nem tulajdonítottam jelentőséget neki. De most már igen. Most, hogy már voltam a Jefferson Intézetben.

Mikor a nevet kiejtette, bizalmatlanul körülnézett. Szinte mindenki őt nézte. De senki sem mozdult. Susan behúzódott a vécé melletti alkóvba, és tenyeréből tölcsért formált a kagyló köré.

– Tudom, hogy hihetetlennek fog hangzani, de a Jefferson Intézet a szervátültetéshez szükséges emberi szervek feketepiacának az elosztó központja! Azok az emberek ott megrendelést vesznek föl bizonyos szövettípusú szervekre. Aztán aki az egészet vezeti, körülnéz a bostoni kórházakban, és kiválasztja a megfelelő egyéneket. Ha az illetőt operálják, egy kis szén-monoxidot adnak be neki altatáskor. Ha a belgyógyászaton fekszik, egy kis Succinylcholint fecskendeznek az infúziójába, így lép fel az agyhalál. Az illető élőhalott lesz, a szervei azonban tovább élnek, melegek maradnak, működnek, és adandó alkalommal az intézet mészárosa kiveheti őket.

– Hihetetlen, Susan – hüledezett Stark. – Tudja ezt bizonyítani?

– Éppen ez a probléma. Ha nagydobra verik a dolgot, ha például csak azért megy ki a rendőrség a Jeffersonba, hogy körülnézzen, valószínűleg mindent el tudnak tüntetni. A kórház úgy van megépítve, mint egy valódi intenzívkórház. Ráadásul az emberi szervezet gyorsan és nyomtalanul lebontja a szén-monoxidot és a Succinylcholint. Csak úgy lehetne lecsapni rájuk, ha

egy olyan nagy tekintélyű személyiség, mint ön, meggyőzné a hatóságokat, hogy valóban villámrazziát tartsanak.

– Jó ötletnek hangzik, Susan – mondta Stark. – De szeretném hallani a részleteket is, hogyan jutott ehhez a fantasztikus következtetéshez. Még mindig veszélyben van? Elmegyek magáért, és elhozom.

– Nem, nincs semmi baj – mondta Susan, és benézett a vendéglőbe.

– Jobb lenne, ha találkoznánk valahol. Taxiba ülhetek.

– Jó. Találkozzunk az irodámban, a Memorialban. Máris indulok.

– Ott leszek. – Susan le akarta tenni a kagylót.

– Még valamit, Susan. Ha igaz, amit mondott, a legnagyobb titoktartásra van szükség. Ne szóljon senkinek egy szót se, amíg nem beszéltünk.

– Rendben van. Viszontlátásra.

Letette a kagylót, kikereste egy taxivállalat számát, és Shirley Walton névre rendelt egy taxit. Azt mondták, tíz perc múlva ott lesz.

Dr. Harold Stark, miként a bostoni orvosok kilencven százaléka, Westonban lakott. A hatalmas Tudor stílusú ház pompás viktoriánus könyvtárral büszkélkedett. Miután Susannal beszélt, letette az íróasztalon álló telefon kagylóját, kihúzta a jobb oldali fiókot, és kivett belőle egy másik készüléket, amely minden plusz ellenállást és interferenciát jelzett. Nem lehetett lehallgatni Stark tudta nélkül. Gyorsan tárcsázott rajta, és figyelte a fiókban lévő minioszcilloszkópot. Normálisan működött.

A Jefferson Intézet vezérlőtermében egy manikűrözött körmű, vékonydongájú férfi a piros telefonkagyló után nyúlt.

– Wilton – üvöltötte Stark, meg sem próbálva leplezni dühét –, maga, aki úgy ismeri a számokat, és olyan jó üzleti érzéke van, teljesen impotens, ha arról van szó, hogyan kell elfogni egy fegyvertelen lányt egy erődítményszerű épületben? Nem tudom megérteni, hogy csúszhatott ki a kezéből! Figyelmeztettem, hogy a lány veszedelmes!

– Nyugalom, Stark. Megtaláljuk. Kimászott a párkányra, de előbb-utóbb kénytelen lesz visszamászni. Minden ajtót bezártunk, és tíz emberem van. Ne aggódjon.

– Ne aggódjam? – vicsorgott Stark. – Mondok én magának valamit. Épp most beszéltem vele telefonon, elmondta az egész programunk lényegét. A lány kijutott, maga barom!

– Kijutott?! Lehetetlen!

– Mi az, hogy lehetetlen! Mondom, hogy most hívott föl telefonon. Csak nem képzeli, hogy ezen a telefonon hívott fel? Úristen, Wilton, miért nem vigyáztak rá jobban?

– Megpróbáltuk, de meglógott egy megbízható hivatásos gyilkos elöl. Az elől, aki Walterst elintézte.

– Atyaisten! Még ez is?! Miért nem nyírták ki Walterst simán? Miért kellett ez az öngyilkossági komédia?

– Maga miatt. Maga volt marhára begyulladva, amikor megtalálták a gyógyszert, amit az a vén szivar összelopkodott. Maga volt annyira oda, hogy ha az ügy kipattan, nyakunkra jöhet a rendőrség. Nemcsak hogy meg kellett tőle szabadulnunk, de úgy kellett intéznünk, hogy a nyakába varrhassuk azt a rohadt gyógyszerügyet is.

– A történtek után megváltozott a véleményem. Azt hiszem, ideje, hogy lefújjuk az egész vállalkozást. Megértette, Wilton?

– Szóval a nagy doktor ki akar szállni, mi? Majdnem három év óta ez az első kellemetlenség, és maga azonnal ki akar szállni. Megkapott minden pénzt, hogy újjáépíthesse a kórházát. Kineveztette önmagát sebész főorvosnak. És most benn akar hagyni minket a slamasztikában.

Hát ide figyeljen, most én mondok magának valamit, Stark, amit nehezen fog bevenni a gyomra. Vegye tudomásul, hogy ezentúl nem adhat ki parancsokat. Csak teljesítheti őket. És az első parancs az, hogy el kell intéznie a lányt.

Stark szólni akart, de a vonal megszakadt. Lecsapta a kagylót, és visszatette a fiókba a készüléket. Reszketett a dühtől; alig tudta megállni, hogy össze ne törje a szoba berendezését. Addig szorította az íróasztal szélét, míg el nem fehéredett az ujja. Aztán lassan csillapodni kezdett.

Tudta, hogy hiába dühös, önmagában a düh nem old meg semmit. Gondolkodnia kell, csak az eszében bízhat. Wiltonnak igaza van. Susan az első komolyabb kellemetlenség a majdnem három év alatt. A fejlődés olyan gyors ütemű volt, amilyet legmerészebb álmaiban sem képzelt. Folytatni kell a dolgot. Az orvostudomány megköveteli. Susant pedig likvidálni kell – ez biztos. De úgy, hogy ne keltsen gyanút és ijedelmet, különösen az olyan szűk látókörű alakokban, mint Harris és Nelson, akikről tudta, hogy hiányzik belőlük a koncepció.

Fölállt a hatalmas íróasztal mellől, és gondolataiba merülve járkálni kezdett a könyvespolcok előtt. Kezével hanyagul végigsimította egy Dickens-sorozat első kiadásának aranyozott gerincét. Hirtelen megvilágosodott előtte a megoldás módja, és elmosolyodott.

– Hát persze... Ez a legkézenfekvőbb – mondta hangosan, és nevetni kezdett. Dühe már el is párolgóit.

Február 26., csütörtök, 20 óra 47 perc

Susan fizetés nélkül kiugrott a taxiból, és nyílegyenesen rohant a Memorial főbejárata felé. Nem volt pénze, és semmi kedve sem volt vitatkozni a sofőrrel. A sofőr is kiugrott a kocsiból, és dühösen kiabált utána. Az egyik őr figyelmét is magára vonta, de Susan addigra már bent volt az épületben.

Az előcsarnokban le kellett lassítania lépteit. Rémülten vette észre, hogy Bellows megy előtte, ugyanabba az irányba. Megpróbált közvetlenül a háta mögé kerülni, és azon töprengett, szóljon-e neki. De aztán újra az eszébe jutott, hogy Bellows miatt nem vette figyelembe a kómás betegeknél a szövettípus-meghatározást. Elképzelhető, hogy Bellows is benne van a dologban. De eszébe jutott Stark figyelmeztetése is, hogy ne beszéljen senkivel a dologról, így aztán mikor a folyosó végéhez értek, hagyta, hogy Bellows menjen tovább az ügyeletre, ő pedig a Beard liftje felé kanyarodott. Az egyik lift lent volt, Susan beszállt, és megnyomta a 10. emelet gombját.

Az ajtó lassan csukódott, egyre kevesebb látszott a folyosóból. Az utolsó pillanatban azonban egy kéz elkapta az ajtó szélét, és megállította.

Susan bambán nézte a kezet, aztán meglátta az őr arcát.

– Szeretnék beszélni magával, kisasszony – mondta az őr és nem engedte becsukódni az ajtót, hiába nyomta Susan a gombot. – Legyen szíves, szálljon ki.

– De hát borzasztóan sietek. Sürgős!

– A sürgősségi ellátás ezen az emeleten van, kisasszony.

Susan kelletlenül megadta magát, és kiszállt. A liftajtó becsukódott, és a lift utas nélkül elindult a tizedikre.

– Nem orvosi értelemben sürgős – vallotta be Susan.

– Hanem abban az értelemben, hogy nem fizette ki a taxit – dorgálta meg az őr, de aggodalom is érződött hangjában, Susan külseje ékesen bizonyította, hogy valóban sürgős dologról van szó.

– Kérje el a sofőr nevét és a taxivállalat címét, később majd rendezem a számlát. Nézze, én harmadéves orvostanhallgató vagyok. A nevem Susan Wheeler. És nagyon sietek.

– Hova megy ilyenkor? – szívóskodott tovább az őr.

– A Beard 10-re. Egy orvos vár ott. Mennem kell. – Susan megnyomta a lift gombját.

– Kicsoda?

– Howard Stark doktor. Fölhívhatja és megkérdezheti tőle.

Az őr elbizonytalanodott. – Hát jó, de visszafelé álljon meg az őrszolgálati szobánál.

– Természetesen – egyezett bele Susan, és az őr elment.

Lejött a másik lift, Susan félrelökött néhány kiszállót, akik kíváncsian nézték zilált külsejét, és beszállt. Hátát a liftszekrény falának támasztotta, és háborítatlanul fölért a tizedikre.

A folyosó egészen más volt, mint amilyenre előző, nappali látogatásából emlékezett. Hallgattak az írógépek. A betegek elmentek. Csönd volt, akár egy hullakamrában. A vastag szőnyeg fölfogta bizonytalan léptei zaját, ahogy célja és menedéke felé tartott. Csak egyetlen lámpa égett, egy magányos asztali lámpa a folyosó közepén. A New Yorker magazinokat gondosan összerakták az asztalokon. A Memorial egykori sebészeinek portréit lilára festette a félhomály.

Amikor Stark irodája elé ért, megállt egy pillanatra, hogy egy kicsit összeszedje magát. Kopogni akart, de aztán megpróbálta elfordítani az ajtógombot. Az ajtó kinyílt. A titkárnő szobája sötét volt, de a belső iroda ajtaja résnyire nyitva állt, és kiszűrődött rajta némi fény. Belökte az ajtót, és belépett.

Az ajtó abban a pillanatban becsukódott mögötte. Susan túlfeszített idegállapotában félörülten

megpördült, hogy szembenézzen támadójával. Kis híján felsikoltott.

Stark kulcsra zárta az ajtót. Biztosan ott állt mögötte már akkor, amikor ő bejött.

– Elnézést, de azt hiszem, jobb ha senki sem zavar. – Stark hirtelen elmosolyodott. – El sem tudja képzelni, Susan, mennyire örülök, hogy látom. Azok után, amiket elmondott, mindenképp el kellett volna mennem magáért. De most már mindegy, fő, hogy szerencsésen ideért. Mit gondol, követték?

Susan védekezőreakciója lelohadt, szíve, amely az előbb majd kiugrott a melléből, kezdett normálisan verni. Nyelt egyet. – Nem hiszem, de biztos nem vagyok benne.

– Jöjjön, üljön le. Úgy néz ki, mintha háborúból jött volna. – Stark megfogta Susant a könyökénél, és az íróasztala előtt álló székhez vezette. – Azt hiszem, egy kis whisky mindenesetre jót fog tenni.

Susanon rettenetes kimerültség, szellemi, fizikai és érzelmi kimerültség lett úrrá. Nem jött ki hang a torkán. Némán, ziháló mellel engedelmeskedett. Lerogyott a székre, szinte alig fogta föl, min ment keresztül.

– Maga nagyszerű teremtés, Susan – mondta Stark, és a túlsó oldalon lévő kis bárszekrényhez ment.

– Dehogy vagyok az – szedte össze magát Susan, de a hangján érződött, mennyire kimerült. – Csak vakon besétáltam a borzalmak házába.

Stark kivett a szekrényből egy üveg Chivas Regalt. Óvatosan töltött két pohárral, és a poharakat az íróasztalra tette. Az egyiket átnyújtotta Susannak. – Ne legyen olyan szerény. – Megkerülte az íróasztalt, leült, és mereven Susanra nézett. – Ugye, nem sebesült meg?

Susan megrázta a fejét. A pohár úgy remegett a kezében, hogy a jégkockák a falához koccantak. Megfogta a másik kezével is, hogy ne remegjen. Kortyolt egyet a jóleső, erős italból, és két lélegzetvétel közt leengedte a torkán.

– Hát akkor, Susan, szeretném tudni, hogy állunk. Beszélt valakivel, miután engem felhívott?

– Nem – mondta Susan, és kortyolt még egyet.

– Helyes, nagyon helyes. – Stark egy kis szünetet tartott, és nézte Susant, ahogy iszik. – Tud még valaki a dologról magán kívül?

– Nem. Senki. – A whisky csodálatosan fölmelegítette Susan belsejét, érezte, hogy kezd megnyugodni. A légzése is normálissá vált. A pohár fölött Starkra nézett.

– Jól van, Susan. Most pedig mondja meg, miért gondolja, hogy a Jefferson Intézet az átültetésre váró emberi szervek feketepiaci elosztó központja?

– Hallottam, hogy beszéltek róla... És a saját szememmel láttam a dobozokat, amelyekben a szerveket szállítják.

– Na de, Susan, számomra egyáltalán nem meglepő, hogy egy krónikus betegek ellátására berendezett kórházban a komatózus betegeknek haláluk után kiveszik a szerveit, hogy átültessék őket.

– Az lehet. Csak az a bökkenő, hogy akik e mögött az akció mögött állnak, mesterségesen idéztek elő kómát, ha nem is valamennyi, de néhány betegnél feltétlenül. Azonkívül pénzt kapnak a szervekért. Nagyon sok pénzt. – Susan úgy érezte, mindjárt leragad a szeme, erőszakkal kellett nyitva tartania. Mindene elzsibbadt. Tudta, hogy kimerült, de igyekezett egyenesen ülni a széken. Még egy kortyot ivott, és megpróbált nem gondolni D'Ambrosióra. Végre már nem fázott.

– Bámulatos lány maga, Susan. Úgy értem, hogy csak igen rövid ideig volt abban a kórházban. Hogy sikerült ilyen rövid idő alatt mindent megtudnia?

– A Városházán kikértem az intézet tervrajzát. Azon voltak műtők, a nő meg, aki körülvezetett

az intézetben, azt mondta, hogy nincsenek. Gondoltam hát, hogy megnézem. Aztán hirtelen minden világos lett. Félelmetesen világos.

– Értem, ügyes, nagyon ügyes. – Stark bólintott, és csodálkozva nézte Susant. – És simán kiengedték. Azt képzeltem, hogy ezek után jobban szeretnék örökre ott tartani. – Megint mosolygott.

– Szerencsém volt. Állati szerencsém. Egy szív és egy vese társaságában jutottam ki az épületből. A Logan reptér felé indultak velük. – Elnyomott egy ásítást, vigyázott, nehogy Stark észrevegye. Fáradt volt, nagyon fáradt.

– Hát ez igazán érdekes. Susan, és azt hiszem, tulajdonképpen már mindent tudok, amit tudni akartam. De... ezért dicséret jár. Amit az elmúlt néhány napban tett, iskolapéldája a logikus gondolkodásnak és a kitartásnak. De hadd kérdezzek meg még néhány dolgot. Mondja csak... Összetette a kezét, és előrehajolt a széken, hogy jobban lássa Susan reakcióját. – Mondja csak, más indítékot nem tud elképzelni erre a fantasztikus műveletre, amit ilyen ügyesen kinyomozott?

– Úgy érti, hogy mást, mint a pénz?

– Igen. Mást, mint a pénz.

– Hát például azt, hogy így könnyen meg lehet szabadulni a nemkívánatos egyénektől.

Stark fölnevetett. Susannak fogalma sem volt róla, hogy miért.

– Nem, én valódi haszonra gondolok. Nem tudja elképzelni, hogy a dologból a pénzen kívül más haszon is származhatik?

– Hát... annak-feltétlenül haszna van belőle, aki a szervet kapja, feltéve, hogy nem tudja, hogyan szerezték meg neki.

– Általánosabb haszonra gondoltam. Társadalmi haszonra.

Susan megpróbált gondolkozni, de a szeme majd lecsukódott. Kihúzta magát. Haszon? Starkra nézett. A beszélgetés egyre zavarosabb, egyre furcsább lett.

– Főorvos úr, nem hiszem, hogy ez volna a legalkalmasabb pillanat...

– Ugyan már, Susan. Próbáljon meg gondolkodni. Olyan nagyszerűen fölgöngyölítette az egész akciót. Gondolkodjon! Fontos!

– Nem tudok. Olyan hátborzongató az egész, hogy képtelen vagyok összefüggésbe hozni azzal a kifejezéssel, hogy társadalmi haszon. – Susan karja elnehezült. Megrázta a fejét. Egy pillanatra azt hitte, hogy elaludt.

– Csodálkozom magán, Susan. Annak alapján, hogy az utóbbi néhány napban milyen intelligensnek bizonyult, azt hittem, maga azon kevesek közé tartozik, akik képesek meglátni az érem másik oldalát is.

– Másik oldalát? – Susan összeszorította, majd kinyitotta a szemét. Remélte, hogy nyitva marad.

– Igen, azt. – Stark ismét előrehajolt a széken, és az asztalra könyökölt. – Vannak helyzetek, amelyekben... hogy is fejezzem ki magam?... hogy úgy mondjam, az átlagemberektől nem lehet elvárni, hogy olyan döntéseket hozzanak, amelyeknek helyességét csak a jövő tudja igazolni. A hétköznapi átlagember önző módon csak a mának él, és ebből a szempontból ítél meg mindent.

Stark fölállt, és ahhoz a sarokhoz sétált, ahol a két nagy üvegablak találkozott. Kinézett a hatalmas kórházra, mely az ő segítségével épült. Susan úgy érezte, hogy képtelen megmozdulni. A fejét is alig tudta mozdítani. Tudta, hogy fáradt, de sosem volt még ennyire elnehezült, ennyire bágyadt. Ráadásul, Starkot is hol látta, hol nem.

– Susan! – szólalt meg Stark hirtelen, és újra szembefordult vele. – Meg kell értenie, hogy az orvostudomány napjainkban valószínűleg eddigi legnagyobb áttöréséhez érkezett. Az érzéstelenítés fölfedezése, az antibiotikumok meg a többi korszakalkotó fölfedezés semmi ahhoz

az óriási lépéshez képest, amely most következik. Hamarosan megoldjuk az immunológia misztikus problémáját. Nemsokára tetszés szerint ültethetünk át szerveket. A ráktól való félelem a múlté lesz. A degeneratív betegségek, a traumák,.... sorolhatnám a végtelenségig. Csakhogy az ilyen korszakalkotó felfedezésekhez nem jutunk el könnyen, nem jutunk el kemény munka és áldozatok nélkül. Meg kell fizetni értük. Első osztályú intézményekre van szükség, olyanokra, mint a Memorial, és első osztályú felszerelésre. Aztán szükségünk van emberekre is, olyanokra, mint én, olyanokra, mint Leonardo da Vinci, akik a tudomány fejlődése érdekében még a törvényeket is hajlandók megszegni. Hol tartanánk ma, ha Leonardo annak idején nem ásta volna ki a hullákat, hogy felboncolja őket? Mi lenne, ha Kopernikusz fejet hajtott volna a törvény és az egyház dogmái előtt? Hol tartanánk ma? Ahhoz, hogy egy korszakalkotó felfedezéshez eljussunk, adatokra, megbízható adatokra van szükségünk. Susan, maga elég okos ahhoz, hogy ezt megértse.

Bár úgy érezte, mintha sötét ködfelhő telepedett volna az agyára, lassan derengeni kezdett Susan előtt, hogy miről beszél Stark. Megpróbált fölállni, de rájött, hogy a karját se tudja mozdítani. Erőlködött, de csak azt érte el, hogy kiöntötte maradék whiskyjét a padlóra. A jégkockák szétgurultak.

– Ugye érti, miről beszélek, Susan? Azt hiszem, érti. Jogrendszerünk nem teszi lehetővé, hogy effajta szükségleteinket kielégíthessük. Hiszen még azt sem tudják eldönteni, megengedjék-e az orvosnak, hogy átsegítse a beteget a túlvilágra, ha már teljesen nyilvánvaló, hogy az agya fölmondta a szolgálatot. Ilyen ostoba előítéletek mellett a tudomány képtelen haladni! Szeretném, Susan, ha gondolkodna. Tudom, hogy ebben a pillanatban nem megy könnyen, de azért próbálja meg. Szeretnék mondani valamit, és szeretném, ha válaszolna rá. Maga okos lány, ragyogó koponya. Kétségtelen, hogy a... hogy is mondjam... hogy az elithez tartozik. Ez nagyon elcsépeltnek hangzik, de maga tudja, mire gondolok. Szükségünk van magára, szükségünk van olyanokra, mint maga. Vagyis azt akarom mondani, hogy a Jefferson Intézet vezetői a mi oldalunkon állnak. Érti, a mi oldalunkon!

Stark abbahagyta, és Susanra nézett, Susan megpróbálta legalább félig nyitva tartani a szemét. Többhöz már nem volt ereje.

– Mit mond erre, Susan? Hajlandó a társadalom, a tudomány, speciálisan az orvostudomány szolgálatába állítania tehetségét?

Susan szája szavakat formált, de csak suttogás hagyta el az ajkát. Arca kifejezéstelen volt. Stark előrehajolt, hogy jobban hallja, mit mond. Majdnem Susan szájához tartotta a fülét.

– Ismételje meg, Susan. Így már meg fogom hallani, ha megismétli.

Susan minden erejét összeszedte, hogy az első mássalhangzót ki tudja ejteni. De sokkal nem jutott tovább.

– Szemét álla... – nyögte, aztán a feje hátrahanyatlott, a szája kinyílt, és szabályosan lélegezve elaludt.

Stark nézte egy darabig az elkábított lányt. Susan makacssága feldühítette. A szoba csöndjében azonban dühe hamarosan elpárolgott, és átadta helyét a csalódottságnak. – Használni tudtuk volna az eszét. Susan – csóválta meg a fejét. – Persze lehet, hogy így is hasznát tudjuk venni magának.

A telefon felé fordult, és fölhívta az ügyeletet. A rangidős segédorvost kérte.

Február 26., csütörtök, 23 óra 51 perc

A Memorial sebészeti osztályának orvosi ügyeleti szobája meglehetősen kopár helyiség volt. Minden berendezés egy ágy volt – kórházi ágy, amelyet különböző pozíciókba lehetett állítani – meg egy kis íróasztal és egy tévé. Ezenkívül egy halom ronggyá olvasott, zsírfoltos szexmagazin.

Bellows az íróasztalnál ült, az American Journal of Surgery egyik cikkét próbálta olvasgatni, de nem tudott odafigyelni. Agya, de különösen a lelkiismerete, abnormálisán idegesítő módon működött. Állandóan Susanra emlékeztette, akit néhány órával előbb látott. Látta, mikor a lány belépett a Memorialba, tudta, hogy ott jön mögötte, és várta, hogy megállítsa. Meglepte, hogy nem állította meg.

Bár egyenesen nem nézett Susanra, annyit így is látott, hogy a haja csapzott, s a ruhája rongyos és véres. Úgy érezte, segítenie kellene neki, de ugyanakkor minden oka megvolt rá, hogy ne törődjön vele. Az állása forgott kockán. Ha Susannak orvosi segítségre van szüksége, a legjobb helyre jött, ha pedig lelki vigaszra, akkor jobb, ha a lány fölhívja őt, és a kórházon kívül találkoznak valahol. De Susan nem állította meg, és nem hívta föl.

És most megtudta, hogy Susant fölvették a kórházba mint Stark betegét. Mivel ő volt az ügyeletes rangidős segédorvos, vele közölték, hogy Susant vakbéllel fogják operálni. Ez aztán a véletlen, de hát mit lehet tenni? Stark fogja műteni. Bellows először arra gondolt, hogy bemosakodik, de az esze azt súgta, hogy Susan esetében nem tudna eléggé objektív lenni, ez pedig a műtőben nem lenne jó. Elhatározta, hogy egy fiatalabb kollégát küld a műtéthez maga helyett, és megvárja, amíg végeznek.

Az órájára nézett: mindjárt éjfél. Tíz perc múlva kezdődik a műtét. Újra megpróbált olvasni, de folyton piszkálta valami. Kinézett a mocskos ablakon, és töprengett. Aztán fölemelte a telefonkagylót, és megkérdezte, melyik műtőben fogják operálni Susant.

– A nyolcasban, doktor úr – jelentette az ügyeletes nővér.

Letette a kagylót. Furcsa, Susan azt mondta, hogy a nyolcas műtő oxigéncsövén talált egy T-szelepet, és a szerencsétlen műtétek mind ott történtek.

Ismét az órájára nézett. Hirtelen fölállt. Elfelejtette fölhozni az éjszakai kosztját az ebédlőből. Éhes volt. Fölhúzta a cipőjét, és elindult. De még mindig a T-szelepen járt az esze.

Beszállt a liftbe, és megnyomta az első emelet gombját, ahol az ebédlő volt. De menet közben meggondolta magát, és megnyomta a második emeleti gombot is. A fenébe is, amíg Susant operálják, megnézi azt a szelepet. Hülyeség, de azért megnézi. Már csak saját megnyugtatására is.

A sötétből egyre növekvő geometrikus alakzatok, színek és mozdulatok tűntek elő. A geometrikus formák egybefolytak, szétestek, az-tán újra összeálltak, ezúttal értelmetlen alakzatokká. A zavaros képsorból kivált egy véres kéz, beledöfve egy olló, aztán egy szerelőakna következett. Aztán megjelent a Memorial boncterméne annyira realisztikus képe, hogy szinte hallani, szagolni lehetett. Csigalépcső következett. Aztán egy folyosó, amelyet teljesen betöltött D'Ambrosio szadista kéjben fürdő, vigyorgó pofája. A kép közeledett, közeledett, egyszer csak szétesett, és D'Ambrosio egy szakadékba zuhant. A folyosó elkanyarodott, és forogni kezdett, mint a kaleidoszkóp.

Susan fokozatosan tért magához. Már rájött, hogy egy mennyezetet lát, egy mozgó folyosó mennyezetét. Nem, nem a folyosó mozgott, hanem ő. Megpróbálta fölemelni a fejét, de mintha mázsás súlya lett volna. Megpróbálta megmozdítani a kezét, de a keze is hihetetlenül nehéz volt, és minden erejére szükség volt, hogy az alkarját egy kicsit fölemelje. A hátán feküdt, és tolták a folyosón. Hangokat hallott. Emberi hangokat... de a szavak érthetetlenek voltak. Érezte, hogy

valaki megfogja a kezét, és leszorítja az oldalához. De ő föl akart kelni. Tudni akarta, hol van. Tudni akarta, mi történik vele. Alszik? Nem, elkábították. Most már tudta. Küzdött a gyógyszer hatása ellen, próbálta kiragadni magát a kábulatból. Tisztulni kezdett az agya. Már nemcsak a hangokat hallotta, értette a szavakat is.

– Sürgős vakbélműtétje lesz. Súlyosnak látszik. És medika. Az ember azt hinné, ezeknek több az eszük, és idejében orvoshoz fordulnak.

– Úgy tudom, ma reggel beteget jelentett a dékáni hivatalban – mondta egy másik, mélyebb hang. – Tehát nyilván tudta, hogy valami nincs rendben. Talán attól félt, hogy terhes.

– Lehet. De a terhességi vizsgálat negatív.

Susan megpróbált szavakat formálni, de hang nem jött ki a torkán. Már tudta jobbra-balra mozgatni a fejét. A gyógyszer kezdte elveszíteni a hatását. Aztán megálltak vele. Susan felismerte a helyiséget: a bemosakodóban voltak. Oldalt fordította a fejét, és látta, hogy a csapnál egy orvos éppen mosakodik.

– Egy vagy két asszisztensre van szüksége, uram? – kérdezte az egyik hang Susan mögött.

A mosdónál álló férfi megfordult. Műtősapka és maszk volt rajta. De Susan fölismerte- Stark volt.

– Vakbélhez elég egy. Húsz perc alatt végzek.

– Ne, ne! – sikoltotta Susan hangtalanul. Csak egy kis sziszegés hagyta el az ajkát. Aztán tolták tovább a műtő felé. Kinyitották a műtő ajtaját. Az ajtón meglátta a számot: 8.

A gyógyszer hatása lassan megszűnt, már föl tudta emelni a fejét és a bal karját. Látta a hatalmas műtőlámpákat, elvakította a fényük. Tudta, hogy föl kell kelnie... és el kell futnia!

Erős kezek ragadták meg a derekát, a bokáját és a fejét. Érezte, hogy alányúlnak és könnyedén átemelik a műtőasztalra. Fölemelte a bal kezét, hogy megkapaszkodjon valamiben. Egy karba akadt a keze.

– Kérem… nem... én nem... – A szavak lassan, szinte hangtalanul buggyantak ki a száján. Bár a feje nagyon nehéz volt, megpróbált fölülni.

– Semmi baj, nyugodjon meg. Lélegezzen nagyokat.

– Ne, ne! – Kezdett fölerősödni a hangja.

De az arcára már rá is tették az altatómaszkot. Jobb karjában hirtelen éles fájdalmat érzett... Az infúzió. A folyadék máris áramlani kezdett a vénájába. Ne, ne! Ide-oda rázta a fejét, de lefogták. Fölnézett, és egy maszkos arcot látott. A szemek a szemébe fúródtak. Látta, hogy egy infúzióspalackban légbuborékok szállnak föl. Látta, hogy valaki fecskendőt tesz az infúzióskanülbe. A Pentothal!

– Nem lesz semmi baj. Csak engedje el magát. Vegyen mély lélegzetet. Nem lesz semmi baj. Engedje el magát. Vegyen mély lélegzetet...

Ezen a február 27-én éjfél után 36 perckor rendkívül feszült volt a légkör a 8-as műtőben. Az asszisztens, egy fiatal orvos annyira elvesztette lélekjelenlétét a nagy és híres Stark mellett, hogy végigügyetlenkedte a műtétet; elejtette a fogót, és azt se tudta, hogy kösse a csomót.

Az altatóorvos kézírása szinte teljesen olvashatatlanná vált, mire az altatási napló végére ért. Szerette volna, ha minél előbb vége lenne a műtétnek. A beteg hirtelen támadt szívritmuszavara a műtét közepén hihetetlenül megviselte. Ennél is szörnyűbb volt, hogy a hálózati oxigénszelep hirtelen elzáródott. Nyolc éve altatóorvos, de ez volt az első eset, hogy a központi oxigénadagolás leállt. Simán átváltott a tartalék zöld oxigénpalackra, folytatta az adagolást, és tudta, hogy megfelelő mennyiségű oxigént juttatott a szervezetbe. De az élmény rettenetes volt; tisztában volt vele, hogy könnyen elveszthette volna a beteget.

– Meddig tart még? – kérdezte a maszkon keresztül, és letette a töltőtollát.

Stark szeme vadul járt az óra, az ajtó és a műtéti terület között. Átvette a bőrvarrást az ügyetlenkedő asszisztenstől.

– Legfeljebb öt percig – felelte, és gyakorlott kézzel megkötötte a csomót. Ideges volt. A szerencsétlen asszisztens azt hitte, miatta. De Stark azért volt ideges, mert tudta, hogy valami nincs rendben.

A központi oxigénszelepnek nem lett volna szabad elzáródnia. Az elzáródás azt jelentette, hogy az oxigén nyomása a csőben nullára esett. Az operáló csoport tagjai közül csak ő tudta, hogy a beteg szívritmuszavara azt jelentette, hogy a központi csőből szén-monoxid került a beteg szervezetébe. Amikor azonban a központi oxigénadagolás leállt, Stark nem tudta, hogy elegendő mennyiséget kapott-e Susan a mérgező gázból.

Aztán valahonnan fojtott kiáltozás hallatszott, a nővér az ajtóhoz is sietett, hogy kinézzen. De Stark tudta, hogy a hangok nem kívülről, a folyosóról, hanem fölülről, a szerelőtérből jönnek.

És ez még nem volt minden. Mikor az utolsó előtti bőröltésnél tartott, a műtő ajtajának kis ablakán át látta, hogy a folyosón éktelen mozgolódás támadt. Mintha hirtelen megtelt volna emberekkel, ami éjfél után fél egykor – enyhén szólva – szokatlan.

Stark elvégezte az utolsó bőröltést, és a tűtartót a műszeres tálcára dobta. Amikor meg akarta kölni a csomót, kivágódott az ajtó, és legalább négy ember rontott be a műtőbe. Az egyik Mark Bellows volt.

A váratlan látogatókon műtőköpeny volt, és Stark szíve vadul kalapálni kezdett, mert észrevette, hogy a műtőköpeny alatt a legtöbbjükön kék egyenruha van. Halotti csend támadt a műtőben. De mikor Stark kiegyenesedett a műtőasztal mellett, tudta, hogy valami nincs rendben. Valami nagyon nincs rendben.